

ALKOOLISTËT ANONIM

Historia se sa mijëra burra dhe gra
janë shëruar nga alkoolizmi

Botimi i katërt

Alkoolistët Anonim World Services Inc.

New York City 2001

PËRMBAJTJA

KAPITULLI	FAQJA
. Parathënie	VII
Mendimi i mjekut	1
. I. Historia e Billit	10
II. Ka një zgjidhje	27
. III. Më shumë rreth alkoolizmit.....	41
IV. Ne agnostikët	56
. V. Si funksionon	70
VI. Në veprim	84
. VII. Të punosh me të tjerët	101
VIII. Për gratë	117
. IX. Familja më pas	135
X. Për punëdhënësit	150
. XI. Një vizion për ty	165

Makthi i doktorit183

Jobesimtari	194
Pijetari evropian	206
Një fitore femërore	217
Miku ynë jugor	226
Shërimi i një biznesmeni.....	242
Një slant tjetër	252
Udhëtar, redaktor, studiues	254
Rrëshqitësi i pasëm	265
Home Brewmeister	274

Rrëshqitja e muajit të shtatë	282
Unë dhe gruaja ime	287
Një repart i gjykatës së provës	296
Kalërimi i shufrave	303
Shitësi	317
I pushuar përsëri nga puna.....	325
I frikshmi	332
E vërteta më çliroi.....	336
Buzëqesh me mua, tek unë	340
Një rruazë e ngushtë	348
Agnostic i arsimuar	351
Një tjetër histori	357
plëngprishëse.....	364
Shkatërruesi i makinave	370
Prapashtesa	375
Rrugës së tij	378
Gruaja e një alkoolisti	380
Koncepti i një artisti	386
The Rolling Stone.....	391
Përpjekje e vetmuar	399
Ace Full Seven-Eleven	

PARATHËNIE E BOTIMIT TË PARË

Kjo është parathënia siç u shfaq në shtypjen e parë të botimit të parë në 1939.

Ne, te Alkoolistët Anonimë, janë më shumë se njëqind burra dhe gra që janë shëruar nga një gjendje në dukje e pashpresë e mendjes dhe trupit. Qëllimi kryesor i këtij libri është t'u tregojmë alkoolistëve të tjerë pikërisht se si jemi shëruar. Për ta, ne shpresojmë se këto faqe do të provohen aq bindëse sa asnjë autentifikim i mëtejshëm nuk do të jetë i nevojshëm. Mendojmë se ky tregim i përvojave tona do t'i ndihmojë të gjithë të kuptojnë më mirë alkoolistët. Shumë nuk e kuptojnë se alkoolisti është një person shumë i sëmurë. Dhe përveç kësaj, ne jemi të sigurt se mënyra jonë e jetesës ka avantazhet e saj për të gjithë.

Është e rëndësishme që të mbetemi anonimë, sepse tani për tani jemi shumë pak për të trajtuar numrin dërmues të thirrjeve personale që mund të vijnë si pasojë e këtij publikimi. Duke qenë kryesisht njerëz të biznesit ose profesionistë ne nuk mund të vazhdonim mirë profesionet tona në një ngjarje të tillë. Do të donim të kuptonim se puna jonë alkoolike është një avokimi.

Kur shkruajmë ose flasim publikisht për alkoolizmin, i kërkojmë secilit nga Shoqëria jonë që të mos e marrë emrin e tij personal, duke e cilësuar veten në vend të kësaj si "anëtar i Alkoolistëve Anonimë".

Me shumë zell i kërkojmë shtypit gjithashtu, që ta respektojë këtë kërkesë, sepse përndryshe do të jemi shumë të hendikepuar.

Ne nuk jemi një organizatë në kuptimin konvencional të fjalës. Nuk ka asnjë tarifë dhe asnjë detyrim. E vetmja kërkesë për

anëtarësim është një dëshirë e ndershme për të ndaluar pirjen. Ne nuk jemi aleatë me asnjë besim par- tikular, sekt apo emërtim dhe as nuk i kundërvihemi askujt. Ne thjesht dëshirojmë të jemi të dobishëm për ata që janë të pikëlluar.

Do të jemi të interesuar të dëgjojmë nga ata që po marrin rezultate nga ky libër, veçanërisht nga ata që kanë filluar punën me alkoolistë të tjerë. Ne duhet të duam të jemi të dobishëm për raste të tilla.

Hetimi nga shoqëritë shkencore, mjekësore dhe fetare do të mirëpritet.

Shënim: Botimi i parë, Shtypshkronja e parë, prill 1939, ka 396 faqe me numra. Për të kursyer koston, kemi zvogëluar hapësirën e printimit, por kemi mbajtur paragrafin origjinal dhe numrin e faqeve. Edhe pse mund të duket e pazakontë, ky kongres na lejon të mbajmë një riprodhim të saktë të tekstit origjinal. Faleminderit për mirëkuptimin tuaj.

MENDIMI I MJEKUT

Ne ta Alkoolistët Anonimë besojnë se lexuesi do të jetë i interesuar në vlerësimin mjekësor të planit të shërimit të përshkruar në këtë libër. Dëshmitë bindëse duhet të vijnë patjetër nga mjekë që kanë pasur përvojë me vuajtjet e anëtarëve tanë dhe kanë qenë dëshmitarë të kthimit tonë në shëndet. Një mjek i njohur, kryemjeku në një spital të shquar kombëtar të specializuar në varësinë nga alkooli dhe droga, i dha Alkoolistët Anonimë këtë letër:

Kujt mund t'i interesonte:

Jam specializuar në trajtimin e alkoolizmit për shumë vjet.

Në fund të vitit 1934 trajtova një pacient, i cili, edhe pse kishte qenë një biznesmen kompetent me aftësi të mira për të fituar, ishte një alkoolist i një lloji që e konsideroja si të pashpresë.

Gjatë trajtimit të tij të tretë, ai mori disa ide lidhur me një mjet të mundshëm shërimi. Si pjesë e rehabilitimit të tij, ai filloi t'ua paraqiste konceptet e tij alkoolistëve të tjerë, duke u bërë përshtypje se duhet të bëjnë po kështu edhe me të tjerët. Kjo është bërë baza e një shoqërie në rritje të shpejtë të këtyre burrave dhe familjeve të tyre. Ky njeri dhe mbi njëqind të tjerë duket se janë shëruar.

Unë personalisht njoh shumë raste që ishin të tipit me të cilët metodat e tjera kishin dështuar plotësisht.

Këto fakte duket se kanë një rëndësi ekstreme mjekësore; Për shkak të mundësive të jashtëzakonshme të rritjes së shpejtë të lindur në këtë grup, ata mund të shënojnë një epokë të re në analet e alkoolizmit. Këta burra fare mirë mund të kenë një ilaç për mijëra situata të tilla.

Ju mund të mbështeteni absolutisht në çdo gjë që ata thonë për veten e tyre.

Me të vërtetë e jotja,

William D. Silkworth, M.D.

Mjeku që, me kërkesën tonë, na dha këtë letër, ka qenë mjaft i sjellshëm për të zgjeruar pikëpamjet e tij në një deklaratë tjetër që vijon. Në këtë deklaratë ai konfirmon atë që ne që kemi pësuar tortura alkoolike duhet të besojmë se trupi i të alkoolizuarit është po aq anormal sa mendja e tij.

Nuk na kënaqi fakti që na thanë se nuk mund ta kontrollonim pijen vetëm ngaqë ishim të keqtrajtuar në jetë, se ishim në ikje të plotë nga realiteti ose ishim krejtësisht të meta mendore. Këto gjëra ishin të vërteta deri diku, në fakt, në një masë të konsiderueshme me disa prej nesh. Por jemi të sigurt se edhe trupat tanë u sëmurën. Sipas besimit tonë, çdo tablo e alkoolistit që lë jashtë këtë faktor fizik është e paplotë.

Teoria e mjekut se kemi alergji ndaj alkoolit na intereson. Si laikë, mendimi ynë për sa i përket shëndoshjes së tij, sigurisht që mund të nënkuptojë pak. Por si ekzalkolike, mund të themi se shpjegimi i tij ka kuptim. Ajo shpjegon shumë gjëra për të cilat nuk mund të japim llogari ndryshe.

Edhe pse e përpunojmë zgjidhjen tonë në planin shpirtëror si dhe altruist, ne favorizojmë hospitalizimin për alkoolizuarit që është shumë i zhurmshëm ose i hutuar. Më shpesh, është e domosdoshme që truri i njeriut të pastrohet para se t'i afrohet, pasi atëherë ka më shumë shanse për të kuptuar dhe pranuar atë që kemi për të ofruar.

Mjeku shkruan:

Tema e paraqitur në këtë libër më duket me rëndësi parësore për ata që vuajnë nga varësia ndaj alkoolit.

E them këtë pas shumë vitesh përvojë si Drejtor Mjekësor i një prej spitaleve më të vjetra në vend që trajton varësinë nga alkooli dhe droga.

Prandaj, kishte një ndjenjë kënaqësie të vërtetë kur m'u kërkua të kontribuoja disa fjalë për një temë e cila mbulohet me kaq hollësi mjeshtërore në këto faqe.

Ne mjekët e kemi kuptuar për një kohë të gjatë se një formë e psikologjisë morale ishte me rëndësi urgjente për alkoolistët, por aplikimi i saj paraqiste vështirësi përtej konceptimit tonë. Çfarë me standardet tona ultra-moderne, qasjen tonë shkencore ndaj gjithçkaje, ne ndoshta nuk jemi të pajisur mirë për të zbatuar fuqitë e së mirës që ndodhen jashtë njohurive tona sintetike.

Shumë vite më parë një nga kontribuesit kryesorë të këtij libri erdhi nën kujdesin tonë në këtë spital dhe ndërsa këtu ai mori disa ide të cilat i vuri në zbatim praktik njëherësh.

Më vonë, ai kërkoi privilegjin që të lejohej t'ua tregonte historinë e tij pacientëve të tjerë këtu dhe me disa dyshime, ne pranuan. Rastet që kemi ndjekur kanë qenë më interesante; Në fakt, shumë prej tyre janë të mahnitshme. Altruizmi i këtyre njerëzve

siç kemi arritur t'i njohim, e gjithë mungesa e motivit të fitimit dhe fryma e tyre komunitare, është vërtet frymëzuese për atë që ka punuar gjatë dhe me lodhje në këtë fushë alkoolike. Ata besojnë në veten e tyre, dhe akoma më shumë në Fuqinë që tërheq alkoolistët kronik nga portat e vdekjes.

Sigurisht që një alkoolist duhet të çlirohet nga dëshira e tij fizike për pije alkoolike, dhe kjo shpesh kërkon një procedurë të caktuar spitalore, përpara se masat psikologjike të mund të jenë me përfitim maksimal.

Ne besojmë, dhe kështu sugjeruam disa vite më parë, se veprimi i alkoolit mbi këta alkoolistë kronik është një shfaqje e një alergjie; se fenomeni i dëshirës së zjarrtë është i kufizuar në këtë klasë dhe nuk ndodh kurrë në pijetoren mesatare të butë. Këto lloje alergjike nuk mund të përdorin kurrë në mënyrë të sigurt alkoolin në asnjë formë; Dhe pasi kanë formuar zakonin dhe kanë gjetur se nuk mund ta thyejnë atë, pasi kanë humbur vetëbesimin, mbështetja e tyre në gjërat njerëzore, problemet e tyre grumbullohen mbi to dhe bëhen çuditërisht të vështira për t'u zgjidhur.

Prallëherë mjafton një tërheqje emocionale e turbullt. Mesazhi i cili mund t'i interesojë dhe t'i mbajë këta njerëz të alkoolizuar duhet të ketë thellësi dhe peshë. Pothuajse në të gjitha rastet, idealet e tyre duhet të mbështeten në një fuqi më të madhe se vetja, nëse duan të rikrijnë jetën e tyre.

Nëse dikush mendon se si psikiatër që drejtojnë një spital për alkoolistët ne shfaqemi disi sentimentalë, le të qëndrojnë me ne pak kohë në vijën e qitjes, të shohin tragjeditë, gratë e dëshpëruara, fëmijët e vegjël; Le të bëhet zgjidhja e këtyre problemeve pjesë e punës së tyre të përditshme, madje edhe e momenteve të tyre të gjumit, dhe më

cinik nuk do të pyesë veten se e kemi pranuar dhe inkurajuar këtë lëvizje. Mendojmë, pas shumë vitesh përvojë, se nuk kemi gjetur asgjë që ka kontribuar më shumë në rehabilitimin e këtyre burrave sesa lëvizja altruiste që po rritet tani mes tyre.

Burrat dhe gratë pinë në thelb sepse u pëlqen efekti i prodhuar nga alkooli. Ndjesia është kaq e pakapshme, saqë, edhe pse e pranojnë se është e dëmshme, nuk mund të dallojnë pas një kohe të vërtetën nga e rreme. Për ta, jeta e tyre alkoolike duket e vetmja normale. Ata janë të shqetësuar, të irritueshëm dhe të pakënaqur, nëse nuk mund të përjetojnë përsëri ndjenjën e lehtësisë dhe rehatisë që vjen njëherësh duke pirë disa pije— pije të cilat i shohin të tjerët duke i marrë pandëshkueshmëri. Pasi i janë dorëzuar sërish dëshirës, ashtu si shumë veta, dhe fenomeni i dëshirës së zjarrtë zhvillohet, ata kalojnë nëpër fazat e njohura të një rrëmuje, duke dalë të penduar,

me një rezolutë të vendosur për të mos pirë më. Kjo përsëritet vazhdimisht dhe nëse ky person nuk mund të përjetojë një ndryshim të tërë psikik ka shumë pak shpresë për shërimin e tij.

Nga ana tjetër—dhe e çuditshme si kjo mund t'u duket atyre që nuk kuptojnë—sapo të ketë ndodhur një ndryshim psikik, i njëjti person që dukej i dënauar, që kishte kaq shumë probleme që dëshpëronte t'i zgjidhte ndonjëherë, papritur e gjen veten lehtësisht në gjendje të kontrollojë dëshirën e tij për alkool, e vetmja përpjekje e nevojshme që kërkonte të ndiqte disa rregulla të thjeshta.

Njerëzit më kanë thirrur me një thirrje të sinqertë dhe dëshpëruese: "Doktor, nuk mund të vazhdoj kështu! Unë kam gjithçka për të jetuar për! Duhet të ndaloj, por nuk mundem! Duhet të më ndihmoh!"

Përballë këtij problemi, nëse një mjek është i ndershëm me veten, ndonjëherë duhet të ndiejë pamjaftueshmërinë e tij. Edhe pse ai jep gjithçka që është në të, shpesh nuk mjafton. Dikush mendon se diçka më shumë se fuqia njerëzore është e nevojshme për të prodhuar ndryshimin thelbësor psikik. Edhe pse agregacioni i rikuperimeve që vijnë nga përpjekjet psikiatrike është i konsiderueshëm, ne mjekët duhet të pranojmë se kemi lënë pak përshtypje mbi problemin në tërësi. Shumë lloje nuk i përgjigjen qasjes së zakonshme psikologjike.

Nuk i përmbahem atyre që besojnë se alkoolizmi është krejtësisht një problem i kontrollit mendor. Kam pasur shumë burra që, për shembull, kishin punuar një periudhë mujore për ndonjë problem apo marrëveshje biznesi, e cila do të zgjidhej në një datë të caktuar, në mënyrë të favorshme për ta. Ata morën një pije pak a shumë një ditë para datës, dhe pastaj fenomeni i dëshirës së madhe menjëherë u bë parësor për të gjitha interesat e tjera në mënyrë që emërimi i rëndësishëm të mos përmbushej. Këta njerëz nuk po pinin për të shpëtuar; Ata po pinin për të kapërcyer një dëshirë të zjarrtë përtej kontrollit të tyre mendor.

Ka shumë situata që dalin nga fenomeni i dëshirës së zjarrtë që i bën njerëzit të bëjnë sakrificën supreme në vend që të vazhdojnë të luftojnë.

Klasifikimi i alkoolistëve duket më i vështirë dhe në shumë detaje është jashtë fushës së këtij libri. Sigurisht, ka psikopatë që janë emocionalisht të paqëndrueshëm. Të gjithë jemi të njohur me këtë tip. Ata janë gjithmonë "duke shkuar në vagon për mbajtjen." Ata janë tepër të penduar dhe marrin shumë rezoluta, por kurrë njëvendim.

Ka një tip njeriu që nuk është i gatshëm të pranojë se nuk mund të pijë diçka. Ai planifikon mënyra të ndryshme për të pirë. Ai ndryshon

markën e tij ose mjedisin e tij. Ka tipin që gjithmonë beson se pasi të jetë krejtësisht i lirë nga alkooli për një periudhë kohe ai mund të marrë një pije pa rrezik. Ka tipin maniako-depresiv, i cili është, ndoshta, më pak i kuptuar nga miqtë e tij dhe për të cilin mund të shkruhej një kapitull i tërë.

Pastaj ka lloje krejtësisht normale në çdo aspekt, përveçse në efektin që alkooli ka mbi ta. Ata shpesh janë njerëz të aftë, inteligjentë dhe miqësorë.

Të gjitha këto, dhe shumë të tjera, kanë një simptomë të përbashkët: nuk mund të fillojnë të pinë pa zhvilluar fenomenin e dëshirës së zjarrtë. Ky fenomen, siç kemi sugjeruar, mund të jetë shfaqja e një alergjie e cila i diferencon këta njerëz, dhe i dallon ata si një entitet i veçantë. Nuk ka qenë kurrë, nga ndonjë trajtim me të cilin jemi të njohur, të çrrënjësuar përgjithmonë. I vetmi lehtësim që duhet të sugjerojmë është abstinenca e plotë.

Kjo na çon menjëherë në një kallëp debati. Shumë gjëra janë shkruar pro dhe kundër, por mes mjekëve, opinioni i përgjithshëm duket të jetë se shumica e alkoolistëve kronik janë të dënuar.

Cilat janë zgjidhjet? Ndoshta mund t'i përgjigjem më së miri kësaj duke treguar një përvojë të dy viteve më parë.

Rreth një vit para kësaj përvoje, një burrë u soll për t'u trajtuar për alkoolizëm kronik. Ai kishte por pjesërisht e shëruar nga një hemorragji gastrike dhe dukej se ishte një rast i përkeqësimit mendor patologjik. Ai kishte humbur çdo gjë që vlente kur ishte në jetë dhe jetonte vetëm, mund të themi, për të pirë. Ai e pranoi hapur dhe besonte se për të nuk kishte asnjë shpresë. Pas eliminimit të alkoolit u zbulua se nuk kishte dëmtime të përhershme në tru. Ai e pranoi planin e përshkruar në këtë libër. Një vit më vonë ai më thirri për të më parë dhe përjetova një ndjesi shumë të çuditshme. E njihja njeriun me emër, dhe pjesërisht i njihja tiparet e tij, por të gjitha ngjashmëritë morën fund. Nga një rrënim i dridhur, dëshpërues dhe nervor, kishte dalë një njeri i mbushur me vetëbesim dhe kënaqësi. Fola me të për ca kohë, por nuk isha në gjendje të sillja veten për të menduar se e kisha njohur më parë. Për mua ai ishte i huaj, dhe kështu më la. Më shumë se tre vjet kanë kaluar tani pa u kthyer në alkool.

Kur kam nevojë për një ngritje mendore, shpesh mendoj për një rast tjetër të sjellë nga një mjek i shquar në Qytetin e Nju Jorkut. Pacienti kishte bërë diagnozën e tij, dhe duke vendosur situatën e tij të pashpresë, ishte fshehur në një hambar të shkretët të vendosur për të vdekur. Ai u shpëtua nga një grup kërkimi dhe, në gjendje të dëshpëruar, më solli mua. Pas rehabilitimit të tij fizik, ai pati një bisedë me mua në të cilën ai tha singërisht se mendonte se trajtimi ishte një

humbje e përpjekjeve, nëse nuk mund ta siguroja atë, që askush nuk e kishte kurrë, se në të ardhmen ai do të kishte "fuqinë e vullnetit" për t'i rezistuar impulsit për të pirë.

Problemi i tij alkoolik ishte kaq i ndërlikuar dhe depresioni i tij kaq i madh, sa që menduam se shpresa e tij e vetme do të ishte Nëpërmjet asaj që atëherë e quajtëm "psikologji morale" dhe dyshonim nëse edhe kjo do të kishte ndonjë efekt.

Megjithatë, ai u "shit" mbi idetë që përmban ky libër. Ai nuk ka pirë më shumë se tre vjet. E shoh herë pas here dhe ai është po aq i mirë sa një ekzemplar burrërie që mund të dëshirojë të takohet.

I këshilloj me ngulm çdo alkoolist që ta lexojë këtë libër dhe, ndonëse ndoshta erdhi për t'u tallur, ai mund të mbetet për t'u lutur.

William D. Silkworth, M.D.

HISTORIA E BILLIT

Ethet e luftës u ngritën në qytetin e Nju-Anglisë, në të cilin u caktuam ne të rinj, oficerë të rinj nga Plattsburgu dhe u lajkatuam kur qytetarët e parë na çuan në shtëpitë e tyre, duke na bërë të ndihemi heroikë. Këtu ishte dashuria, duartrokitjet, lufta; Momente sublime me intervale qesharake. Më në fund isha pjesë e jetës dhe në mes të ngazëllimit zbulova pije alkoolike. Harrova paralajmërimet e forta dhe paragjykimet e popullit tim lidhur me pijen. Me kalimin e kohës lundruam për në "Atje". Isha shumë e vetmuar dhe përsëri iu ktheva alkoolit.

Zbritëm në Angli. Vizitova katedralen Winchester. Shumë i prekur, u enda jashtë. Vëmendja ime u tërhoq nga një poezi e dobët mbi një gur varri të vjetër:

"Këtu qëndron një Grenadier
Hampshire që kapi vdekjen e tij
duke pirë birrë të vogël të
ftohët.
Një ushtar i mirë nuk është harruar nëse ai vdes nga armë
Ose me tenxhere."

Paralajmërim ogurzi, të cilin nuk ia vura veshin.

Njëzet e dy dhe një veteran i luftërave të huaja, më në fund u ktheva në shtëpi. E imagjinoja veten si udhëheqës, sepse a nuk më kishin dhënë burrat e baterisë sime një shenjë të veçantë vlerësimi? Talenti im për udhëheqje, imagjinoja, do të më vendosni në krye të sipërmarrjeve të mëdha, të cilat do t'i menaxhoja me sigurinë më të madhe.

Mora një kurs për ligjin e natës dhe mora punë si hetues për një kompani sigurie. Nxitja për sukses ishte e ndezur. Do t'i tregoja botës se isha e rëndësishme. Puna më çoi në Uoll Strit dhe pak nga pak u interesova për tregun. Shumë njerëz humbën para, por disa u bënë shumë të pasur. Pse jo unë? Kam studiuar ekonomi, biznes, si dhe ligj. I alkoolizuar që isha, për pak sa nuk e dështova kursin e ligjit. Në një nga finalet isha shumë i dehur për të menduar apo shkruar. Edhe pse pija ime nuk ishte ende e vazhdueshme, kjo e shqetësonte gruan time. Kishim bisedime të gjata kur do t'i vazhdoja parandjenjat e saj duke i thënë se njerëzit e gjeniut i konceptuan projektet e tyre më të mira kur ishin të dehur; që ndërtimet më madhështore të mendimit filozofik ishin kaq të rrjedhura.

Kur mbarova kursin, e dija se ligji nuk ishte për mua. Maelstrom ftues i Wall Street më kishte në dorë. Udhëheqësit e biznesit dhe financiarë ishin

heronjtë e mi. Nga ky aliazh pijesh dhe spekulimesh, fillova të farkëtoja armën që një ditë do ta kthente në fluturimin e saj si një bume

ang dhe të gjitha, por më prenë në shirita. Duke jetuar me modesti, unë dhe gruaja shpëtuam 1.000 dollarë. Ajo hyri në disa tituj pastaj të lirë dhe mjaft jopopullor. Me të drejtë e imagjinoja se një ditë do të kishin një ngritje të madhe. Nuk arrita t'i bindja miqtë e mi të brokerit të më dërgonin të shikoja fabrikat dhe drejtuesit, por unë dhe gruaja vendosëm të shkonim gjithsesi. Kisha zhvilluar një teori se shumica e njerëzve humbën para në aksione nëpërmjet shpërfilljes së tregjeve. Zbulova shumë arsye të tjera më vonë.

Hoqëm dorë nga pozicionet tona dhe u ulëm me një motoçikletë, makinën anësore të mbushur me tendë, batanije, ndërrimin e rrobave dhe tre vëllime të mëdha të një shërbimi referimi financiar. Miqtë tanë menduan se duhej caktuar një komision i çmendur. Ndoshta kishin të drejtë. Kisha pasur njëfarë suksesi në spekulime, kështu që kishim pak para, por dikur punonim në një fermë për një muaj për të mos u tërhequr nga kapitali ynë i vogël. Kjo ishte puna e fundit e ndershme manuale nga ana ime për shumë ditë. Ne mbuluam të gjithë pjesën lindore të Shteteve të Bashkuara brenda një viti. Në fund të saj, raportet e mia në Wall Street më dhanë një pozicion atje dhe përdorimin e një llogarie të madhe shpenzimesh. Ushtrimi i një opsioni solli më shumë para, duke na lënë një fitim prej disa mijëra dollarësh për atë vit.

Për vitet e ardhshme fati hodhi para dhe duartrokitje në rrugën time. Kisha mbërritur. Gjykimi dhe idetë e mia u pasuan nga shumë njerëz në masën e miliona letrave. Bumi i madh i fundit të të njëzetave ishte duke u ulur dhe duke u ënjtur. Pija po merrte një pjesë të rëndësishme dhe ekzaltuese në jetën time. Në vendet e xhazit u fol me zë të lartë në qytet. Të gjithë shpenzuan me mijëra dhe bisedonin me miliona. Tallësit mund të tallen dhe të jenë të mallkuar. Bëra një mori miqsh të motit të mirë.

Pija ime mori përmasa më serioze, duke vazhduar gjithë ditën dhe pothuajse çdo natë. Remonstranat e miqve të mi përfunduan me radhë dhe unë u bëra një ujk i vetmuar. Në apartamentin tonë të mrekullueshëm kishte shumë skena të palumtura. Nuk kishte pasur asnjë pabesi të vërtetë, sepse besnikëria ndaj gruas sime, e ndihmuar ndonjëherë nga dehja ekstreme, më mbante larg këtyre gërvishtjeve.

Në vitin 1929 mora ethet e golfit. Shkuam menjëherë në vend, gruaja ime për të duartrokitur ndërsa unë fillova të parakaloja Walter Hagen. Pijet më kapën shumë më shpejt se ç'dola pas Uollterit. Fillova të isha nervoze në mëngjes. Golfi lejonte pirjen çdo ditë dhe çdo natë. Ishte kënaqësi të kacafytesha rreth kursit ekskluziv që më kishte frymëzuar një nderim të tillë si djalë. Fitova pallton e pasaktë të nxirjes që sheh mbi të mirë-bërët. Bankieri lokal më shikonte duke bërë kontrolle dhjamore brenda dhe jashtë tillit të tij me skepticizëm të zbavitur.

Papritur në tetor të vitit 1929 ferri u shkëput në bursën e Nju Jorkut. Pas një prej atyre ditëve të ferrit, u lëkunda nga një bar hoteli në një zyrë brokerimi. Ishte ora tetë, pesë orë pasi tregu u mbyll. Cicërima ende fërshëlliste. Po shikoja një centimetër të shiritit që mbante mbishkrimin XYZ-32. Kishte qenë 52 atë mëngjes. Mbarova dhe po ashtu edhe shumë miq. Gazetat raportonin se burrat kërcenin për vdekje nga kullat e Financave të Larta. Kjo më neveriti. Nuk do të hidhesha. U ktheva në bar. Miqtë e mi kishin rënë disa milionë që nga ora dhjetë, pra çfarë? Nesër ishte një ditë tjetër. Ndërsa pija, vendosmëria e vjetër e zjarrtë për të fituar u kthye.

Mëngjesin tjetër i telefonova një miku në Montreal. I kishin mbetur shumë para dhe mendoi se më mirë të shkoja në Kanada. Në pranverën vijuese po jetonim në stilin tonë të mësuar. U ndjeva sikur Napoleoni po kthehej nga Elba. Jo StHelena për mua! Por pirja më kapi përsëri dhe miku im bujar duhej të më linte të ikja. Këtë herë qëndruam të trokë.

Shkuam të jetonim me prindërit e gruas sime. Gjeta një punë; Pastaj e humbi atë si pasojë e një zënke me një shofer taksie. Me mëshirë, askush nuk mund ta merrte me mend se nuk do të kisha punë të vërtetë për pesë vjet, ose vështirë se do të merrja frymë esëll. Gruaja ime filloi të punonte në një dyqan, duke u kthyer në shtëpi e rraskapitur për të më gjetur të dehur. U bëra një varëse e papëlqyeshme në vendet e brokerimit.

Pijet alkoolike pushuan së qeni një luks; U bë një domosdoshmëri. Xhini "vaskë", dy shishe në ditë, dhe shpesh tre, duhet të jetë rutinë. Ndonjëherë një marrëveshje e vogël do të paguante disa qindra dollarë, dhe unë paguaja faturat e mia në bare dhe delikatesa. Kjo vazhdoi pa fund dhe fillova të zgjohesha shumë herët në mëngjes duke u dridhur me dhunë. Një gotëplot me xhin i ndjekur nga gjysmë duzine shishesh birre do të ishte e nevojshme nëse do të haja ndonjë mëngjes. Megjithatë, ende mendoja se mund ta kontrolloja situatën dhe kishte periudha sobrieti që ripërtërinin shpresën e gruas sime.

Gradualisht gjërat u keqësuan. Shtëpia u mor nga mbajtësi i hipotekës, vjehrra ime vdiq, gruaja dhe vjehri u sëmuren.

Pastaj kam një mundësi biznesi premtuese. Aksionet ishin në pikën më të ulët të vitit 1932 dhe në një farë mënyre kisha formuar një grup për të blerë. Duhej të ndaja bujarisht fitimet. Pastaj shkova në një pirja e tepruar të mrekullueshme, dhe ky shans u zhduk.

U zgjova. Kjo duhej ndaluar. Pashë që nuk mund të merrja aq shumë sa një pije. Kam kaluar përgjithmonë. Më parë, kisha shkruar shumë premtime të ëmbla, por gruaja ime me kënaqësi vërejti se këtë herë e kisha fjalën për biznes. Dhe kështu bëra.

Pak kohë më pas u ktheva i dehur në shtëpi. Nuk kishte pasur luftë. Ku kishte qenë vendosmëria ime e lartë? Thjesht nuk e dija. As që më kishte ardhur në mendje. Dikush kishte shtyrë një pije në rrugën time, dhe unë e kisha marrë atë. A isha i çmendur? Fillova të pyesja veten, sepse një mungesë kaq e tmerrshme e perspektivës dukej se ishte pikërisht ashtu.

Duke rinovuar vendosmërinë time, u përpoqa përsëri. Kaloi ca kohë dhe besimi filloi të zëvendësohej nga siguria e gjelit. Mund të qeshja me mullinjtë e xhinit. Tani kisha atë që duhej! Një ditë hyra në një kafene për të telefonuar. Në asnjë moment nuk po rrija në lokal duke pyetur veten se si ndodhi. Ndërsa uiski u ngrit në kokën time i thashë vetes se do t'ia dilja më mirë herën tjetër, por mund të bëhesha mirë dhe të dehesha atëherë. Dhe unë e bëra.

Keqardhjet, tmerri dhe mungesa e shpresës së mëngjesit tjetër janë të paharrueshme. Guximi për të bërë betejë nuk ishte aty. Truri im vrapoi në mënyrë të pakontrolluar dhe kishte një ndjenjë të tmerrshme të fatkeqësisë së afërt. Mezi guxoja të kaloja rrugën, që të mos shembesha dhe të rrëzohesha nga një kamion herët në mëngjes, sepse mezi ishte drita e ditës. Një vend gjithë natën më furnizoi me një duzinë gotash birrë. Nervat e mia të dridhura më në fund ishin ende. Një gazetë e mëngjesit më tha se tregu kishte shkuar përsëri në ferr. E pra, ashtu edhe unë. Tregu do të rimëkëmbej, por nuk do ta bëja. Ky ishte një mendim i vështirë. A duhet të vras veten? Jo-jo tani. Pastaj një mjegull mendore u vendos. Xhini do ta rregullonte këtë. Pra dy shishe, dhe—harresa.

Mendja dhe trupi janë mekanizma të mrekullueshëm, sepse i imi e duroi këtë agoni edhe dy vjet të tjera. Ndonjëherë vidhja nga çanta e hollë e gruas sime kur në mëngjes terrori dhe çmenduria ishin mbi mua. Përsëri u lëkunda në mënyrë marramendëse para një dritareje të hapur, ose dollapit të ilaçeve ku kishte helm, duke mallkuar veten për një dobësim. Kishte përleshje nga qyteti në vend dhe prapa, ndërsa unë dhe gruaja ime kërkonim të arratiseshim. Pastaj erdhi nata kur torturat fizike dhe mendore ishin kaq të ferrit, sa që kisha frikë se do të shpërtheja nga dritarja ime, do të rrija dhe të gjitha. Në njëfarë mënyre arrita ta tërheq dyshekun në një kat më të ulët, që të mos kërcej papritur. Një mjek erdhi me një qetësues të rëndë. Ditën tjetër më gjeti duke pirë xhin dhe qetësues. Ky kombinim shpejt më zbarkoi në shkëmbinj. Njerëzit kishin frikë për shëndetin tim. Edhe unë. Mund të haja pak ose aspak kur pija, dhe isha njëzet kilogramë nën peshë.

Kunati im është mjek dhe nëpërmjet dashamirësisë së tij dhe asaj të nënës sime u vendosa në një spital të njohur në shkallë kombëtare për rehabilitimin mendor dhe fizik të alkoolistëve. Nën të ashtuquajturin trajtim belladonna truri im u pastrua. Hidroterapia dhe ushtrimet e lehta ndihmuan shumë. Mbi të gjitha, takova një mjek të sjellshëm, i cili më

shpjegoi se ndonëse sigurisht egoiste dhe e marrë, kisha qenë e sëmurë rëndë, trupore dhe mendore.

Më lehtësoi disi kur mësova se te alkoolistët vullneti dobësohet në mënyrë të mahnitshme kur bëhet fjalë për luftimin e pijeve alkoolike, ndonëse shpesh mbetet i fortë në aspekte të tjera. U shpjegua sjellja ime e pabesueshme përballë një dëshire të dëshpëruar për t'u ndalur. Duke kuptuar veten tani, dola me shpresë të madhe. Për tre ose katër muaj pata u var lart. Shkova rregullisht në qytet dhe madje fitonte pak para. Sigurisht që kjo ishte përgjigjja: njohuria për veten.

Por nuk ishte, sepse erdhi dita e frikshme kur piva edhe një herë. Kthesa e shëndetit tim moral dhe trupor në rënie ra si një kërcim me ski. Pas një kohe u ktheva në spital. Ky ishte fundi, perdja, m'u duk. Gruaja ime e lodhur dhe e dëshpëruar u informua se gjithçka do të përfundonte me infarkt në zemër gjatë tremenëve të delirit, ose do të zhvilloja një tru të lagësht, ndoshta brenda një viti. Së shpejti do t'i duhej të më dorëzonte tek ndërmarrësi ose azili.

Ata nuk kishin nevojë të më tregonin. E dija, dhe pothuajse e mirëprita idenë. Ishte një goditje shkatërruese për krenarinë time. Unë, i cili kisha menduar kaq mirë për veten dhe aftësitë e mia, për aftësinë time për të kapërcyer pengesat, më në fund u bllokova. Tani duhej të zhytesha në errësirë, duke u bashkuar me atë procesion të pafund të sotave që kishin vazhduar më parë. Mendova për gruan time të varfër. Në fund të fundit kishte pasur shumë lumturi. Çfarë nuk do të jepja për të bërë ndryshime. Por kjo mbaroi tani.

Asnjë fjalë nuk mund të tregojë për vetminë dhe dëshpërimin që gjeta në atë mori të hidhur të vetë-keqardhjes. Rëra të lëvizshme shtrirë rreth meje në të gjitha drejtimet. E kisha takuar ndeshjen time. Më kishin pushtuar. Alkooli ishte mjeshtri im.

Duke u dridhur, shkela nga spitali një njeri të thyer. Frika më esëllloi për pak. Pastaj erdhi çmenduria tinëzare e asaj pijeje të parë dhe në Ditën e Armistices 1934, u largova përsëri. Të gjithë u dhanë dorëheqjen me sigurinë se do të më duhej të mbyllesha diku, ose do të pengohesha deri në një fund të mjerë. Sa errësirë është para agimit! Në të vërtetë ky ishte fillimi i shthurjes sime të fundit. Së shpejti do të katapultohesha në atë që më pëlqen ta quaj dimensionin i katërt i ekzistencës. Duhej të njihja lumturinë, paqen dhe dobinë, në një mënyrë jetese që është jashtëzakonisht më e mrekullueshme me kalimin e kohës.

Aty nga fundi i atij nëntori të zyrtë, u ula duke pirë në kuzhinën time. Me njëfarë kënaqësie reflektova se kishte mjaft xhin të fshehur rreth shtëpisë për të më çuar deri atë natë dhe të nesërmen. Gruaja ime ishte

në punë. Pyesja veten nëse guxoja të fshihja një shishe të plotë xhini pranë kokës së krevatit tonë. Do të më duhej para ditës.

Mendimet e mia u ndërprejnë nga telefoni. Zëri i gëzuar i një shoku të vjetër të shkollës e pyeti nëse mund të vinte. Ai ishte esëll. Kaluan vite që kur e mbaja mend ardhjen e tij në Nju Jork në atë gjendje. U mahnita. Sipas thashethemeve, ai ishte kryer për çmenduri alkoolike. Pyesja veten se si kishte shpëtuar. Sigurisht që ai do të hante darkë, dhe pastaj unë mund të pija hapur me të. I padëshirueshëm për mirëqenien e tij, mendova vetëm të rifitoja frymën e ditëve të tjera. Ishte ajo kohë që kishim marrë me qira një aeroplan për të përfunduar një aventurë e dehur ! Ardhja e tij ishte një oaz në këtë shkretëtirë të zymtë kotësie. Vetë gjëja, një oaz! Pijanecët janë të tillë. Dera u hap dhe ai qëndroi aty, me lëkurë të freskët dhe me shkëlqim. Kishte diçka në sytë e tij. Ai ishte në mënyrë të pashpjegueshme ndryshe. Çfarë kishte ndodhur?

E shtyva një pije përtej tavolinës. Ai e refuzoi atë. I zhgënjyer, por kureshtar, pyesja veten se çfarë kishte ndodhur me tjetrin. Ai nuk ishte vetvetja.

"Eja, për çfarë bëhet fjalë?" E pyeta.

Ai më shikoi drejt. Thjesht, por me buzëqeshje, ai tha: "Kam fe."

Isha i shqetësuar. Pra, kjo ishte— verën e kaluar një njeri i krisur alkoolik; Tani, dyshoja, pak i krisur për fenë. Ai kishte atë pamjen me sy yjesh. Po, djali i vjetër ishte në zjarr në rregull. Por bekoje zemrën e tij, lëre të grindet! Përveç kësaj, xhini im do të zgjaste më shumë se predikimi i tij.

Por ai nuk u grind. Në fakt, ai tregoi se si dy burra ishin paraqitur në gjykatë, duke e bindur gjyqtarin të pezullonte angazhimin e tij. Ata kishin treguar për një ide të thjeshtë fetare dhe një program praktik veprimi. Kjo ndodhi dy muaj më parë dhe rezultati ishte i dukshëm. Ajo funksionoi!

Ai kishte ardhur për të kaluar përvojën e tij me mua, nëse unë do të doja ta kisha atë. U trondita, por u interesova. Sigurisht që isha i interesuar. Duhej të isha, sepse isha i pashpresë.

Ai foli për orë të tëra. Kujtimet e fëmijërisë u ngritën para meje. Pothuajse mund të dëgjoja zhurmën e zërit të predikuesit ndërsa ulesha, të dielave ende, andej mbi faqen e kodrës; Ishte ai zotimi i shpallur i temperamentit që nuk e firmosa kurrë; Përçmimi i mirë i gjyshit tim ndaj disa njerëzve të kishës dhe veprimeve të tyre; këmbëngulja e tij që sferat të kishin vërtet muzikën e tyre; por mohimi i të drejtës së predikuesit për t'i treguar se si duhet të dëgjojë; Patrembursinë e tij teksa fliste për këto

gjëra pak para se të vdiste, Këto kujtime u përmirësuan nga e kaluara. Më bënë të gëlltitem fort.

Ajo ditë lufte në katedralen e vjetër Winchester u kthye përsëri.

Gjithmonë kisha besuar në një fuqi më të madhe se vetja ime. Shpesh i kisha menduar këto gjëra. Unë nuk isha ateist. Pak njerëz janë në të vërtetë, sepse kjo do të thotë besim i verbër në propozimin e çuditshëm se ky univers e ka origjinën në një cipë dhe pa qëllim nxiton askund. Heronjtë e mi intelektualë, kimistët, astronomët, madje edhe evolucionistët, sugjeruan ligje dhe forca të mëdha në punë. Pavarësisht nga treguesit e kundërt, nuk kisha shumë dyshime se një qëllim dhe ritëm i fuqishëm i mbulon të gjitha. Si mund të ketë kaq shumë ligj të saktë dhe të pandryshueshëm, dhe asnjë inteligjencë? Thjesht m'u desh të besoja në një Frymë të Universit, i cili nuk dinte as kohë, as kufizim. Por kjo ishte aq larg sa unë kisha shkuar.

Me shërbëtorët dhe fetë e botës, u ndava pikërisht atje. Kur folën për një Zoti personal me mua, i cili ishte dashuri, forcë dhe drejtim mbinjerëzor, u irritova dhe mendja m'u mbyll kundër një teorie të tillë.

Krishtit i pranova sigurinë e një njeriu të madh, jo shumë të ndjekur nga ata që e pretendonin Atë. Mësimi i tij moral, shumë i shkëlqyer. Për veten time, kisha adoptuar ato pjesë që dukeshin të volitshme dhe jo shumë të vështira; Pjesën tjetër e shpërfilla.

Luftërat që ishin zhvilluar, djegiet dhe dredhitë që kishin lehtësuar mosmarrëveshjet fetare, më sëmurën. Sinqerisht dyshoja nëse, në ekuilibër, fetë e njerëzimit kishin bërë ndonjë të mirë. Duke gjykuar nga ajo që kisha parë në Evropë dhe që atëherë, fuqia e Perëndisë në çështjet njerëzore ishte e papërfillshme, Vëllazëria e Njeriut një shaka e zymtë. Nëse do të kishte një Djall, ai dukej Shefi Universal, dhe sigurisht që më kishte mua.

Por miku im u ul para meje, dhe ai bëri deklaratën e bardhë se Zoti kishte bërë për të atë që ai e bëri.

Nuk mund të bënte për veten e tij. Vullneti i tij njerëzor kishte dështuar. Mjekët e kishin shpallur të pashërueshëm. Shoqëria ishte gati ta mbyllte. Ashtu si unë, ai kishte pranuar humbjen e plotë. Pastaj, në fakt, ai ishte ngritur nga të vdekurit, papritur i marrë nga grumbulli i skrapëve në një nivel jete më të mirë se më i miri që kishte njohur ndonjëherë!

A e kishte origjinën kjo fuqi tek ai? Duket qartë se nuk e kishte bërë. Nuk kishte pasur më fuqi tek ai sesa kishte tek unë në atë moment; Dhe kjo nuk ishte fare.

Ajo më ka dhënë fund. Filloi të dukej sikur njerëzit fetarë kishin të drejtë në fund të fundit. Këtu ishte diçka në punë në një zemër njerëzore që kishte bërë të pamundurën. I detë e mia rreth mrekullive u rishikuan në mënyrë drastike pikërisht atëherë. S'ka rëndësi e kaluara e musteut; Këtu u ul një mrekulli direkt përtej tavolinës së kuzhinës. Ai bërtiste sihariq të madh.

Pashë se miku im ishte shumë më tepër se i riorganizuar nga brenda. Ai ishte në një bazë tjetër. Rrënjët e tij kapën një tokë të re.

Pavarësisht nga shembulli i gjallë i mikut tim, tek unë mbetën gjurmët e paragjykitimit tim të vjetër. Fjala Zoti ngjalli ende një farë antipatie. Kur u shpreh mendimi se për mua mund të ketë një Zoti personal, kjo ndjenjë u intensifikua. Nuk më pëlqeu ideja. Mund të shkoja për koncepte të tilla si Inteligjenca Krijuese, Mendja Universale ose Shpirti i Natyrës, por i rezistova mendimit të një Cari të Qiejve, sado e dashur të jetë lëkundja e Tij. Që atëherë kam biseduar me shumë burra që ndiheshin njësoj.

Miku im sugjeroi atë që atëherë dukej një ide e re. Ai tha: "*Pse nuk zgjedh vetë konceptimin tënd të Zoti?*" Kjo deklaratë më goditi rëndë. Ai shkriu malin e akullt intelektual në hijen e të cilit kisha jetuar dhe dridhesha shumë vite. Më në fund qëndrova në dritën e diellit.

Ishte vetëm një çështje e gatishmërisë për të besuar në një fuqi më të madhe se unë. Asgjë më shumë nuk kërkohej nga unë për të bërë fillimin tim. Pashë se rritja mund të fillonte nga ajo pikë. Mbi një themel të gatishmërisë së plotë mund të ndërtoj atë që pashë tek miku im. A do ta kisha? Sigurisht që do ta bëja!

Kështu isha i bindur se Zoti interesohet për ne njerëzit kur e duam Atë mjaftueshëm. Më në fund pashë, u ndjeva, besoja. Shkallët e krenarisë dhe paragjykitimit më ranë nga sytë. Një botë e re u vu në dukje.

Rëndësia e vërtetë e përvojës sime në Katedrale shpërtheu mbi mua. Për një çast të shkurtër, kisha nevojë dhe doja Zoti. Kishte pasur një gatishmëri të përlur për ta pasur Atë me mua, dhe Ai erdhi. Por shpejt ndjenja e Pranisë së Tij ishte fshirë nga britmat e botës, kryesisht ato brenda vetes. Dhe kështu kishte qenë që atëherë. Sa i verbër kisha qenë.

Në spital u ndava nga alkooli për herë të fundit. Trajtimi m'u duk i mençur, sepse tregova shenja të tremenëve të delirit.

Atje me përlulësi iu ofrova Zoti, siç e kuptova atëherë, për të bërë me mua ashtu siç donte Ai. E vura veten pa rezerva nën kujdesin dhe drejtimin e Tij. E pranova për herë të parë se nga vetja nuk isha asgjë; Se pa Të isha i humbur. U përballa pa mëshirë me mëkatet e mia dhe u bëra

i gatshëm të kisha Mikun tim të sapogjetur Hiqi, rrënjë dhe degë. Që atëherë nuk kam pirë asgjë.

Shoku i shkollës më vizitoi dhe e njoha plotësisht me problemet dhe mangësitë e mia. Bëmë një listë me njerëz që kisha lënduar ose ndaj të cilëve ndieja mëri. Shpreha gjithë gatishmërinë time për t'iu afruar këtyre individëve, duke pranuar gabimin tim. Kurrë nuk do të isha kritik ndaj tyre. Duhej t'i rregulloja të gjitha këto çështje në maksimumin e aftësive të mia.

Duhej të provoja mënyrën time të të menduarit nga ndërgjegjja e re e Zoti brenda. Kështu, gjykimi i shëndoshë do të bëhej një kuptim i pazakontë. Duhej të ulesha i qetë kur dyshoja, duke kërkuar vetëm drejtim dhe forcë për të përballuar problemet e mia, siç do të më kishte ai. Kurrë nuk isha për t'u lutur për veten time, përveçse pasi kërkesat e mia mbanin mbi dobinë time ndaj të tjerëve. Atëherë vetëm mund të pres të marr. Por kjo do të ishte në masë të madhe.

Miku im premtoi se kur të bëheshin këto gjëra, do të hyja në një marrëdhënie të re me Krijuesin tim; që do të kisha elementet e një mënyre jetese që iu përgjigj të gjitha problemeve të mia. Besimi në fuqinë e Zotin, plus gatishmëria, ndershmëria dhe përlësia e mjaftueshme për të vendosur dhe mbajtur rendin e ri të gjërave, ishin kërkesat thelbësore.

E thjeshtë, por jo e lehtë; Një çmim duhej paguar. Kjo do të thoshte shkatërrim i egocentrizmit. Duhet t'i dorëzohet të gjitha gjërat Atit të Dritave që na drejton të gjithëve.

Këto ishin propozime revolucionare dhe drastike, por në momentin që i pranova plotësisht, efekti ishte elektrik. Kishte një ndjenjë fitoreje, e ndjekur nga një paqe dhe qetësi e tillë siç nuk e kisha njohur kurrë. Ka pasur besim të plotë. U ndjeva e ngritur, sikur era e madhe e pastër e një maje mali shpërtheu përmes dhe përmes. Zoti vjen te shumica e njerëzve gradualisht, por ndikimi i Tij tek unë ishte i papritur dhe i thellë.

Për një moment u alarmova dhe telefonova shokun tim, mjekun, për të më pyetur nëse isha ende i shëndoshë. Ai dëgjoi me habi teksa flisja.

Më në fund tundi kokën duke thënë: "Të ka ndodhur diçka që nuk e kuptoj. Por bën mirë ta mbash. Çdo gjë është më e mirë se mënyra se si ishe." Mjeku i mirë tani sheh shumë burra që kanë përvoja të tilla. Ai e di se ata janë të vërtetë.

Ndërsa shtrihesha në spital më erdhi mendimi se kishte mijëra alkoolistë të pashpresë që mund të ishin të kënaqur të kishin atë që më ishte dhënë kaq lirisht. Ndoshta mund t'i ndihmoj disa prej tyre. Nga ana e tyre, ata mund të punojnë me të tjerët.

Miku im kishte theksuar domosdoshmërinë absolute të demonstrimit të këtyre parimeve në të gjitha punët e mia. Ishte veçanërisht e domosdoshme të punoja me të tjerët, pasi ai kishte punuar me mua. Besimi pa vepra ishte i vdekur, tha ai. Dhe sa e tmerrshme është e vërtetë për të alkoolizuarit! Sepse, nëse një alkoolist nuk arrinte ta përsoste dhe ta zgjeronte jetën e tij frymore nëpërmjet punës dhe vetëflirimit për të tjerët, ai nuk mund t'i mbijetonte sprovave të caktuara dhe vendeve të ulëta përpara. Nëse nuk do të punonte, me siguri do të pinte përsëri dhe po të pinte, me siguri do të vdiste. Atëherë besimi do të ishte vërtet i vdekur. Me ne është tamam kështu.

Unë dhe gruaja e braktisëm veten me entuziazëm ndaj idesë për të ndihmuar të tjerët të alkoolizuar për të zgjidhur problemet e tyre. Ishte me fat, për biznesin tim të vjetër bashkëpunëtorët mbetën skeptikë për një vit e gjysmë, gjatë të cilit gjeta pak punë. Në atë kohë nuk isha shumë mirë dhe më mundonin dallgët e vetë-keqardhjes dhe të mërisë. Kjo ndonjëherë gati më shtyu të pija. Shpejt kuptova se kur të gjitha masat e tjera dështuan, puna me një tjetër alkoolist do ta shpëtonte ditën. Shumë herë kam shkuar në spitalin tim të vjetër në dëshpërim. Duke folur me një burrë atje, do të ngrihesha në mënyrë të mahnitshme dhe do të vija në këmbë. Është një projekt për të jetuar që funksionon në mënyrë të vështirë.

Filluam të bënim shumë miq të shpejtë dhe një shoqëri është rritur mes nesh, për të cilën është diçka e mrekullueshme të ndjesh një pjesë. Gëzimin e të jetuarit e kemi vërtet, madje edhe nën presion dhe vështirësi. Kam parë njëqind familje të vënë këmbët në rrugën që shkon vërtet diku; kanë parë situatat më të pamundura të brendshme të drejta; Grindjet dhe hidhërimi i çdo lloji u zhdukën. Kam parë burra të dalin nga azilet dhe të rifillojnë një vend jetësor në jetën e familjeve dhe komuniteteve të tyre. Biznesmenët dhe profesionistët kanë rifituar pozitën e tyre. Rrallë ka ndonjë formë telashesh dhe mjerimesh që nuk janë kapërcyer mes nesh. Në një qytet perëndimor dhe rrethinat e tij janë tetëdhjetë prej nesh dhe familjeve tona. Takohemi shpesh në shtëpitë tona të ndryshme, në mënyrë që të sapoardhurit të gjejnë shoqërinë që kërkojnë. Në këto grumbullime joformale mund të shihet shpesh nga 50 deri në 200 persona. Ne po rritemi në numër dhe fuqi.

Një alkoolist në filxhanët e tij është një krijesë e papëlqyeshme. Mundimet tona me ta janë të ndryshme, komike, dhe tragjike. Një djalë i varfër kreu vetëvrasje në shtëpinë time. Ai nuk mund të shihte ose nuk do ta shihte mënyrën tonë të jetesës.

Megjithatë, ka një sasi të madhe argëtimi për të gjitha. Mendoj se disa do të tronditeshin nga bota dhe leviti ynë në dukje. Por vetëm poshtë ka

zell vdekjeprurës. Besimi duhet të punojë njëzet e katër orë në ditë brenda dhe nëpërmjet nesh, ose ne vdesim.

Shumica prej nesh mendojnë se nuk kemi nevojë të kërkojmë më tej utopinë. E kemi me vete këtu dhe tani. Çdo ditë fjalimi i thjeshtë i mikut tim në kuzhinën tonë shumëfishohet në një rreth të zgjeruar paqeje në tokë dhe vullnet të mirë për njerëzit.

Kapitulli 2

KA NJË ZGJIDHJE

NE E ALKOOLIKËVE ANONIM, njohin mijëra burra dhe gra që dikur ishin po aq të pashpresë sa Billi. Pothuajse të gjithë janë shëruar. Ata kanë zgjidhur problemi i pijes.

Ne jemi amerikanë mesatarë. Të gjitha pjesët e këtij vendi dhe shumë nga profesionet e tij janë të përfaqësuara, si dhe shumë prejardhje politike, ekonomike, sociale dhe fetare. Ne jemi njerëz që normalisht nuk do të përziheshin. Por mes nesh ekziston një shoqëri, një amshim dhe një kuptueshmëri që është e mrekullueshme në mënyrë të papërshkrueshme. Ne jemi si pasagjerët e një rreshteri të madh në momentin pas shpëtimit nga fundosja e anijes kur shoqëria, gëzimi dhe demokracia pushtojnë anijen nga drejtimi në tryezën e kapitenit. Megjithatë, ndryshe nga ndjenjat e pasagjerëve të anijes, gëzimi ynë për të shpëtuar nga katastrofa nuk pakësohet ndërsa shkojmë në rrugët tona individuale. Ndjenja e të pasurit pjesë në një rrezik të përbashkët është një element në çimenton e fuqishme që na lidh. Por kjo në vetvete nuk do të na kishte mbajtur kurrë së bashku siç jemi bashkuar tani.

Fakti i jashtëzakonshëm për secilin prej nesh është se kemi zbuluar një zgjidhje të përbashkët. Kemi një rrugëdalje në të cilën mund të pajtohemi absolutisht dhe mbi të cilën mund të bashkohemi në veprime vëllazërore dhe harmonike. Kjo është lajmi i madh që ky libër u sjell atyre që vuajnë nga alkoolizmi.

Një sëmundje e këtij lloji—dhe kemi arritur ta besojmë si sëmundje—përfshin ata që na rrethojnë në një mënyrë që asnjë sëmundje tjetër njerëzore nuk mund ta bëjë. Nëse një person ka kancer të gjithë i vjen keq për të dhe askush nuk është i zemëruar apo i lënduar. Por jo kështu me sëmundjen alkoolike, sepse me të shkon asgjësimi i të gjitha gjërave që vlejnë kur janë në jetë. Ajo përfshin të gjithë jetën e të cilëve prek atë të të sëmurit. Ajo sjell keqkuptime të ashpra mëri, pasiguri financiare, miq

dhe punëdhënës të pështirë, jetë të shtrembëruar të fëmijëve të paqortueshëm, grave të trishtuara dhe prindërve— çdokush mund ta shtojë listën.

Shpresojmë se ky vëllim do t'i informojë dhe do t'i ngushëllojë ata që janë ose që mund të preken. Ata janë shumë.

Psikiatër shumë kompetentë që janë marrë me ne e kishin ndonjëherë të pamundur të bindnin një alkoolist të diskutonte situatën e tij pa rezerva. Në mënyrë të çuditshme, gratë, prindërit dhe miqtë e ngushtë zakonisht na gjejnë edhe më të paarritshëm se psikiatri dhe mjeku.

Por ish-alkoolisti që ka gjetur këtë zgjidhje, i cili është i armatosur siç duhet me fakte për veten, në përgjithësi mund të fitojë të gjithë besimin e një alkoolisti tjetër brenda pak orësh. Derisa të arrihet një kuptueshmëri e tillë, pak ose aspak nuk mund të arrihet.

Se njeriu që po bën afrimin ka pasur të njëjtën vështirësi, se ai e di qartë se për çfarë po flet, se i gjithë deportimi i tij bërtet në perspektivën e re se ai është një njeri me një përgjigje të vërtetë, se ai nuk ka qëndrim më të lartë se ti, asgjë çfarëdo përveç dëshirës së sinqertë për të qenë të dobishëm; se nuk ka tarifa për të paguar, as sēpata për të bluar, as njerëz për të kënaqur, as leksione për t'u duruar— këto janë kushtet që gjetëm më të efektshme. Pas një qasjeje të tillë, shumë veta marrin shtretërit e tyre dhe ecin përsëri.

Asnjëri prej nesh nuk bën një thirrje të vetme për këtë vepër dhe as nuk mendojmë se efektshmëria e saj do të rritej po ta bënim. Mendojmë se eliminimi i pirjes sonë nuk është veçse një fillim. Një demonstrim shumë më i rëndësishëm i parimeve tona qëndron para nesh në shtëpitë, profesionet dhe punët tona përkatëse. Të gjithë e kalojmë pjesën më të madhe të kohës së lirë në atë lloj përpjekjeje që do të përshkruajmë. Disa kanë fatin të jenë kaq të vendosur, sa që mund t'i japin pothuajse të gjithë kohën punës.

Nëse vazhdojmë rrugën që po shkojmë, nuk ka dyshim se do të rezultojë shumë e mirë, por sipërfaqja e problemit vështirë se do të gërvishte. Ata prej nesh që jetojnë në qytete të mëdha janë të pushtuar nga reflektimi që afër me qindra po bien në harresë çdo ditë. Shumë veta mund të shërohen po të kishin mundësinë që kemi gëzuar. Si do ta paraqesim atëherë atë që na është dhënë kaq lirisht?

Kemi arritur në përfundimin të botojmë një vëllim anonim që paraqet problemin siç e shohim. Ne do të sjellim në detyrë përvojën dhe njohuritë tona të kombinuara. Kjo duhet të sugjerojë një program të dobishëm për këdo që ka të bëjë me një problem me pijen.

Nga nevoja do të duhet të diskutohet për çështje mjekësore, psikiatrike, sociale dhe fetare. Jemi të vetëdijshëm se këto çështje janë, nga vetë natyra e tyre, të diskutueshme. Asgjë nuk do të na kënaqte aq shumë sa të shkruani një libër që nuk do të përmbante asnjë bazë për grindje apo argumentim. Ne do të bëjmë çmos për të arritur këtë ideal. Shumica prej nesh mendojnë se toleranca e vërtetë ndaj të metave dhe pikëpamjeve të të tjerëve dhe respekti për opinionet e tyre janë qëndrime që na bëjnë më të dobishëm për të tjerët. Vetë jeta jonë, si ish-alkoolistë, varet nga mendimi ynë i vazhdueshëm për të tjerët dhe se si mund të ndihmojmë në plotësimin e nevojave të tyre.

Ndoshta tashmë e keni pyetur veten pse është se të gjithë ne u sëmurem kaq shumë nga pirja. Pa dyshim që jeni kuriozë të zbuloni se si dhe pse, përballë opinionit të ekspertëve për të kundërtën, jemi shëruar nga një gjendje e pashpresë e mendjes dhe e trupit. Nëse je një alkoolist që dëshiron ta kapërcesh, mund të pyesësh tashmë: "Çfarë duhet të bëj?"

Është qëllimi i këtij libri t'u përgjigjet në mënyrë specifike këtyre pyetjeve. Ne do t'ju tregojmë se çfarë kemi bërë. Para se të hyjmë në një diskutim të hollësishëm, mund të jetë mirë të përmbledhim disa pika siç i shohim.

Sa herë njerëzit na kanë thënë: "Mund ta marr ose ta lë të qetë. Pse nuk mundet ai?" "Pse nuk pi si zotëri apo të heqësh dorë?" "Ai shoku nuk e përballon dot pijen e tij." "Pse nuk provon birrë dhe verë?" "Ndaloni të pini pije të forta." "Vullneti i tij fuqia duhet të jetë e dobët." "Ai mund të ndalonte po të donte." "Ajo është një vajzë kaq e ëmbël, unë duhet të mendoj se ai do të ndalonte për të." "Mjeku i tha se nëse do të pinte përsëri do ta vriste, por ja ku është, sërish i dehur."

Tani këto janë vëzhgime të zakonshme mbi pirësit të cilat i dëgjojmë gjatë gjithë kohës. Prapa tyre është një botë e padijes dhe keqkuptimit. Ne shohim se këto shprehjet u referohen njerëzve, reagimet e të cilëve janë shumë të ndryshme nga tonat.

Pirësit e moderuar nuk e kanë fare të vështirë të heqin dorë plotësisht nga alkooli, nëse kanë arsye të vlefshme për të. Mund ta marrin ose ta lënë të qetë.

Pastaj kemi një lloj pijeje të fortë. Ai mund ta ketë zakonin aq keq sa ta dëmtojë gradualisht fizikisht dhe mendërisht. Kjo mund ta bëjë atë të vdesë disa vjet para kohës së tij. Nëse një arsye mjaft e fortë— shëndeti i keq, rënia në dashuri, ndryshimi i mjedisit ose paralajmërimi i një mjeku-bëhet operativ, ky njeri gjithashtu mund të ndalet ose të moderojë, edhe pse mund ta ketë të vështirë dhe shqetësuese dhe madje mund të ketë nevojë për kujdes mjekësor.

Por, ç'të themi për alkoolistin e vërtetë? Ai mund të fillojë si një pijanec i moderuar; Ai mund të bëhet ose jo një pijanec i vazhdueshëm i fortë; Por në një fazë të karrierës së tij të pijes ai fillon të humbasë të gjithë kontrollin e konsumit të tij të pijeve, sapo fillon të pijë.

Ja shoku që të ka pështjelluar, sidomos në mungesën e kontrollit të tij. Ai bën gjëra absurde, të pabesueshme, tragjike gjatë pirjes. Ai është një Dr. Jekyll i vërtetë dhe Z. Hyde. Ai rrallë është pak i dehur. Ai është gjithmonë pak a shumë i dehur. Prirja e tij gjatë pirjes i ngjan natyrës së tij normale, por pak. Ai mund të jetë një nga shokët më të mirë në botë. Megjithatë, le të pijë për një ditë dhe shpesh bëhet i neveritshëm, madje edhe i rrezikshëm antisocial. Ai ka një gjeni pozitiv për t'u shtrënguar pikërisht në momentin e gabuar, veçanërisht kur duhet marrë ndonjë vendim i rëndësishëm ose angazhim i mbajtur. Ai shpesh është krejtësisht i ndjeshëm dhe i ekuilibruar për gjithçka, përveç pijeve alkoolike, por në këtë aspekt është jashtëzakonisht e pandershme dhe egoiste. Ai shpesh zotëron aftësi, aftësi dhe aftësi të veçanta dhe ka një karrierë premtuese përpara tij. Ai i përdor dhuratat e tij për të ndërtuar një pikëpamje të ndritur për familjen dhe veten e tij, pastaj e tërheq strukturën poshtë në kokë nga një seri e pakuptimtë e gërvishtjeve. Ai është shoku që shkon në shtrat aq i dehur sa duhet të flejë orën përreth. Megjithatë, herët në mëngjes ai kërkon marrëzisht shishen që e kishte vënë në vend të gabuar një natë më parë. Nëse ai mund ta përballojë atë, ai mund të ketë pije alkoolike fshehur në të gjithë shtëpinë e tij për të qenë i sigurt se askush nuk e merr të gjithë furnizimin e tij larg prej tij për të hedhur poshtë mbeturinat. Ndërsa gjërat përkeqësohen, ai fillon të përdorë një kombinim të qetësuesve dhe pijeve alkoolike me fuqi të lartë për të qetësuar nervat e tij në mënyrë që të mund të shkojë në punë. Pastaj vjen dita kur ai thjesht nuk mund t'ia dalë mbanë dhe dehet përsëri. Ndoshta shkon te një mjek që i jep morfinë ose ndonjë qetësues me të cilin të zbutet. Pastaj fillon të paraqitet në spitale dhe sanitariume.

Kjo nuk është aspak një tablo e plotë e alkoolistit të vërtetë, pasi modelet tona të sjelljes ndryshojnë. Por ky përshkrim duhet ta identifikojë atë afërsisht.

Pse sillet kështu? Nëse qindra përvoja i kanë treguar atij se një pije do të thotë një tjetër shpartallim me gjithë vuajtjet dhe poshtërimin e ndihmësit të saj, pse e merr atë pije? Pse nuk mund të qëndrojë në vagonin e ujit? Çfarë është bërë me gjykimin e shëndoshë dhe a do të ketë fuqi që ai ende ndonjëherë shfaq në lidhje me çështje të tjera?

Ndoshta nuk do të ketë kurrë një përgjigje të plotë për këto pyetje. Opinione ndryshojnë në mënyrë të konsiderueshme se përse alkoolisti reagon ndryshe nga njerëzit normalë. Nuk jemi të sigurt pse, pasi të

arrihet një pikë e caktuar, mund të bëhet pak për të. Nuk mund t'i përgjigjemi gjëgjëzës.

Ne e dimë se, edhe pse alkoolisti nuk pihet siç mund të bëjë për muaj ose vite, ai reagon shumë si burrat e tjerë. Ne jemi po aq pozitivë që pasi ai merr ndonjë alkool çfarëdo në sistemin e tij, diçka ndodh, si në kuptimin trupor ashtu edhe mendor, gjë që e bën praktikisht të pamundur për të të ndaluar. Përvoja e çdo alkoolisti do ta konfirmojë me bollëk këtë.

Këto vëzhgime do të ishin akademike dhe të pakuptimta nëse miku ynë nuk do të merrte kurrë pijen e parë duke vënë në lëvizje kështu ciklin e tmerrshëm. Prandaj, problemi kryesor i qendrave alkoolike në mendjen e tij, në vend se në trupin e tij. Nëse e pyet pse e ka filluar në atë benderin e fundit, shanset janë që ai të të ofrojë ndonjë nga njëqind alibitë. Ndonjëherë këto justifikime kanë një farë plleshmërie, por asnjëra prej tyre nuk ka kuptim në dritën e rrëmujës që krijon një pije alkoolike. Tingëllojnë si filozofia e njeriut që, duke pasur dhimbje koke, rrahu veten në kokë me çekiç në mënyrë që të mos e ndjente dot dhimbjen. Nëse e tërheq këtë arsyetim fallco në vëmendjen e një alkoolisti, ai do ta qeshë, ose do të irritohet dhe nuk pranon të flasë.

Herë pas here ai mund të thotë të vërtetën. Dhe e vërteta, e çuditshme për t'u thënë, është zakonisht se ai nuk e ka më idenë pse e mori atë pijen e parë se ju. Disa pijanecë kanë justifikime me të cilat janë të kënaqur një pjesë të kohës. Por në zemrat e tyre ata me të vërtetë nuk e dinë pse e bëjnë këtë. Pasi kjo sëmundje të ketë një mbajtje të vërtetë, ata janë një shumë e hutuar. Është fiksimi që në një farë mënyre, një ditë, ata do ta mposhtin lojën. Por ata shpesh dyshojnë se nuk do të shërohen.

Sa e vërtetë është kjo, pak e kuptojnë. Në një mënyrë të paqartë familjet dhe miqtë e tyre e ndiejnë se këta pirës janë anormalë, por të gjithë shpresojnë të presin ditën kur i sëmuri do të zgjohet nga letargjia e tij dhe do të pohojë fuqinë e tij të vullnetit.

E vërteta tragjike është se nëse njeriu është vërtet i alkoolizuar, rrallë do të vijë dita e lumtur. Ai ka humbur kontrollin. Në një pikë të caktuar të pirjes së çdo alkoolisti, ai kalon në një gjendje ku dëshira më e fuqishme për të ndaluar pirjen nuk është absolutisht e dobishme. Kjo situatë tragjike tashmë ka mbërritur praktikisht në çdo rast shumë kohë përpara se të dyshohet.

Fakti është se shumica e alkoolistëve, për arsye ende të errëta, kanë humbur fuqinë e zgjedhjes në pije. Fuqia jonë e ashtuquajtur vullnet bëhet praktikisht jo-ekzistente. Ne nuk jemi në gjendje në momente të caktuara, të sjellim në ndërgjegjen tonë me forcë të mjaftueshme kujtimin e vuajtjes

dhe poshtërimin të qoftë edhe një jave apo një muaji më parë. Ne jemi pa mbrojtje kundër pijes së parë.

Pasojat pothuajse të caktuara që pasojnë marrjen qoftë edhe të një gote birre nuk futen në mendje për të na penguar. Nëse ndodhin këto mendime, ato janë të mjegullta dhe menjëherë të zëvendësuara me idenë e vjetër se këtë herë ne do të merremi me veten si njerëzit e tjerë. Ka një dështim të plotë të llojit të mbrojtjes që e mban dikë të mos e vërë dorën në një sobë të nxehtë.

I alkoolizuari mund t'i thotë vetes në mënyrën më rastësore: "Nuk do të më djegë këtë herë, kështu që ja si!" Ose ndoshta ai nuk mendon fare. Sa shpesh disa prej nesh kanë filluar të pinë në këtë mënyrë jochalante dhe pas të tretës apo të katërtës, rrahën në bar dhe i thanë vetes: "Për hir të Zotit, si u nisa ndonjëherë përsëri?" Vetëm për të pasur këtë mendim të zëvendësuar nga "Epo, unë do të ndalem me pijen e gjashtë." Ose "Çfarë dobie ka gjithsesi?"

Kur ky lloj mendimi është plotësisht i vendosur te një individ me prirje alkoolike, ai ndoshta e ka vënë veten përtej ndihmës njerëzore, dhe nëse nuk mbyllet, mund të vdesë ose të çmendet përgjithmonë. Këto fakte të zymta dhe të shëmtuara janë konfirmuar nga legjionet e alkoolistëve gjatë gjithë historisë. Por për hir të Zotit, do të kishte pasur edhe mijëra demonstrime bindëse. Kaq shumë duan të ndalojnë, por nuk mundën.

Ka një zgjidhje. Pothuajse asnjërit prej nesh nuk i pëlqeu vetëkërkimi, nivelimi i krenarisë sonë, rrëfimi i mangësive të cilat procesi i kërkon për konsumimin e tij të suksesshëm. Por pamë se kjo funksiononte vërtet te të tjerët dhe kishim arritur të besonim në mungesën e shpresës dhe kotësinë e jetës, siç e kishim jetuar. Prandaj, kur na afruan ata në të cilët problemi ishte zgjidhur, nuk na mbeti gjë tjetër veçse të merrnim çantën e thjeshtë të mjeteve frymore të vendosura në këmbët tona. Kemi gjetur një pjesë të madhe të qiellit dhe jemi futur në një dimension të katërt të ekzistencës, për të cilin as nuk e kishim ëndërruar.

Fakti i madh është pikërisht ky, dhe asgjë më pak: se kemi pasur përvoja të thella dhe të efektshme frymore, të cilat kanë revolucionarizuar gjithë qëndrimin tonë ndaj jetës, ndaj të tjerëve tanë dhe ndaj universit të Zotit. Fakti kryesor i jetës sonë sot është siguria absolute se Krijuesi ynë ka hyrë në zemrat tona dhe jeton në një mënyrë që është vërtet e mrekullueshme. Ai ka filluar t'i kryejë ato gjëra për ne, të cilat nuk mund t'i bënim kurrë vetë.

Nëse je aq i alkoolizuar sa ne, ne besojmë se nuk ka zgjidhje të mesme. Ishim në një pozicion ku jeta po bëhej e pamundur dhe nëse do të kishim kaluar në rajonin nga i cili nuk ka kthim përmes ndihmës njerëzore, kishim

vetëm dy alternativa: njëra ishte të vazhdonim deri në fundin e hidhur, duke fshirë sa më mirë ndërgjegjen e situatës sonë të patolerueshme; dhe tjetra, për të pranuar ndihmën frymore. Këtë e bëmë sepse sinqerisht donim dhe ishim të gatshëm të bënim përpjekje.

Një biznesmen amerikan kishte aftësi, sens të mirë dhe karakter të lartë. Për vite me radhë ai kishte fluturuar nga një sanitarium në tjetrin. Ai ishte konsultuar me psikiatër më të njohur amerikanë. Pastaj kishte shkuar në Evropë, duke u vënë nën kujdesin e një mjeku të famshëm që i kishte dhënë recetën. Edhe pse përvoja e kishte bërë skeptik, ai e përfundoi trajtimin e tij me siguri të pazakontë. Gjendja e tij fizike dhe mendore ishin jashtëzakonisht të mira. Mbi të gjitha, ai besonte se kishte fituar një njohuri kaq të thellë për punën e brendshme të mendjes së tij dhe burimet e saj të fshehura, sa që përsëritja ishte e pamendueshme. Megjithatë, ai ishte i dehur brenda një kohe të shkurtër. Akoma më i pështjelluar, ai nuk mund t'i jepte vetes asnjë shpjegim të kënaqshëm për rënien e tij.

Kështu ai u kthye te ky mjek, të cilin e admironte, dhe e pyeti me pikë të bardhë pse nuk mund ta merrte veten. Ai dëshironte mbi të gjitha që të rifitonte vetëkontrollin. Ai dukej mjaft racional dhe i ekuilibruar në lidhje me problemet e tjera. Megjithatë, ai nuk kishte asnjë kontroll mbi alkoolin. Pse ishte kjo?

Ai iu lut mjekut t'i thoshte të gjithë të vërtetën, dhe ai e mori atë. Në gjykimin e mjekut ai ishte krejtësisht i pashpresë; Ai kurrë nuk mund të rifitonte pozitën e tij në shoqëri dhe do t'i duhej ta vendoste veten nën kyç dhe çelës, ose të punësonte një truporë nëse priste të jetonte gjatë. Ky ishte mendimi i një mjeku të madh.

Por ky njeri jeton ende, dhe është një njeri i lirë. Ai nuk ka nevojë për truporë dhe as nuk është i mbyllur. Ai mund të shkojë kudo në këtë tokë ku njerëz të tjerë të lirë mund të shkojnë pa katastrofë, me kusht që të mbetet i gatshëm të mbajë një qëndrim të thjeshtë.

Disa nga lexuesit tanë të alkoolizuar mund të mendojnë se mund të bëjnë pa ndihmën frymore. Le t'ju tregojmë pjesën tjetër të bisedës që pati miku ynë me mjekun e tij.

Mjeku tha: "E ke mendjen te një alkoolist kronik. Nuk kam parë kurrë që një rast i vetëm të shërohet, ku kjo gjendje mendore ekzistonte deri në atë masë sa ajo ndodh te ti." Miku ynë u ndie sikur portat e ferrit i kishin mbyllur me një kumbim.

Ai i tha mjekut: "A nuk ka përjashtim?"

“Po”,—u përgjigj mjeku,—“ka. Përjashtime nga raste të tilla si tuajat kanë ndodhur që në kohët e hershme. Këtu dhe atje, herë pas here, alkoolistët kanë pasur ato që quhen përvoja jetësore frymore. Për mua këto ndodhi janë fenomene. Duket se janë në natyrën e zhvendosjeve dhe riorganizimeve të mëdha emocionale. Idetë, emocionet dhe qëndrimet që dikur ishin forcat drejtuese të jetës së këtyre njerëzve hidhen papritur në njërën anë dhe një grup krejtësisht i ri konceptesh dhe motivesh fillojnë t'i dominojnë ato. Në fakt, jam përpjekur të bëj një riorganizim të tillë emocional brenda teje. Me shumë individë metodat që përdora janë të suksesshme, por kurrë nuk kam pasur sukses me një alkoolist të përshkrimit tuaj.”

Me të dëgjuar këtë, miku ynë u lehtësua disi, sepse ai pasqyroj se, në fund të fundit, ai ishte një anëtar i mirë i kishës. Megjithatë, kjo shpresë u shkatërrua nga fakti që mjeku i tha se bindjet e tij fetare ishin shumë të mira, por që në rastin e tij nuk e shqiptonin përvojën e nevojshme jetësore frymore.

Këtu ishte dilema e tmerrshme në të cilën u gjend miku ynë kur pati përvojën e jashtëzakonshme, që siç ju kemi thënë tashmë, e bëri atë një njeri të lirë.

Ne, nga ana jonë, kërkuam të njëjtën arratisje, me gjithë dëshpërimin e njerëzve që mbyteshin. Ajo që dukej në fillim një kallam i dobët, ka dalë se është dora e dashur dhe e fuqishme e Zotit. Na është dhënë një jetë e re ose, nëse preferon, “një projekt për të jetuar” që funksionon vërtet.

Psikologu i shquar amerikan, William James, në librin e tij “Varietetet e përvojës fetare”, tregon një mori mënyrash në të cilat njerëzit e kanë zbuluar Zotin. Ne nuk kemi dëshirë të bindim askënd se ka vetëm një mënyrë me anë të së cilës besimi mund të jetë të fituara. Nëse ajo që kemi mësuar, ndërë dhe parë, do të thotë diçka fare, kjo do të thotë se të gjithë ne, cilado qoftë raca, kredoja ose ngjyra jonë, jemi fëmijët e një Krijuesi të gjallë me të cilin mund të formojmë një marrëdhënie me terma të thjeshtë dhe të kuptueshëm sapo të jemi të gatshëm dhe të ndershëm sa të përpiqemi. Ata që kanë përkatësi fetare nuk do të gjejnë këtu asgjë shqetësuese për bindjet apo ceremonitë e tyre. Mes nesh nuk ka fërkime për çështje të tilla.

Ne mendojmë se nuk ka të bëjë me tonat se me çfarë organizmash fetarë anëtarët tanë identifikohen si individë. Kjo duhet të jetë një çështje tërësisht personale të cilën secili e vendos vetë nën dritën e shoqatave të kaluara, ose zgjedhjen e tij të tanishme. Jo të gjithë jemi bashkuar me organizmat fetarë, por shumica prej nesh i favorizojmë këto anëtarësime.

Në kapitullin vijues, shfaqet një shpjegim i alkoolizmit siç e kuptojmë ne, pastaj një kapitull që i drejtohet agnostikës. Shumë nga ata që dikur ishin në këtë klasë janë tani mes anëtarëve tanë; Çuditërisht, bindjet e tilla nuk na pengojnë shumë për një përvojë frymore.

Më tej jepen drejtime të qarta që tregojnë se si e morëm veten. Këto pasohen nga më shumë se një rezultat i përvojave personale.

Çdo individ, në tregimet personale, përshkruan në gjuhën e vet dhe nga pikëpamja e tij mënyrën se si e vendosi marrëdhënien e tij me Perëndinë. Këto japin një pjesë të drejtë të anëtarësisë sonë dhe një ide të qartë të asaj që ka ndodhur në të vërtetë në jetën e tyre.

Ne shpresojmë se askush nuk do t'i konsiderojë këto vetë-zbuluese llogaritet në shije të keqe. Shpresa jonë është se shumë burra dhe gra alkoolike, dëshpërimisht në nevojë, do t'i shohin këto faqe dhe ne besojmë se vetëm duke e bërë të ditur plotësisht veten dhe problemet tona, ata do të binden të thonë: "Po, edhe unë jam një prej tyre; Duhet ta kem këtë gjë."

Kapitulli 3

MË SHUMË RRETH ALKOOLIZMIT

Shumica prej nesh nuk ka qenë i gatshëm të pranojë se ishim alkoolistë të vërtetë. Askujt nuk i pëlqen të mendojë se është trupor dhe mendërisht i ndryshëm nga shokët e tij. Prandaj, nuk është për t'u habitur që karriera jonë e pirjes është karakterizuar nga përpjekje të panumërta të kota për të provuar se mund të pimë si njerëzit e tjerë. Ideja se në një farë mënyre, një ditë ai do të kontrollojë dhe do të shijojë pijen e tij alkoolike është fiksimi i madh i çdo pijetari anormal. Këmbëngulja e këtij iluzioni është mahnitëse. Shumë e ndjekin atë në portat e çmendurisë ose të vdekjes.

Mësuam se duhej ta pranonim plotësisht veten tonë më të brendshme se ishim të alkoolizuar. Ky është hapi i parë në rimëkëmbje. Iluzioni se jemi si njerëzit e tjerë, ose tani mund të jetë, duhet shkatërruar.

Ne të alkoolizuarit jemi burra dhe gra që kemi humbur aftësinë për të kontrolluar pirjen tonë. Ne e dimë se asnjë alkoolist i vërtetë nuk e ka marrë *kurrë* kontrollin. Të gjithë ne ndiheshim ndonjëherë se po rifitonim kontrollin, por intervale të tilla, zakonisht të shkurtra, pasoheshin në mënyrë të pashmangshme nga një kontroll ende më pak, gjë që çoi në

kohë në demoralizim të mjerë dhe të pakuptueshëm. Jemi të bindur te një burrë se alkoolistët e llojit tonë janë nën kontrollin e një sëmundjeje progresive. Gjatë çdo periudhe të konsiderueshme ne bëhemi më keq, kurrë më mire

Ne jemi si njerëzit që kanë humbur këmbët; Ata kurrë nuk rriten të reja. As nuk duket se ka ndonjë lloj trajtimi që do t'i bëjë alkoolistët e llojit tonë si burrat e tjerë. Kemi provuar çdo ilaç të imagjinuar. Në disa raste ka pasur një rimëkëmbje të shkurtër, e ndjekur gjithmonë nga një përsëritje akoma më e keqe. Mjekët që janë të njohur me alkoolizmin janë dakord se nuk ekziston një gjë e tillë si të bësh një pijanec normal nga një alkoolist. Shkenca një ditë mund ta arrijë këtë, por me sa duket nuk e ka bërë ende këtë.

Pavarësisht nga gjithçka që mund të themi, shumë nga ata që janë alkoolistë të vërtetë nuk do të besojnë se janë në atë klasë. Nga çdo formë e vetë-mashtimit dhe eksperimentimit, ata do të përpiqen të provojnë veten përjashtime nga rregulli, pra jo-alkoolike. Nëse dikush, i cili po tregon paaftësi për të kontrolluar pirjen e tij, mund të bëjë fytyrën e duhur dhe të pijë si një zotëri, kapelet tona janë jashtë tij. Parajsa e di, ne jemi përpjekur mjaft dhe mjaft gjatë për të pirë si njerëzit e tjerë!

Ja disa nga metodat që kemi provuar: pirja e birrës vetëm, kufizimi i numrit të pijeve, mos pirja kurrë vetëm, mos pirja kurrë në mëngjes, pirja vetëm në shtëpi, kurrë nuk e kemi në shtëpi, mos pirja kurrë gjatë orëve të punës, pirja vetëm në festa, kalimi nga scotch në brandy, pirja vetëm e verërave natyrale, pranimi i dorëheqjes nëse ndonjëherë pihet në punë, duke bërë një udhëtim, duke mos bërë një udhëtim, duke u betuar përgjithmonë (me dhe pa një betim solemn), duke bërë më shumë ushtrime fizike, duke lexuar libra frymëzues, duke shkuar në fermtat shëndetësore dhe sanitariumet, duke pranuar angazhimin vullnetar ndaj azileve—ne mund të rrisim listën ad infinitum.

Ne nuk na pëlqen të cilësojmë ndonjë individ si një alkoolist, por ju mund të diagnostikoni shpejt veten. Kaloni në lokalitë më të afërta dhe provoni pak pije të kontrolluara. Përpiquni të pini dhe të ndaloni papritur. Provoje më shumë se një herë. Nuk do t'ju duhet shumë kohë për të vendosur, nëse jeni të sigurtë me veten për këtë. Mund t'ia vlejë një rast i keq i dridhjeve nëse e di plotësisht gjendjen tënde.

Edhe pse nuk ka asnjë mënyrë për ta provuar atë, ne besojmë se në fillim të karrierës sonë të pirjes, shumica prej nesh mund të kishin ndaluar pirjen. Por vështirësia është se pak alkoolistë kanë dëshirë të mjaftueshme për të ndaluar ndërkohë që ka ende kohë. Kemi dëgjuar për disa raste ku njerëzit, të cilët treguan shenja të përcaktuara të alkoolizmit,

mundën të ndalonin për një periudhë të gjatë për shkak të një dëshire të tepruar për ta bërë këtë. Ja një.

Një burrë prej tridhjetë vetash po pinte shumë. Ai ishte shumë nervoz në mëngjes pas këtyre ndeshjeve dhe u qetësua me më shumë alkool. Ai ishte ambicioz për të pasur sukses në biznes, por pa se nuk do të arrinte askund po të pinte fare. Sapo filloi, ai nuk kishte kontroll çfarëdo. Ai e vendosi mendjen se derisa të kishte qenë i suksesshëm në biznes dhe të kishte dalë në pension, nuk do të prekte një rënie tjetër. Një njeri i jashtëzakonshëm, ai mbeti i thatë kockash për njëzet e pesë vjet, dhe doli në pension në moshën pesëdhjetë e pesë vjeç, pas një karriere të suksesshme dhe të lumtur biznesi. Pastaj ai ra viktimë e një besimi që praktikisht çdo alkoolist ka— se periudha e tij e gjatë e sobrietit dhe vetëdisiplinës e kishte kualifikuar atë për të pirë si burra të tjerë. Doli pantofla e tij e tapetit dhe një shishe. Në dy muaj ai ishte në spital, i hutuar dhe i i hutuar dhe i poshtëruar. Ai u përpoq të rregullonte pijen e tij për një kohë, duke bërë disa udhëtime në spital ndërkohë. Pastaj, duke mbledhur të gjitha forcat e tij, ai u përpoq të ndalonte krejtësisht dhe gjeti se nuk mundej. Çdo mjet për zgjidhjen e problemit të tij që paratë mund të blinin ishte në dispozicion të tij. Çdo përpjekje dështoi. Edhe pse një burrë i fortë në pension, ai u bë copë-copë shpejt dhe kishte vdekur brenda katër vjetësh.

Ky rast përmban një mësim të fuqishëm. Shumica prej nesh kanë besuar se po të qëndronim esëll për një kohë të gjatë, më pas mund të pinim normalisht. Por ja një njeri që në pesëdhjetë e pesë vjet gjeti se ishte pikërisht aty ku e kishte lënë në tridhjetë. E kemi parë të vërtetën të treguar vazhdimisht: “Një herë një i alkoolizuar, gjithmonë i alkoolizuar”. Duke filluar të pimë pas një periudhe sobrieti, jemi brenda një kohe të shkurtër aq të keqe sa kurrë. Nëse po planifikojmë të ndalojmë së pirë, nuk duhet të ketë asnjë rezervë të asnjë lloji, as ndonjë ide joshëse se një ditë do të jemi të imunizuar nga alkooli.

Të rinjtë mund të inkurajohen nga përvoja e këtij njeriu për të menduar se mund të ndalojnë, siç bëri ai, me vullnetin e tyre pushtetin. Ne dyshojmë nëse shumë prej tyre mund ta bëjnë këtë, sepse askush nuk do të dëshirojë me të vërtetë të ndalet, dhe vështirë se njëri prej tyre, për shkak të kthesës së veçantë mendore tashmë të fituar, do të gjejë se ai mund të fitojë. Disa nga turmat tona, burra prej tridhjetë e pesë ose më pak, kishin pirë vetëm disa vjet, por ata u gjendën po aq të pafuqishëm sa ata që kishin pirë njëzet vjet.

Për t'u prekur rëndë, nuk duhet patjetër të pish një kohë të gjatë dhe as të marrësh sasi të që kanë disa prej nesh. Kjo është veçanërisht e vërtetë për gratë. Potenciali alkoolistët femërorë shpesh shndërrohen në gjënë e vërtetë dhe shkojnë përtej rikujtimit brenda pak vitesh. Disa pijanecë, të

cilët do të fyheshin shumë po të quheshin alkoolistë, habiten nga paaftësia e tyre për të ndaluar. Ne, të cilët i njohim mirë simptomat, shohim një numër të madh alkoolistësh të mundshëm mes të rinjve kudo. Por përpiqu t'i bësh ta shohin!

Ndërsa shohim pas, mendojmë se kishim vazhduar të pinim shumë vjet përtej pikës ku mund ta linim fuqinë tonë të vullnetit. Nëse dikush pyet nëse ka hyrë në këtë zonë të rrezikshme, le të përpiket të lërë pije alkoolike vetëm për një vit. Nëse ai është një alkoolist i vërtetë dhe shumë i përparuar, ka pak shanse për sukses. Në ditët e para të pirjes, herë pas here qëndronim esëll për një vit a më shumë, duke u bërë përsëri pijanecë seriozë më vonë. Edhe pse mund të jeni në gjendje të ndaloni për një periudhë të konsiderueshme, mund të jeni ende një alkoolist i mundshëm. Ne mendojmë se pak, të cilëve ky libër do t'u pëlqejë, mund të qëndrojnë të thatë si një vit. Disa do të pihen një ditë pasi të kenë bërë rezolutat e tyre; Shumica e tyre brenda pak javësh.

Për ata që nuk janë në gjendje të pinë në mënyrë të moderuar, pyetja është se si të ndalojnë fare. Sigurisht, po supozojmë se lexuesi dëshiron të ndalet. Nëse një person i tillë mund të largohet nga një bazë jo frymore varet nga shkalla në të cilën ai tashmë ka humbur fuqinë për të zgjedhur nëse do të pijë apo jo. Shumë prej nesh mendonin se kishim shumë karakter. Kishte një dëshirë të jashtëzakonshme për të pushuar përgjithmonë. Megjithatë, e gjetëm të pamundur. Kjo është veçoria pësjtjelluese e alkoolizmit si ne e dimë— kjo paaftësi e plotë për ta lënë atë vetëm, pavarësisht se sa e madhe është nevoja apo dëshira.

Si do t'i ndihmojmë lexuesit tanë të përcaktojnë, për kënaqësinë e tyre, nëse janë një prej nesh? Eksperimenti i lënien e pirjes për një periudhë kohe do të jetë i dobishëm, por ne mendojmë se mund t'u bëjmë një shërbim edhe më të madh atyre që vuajnë nga alkooli, e ndoshta ndaj vëllazërisë mjekësore. Kështu që do të përshkruajmë disa nga gjendjet mendore që paraprijnë një përsëritje në pije, sepse padyshim që ky është thelbi i problemit.

Ç'lloj mendimi mbizotëron një alkoolist që përsërit herë pas here eksperimentin e dëshpëruar të pijes së parë? Miqtë, të cilët kanë arsyetuar me të pas një sherri që e ka çuar deri në divorc ose falimentim, mystifikohen kur ai ecën direkt në një sallon. Pse e bën ai? Për çfarë po mendon ai?

Shembulli ynë i parë është një mik që do ta quajmë Xhim. Ky burrë ka një grua dhe familje simpatike. Ai trashëgoi një agjenci fitimprurëse automobilistike. Ai kishte një rekord të lavdërueshëm të Luftës Botërore. Ai është një shitës i mirë. Të gjithë e pëlqejnë. Ai është një njeri inteligjent, normal aq sa mund të shohim, përveç një disponimi nervor. Ai nuk piu

derisa mbushi tridhjetë e pesë vjeç. Brenda pak vitesh ai u bë kaq i dhunshëm kur ishte i dehur, saqë duhej kryer. Kur u largua nga azili, ai ra në kontakt me ne.

I thamë se çfarë dinim për alkoolizmin dhe përgjigjen që kishim gjetur. Ai bëri një fillim. Familja e tij u ri-mblodh dhe ai filloi të punonte si shitës për biznesin që kishte humbur nëpërmjet pirjes. Gjithçka shkoi mirë për një kohë, por ai nuk arriti ta zmadhonte jeta shpirtërore. Për habinë e tij, ai e gjeti veten të dehur gjysmë duzine herë në vazhdim të shpejtë. Në secilën nga këto raste punuam me të, duke shqyrtuar me kujdes se çfarë kishte ndodhur. Ai pranoi se ishte një alkoolist i vërtetë dhe në gjendje të rëndë. Ai e dinte se do të përballej me një udhëtim tjetër në azil nëse vazhdonte. Për më tepër, ai do të humbiste familjen e tij për të cilën kishte përzemërsi të thellë.

Megjithatë ai u deh përsëri. I kërkuam të na tregonte saktësisht se si ndodhi. Kjo është historia e tij: "Erdha në punë të martën në mëngjes. Më kujtohet që ndihesha e irrituar që duhej të isha shitëse për një shqetësim që dikur e zotëroja. Kisha disa fjalë me shefin, por asgjë serioze. Pastaj vendosa të shkoja me makinë në vend dhe të shihja një nga perspektivat e mia për një makinë. Rugës ndihesha i uritur kështu që u ndala në një vend buzë rrugës ku ata kanë një bar. Nuk kisha ndërmend të pija. Mendova se do të merrja një sanduiç. Kisha edhe idenë se mund të gjeja një klient për një makinë në këtë vend, gjë që ishte e njohur, sepse kisha vite që shkoja tek ajo. Kisha ngrënë atje shumë herë gjatë muajve që isha esëll. U ula në një tavolinë dhe porosita një sanduiç dhe një gotë qumësht. Ende nuk ka menduar për të pirë. Porosita një sanduiç tjetër dhe vendosa të pija një gotë tjetër qumësht.

"Papritur më kaloi në mendje mendimi se nëse do të vendosja pak uiski në qumështin tim, nuk mund të më lëndonte në stomak të plotë. Porosita një uiski dhe e derdha në qumësht. E ndjeva në mënyrë të paqartë se nuk po tregohesha shumë i zgjuar, por u ndjeva i sigurt, pasi po merrja uiskin në stomak të plotë. Eksperimenti shkoi aq mirë sa porosita një uiski tjetër dhe e derdha në më shumë qumësht. Kjo nuk dukej se më shqetësonte kështu që provova një tjetër."

Kështu filloi edhe një udhëtim për në azilin e Xhimit. Këtu ishte kërcënimi i angazhimit, humbja e familjes dhe pozitës, për të mos thënë asgjë për atë vuajtje intensive mendore dhe fizike që pirja e shkaktonte gjithmonë. Ai kishte shumë njohuri për veten si alkoolist. Megjithatë, të gjitha arsyet për të mos pirë u shtynë lehtë mënjane në favor të idesë së marrë mund të merrnin uiski nëse vetëm ai e përziehte me qumësht!

Sido që të jetë përkufizimi i saktë i fjalës, ne e quajmë këtë çmenduri të thjeshtë. Si mund të quhet diçka tjetër një mungesë e tillë proporcioni, e aftësisë për të menduar drejt?

Ju mund të mendoni se ky është një rast ekstrem. Për ne nuk është e pjerrët, sepse ky lloj mendimi ka qenë karakteristik për secilin prej nesh. Ndonjëherë kemi reflektuar më shumë se Xhimi për pasojat. Por gjithmonë ekzistonte fenomeni mendor kurioz, që paralelisht me arsyetimin tonë të shëndoshë atje në mënyrë të pashmangshme pati ndonjë justifikim të çmendur banal për të marrë pijen e parë. Arsyetimi ynë i shëndoshë nuk na mbajti nën kontroll. Ideja e çmendur fitoi. Ditën tjetër do të pyesnim veten, me gjithë zell dhe sinqeritet, se si mund të kishte ndodhur.

Në disa rrethana kemi dalë qëllimisht për t'u dehur, duke e ndjerë veten të justifikuar nga nervozizmi, zemërimi, shqetësimi, depresioni, xhelozia apo të ngjashme. Por edhe në këtë lloj fillimi jemi të detyruar të pranojmë se justifikimi ynë për një gërvishtje ishte çmendurisht i pamjaftueshëm nën dritën e asaj që ndodhte gjithmonë. Tani shohim se kur filluam të pinim qëllimisht, në vend të rastësishëm, kishte pak mendime serioze ose efektive gjatë periudha e paramendimit se cilat mund të jenë pasojat e tmerrshme.

Sjellja jonë është po aq absurde dhe e pakuptueshme në lidhje me pijen e parë sa ajo e një individi me pasion, të themi, për jay-walking (kalimi i rrugës në mënyrë të rrezikshme). Ai merr një drithërimë nga hedhja para automjeteve që lëvizin me shpejtësi. Ai kënaqet disa vjet, pavarësisht nga paralajmërimet miqësore. Deri në këtë pikë ju do ta etiketoni atë si një djalë budalla që ka ide të çuditshme të argëtimit. Fati pastaj e braktis atë dhe ai është plagosur lehtë disa herë në vazhdim. Do të prisje që ai, po të ishte normal, ta priste. Tani ai goditet përsëri dhe këtë herë ka një kafkë të thyer. Brenda një jave pas daljes nga spitali, një makinë me karroca që lëviz me shpejtësi i thyen krahun. Ai ju thotë se ka vendosur të ndalojë jay-walking për mirë, por në disa javë ai thyen të dyja këmbët.

Gjatë viteve kjo sjellje vazhdon, e shoqëruar nga premtimet e tij të vazhdueshme për të qenë i kujdesshëm ose për t'u mbajtur fare larg rrugëve. Së fundi, ai nuk mund të punojë më, gruaja e tij divorcohet, ai mbahet në këmbë për tallje. Ai përpiqet çdo mjet të njohur për të marrë idenë jay-walking nga koka e tij. Ai e mbyll veten në një azil, duke shpresuar të ndreqë rrugët e tij. Por ditën që del ai garon para një motori zjarri, i cili i thyen shpinën. Një njeri i tillë do të ishte i çmendur, apo jo?

Ju mund të mendoni se ilustrimi ynë është tepër qesharak. Por a është? Ne, që kemi kaluar nëpër kyçin e dorës, duhet të pranojmë se nëse e zëvendësojmë alkoolizmin për të bërë jaywalking, ilustrimi do të na

përshtatej saktësisht. Sado inteligjentë të kemi qenë në aspekte të tjera, ku alkooli ka qenë i përfshirë, ne kemi qenë çuditshëm të çmendur. Është gjuhë e fortë, por a nuk është e vërtetë?

Disa prej jush po mendojnë: "Po, ajo që na thoni është e vërtetë, por nuk zbatohet plotësisht. E pranojmë se kemi disa nga këto simptoma, por nuk kemi shkuar në ekstrem që keni bërë ju shokë, as nuk ka të ngjarë, sepse e kuptojmë veten kaq mirë pas asaj që na keni thënë se gjëra të tilla nuk mund të ndodhin më. Nuk kemi humbur gjithçka në jetë nëpërmjet pirjes dhe sigurisht që nuk kemi ndër mend. Faleminderit për informacionin."

Kjo mund të jetë e vërtetë për disa njerëz joalkoolikë, të cilët, edhe pse pinë marrëzisht dhe rëndë në kohën e tanishme, janë në gjendje të ndalojnë ose të moderojnë, sepse truri dhe trupi i tyre nuk janë dëmtuar siç ishte i yni. Por alkoolisti aktual ose i mundshëm, me pothuajse një përjashtim, nuk do të jetë absolutisht në gjendje të ndalojë pirjen në bazë të vetë-njohurisë. Kjo është një pikë që dëshirojmë ta theksojmë dhe ta ritheksojmë, për t'u përplasur në shtëpi mbi lexuesit tanë të alkoolizuar, siç na është zbuluar nga përvoja e hidhur. Le të bëjmë një ilustrim tjetër.

Fredi është partner në një firmë të njohur kontabiliteti. Të ardhurat e tij janë të mira, ai ka një shtëpi të shkëlqyer, është i lumtur i martuar dhe babai i fëmijëve premtues në moshë kolegji. Ai është një personalitet kaq tërheqës, sa që bën miq me të gjithë. Nëse ka pasur ndonjëherë një biznesmen të suksesshëm, është Fredi. Për çdo pamje ai është një individ i qëndrueshëm dhe i ekuilibruar mirë. Megjithatë, ai është i alkoolizuar. Për herë të parë e pamë Fredin rreth një vit më parë në një spital ku kishte shkuar për t'u shëruar nga një rast i keq i dridhjeve. Ishte përvoja e tij e parë e këtij lloji dhe atij i vinte shumë turp për këtë. Në vend që të pranonte se ishte alkoolist, i tha vetes ai erdhi në spital për të pushuar nervat e tij. Mjeku tregoi me forcë se mund të ishte më keq se ç'e kuptonte. Për disa ditë ai ishte i dëshpëruar për gjendjen e tij. Ai e vendosi mendjen të linte pijen fare. Atij nuk i shkonte kurrë ndër mend se ndoshta nuk mund ta bënte këtë, pavarësisht nga karakteri dhe qëndrimi i tij. Fredi nuk do t'i besonte vetes një alkoolist, aq më pak do të pranonte një ilaç frymor për problemin e tij. I thamë se çfarë dinim për alkoolizmin. Ai ishte i interesuar dhe pranoi se kishte disa nga simptomat, por ishte shumë larg pranimi se nuk mund të bënte asgjë për këtë vetë. Ai ishte pozitiv se kjo përvojë poshtëruese, plus njohuritë që kishte fituar, do ta mbante të esëll pjesën tjetër të jetës së tij. Vetëdija do ta rregullonte atë.

Nuk dëgjuam më për Fredin për pak kohë. Një ditë na thanë se ishte kthyer në spital. Këtë herë ai ishte mjaft i lëkundur. Shpejt tregoi se mezi priste të na shihte. Historia që ai tregoi është më instruktive për këtu ishte një kap absolutisht i bindur se duhej të ndalonte së pirë, i cili nuk kishte

asnjë justifikim për të pirë, i cili shfaq gjykim dhe vendosmëri të shkëlqyer në të gjitha shqetësimet e tij të tjera, megjithatë ishte i rrafshët në kurrizin e tij megjithatë.

Le t'ju tregojë për këtë: "Më bëri shumë përshtypje ajo që thatë ju për alkoolizmin, por sinqerisht nuk besoja se do të ishte e mundur për mua të pija përsëri. I vlerësova disi idetë tuaja për çmendurinë subtile që i paraprin pijes së parë, por isha i sigurt se kjo nuk mund të më ndodhte pas asaj që kisha mësuar. Arsyetova se nuk isha aq i avancuar sa shumica prej jush shokë, saqë zakonisht kisha qenë i suksesshëm në lëpirjen e problemeve të tjera personale, pra, do të isha i suksesshëm atje ku ju burra dështoi. Ndjeva se kisha çdo të drejtë të isha i sigurt në vetvete, se do të ishte vetëm çështje e ushtrimit të vullnetit tim dhe mbajtjes në roje.

"Në këtë kuadër të mendjes, shkova në punët e mia dhe për njëfarë kohe gjithçka ishte mirë. Nuk e kisha të vështirë të refuzoja pijet dhe fillova të pyesja veten nëse nuk kisha bërë shumë punë për një çështje të thjeshtë. Një ditë shkova në Uashington për t'i paraqitur disa prova llogaritëse një zyre qeveritare. Kisha qenë jashtë qytetit më parë gjatë kësaj magjie të veçantë të thatë, kështu që nuk kishte asgjë të re në lidhje me këtë. Fizikisht, ndihesha mirë. As unë nuk kisha ndonjë problem apo shqetësim të ngutshëm. Biznesi im doli mirë, isha i kënaqur dhe e dija se edhe partnerët e mi do të ishin. Ishte fundi i një dite të përsosur, jo një re në horizont.

"Shkova në hotelin tim dhe u veshja për darkë. *Ndërsa kaloja pranë e dhomës së ngrënies, më erdhi në mendje mendimi se do të ishte mirë të kishim disa kokteje me darkë. Kjo ishte e gjitha. Asgjë më shumë.* Porosita një koktej dhe ushqimin tim. Pastaj porosita një koktej tjetër. Pas darkës vendosa të bëj një shëtitje. Kur u ktheva në hotel më goditi një top i lartë do të ishte mirë para se të shkoja në shtrat, kështu që hyra në bar dhe kisha një të tillë. Më kujtohet që kam pasur edhe disa të tjerë atë natë dhe shumë të tjera në mëngjes. Kam një kujtim hijerëndë të qëndrimit në një avion të nisur për në Nju Jork, për të gjetur një shofer taksie miqësor në fushën e uljes në vend të gruas sime. Shoferi më shoqëroi për disa ditë. Unë di pak se ku kam shkuar, apo çfarë thashë dhe e bëra. Pastaj erdhi spitali me vuajtje të padurueshme mendore dhe fizike.

"Sapo rifitova aftësinë për të menduar, shkova me kujdes atë mbrëmje në Uashington. *Jo vetëm që kisha qenë jashtë rojes, nuk kisha luftuar asgjë kundër asaj pijeje të parë. Këtë herë nuk i kisha menduar fare pasojat.* Kisha filluar të pija po aq shkujdesur sikur koktejet të ishin ale xhenxhefil. Tani m'u kujtua se çfarë më kishin thënë miqtë e mi të alkoolizuar, se si profetizonin se po të kisha një mendje alkoolike, do të vinte koha dhe vendi—do të pija përsëri. Ata kishin thënë se edhe pse

unë ngrita një mbrojtje, një ditë do të linte vend para ndonjë arsyeje të parëndësishme për të pirë një pije. E pra, vetëm kjo ndodhi dhe më shumë, sepse ajo që kisha mësuar për alkoolizmin nuk më shkonte fare në mendje. Që nga ai moment e dija se kisha një mendje alkoolike. Pashë se fuqia dhe njohuria për veten nuk do të ndihmonin në ato pika të çuditshme të zbrazëta mendore. Nuk kisha qenë kurrë në gjendje t'i kuptoja njerëzit që thoshin se një problem i kishte mposhtur në mënyrë të pashpresë. E dija atëherë. Ishte një goditje dërrmuese.

"Dy nga anëtarët e Alkoolistët Anonimerdhën të më takonin. Ata buzëqeshën, gjë që unë nuk më pëlqente aq shumë, dhe pastaj më pyeti nëse e mendoja veten të alkoolizuar dhe nëse unë isha me të vërtetë i lëpirë këtë herë. M'u desh t'i pranoja të dyja propozimet. Ata m'u grumbulluan grumbuj provash për efektin se një mentalitet alkoolik, siç kisha shfaqur në Uashington, ishte një gjendje e pashpresë. Ata përmendën raste nga përvoja e tyre nga duzina. Ky proces mbyti pëlhurën e fundit të bindjes se mund ta bëja vetë punën.

"Pastaj përshkruanin përgjigjen frymore dhe programin e veprimit, të cilin njëqind prej tyre e kishin ndjekur me sukses. Edhe pse kisha qenë vetëm një klerik nominal, propozimet e tyre nuk ishin, intelektualisht, të vështira për t'u gëlltimit. Por programi i veprimit, edhe pse krejtësisht i arsyeshëm, ishte mjaft drastik. Kjo do të thoshte se do të më duhej të hidhja disa koncepte gjatë gjithë jetës nga dritarja. Kjo nuk ishte e lehtë. Por në momentin që vendosa t'i kaloja procesit, pata ndjesinë kurioze se gjendja ime alkoolike ishte e lehtësuar, siç në fakt doli të ishte.

"Po aq i rëndësishëm ishte zbulimi se parimet frymore do të zgjidhnin të gjitha problemet e mia. Që atëherë më kanë sjellë në një mënyrë jetese pafundësisht më të kënaqshme dhe, shpresoj, më të dobishme se jeta që kam jetuar më parë. Mënyra ime e vjetër e jetesës nuk ishte aspak e keqe, por nuk do të shkëmbeja momentet e saj më të mira për më të keqen që kam tani. Nuk do t'i kthehesha edhe sikur të mundesha."

Historia e Fredit flet vetë. Shpresojmë që të godasë në shtëpi mijëra si ai. Ai kishte ndjerë vetëm thithkën e parë të kyçit të dorës. Shumica e alkoolistëve duhet të ngatërrohen shumë keq para se të fillojnë vërtet të zgjidhin problemet e tyre.

Shumë mjekë dhe psikiatër janë dakord me përfundimet tona. Një nga këta burra, pjesëtar i stafit të një spitali me famë botërore, kohët e fundit u bëri këtë deklaratë disave prej nesh: "Ajo që thoni për mungesën e përgjithshme të shpresës së gjendjes së mjerueshme të alkoolistit mesatar, është, për mendimin tim, e saktë. Sa për dy prej jush, historitë e të cilëve i kam dëgjuar, nuk ka dyshim në mendjen time se ju ishit 100% i pashpresë, përveç ndihmës hyjnore. Po të ishit ofruar si pacientë në këtë

spital, nuk do t'ju kisha marrë, po të kisha qenë në gjendje ta shmangja. Njerëzit si ti janë shumë zemërthyes. Edhe pse nuk jam fetar, kam respekt të thellë për qasjen frymore në raste të tilla si e jotja. Për shumicën e rasteve, praktikisht nuk ka zgjidhje tjetër."

Edhe një herë: alkoolisti në momente të caktuara nuk ka mbrojtje mendore efektive kundër pijes së parë. Përveçse në disa raste të rralla, as ai dhe asnjë qenie tjetër njerëzore nuk mund të sigurojnë një mbrojtje të tillë. Mbrojtja e tij duhet të vijë nga një Fuqi më e lartë.

Kapitulli 4

NE AGNOSTICS

KAPITUJT e mëparshëm, ke mësuar diçka për alkoolizmin. Shpresojmë të kemi bërë të qartë dallimin midis të alkoolizuarit dhe joalkoolistit. Nëse, kur sinqerisht dëshiron, gjen se nuk mund ta lësh plotësisht, ose nëse, kur pi, ke pak kontroll mbi sasinë që merr, ndoshta je i alkoolizuar. Nëse është kështu, mund të vuani nga një sëmundje që vetëm një përvojë frymore do ta mposhtë.

Për atë që mendon se është ateist ose agnostik një përvojë e tillë duket e pamundur, por të vazhdosësh siç është do të thotë katastrofë sidomos nëse është një alkoolist i varietetit të pashpresë. Të dënohesh me një vdekje alkoolike ose të jetosh në baza frymore, jo gjithmonë alternativa të lehta për t'u përballuar.

Por nuk është edhe aq e vështirë. Rreth gjysma e shoqërisë sonë ishin pikërisht të këtij lloji. Në fillim disa prej nesh u përpoqën ta shmangnin këtë çështje, duke shpresuar kundër shpresës se nuk ishim alkoolistë të vërtetë. Por pas njëfarë kohe na u desh të përballonim faktin se duhet të gjejmë një bazë frymore të jetës, ose ndryshe. Ndoshta do të jetë kështu me ty. Por gëzohuni, diçka si gjysma prej nesh menduam se ishim ateistë apo agnostikë. Përvoja jonë tregon se nuk duhet të zhgënjehesh.

Nëse një kod i thjeshtë morali, ose një filozofi më e mirë e jetës do të ishte e mjaftueshme për të kapërcyer alkoolizmin, shumë prej nesh do ta kishin marrë veten kohë më parë. Por zbuluam se kode dhe filozofi të tilla nuk na shpëtuan, pavarësisht se sa shumë u përpoqëm. Ne mund të dëshironim të ishim të moralshëm, mund të dëshironim të ngushëlloheshim nga pikëpamja filozofike. Në fakt, mund t'i bënim këto gjëra me gjithë fuqinë tonë, por fuqia e nevojshme nuk ishte aty. Burimet

tona njerëzore, siç është përcaktuar nga vullneti, nuk ishin të mjaftueshme; Ata dështuan plotësisht.

Mungesa e pushtetit, kjo ishte dilema jonë. Na u desh të gjenim një fuqi me anë të së cilës mund të jetonim dhe duhej të ishte *një fuqi më e madhe se vetja jonë*. Duket qartë. Por ku dhe si do ta gjenim këtë Fuqi?

E pra, kjo është pikërisht ajo që ky libër është në lidhje me. Objekti i saj kryesor është t'ju mundësojë të gjeni një Fuqi më të madhe se vetja juaj, e cila do të zgjidhë problemin tuaj. Kjo do të thotë se kemi shkruar një libër që besojmë se është shpirtëror dhe moral. Dhe kjo do të thotë, sigurisht, se ne do të flasim për Zoti. Këtu lind vështirësia me agnostikët. Shumë herë flasim me një burrë të ri dhe e shohim shpresën e tij të rritet ndërsa flasim për problemet e tij alkoolike dhe shpjegojmë shoqërinë tonë. Por fytyra e tij bie kur flasim për çështje frymore, sidomos kur përmendim Zoti, sepse kemi rihapur një temë që njeriu ynë mendonte se e kishte shmangur me kujdes ose e kishte shpërfillur plotësisht.

Ne e dimë se si ndihet ai. Kemi ndarë dyshimin dhe paragjykimin e tij të singertë. Disa prej nesh kanë qenë dhunshëm anti-fetarë. Për të tjerët, fjala "Zoti" u solli një ide të veçantë Atij me të cilën dikush ishte përpjekur t'u bënte përshtypje gjatë fëmijërisë. Ndoshta ne e kundërshtuam ky koncept i veçantë sepse dukej i papërshtatshëm. Me këtë refuzim që menduam se e kishim braktisur plotësisht idenë e Zoti. Na shqetësonte mendimi se besimi dhe varësia nga një Fuqi përtej vetes ishte disi e dobët, madje frikacake. Ne e shikuam këtë botë individësh ndërluftues, sisteme teologjike ndërluftuese dhe fatkeqësi të pashpjegueshme, me skepticizëm të thellë. Kërkuam shumë individë që pohonin se ishin të perëndishëm. Si mund të ketë lidhje një Qenie Supreme me të gjitha? Dhe kush mund ta kuptonte një Qenie Supreme në ndonjë mënyrë? Megjithatë, në momente të tjera, u gjendëm duke menduar, kur u magjepsëm nga një natë me yje: "Kush, pra, e bëri gjithë këtë?" Kishte një ndjenjë nderimi dhe habie, por ajo ishte kalimtare dhe shpejt humbi.

Po, ne me temperament agnostik kemi pasur këto mendime dhe përvoja. Le të nxitojmë t'ju sigurojmë. Zbuluam se sapo arritëm të linim mënjatë paragjykimet dhe të shprehnim edhe gatishmërinë për të besuar në një Fuqi më të madhe se vetja jonë, filluam të merrnim rezultate, edhe pse ishte e pamundur që ndonjëri prej nesh ta përcaktonte ose ta kuptonte plotësisht atë Fuqi, që është Zoti.

Për lehtësimin tonë, zbuluam se nuk kishim nevojë të shqyrtonim konceptimin e Zoti nga ana e një tjetri. Vetë koncepti ynë, sado i papërshtatshëm, ishte i mjaftueshëm për të bërë qasjen dhe për të kryer një kontakt me Të. Sapo pranuan ekzistencën e mundshme të një Intelligence Krijuese, Një Shpirti të Universit që qëndron në themel të tërësisë së gjërave, filluam të zotëroheshim nga një ndjenjë e re fuqie dhe

drejtimi, me kusht që të merrnim të tjera të thjeshta hapa. Zbuluam se Zoti nuk i bën shumë të vështira ata që e kërkojnë Atë. Për ne, Mbretëria e Frymës është e gjerë, e zëshme, gjithëpërfshirëse; kurrë nuk janë ekskluzive ose të ndaluara, për ata që kërkojnë me ngulm. Është e hapur, besojmë, për të gjithë njerëzit.

Kur, pra, ne ju flasim për Zoti, ne e kemi fjalën për konceptimin tuaj të Zoti. Kjo vlen edhe për shprehjet e tjera frymore që gjen në këtë libër. Mos lejoni që asnjë paragjykim që mund të keni kundër termave frymore t'ju pengojë të pyesni sinqerisht veten se çfarë duan të thonë për ju. Në fillim, kjo është gjithçka që na duhej për të filluar rritjen frymore, për të kryer marrëdhënien tonë të parë të ndërgjegjshme me Zori siç e kuptuam Atë. Më pas, u gjendëm duke pranuar shumë gjëra që më pas dukeshin krejtësisht të paarrtshme. Kjo është rritje, por nëse donim të rriteshim, duhej të fillonim diku. Kështu që përdorëm konceptimin tonë, sado i kufizuar të ishte.

Duhej t'i bënim vetes vetëm një pyetje të shkurtër. "A besoj tani, apo jam edhe i gatshëm të besoj, se ka një Fuqi më të madhe se vetja ime?" Sapo një njeri mund të thotë se beson, ose është i gatshëm të besojë, ne e sigurojmë me forcë se është në rrugën e tij. Është provuar vazhdimisht mes nesh se mbi këtë gur themeli të thjeshtë mund të ndërtohet një strukturë shpirtërore mrekullisht e efektshme. Ky ishte një lajm i madh për ne, sepse kishim menduar se nuk mund t'i përdornim parimet frymore, nëse nuk do të pranonim shumë gjëra mbi besimin, të cilat dukeshin të vështira për t'u besuar. Kur njerëzit na paraqitnin qasje frymore, sa shpesh thoshim të gjithë: "Do të doja të kisha atë që ka ai njeri. Jam i sigurt se do të funksiononte nëse do të mundja vetëm besoni ashtu siç beson ai. Por nuk mund t'i pranoj si të vërteta artikujt e shumtë të besimit që janë kaq të qartë për të." Prandaj, ishte ngushëlluese të mësonim se mund të fillonim në një nivel më të thjeshtë.

Përveç paaftësisë në dukje për të pranuar shumë gjëra mbi besimin, shpesh e gjenim veten të paaftë nga kokëfortësia, ndjeshmëria dhe paragjykimet e paarsyeshme. Shumë prej nesh kanë qenë kaq prekës, saqë edhe referimi rastësor ndaj gjërave frymore na bëri të dridhemi nga antagonizmi. Ky lloj mendimi duhej braktisur. Edhe pse disa prej nesh rezistuan, nuk e kishim shumë të vështirë t'i hidhnim mënjanë këto ndjenja. Përballë shkatërrimit të alkoolit, shpejt u bëmë po aq mendjehapur për çështjet frymore, sa ishim përpjekur të ishim në pyetje të tjera. Në këtë aspekt alkooli ishte një bindës i madh. Më në fund na mundi në një gjendje arsyetueshmërie. Ndonjëherë ky ishte një proces i lodhshëm; shpresojmë se askush nuk do të paragjykohej për aq kohë sa disa prej nesh ishin.

Lexuesi mund të pyesë ende pse duhet të besojë në një Fuqi më të madhe se vetja. Ne mendojmë se ka arsye të mira. Le t'i hedhim një sy disa prej tyre.

Individi praktik i ditëve të sotme është një njeri i qepur për faktet dhe rezultatet. Megjithatë, shekulli i njëzetë i pranon menjëherë teoritë e të gjitha llojeve, me kusht që ato të jenë të bazuara fort në fakt. Kemi teori të shumta, për shembull, për energjinë elektrike. Të gjithë i besojnë pa një murmuritje dyshimi. Pse ky pranim i gatshtëm? Thjesht sepse është e pamundur të shpjegojmë atë që shohim, ndiejmë, drejtojmë dhe përdorim, pa një supozim të arsyeshëm si pikënisje.

Të gjithë në ditët e sotme, besojnë në shumë supozimet për të cilat ka prova të mira, por asnjë provë të përsosur vizuale. Dhe a nuk tregon shkenca se prova vizuale është prova më e dobët? Po zbulohet vazhdimisht, ndërsa njerëzimi studion botën materiale, se paraqitet e jashtme nuk janë aspak realitet i brendshëm. Për ta ilustruar:

Girder çeliku prosaik është një masë elektronesh që rrotullohen rreth me shpejtësi të pabesueshme. Këto trupa të vegjël udhëhiqen nga ligje të sakta dhe këto ligje janë të vërteta në të gjithë botën materiale. Shkenca na e thotë këtë. Nuk kemi arsye të dyshojmë. Kur, megjithatë, supozimi krejtësisht logjik sugjerohet se poshtë botës materiale dhe jetës siç e shohim, ekziston një Inteligjencë e Gjithëfuqishme, Udhëzuese, Krijuese, pikërisht aty del në sipërfaqe strija jonë perverse dhe ne me mundim u nisëm për t'u bindur se nuk është kështu. Lexojmë libra fjalësh dhe kënaqemi me argumente me erë, duke menduar se besojmë se ky univers nuk ka nevojë për Zoti për ta shpjeguar. Po të ishin të vërteta grindjet tona, do të pasonte që jeta e ka origjinën nga asgjëja, nuk do të thotë asgjë dhe nuk vazhdon askund.

Në vend që ta konsideronim veten si agjentë inteligjentë, drejtues të Krijimit gjithnjë e më të përparuar të Zoti, ne agnostikët dhe ateistët zgjodhëm të besonim se inteligjenca jonë njerëzore ishte fjala e fundit, alfa dhe omega, fillimi dhe fundi i të gjithëve. Më kot nga ne, apo jo?

Ne, që kemi udhëtuar në këtë rrugë të dyshimtë, ju lutemi të lini mënjatë paragjykimet, madje edhe kundër fesë së organizuar. Kemi mësuar se cilatdo qofshin dobësitë njerëzore të besimeve të ndryshme, këto besime u kanë dhënë qëllim dhe drejtim miliona njerëzve. Njerëzit me besim kanë një ide logjike për çfarë është jeta. Në fakt, ne nuk kishim asnjë koncept të arsyeshëm çfarëdo. Dikur zbaviteshim duke shpërndarë në mënyrë cinike bindjet dhe praktikat frymore, kur mund të kishim vërejtur se shumë persona me mendje frymore të të gjitha racave,

ngjyrave dhe kredove po tregonin një shkallë stabiliteti, lumturie dhe dobie të cilën duhet ta kishim kërkuar vetë.

Në vend të kësaj, shqyrtuam defektet njerëzore të këtyre njerëzve dhe ndonjëherë i përdornim të metat e tyre si bazë të dënimit me shumicë. Folëm për intolerancë, ndërsa ishim vetë intolerantë. Na mungoi realiteti dhe bukuria e pyllit, sepse na devijoi shëmtia e disa pemëve të tij. Ne kurrë nuk i dhamë anës frymore të jetës një dëgjim të drejtë.

Në tregimet tona personale do të gjeni variacion të gjerë në mënyrën se si çdo tregimtar afrohet dhe koncepton Fuqinë që është më e madhe se vetja. Nëse jemi dakord me një metodë apo koncept të veçantë, duket se nuk ka shumë ndryshim. Përvoja ka mësuar se këto janë çështje për të cilat, për qëllimin tonë, nuk duhet të shqetësohemi. Ato janë pyetje që çdo individ të vendosë për veten e tij.

Në një propozim, megjithatë, këta burra dhe gra janë dakord në mënyrë të habitshme. Secili prej tyre ka fituar qasje dhe beson në një Fuqi më të madhe se vetja. Kjo Fuqi në çdo rast ka kryer mrekullinë, të pamundurën njerëzore. Siç thotë një burrë shteti i famshëm amerikan, "Le të shohim rekordin."

Këtu janë njëqind burra dhe gra, me të vërtetë të botës. Ata deklarojnë prerë se meqë kanë arritur të besojnë në një Fuqi më të madhe se vetja, për të mbajtur një qëndrim të caktuar ndaj kësaj Fuqie dhe për të bërë disa gjëra të thjeshta, ka pasur një ndryshim revolucionar në mënyrën e tyre të jetesës dhe të të menduarit. Përballë kolapsit dhe dëshpërimit, përballë dështimit total të burimeve të tyre njerëzore, ata zbuluan se një Fuqi e re, paqe, lumturi dhe ndjenjë drejtimi vërshonin në to. Kjo ndodhi menjëherë pasi ata plotësonin me gjithë ngrohje disa kërkesa të thjeshta. Pasi të jenë të hutuar dhe të hutuar nga kotësia në dukje e ekzistencës, ata do të tregojnë arsye kryesore pse po bënë një jetë të rëndë. Duke lënë mënjanë pyetjen për pijen, ata tregojnë pse jetesa ishte kaq e pakënaqshme. Ata do të tregojnë se si ndryshimi erdhi mbi ta. Kur njëqind njerëz, janë në gjendje të thonë se ndërgjegjja e Pranisë së Zoti është sot fakti më i rëndësishëm i jetës së tyre, ata paraqesin një arsye të fuqishme pse duhet të ketë besim.

Kjo botë e jona ka bërë më shumë përparim material në shekullin e kaluar sesa në të gjitha mijëvjeçarët që shkuan më parë. Pothuajse të gjithë e dinë arsyen. Studentët e historisë së lashtë na tregojnë se intelekti i njerëzve në ato ditë ishte i barabartë me më të mirën e ditëve të sotme. Megjithatë, në kohët e lashta përparimi material ishte shumë i ngadalshëm. Fryma e hetimit shkencor modern, kërkimit dhe shpikjes ishte pothuajse e panjohur. Në fushën e materialit, mendjet e njerëzve ishin të mbytura nga besëtytnitë, tradita dhe lloj-lloj idesh fikse.

Bashkëkohësit e Kolombit menduan një tokë të rrumbullakët të parathënë. Të tjerë si ata u afruan duke e vrarë Galileon për herezitë e tij astronomike.

Ne e pyetëm veten këtë: a nuk janë disa prej nesh ashtu si të paragjykuar dhe të paarsyeshëm për mbretërinë e frymës, siç ishin të lashtët në lidhje me sferën e materialit? Edhe në shekullin e sotëm, gazetatat amerikane kishin frikë të shtypnin një tregim të fluturimit të parë të suksesshëm të vëllezërve Wright në Kittyhawk. A nuk kishin dështuar të gjitha përpjekjet në fluturim më parë? A nuk shkoi makina fluturuese absurde e profesor Langley në fund të lumit Potomac? A nuk ishte e vërtetë se mendjet më të mira matematikore kishin provuar se njeriu nuk mund të fluturonte kurrë? A nuk kishin thënë njerëzit se Zoti ua kishte rezervuar këtë privilegj zogjve? Vetëm tridhjetë vjet më vonë pushtimi i ajrit ishte pothuajse një histori e vjetër dhe udhëtimi me aeroplan ishte në lëvizje të plotë.

Por në shumicën e fushave, brezi ynë ka qenë dëshmitar i çlirimit të plotë të mendimit tonë. Tregojini çdo njeriu të gjatë një shtesë të së dielës që përshkruan një propozim për të eksploruar hënën me anë të një rakete dhe ai do të thotë: "Vë bast se ata e bëjnë këtë, ndoshta jo edhe aq gjatë." A nuk karakterizohet mosha jonë nga lehtësia me të cilën hedhim idetë e vjetra për të reja, nga gatishmëria e plotë me të cilën hedhim tej teorinë apo gadget-un i cili nuk punon për diçka të re që bën?

Na u desh të pyesnim veten pse nuk duhet t'u drejtohem problemëve tona njerëzore në të njëjtën gatishmëri për të ndryshuar pikëpamjen. Kishim probleme me marrëdhëniet personale, nuk mund të kontrollonim natyrën tonë emocionale, ishim viktimë e mjerimit dhe depresionit, nuk mund të siguronim jetesën, kishim një ndjenjë padobishmërie, ishim plot frikë, ishim të pakënaqur, nuk mund të dukeshim se ishim me ndihmë të vërtetë për njerëzit e tjerë—a nuk ishte një zgjidhje bazë e këtyre bedevilmenteve më e rëndësishme sesa nëse duhet të shohim lajme të fluturimit hënor? Sigurisht që ishte.

Kur pamë të tjerët t'i zgjidhnin problemet e tyre duke u mbështetur thjesht në Frymën e këtij universi, na u desh të mos dyshonim më në fuqinë e Perëndisë. Idetë tona nuk funksionuan. Por ideja e Zotit e bëri.

Besimi pothuajse femënor i Vëllezërve Wright se ata mund të ndërtonin një makinë që do të fluturonte ishte burimi i arritjes së tyre. Pa këtë, asgjë nuk mund të kishte ndodhur. Ne agnostikët dhe ateistët po i përmbaheshim idesë se vetë-mjaftueshmëria do të zgjidhte problemet tona. Kur të tjerët na treguan se «mjaftueshmëria e Perëndisë» punonte

me ta, filluam të ndiheshim sikur ata që kishin këmbëngulur se Rajtët nuk do të fluturonin kurrë.

Logjika është gjëra të mëdha. Na pëlqeu. Na pëlqen akoma. Nuk është rastësi që na është dhënë fuqia për të arsyetuar, për të shqyrtuar provat e shqisave tona dhe për të nxjerrë përfundime. Ky është një nga atributet madhështore të njeriut. Ne të prirur agnostikisht nuk do të ndiheshim të kënaqur me një propozim që nuk i jep hua vetes qasje dhe interpretim të arsyeshëm. Prandaj jemi në dhimbje për të treguar pse mendojmë se besimi ynë i tanishëm është i arsyeshëm, pse mendojmë se është më e shëndoshë dhe më logjike të besojmë se sa të mos besojmë, pse themi se mendimi ynë i mëparshëm ishte i butë dhe i kërrusur kur hodhëm duart në dyshim dhe thamë: "Ne nuk e dimë."

Kur u bëmë alkoolistë, të dërrmuar nga një krizë e vetë-imponuar nuk mund ta shtynim ose t'i shmangeshim, na u desh të përballeshim pa frikë me propozimin se ose Perëndia është gjithçka ose përndryshe Ai nuk është asgjë. Zoti ose është, ose Ai nuk është. Cila ishte zgjedhja jonë për të qenë?

Arritëm në këtë pikë, u përballëm plotësisht me çështjen e besimit. Ne nuk mund ta shmangim çështjen. Disa prej nesh tashmë kishin ecur shumë mbi Urën e Arsyes drejt bregut të dëshiruar të besimit. Skemat dhe premtimi i Tokës së Re u kishin sjellë shkëlqim syve të lodhur dhe guxim të ri frymërave flakëruese. Duart miqësore ishin shtrirë në pritje. Ishim mirënjohës që Arsyeja na kishte sjellë deri tani. Por disi, nuk mund të dilnim në breg. Ndoshta ishim mbështetur shumë te Arsyeja e miljes së fundit dhe nuk na pëlqente të humbnim mbështetjen.

Kjo ishte e natyrshme, por le të mendojmë pak më nga afër. Pa e ditur, a nuk na kishin çuar atje ku qëndronim pranë një lloj besimi të caktuar? Sepse a nuk besonim në arsyetimin tonë? A nuk kishim besim në aftësinë tonë për të menduar? Çfarë ishte kjo vetëm një lloj besimi? Po, ne kishim qenë besnikë, besnikë të neveritshëm ndaj Perëndisë së Arsyes. Pra, në një mënyrë ose në një tjetër, zbuluam se besimi kishte qenë i përfshirë gjatë gjithë kohës!

Edhe ne gjetëm se kishim qenë adhures. Ç'gjendje e patëflesh mendore që më parë sillte! A nuk i kishim adhurar në mënyrë të ndryshme njerëzit, ndjenjat, gjërat, paratë dhe veten? Dhe pastaj, me një motiv më të mirë, po të mos e kishim parë me adhurim perëndimin e diellit, detin ose një lule. Kush nga ne nuk kishte dashur diçka apo dikë? Sa kishin të bënin këto ndjenja, këto dashuri, këto adhurime, me arsyen e pastër? Pak ose aspak, më në fund pamë. A nuk ishin këto gjëra indi nga i cili u ndërtua jeta jonë? A nuk e përcaktuan këto ndjenja, në fund të fundit, rrjedhën e ekzistencës sonë? Ishte e pamundur të thoshim se nuk

kishim aftësi për besim, dashuri ose adhurim. Në një formë ose në një tjetër kishim jetuar me anë të besimit dhe pak gjëra të tjera.

Imagjinoni jetën pa besim! Nuk do të kishte mbetur gjë tjetër veçse arsye e pastër, nuk do të ishte jetë. Por ne besonim në jetë, sigurisht që po. Ne nuk mund të provonim jetën në kuptimin që ju mund të provoni se një vijë e drejtë është distanca më e shkurtër midis dy pikave: megjithatë, atje ishte. A mund të themi ende se e gjithë kjo nuk ishte gjë tjetër veçse një masë elektronesh, e krijuar nga asgjëja, që nuk do të thotë asgjë, duke u rrotulluar drejt një fati të hiçit? Sigurisht që nuk mundëm. Vetë elektronet dukeshin më inteligjentë se kaq. Të paktën, kështu tha kimisti.

Prandaj, pamë se arsyeja nuk është gjithçka. As arsyeja, siç e përdorin shumica prej nesh, është krejtësisht e besueshme, edhe pse buron nga mendjet tona më të mira. Po njerëzit që provuan se njeriu nuk mund të fluturonte kurrë?

Megjithatë, kishim parë një lloj tjetër ikjeje, një çlirim frymor nga kjo botë, njerëz që ngriheshin mbi problemet e tyre. Ata thanë se Zoti i bëri të mundur këto gjëra dhe ne vetëm buzëqeshëm. Kishim parë çlirim frymor, por na pëlqente t'i thoshim vetes se nuk ishte e vërtetë.

Në fakt, ne po mashtronim veten, sepse thellë në çdo burrë, grua dhe fëmijë, është ideja themelore e Zoti. Ajo mund të errësohet nga gjëma, nga pompoziteti, nga adhurimi i gjërave të tjera, por në ndonjë formë ose në një tjetër është aty. Sepse besimi në një Fuqi më të madhe se vetja jonë dhe demonstrimet e mrekullueshme të kësaj fuqie në jetën njerëzore, janë fakte po aq të vjetra sa vetë njeriu.

Më në fund pamë se besimi te një lloj Perëndie ishte pjesë e makijazhit tonë, po aq sa edhe ndjenja që kemi për një mik. Ndonjëherë na duhej të kërkonim pa frikë, por Ai ishte atje. Ai ishte po aq fakt sa ne. E gjetëm Realitetin e Madh thellë brenda nesh. Në analiza e fundit është vetëm atje që Ai mund të gjendet. Ishte kështu me ne.

Ne vetëm mund të pastrojmë pak tokën. Nëse dëshmia jonë ndihmon në fshirjen e paragjykimeve, ju mundëson të mendoni ndershmërisht, ju nxit të kërkonit me zell brenda vetes, atëherë nëse dëshironi mund të bashkoheni me ne në Autostradën e Gjerë. Me këtë qëndrim nuk mund të dështosh. Vetëdija e besimit tuaj është e sigurt se do të vijë tek ju.

Në këtë libër do të lexoni përvojën e një njeriu që mendonte se ishte ateist. Historia e tij është kaq interesante, sa që disa prej tyre duhet të tregohen tani. Ndryshimi i zemrës së tij ishte dramatik, bindës dhe prekës.

Shoku ynë ishte djali i ministrit. Ai ndoqi shkollën e kishës, ku u bë rebel në atë që mendonte se ishte një mbidozë e arsimit fetar. Për vite me radhë, ai u sulmua nga telashet dhe zhgënjimi. Dështimi i biznesit, çmenduria, sëmundjet fatale, vetëvrasja— këto fatkeqësi në familjen e tij të afërt e hidhëruan dhe e dëshpëruan. Zhgënjimi i pasluftës, alkoolizmi gjithnjë e më serioz, kolapsi i afërt mendor dhe fizik, e çuan atë në pikën e vetëshkatërrimit.

Një natë, kur u mbyll në spital, iu afrua një alkoolist që kishte njohur një përvojë frymore. Gryka e mikut tonë u ngrit ndërsa thërriste me hidhërim: "Nëse ka një Zoti, ai sigurisht që nuk ka bërë asgjë për mua." Por më vonë, i vetëm në dhomën e tij, ai i bëri vetes këtë pyetje: "A është e mundur që të gjithë njerëzit fetarë që kam njohur janë të gabuar?" Ndërsa meditante për përgjigjen që ndiente sikur jetonte në ferr. Pastaj, si një rufe, erdhi një mendim i madh. Ajo u mbush me të gjitha të tjerat:

Kush je ti që thua se nuk ka Zot?

Ky njeri tregon se u rrëzua nga shtrati deri në gjunjë. Në pak sekonda ai u mbyl nga një bindje e Pranisë së Zoti. Ajo derdhej mbi dhe nëpërmjet tij me sigurinë dhe madhështinë e një batica të madhe në përmbytje. Pengesat që ai kishte ndërtuar gjatë viteve u hoqën. Ai qëndroi në Praninë e Fuqisë dhe Dashurisë së Pafund. Ai kishte shkelur nga ura në breg. Për herë të parë, ai jetoi në shoqëri të ndërgjegjshme me Krijuesin e tij.

Kështu u fiksua guri i themelit i mikut tonë. Asnjë peripecitë më vonë nuk e ka tronditur atë. Problemi i tij alkoolik u hoq. Atë natë, vjet më parë ajo u zhduk. Kurseni për disa momente të shkurtra tundimi mendimi i pijes nuk është kthyer kurrë; dhe në momente të tilla është ngritur një neveri e madhe tek ai. Me sa duket ai nuk mund të pinte edhe sikur të donte. Zoti e kishte rivendosur shëndetin e tij.

Çfarë është kjo veçse një mrekulli shërimi? Megjithatë, elementet e saj janë të thjeshta. Rrethanat e bënë atë të gatshëm të besonte. Ai me përlësi iu ofrua Krijuesit të tij, pastaj e dinte.

Po kështu edhe Zoti na ka rikthyer të gjithëve në mendjet tona të drejta. Për këtë njeri, zbulimi ishte i papritur. Disa prej nesh rriten në të më ngadalë. Por ai u erdhi të gjithë atyre që e kanë kërkuar me ndershmëri.

Kur u afrua pranë Tij, Ai na e zbuloi veten!

Kapitulli 5

SI FUNKSIONON

Rrallë kemi parë një person të dështojë, i cili e ka ndjekur plotësisht rrugën tonë. Ata që nuk shërohen janë njerëz që nuk mund ose nuk do t'i japin plotësisht vetes këtë program të thjeshtë zakonisht burra dhe gra që janë të paaftë nga ana kushtetuese për të qenë të ndershëm me veten. Ka qaq fatkeqë. Ata nuk janë në faj; duket se kanë lindur në këtë mënyrë. Ata janë natyrisht të paaftë për të kapur dhe zhvilluar një mënyrë jetese që kërkon ndershmëri rigorozë. Shanset e tyre janë më pak se mesatarja. Ka edhe nga ata që vuajnë nga çrregullime të rënda emocionale dhe mendore, por shumë prej tyre shërohen nëse kanë aftësinë për të qenë të ndershëm.

Tregimet tona zbulojnë në një mënyrë të përgjithshme se si ishim dikur, çfarë ndodhi dhe si jemi tani. Nëse keni vendosur se doni atë që kemi dhe jeni të gatshëm të shkoni deri në fund për ta marrë atë, atëherë jeni gati të ndërmerrni disa hapa. Në disa prej tyre ne u i penguar. Menduam se mund të gjenim një mënyrë më të lehtë dhe më të butë. Por ne nuk mundëm. Me gjithë zellin që kemi në komandën tonë, ju lutemi që të jeni të patrembur dhe të plotë që nga fillimi. Disa prej nesh janë përpjekur t'i përmbahen ideve tona të vjetra dhe rezultati ishte zero derisa e lamë të lirë absolutisht.

Mos harro se kemi të bëjmë me alkoolin— dinakërinë, turbullues, l fuqishëm! Pa ndihmë është shumë për ne. Por është Ai që ka të gjithë fuqinë: Ai është Zoti. Mund ta gjesh tani!

Gjysma e masave nuk na solli asgjë. Qëndruam në pikën e kthesës. I kërkuam mbrojtjen dhe kujdesin e Tij me braktisje të plotë.

Ja hapat që ndërmorëm, të cilat sugjerohen si një Program i Rimëkëmbjes:

1. E pranuar se ishim të pafuqishëm për shkak të alkoolit, se jeta jonë ishte bërë e pamenaxhueshme.
2. Arriti të besonte se një Fuqi më e madhe se vetja jonë mund të na kthente në gjendje të shëndoshë.
3. Morëm një vendim për ta kthyer vullnetin dhe jetën tonë nën kujdesin e Zoti *siç e kuptuam Atë*.
4. Bëmë një inventar moral kërkues dhe të patrembur të vetes.
5. Pranoi te Zoti, te vetja dhe te një qenie tjetër njerëzore natyrën e saktë të gabimeve tona.

6. Ishin plotësisht gati që Zoti t'i hiqte të gjitha këto defekte të karakterit.
7. Me përlulësi i kërkoi Atij të hiqte të metat tona.
8. Bëri një listë të të gjithë personave që kishim dëmtuar dhe u bë i gatshëm t'u ndreqte të gjithëve.
9. Të ndrequr drejtpërdrejt ndaj këtyre njerëzve kudo që të jetë e mundur, përveçse kur do ta bënin këtë, do t'i dëmtonte ata ose të tjerët.
10. Vazhdoi të merrte inventarin personal dhe kur gabuam e pranuan menjëherë.
11. Kërkuar nëpërmjet lutjes dhe meditimit për të përmirësuar kontaktin tonë të vetëdijshëm me Zoti *siç e kuptuam Atë*, u lut vetëm për njohurinë e vullnetit të Tij për ne dhe fuqinë për ta kryer këtë.
12. Duke pasur një përvojë shpirtërore si rezultat i këtyre hapave, u përpoqëm t'ua çonim këtë mesazh alkoolistëve, dhe t'i praktikonim këto parime në të gjitha punët tona.

Shumë prej nesh thirrën: "Ç'urdhër! Unë nuk mund të shkoj deri në fund me të." Mos u shkurajoni. Askush prej nesh nuk ka qenë në gjendje të mbajë diçka si respektimi i përsosur i këtyre parimeve. Ne nuk jemi shenjtore. Çështja është se jemi të gatshëm të rritemi sipas linjave frymore. Parimet që kemi vendosur janë udhërrëfyese për përparimin. Ne pretendojmë përparim frymor dhe jo përsosmëri frymore.

Përshkrimi ynë i alkoolistit, kapitulli për agnostikën dhe aventurat tona personale para dhe pas bëjnë të qarta tri ide përkatëse:

- (a) Që ishim të alkoolizuar dhe nuk mund të menaxhonim jetën tonë.
- (b) Që ndoshta asnjë fuqi njerëzore nuk mund të na e kishte lehtësuar alkoolizmin.
- (c) Se Zoti mund dhe do ta kërkonte.

Duke qenë të bindur, ishim në hapin e tretë, që është se vendosëm t'ia kthenim vullnetin dhe jetën tonë Zoti siç e kuptonim Atë. Çfarë do të thotë kjo dhe çfarë të bëjmë?

Kërkesa e parë ishte që të jemi të bindur se çdo jetë e drejtuar nga vetë-vullneti vështirë se mund të jetë një sukses. Mbi këtë bazë jemi pothuajse gjithmonë në përplasje me diçka ose dikë, edhe pse motivet tona janë të mira. Shumica e njerëzve përpiqen të jetojnë me vetëlëvizëse. Çdo person është si një aktor që dëshiron të drejtojë të gjithë shfaqjen; është duke u përpjekur përgjithmonë të rregullojë dritat, baletin, peisazhin dhe pjesën tjetër të lojtarëve në mënyrën e tij. Nëse rregullimet e tij do të qëndronin të vendosura, nëse vetëm njerëzit do të bënin si të donte ai, shfaqja do të ishte e mrekullueshme. Të gjithë, përfshirë edhe veten, do

të ishin të kënaqur. Jeta do të ishte e mrekullueshme. Në përpjekje për të bërë këto rregullime aktori ynë ndonjëherë mund të jetë mjaft i virtytshëm. Ai mund të jetë i sjellshëm, i vëmendshëm, i durueshëm, bujar; edhe modeste dhe vetësakrifikuese. Nga ana tjetër, ai mund të jetë i poshtër, egoist, egoist dhe i pandershëm. Por, ashtu si shumica e njerëzve, ai ka më shumë të ngjarë të ketë tipare të ndryshme.

Çfarë ndodh zakonisht? Shfaqja nuk del shumë mirë. Ai fillon të mendojë se jeta nuk e trajton siç duhet. Ai vendos të ushtrojë veten edhe pak. Ai bëhet, në rastin tjetër, ende më kërkues ose më hirmadh, siç mund të jetë rasti. Ende pjesa nuk i shkon për shtat. Duke pranuar se mund të jetë disi fajtor, ai është i sigurt se të tjerët janë më shumë për t'u fajësuar. Ai zemërohet, indinjohet, i vjen keq për veten. Cili është problemi i tij bazë? A nuk është në të vërtetë një vetëkërkues edhe kur përpiqet të jetë i sjellshëm? A nuk është viktimë e iluzionit se mund të nxjerrë kënaqësinë dhe lumturinë nga kjo botë, nëse ia del mbanë mirë? A nuk është e qartë për të gjithë lojtarët e tjerë se këto janë gjërat që ai dëshiron? Dhe a nuk e bëjnë veprimet e tij secilin prej tyre të dëshirojë të hakmerret, duke rrëmbyer gjithçka që mund të nxjerrin nga shfaqja? A nuk është ai, edhe në momentet e tij më të mira, një prodhues i konfuzionit dhe jo i harmonisë?

Aktori ynë është egoist—egocentrik, siç pëlqejnë njerëzit për ta quajtur në ditët e sotme. Ai është si biznesmeni në pension që rri kot në diellin e Floridës në dimër duke u ankuar për gjendjen e trishtuar të kombit; ministri që psherëtin mbi mëkatet e shekullit të njëzetë; politikanët dhe reformatorët që janë të sigurt se të gjithë do të ishin Utopia nëse pjesa tjetër e botës do të sillej vetëm; i jashtëligjshëm i sigurt që mendon se shoqëria i ka bërë padrejtësi; dhe alkoolisti që ka humbur gjithçka dhe është i mbyllur. Sido që të jenë protestat e tyre, a nuk shqetësohen shumica prej nesh për veten, meritë tona apo keqardhjen për veten?

Egoizmi— egocentrizmi! Kjo, ne mendojmë, është rrënja e telasheve tona. Të shtyrë nga njëqind forma frike, vetëmohimi, vetëkërkimi dhe vetë-keqardhja, ne shkelim mbi gishtat e këmbëve të shokëve tanë dhe ata hakmerren. Ndonjëherë ata na lëndojnë, në dukje, pa provokim, por ne gjithmonë gjejmë se në një kohë në të kaluarën kemi marrë vendime të bazuara në vetvete, të cilat më vonë na vendosën në një pozitë për t'u lënduar.

Pra, ne mendojmë se telashtet tona janë në thelb të bërjes sonë. Ata dalin nga vetja jonë, dhe i alkoolizuari është një shembull ekstrem i vetë-vullnetit të drejtuar trazira, edhe pse ai zakonisht nuk mendon kështu. Mbi të gjitha, ne të alkoolizuarit duhet ta heqim qafe këtë egoizëm. Ne duhet, ose ajo na vret! Zoti e bën të mundur këtë. Dhe shpesh duket se nuk ka

asnjë mënyrë për të hequr qafe plotësisht veten pa Të. Shumë prej nesh kishin bindje morale dhe filozofike, por nuk mund të jetonim në lartësinë e tyre edhe pse do të kishim dashur. As ne nuk mund ta zvogëlonim shumë egocentrizmin tonë duke dëshiruar ose duke u përpjekur me fuqinë tonë. Na u desh të kishim ndihmën e Zoti.

Kjo është mënyra dhe pse e saj. Para së gjithash na u desh të mjaft luajtët me Zoti. Nuk funksionoi. Më pas, vendosëm që më pas në këtë dramë të jetës, Zoti do të bëhej Drejtori ynë. Ai është Drejtori, ne jemi agjenti i tij. Ai është Ati dhe ne jemi fëmijët e Tij. Shumica e ideve të mira janë të thjeshta dhe ky koncept ishte guri kyç i harkut të ri dhe triumfues përmes të cilit kaluam në liri.

Kur morëm sinqerisht një pozitë të tillë, pasuan lloj-lloj gjërash të jashtëzakonshme. Kishim një punëdhënë të ri. Duke qenë të gjithë të fuqishëm, Ai siguroi atë që na nevojitej, nëse i qëndronim pranë Tij dhe e kryenim mirë veprën e Tij. Të vendosur në një bazë të tillë, ne u interesuam gjithnjë e më pak për veten, planet dhe dizajnet tona të vogla. Gjithnjë e më shumë interesoheshim të shihnim se çfarë mund të kontribuonim në jetë. Ndërsa ndjenim rrjedhje të re të energjisë brenda, ndërsa gëzonim paqen mendore, ndërsa zbuluam se mund të përballeshim me sukses me jetën, ndërsa bëheshim të vetëdijshëm për praninë e Tij, filluam të humbim frikën nga sot, nesër ose më pas. Ne u rilindëm.

Tani ishim në hapin e tretë. Shumë prej nesh i thanë Krijuesit tonë, *siç e kuptuam*: "O Zoti, unë të kam krijuar ty dhe do të më bësh si të duash. Më çliro nga skllavëria e vetvetes, që të bëj më mirë vullnetin Tënd. Hiqi vështirësitë e mia, që fitorja mbi ta të japë dëshmi për ata që do t'i ndihmoja nga Fuqia Jote, Dashuria Jote dhe Mënyra Jote e Jetesës. Le ta bëj gjithmonë vullnetin tënd!" Menduam mirë para se të ndërmerrnim këtë hap duke u siguruar që ishim gati; që më në fund mund ta braktisim veten plotësisht tek Ai.

Na dukej shumë e dëshirueshme të bënim këtë hap frymor me një person që kuptonte, siç është gruaja jonë, më e mira mik ose këshilltar frymor. Por është më mirë të takosh vetëm Zoti sesa me atë që mund të keqkuptojë. Formulimi ishte, natyrisht, mjaft opsional për aq kohë sa ne shprehëm idenë, duke e shprehur atë pa rezerva. Ky ishte vetëm një fillim, edhe pse nëse me ndershmëri dhe përlësi u bë, një efekt, ndonjëherë shumë i madh, u ndje njëherësh.

Më pas, nisëm një kurs veprimi të vullshëm, hapi i parë i të cilit është një pastrim shtëpiak personal, të cilin shumë prej nesh nuk e kishin

tentuar kurrë. Edhe pse vendimi ynë ishte një hap jetësor dhe vendimtar, ai mund të ketë pak efekt të përhershëm, nëse nuk pasohet menjëherë nga një përpjekje e madhe për të përballuar dhe për t'u hequr qafe nga gjërat në vetvete që na kishin bllokuar. Pija jonë ishte vetëm një simptomë. Kështu që na u desh të zbrisnim në shkaqe dhe kushte.

Prandaj, filluam me një inventar personal. *Ky ishte hapi i katërt.* Një biznes i cili nuk merr inventar të rregullt zakonisht prishet. Marrja e një inventari tregtar është një proces faktesh dhe një proces faktik. Është një përpjekje për të zbuluar të vërtetën rreth aksioneve në tregti. Një objekt është zbulimi i mallrave të dëmtuara ose të paqëndrueshme, për t'i hequr qafe ato menjëherë dhe pa keqardhje. Nëse pronari i biznesit do të jetë i suksesshëm, ai nuk mund të mashtrojë veten për vlerat.

Ne bëmë pikërisht të njëjtën gjë me jetën tonë. Ne morëm aksione singlerisht. Së pari, shqyrtuam të metat në përbërjen tonë që shkaktuan dështimin tonë. Duke qenë të bindur se vetja, e manifestuar në mënyra të ndryshme, ishte ajo që na kishte mundur, ne i konsideruam manifestimet e saj të përbashkëta

Mëria është shkelësi "numër një". Shkatërron më shumë alkoolistë se çdo gjë tjetër. Prej saj rrjedhin të gjitha format e sëmundjeve frymore, sepse kemi qenë jo vetëm të sëmurë mendërisht dhe fizikisht, kemi qenë të sëmurë frymësisht. Kur sëmundje frymore mposhtet, ndreqemi mendërisht dhe fizikisht. Në trajtimin e mërive, i hedhim në letër. Renditëm njerëz, institucione apo parime me të cilët ishim të zemëruar. E pyetëm veten pse ishim të zemëruar. Në shumicën e rasteve u zbulua se vetëvlerësimi ynë, xhepat, ambiciet, marrëdhëniet tona personale, (përfshirë seksin) ishin lënduar ose kërcënuar. Kështu që ne ishim të lënduar. Na "dogjën".

Në listën tonë të mërive kemi vendosur përballë çdo emri plagët tona. A ishte vetëvlerësimi ynë, siguria jonë, ambiciet, marrëdhëniet tona personale apo seksuale, të cilat ishin ndërhyrë? Zakonisht ishim po aq të përcaktuar sa ky shembull:

<u>Më vjen inat</u>	<u>Shkaku</u>	<u>Ndikon në mua:</u>
<u>për:</u>		
Z. Brown	Vëmendja e tij për gruan time	Marrëdhëniet seksuale. Vetëvlerësimi (frika)
	I thashë gruas sime për timen dashnore.	Marrëdhëniet seksuale.

	Brown mund të marrë timen punë në zyrë.	Vetëvlerësimi (frika) Sigurimi.
Znj. Jones	Ajo është e çmendur—ajo me ajo më përbuzte Ajo e angazhoi burrin e saj për të pirë. Ai është shoku im. Ajo është thashetheme.	Vetëvlerësimi (frika) Lidhje personale- Anije. Vetëvlerësimi (frikë)
Punëdhënësi im	E paarsyeshme—E padrejtë E tepruar... Më kërcënon se do të më pushojë nga puna për shkak të pirjes dhe mbushje të llogarisë së shpenzimeve.	Vetëvlerësimi (frika) Sigurimi.
Gruaja ime	Keqkuptime dhe dhe bezdisje. I pëlqen Brown. Do që shtëpia të vihet në emrin e saj.	Krenaria— Personale Marrëdhëniet seksuale- sigurinë (frikë)

Ne u kthym në jetën tonë. Asgjë nuk llogaritej, përveç tërësinë dhe ndershmërisë. Kur mbaruam, e shqyrtuam me kujdes. Gjëja e parë e dukshme ishte se kjo botë dhe populli i saj shpesh ishin mjaft të gabuar. Për të arritur në përfundimin se të tjerët e kishin gabim ishte aq larg sa shumica prej nesh kanë arritur ndonjëherë. Përfundimi i zakonshëm ishte

se njerëzit vazhdonin të na bënin keq dhe ne qëndruam të lënduar. Ndonjëherë ishte keqardhje dhe pastaj na dhembte vetja. Por sa më shumë luftonim dhe përpiqeshim të kishim rrugën tonë, aq më keq u bënë gjërat. Ashtu si në luftë, fitimtari dukej se fitonte vetëm. Momentet tona të triumfit ishin jetëshkurtër.

Është e qartë se një jetë që përfshin mëri të thellë çon vetëm në kotësi dhe në palumturi. Deri në atë masë sa i lejojmë këto, a i shpërdorojmë orët që mund të kenë vlejtur. Por me alkoolistin, shpresa e të cilit është mbajtja dhe rritja e një përvoje frymore, ky biznes mërije është pafundësisht i rëndë. Gjetëm se është fatale. Sepse, kur ushqejmë ndjenja të tilla, e mbyllim veten nga drita e diellit e Frymës. Çmenduria e alkoolit kthehet dhe ne pimë përsëri. Dhe me ne, të pish do të thotë të vdesësh.

Nëse do të jetonim, duhej të ishim të lirë nga zemërimi. Gërnjar dhe stuhia e trurit nuk ishin për ne. Ata mund të jenë luks i dyshimtë i njerëzve normalë, por për alkoolistët këto gjëra janë helm.

U kthyem në listë, sepse ajo mbante çelësin e së ardhmes. Ishim të përgatitur ta shikonim nga një kënd krejt tjetër. Filluam të shihnim se bota dhe populli i saj mbizotëronin vërtet mbi ne. Në këtë gjendje, bërja e gabuar e të tjerëve, e fantazuar ose reale, kishte fuqi të vriste në të vërtetë. Si mund të arratiseshim? Pamë se këto mëri duhet të zotërohen, por si? Ne nuk mund t'i largonim ata më shumë se sa të largonim alkoolin.

Kjo ishte rruga jonë: kuptuam se njerëzit që na bënë padrejtësi ndoshta ishin të sëmurë frymësisht. Edhe pse nuk na pëlqenin simptomat e tyre dhe mënyra se si na shqetësonin këto, edhe ata, ashtu si ne, ishin të sëmurë. I kërkuam Zoti të na ndihmonte t'u tregonim të njëjtën tolerancë, keqardhje dhe durim që do t'i jepnim me gëzim një miku të sëmurë. Kur një person i ofenduar ne i thamë vetes 'Ky është një njeri i sëmurë. Si mund t'i ndihmoj? Zoti më shpëto nga zemërimi. U bëftë vullneti yt.'

Shmangim hakmarrjen ose argumentimin. Ne nuk do t'i trajtonim njerëzit e sëmurë në këtë mënyrë. Nëse e bëjmë këtë, shkatërrojmë shansin tonë për të qenë të dobishëm. Ne nuk mund të jemi të dobishëm për të gjithë njerëzit, por të paktën Zoti do të na tregojë se si të kemi një pikëpamje dashamirëse dhe tolerante për secilin.

Duke iu referuar listës sonë përsëri. Duke nxjerrë nga mendja gabimet që kishin bërë të tjerët, kërkuam me vendosmëri gabimet tona. Ku kishim qenë egoistë, të pandershëm dhe të frikësuar? Edhe pse një situatë nuk kishte qenë plotësisht faji ynë, ne u përpoqëm të shpërfillnim personi tjetër i përfshirë tërësisht. Ku duhet fajësuar? Inventari ishte i yni, jo i tjetrit. Kur pamë të metat tona, i renditëm. Ne i vendosëm para nesh në

të zezë dhe të bardhë. I pranuar me ndershmëri gabimet tona dhe ishim të gatshëm t'i ndreqnim këto çështje.

Vini re se fjala “frikë” është e lidhur së bashku me vështirësitë me Z. Brown, Znj. Jones, punëdhënësin, dhe gruan. Kjo fjalë e shkurtër prek disi çdo aspekt të jetës sonë. Ishte një fije e keqe dhe gërryese; Pëlhura e ekzistencës sonë u qëllua me të. Ajo vuri në lëvizje trenat e rrethanave që na sollën fatkeqësi që mendonim se nuk e meritonim. Por, a nuk e kemi vënë topin të rrokulliset? Ndonjëherë mendojmë se frika duhet klasifikuar me vjedhje. Duket se shkakton më shumë telashe.

I shqyrtuam plotësisht frikërat tona. I vumë në letër, edhe pse nuk kishim mëri në lidhje me ta. E pyetëm veten pse i kishim. A nuk ishte sepse vetëbesimi na dështoi? Vetëbesimi ishte i mirë për aq sa shkoi, por nuk shkoi aq larg sa duhej. Disa prej nesh dikur kishin vetëbesim të madh, por kjo nuk e zgjidhte plotësisht problemin e frikës, apo ndonjë tjetër. Kur na bëri të pashëm, ishte më keq.

Ndoshta ka një mënyrë më të mirë— mendojmë kështu. Sepse tani jemi në një bazë tjetër; Baza e besimit dhe e mbështetjes tek Zoti. Ne i besojmë Zoti së pafund dhe jo vetvetes sonë të fundme. Ne jemi në botë për të luajtur rolin që ai cakton. Pikërisht në atë masë që ne bëjmë ashtu siç mendojmë se Ai do të na kishte dhe me përlësi do të mbështeteshim tek Ai, a na mundëson Ai ta krahasojmë fatkeqësinë me qetësinë.

Ne kurrë nuk i kërkojmë falje askujt për varësinë e Krijuesit tonë. Mund të qeshim me ata që e mendojnë gjendjen frymore rrugën e dobësisë. Paradoksalisht, është mënyra e forcës. Vendimi i epokave është se besimi do të thotë guxim. Të gjithë njerëzit me besim kanë guxim. Ata i besojnë Zoti së tyre. Ne kurrë nuk kërkojmë falje për Zoti. Në vend të kësaj, ne e lëmë Atë të tregojë, nëpërmjet nesh, se çfarë mund të bëjë Ai. Ne i kërkojmë Atij të heqë frikën tonë dhe të drejtojë vëmendjen tonë në atë që Ai do të na kishte bërë. Menjëherë, fillojmë të kapërcejmë frikën.

Tani për seksin. Shumë prej nesh kishin nevojë për një rregullim atje. Por mbi të gjitha, u përpoqëm të tregoheshim të arsyeshëm në lidhje me këtë pyetje. Është shumë e lehtë të largohesh nga pista. Këtu gjejmë opinione njerëzore që shkojnë deri në ekstrem, ndoshta ekstreme absurde. Një grup zërash qajnë se seksi është një epsh i natyrës sonë më të ulët, një domosdoshmëri bazë e shpalljes. Pastaj kemi zërat që qajnë për seks dhe më shumë seks; që vajtojnë institucionin e martesës; të cilët mendojnë se shumica e telasheve të racës janë të gjurmueshme për shkaqe seksuale. Ata mendojnë se ne nuk kemi mjaft prej saj, ose se nuk është lloji i duhur. Ata e shohin domethënien e saj kudo. Një shkolle nuk do t'i lejonte njeriut asnjë shije për ushqimin e tij dhe tjetra do të na kishte të gjithëve në një dietë të drejtë piperi. Ne duam të qëndrojmë

jashtë kësaj polemike. Ne nuk duam të jemi arbitër i sjelljes seksuale të askujt. Të gjithë kemi probleme seksuale. Vështirë se do të ishim njerëz po të mos e bënim. Çfarë mund të bëjmë për ta?

Ne shqyrtoam sjelljen tonë gjatë viteve të kaluara. Ku kishim qenë egoistë, të pandershëm ose të i pandershëm ose i pavëmendshëm? Kë kishim lënduar? A ngjallëm në mënyrë të pajustificueshme xhelozinë, dyshimin apo hidhërimin? Ku ishim në faji, çfarë duhet të kishim bërë në vend të kësaj? I morëm të gjitha këto në letër dhe e pamë.

Në këtë mënyrë u përpoqëm të formonim një ideal të shëndoshë dhe të shëndoshë për jetën tonë të ardhshme seksuale. Ne nënshtruam çdo lidhje me këtë test- ishte egoiste apo jo? I kërkuam Zoti të modelonte idealet tona dhe të na ndihmonte të jetonim në lartësinë e tyre. Kujtonim gjithmonë se fuqitë tona seksuale ishin të dhëna nga Zoti, prandaj të mira, as për t'u përdorur lehtë, as me egoizëm, as për t'u përçmuar e për t'u urryer. Sido që të jetë ideali ynë, duhet të jemi të gatshëm të rritemi drejt tij. Duhet të jemi të gatshëm të ndreqemi atje ku kemi bërë dëm, me kusht që të mos sjellim akoma më shumë dëm në këtë mënyrë. Me fjalë të tjera, ne e trajtojmë seksin si çdo problem tjetër. Në meditim, e pyesim Zoti se çfarë duhet të bëjmë për çdo çështje specifike. Përgjigja e duhur do të vijë, nëse e duam.

Vetëm Zoti mund të gjykojë situatën tonë seksuale. Këshilla me personat është shpesh e dëshirueshme, por ne e lëmë Zoti të jetë gjykatësi përfundimtar. E kuptojmë se disa njerëz janë po aq fanatikë për seksin, sa edhe të tjerët janë të lirë. Shmangim mendimet ose këshillat hysterike. Ta zëmë se nuk kemi idealin e zgjedhur dhe pengohemi? A do të thotë kjo se do të dehem? Disa njerëz na e thonë këtë. Por kjo është vetëm një gjysmë e vërtetë. Varet nga ne dhe motivet tona. Nëse na vjen keq për atë që kemi bërë dhe kemi dëshirën e sinqertë për ta lënë Perëndinë të na çojë në gjëra më të mira, besojmë se do të na falin dhe do ta kemi mësuar mësimin tonë. Nëse nuk na vjen keq dhe sjellja jonë vazhdon të dëmtojë të tjerët, jemi shumë të sigurt se do të pije. Ne nuk po teorizojmë. Këto janë fakte nga përvoja jonë.

Për të përmbledhur seksin: lutemi me ngulm për idealin e duhur, për udhëheqje në çdo situatë të dyshimtë, për mendjemadhësi dhe për forcën për të bërë gjënë e duhur. Nëse seksi është shumë shqetësues, ne e hedhim veten më të vështirë për të ndihmuar të tjerët. Ne mendojmë për nevojat e tyre dhe punojmë për ta. Kjo na nxjerr nga vetja jonë. Ajo qetëson dëshirën e papërsosur, kur të dorëzohesh do të thotë dhembje zemre.

Nëse kemi qenë të kujdesshëm në lidhje me inventarin tonë personal, kemi shkruar shumë. Kemi renditur dhe analizuar mëritë tona. Kemi filluar

të kuptojmë kotësinë dhe fatalitetin e tyre. Kemi filluar të shohim shkatërrimin e tyre të tmerrshëm. Kemi filluar të mësojmë tolerancën, durimin dhe vullnetin e mirë ndaj të gjithë njerëzve, madje edhe ndaj armiqve tanë, sepse i shohim si të sëmurë. Kemi renditur njerëzit që kemi lënduar nga sjellja jonë dhe ishim të gatshëm të ndreqnim të kaluarën nëse do të mundnim.

Në këtë libër ju lexoni vazhdimisht se besimi bëri për ne atë që nuk mund të bënim për veten tonë. Shpresojmë që të jeni të bindur tani se Zoti mund të heqë çdo dëshirë vetjake që ju ka bllokuar nga Ai. Nëse tashmë keni marrë një vendim, dhe një inventar të handikapëve tuaj më të rëndë, ju keni bërë një fillim të mirë. Duke qenë kështu ju keni gëlltatur dhe tretur disa pjesë të mëdha të së vërtetës për veten tuaj.

Kapitulli 6

NË VEPRIM

Pasi kemi bërë inventarin tonë personal, çfarë duhet të bëjmë për këtë? Jemi përpjekur të kemi një qëndrim të ri, një marrëdhënie të re me Krijuesin tonë dhe të zbulojmë pengesat në rrugën tonë. Ne kemi pranuar disa defekte; Ne kemi përcaktuar në një mënyrë të përafërt se çfarë është problemi; Ne kemi vënë gishtin tonë mbi sendet e dobëta në inventarin tonë personal. Tani këto janë gati për t'u dëbuar. Kjo kërkon veprim nga ana jonë, e cila, kur të përfundojë, do të thotë se ne kemi pranuar te Zoti, te vetja dhe te një qenie tjetër njerëzore, natyrën e saktë të defekteve tona. Kjo na çon në *Hapin e Pestë* në Programin e Rimëkëmbjes të përmendur në kapitullin e mëparshëm.

Kjo është ndoshta e vështirë, sidomos diskutimi i defekteve tona me një person tjetër. Mendojmë se kemi bërë mjaft mirë duke ia pranuar vetes këto gjëra. Ka dyshime për këtë. Në praktikën aktuale, zakonisht gjejmë një vetëvlerësim të vetmuar të pamjaftueshëm. Shumë prej nesh menduan se ishte e nevojshme të shkonim shumë më tej. Do të pajtohemi më shumë me diskutimin me një njeri tjetër kur shohim arsye të vlefshme pse duhet ta bëjmë këtë. Arsyeja më e mirë së pari: nëse e kapërcejmë këtë hap jetësor, mund të mos e mposhtim pirjen. Kohë pas kohe të sapoardhurit janë përpjekur të mbajnë për vete disa fakte për jetën e tyre. Duke u përpjekur të shmangin këtë përvojë përulëse, ata janë kthyer në metoda më të lehta. Pothuajse gjithmonë ata u dehen. Pasi kishin ngulmuar me pjesën tjetër të programit, ata pyesnin veten pse ranë. Ne mendojmë se arsyeja është se ata kurrë nuk e kanë përfunduar shtëpinë e tyre. Ata morën inventarin në rregull, por u varën në disa nga sendet

më të këqija në stoqe. Ata vetëm *menduan* se kishin humbur egoizmin dhe frikën e tyre; Ata vetëm *menduan* se ishin përlulur. Por ata nuk kishin mësuar mjaft përlulësi, pa frikë dhe ndershmëri, në kuptimin që ne e gjejmë të nevojshme, derisa i treguan dikujt tjetër gjithë historinë e jetës së tyre.

Më shumë se shumica e njerëzve, alkoolisti bën një jetë të dyfishtë. Ai është shumë aktor. Në botën e jashtme ai paraqet karakterin e tij skenik. Kjo është ajo që i pëlqen shokët e tij për të parë. Ai dëshiron të gëzojë një reputacion të caktuar, por e di në zemrën e tij se nuk e meriton atë.

Papajtueshmëria keqësohet nga gjërat që ai bën në zbavitje të dehur e tij. Duke ardhur në vete, ai është i revoltuar në disa episode që i kujton në mënyrë të paqartë. Këto kujtime janë një makth. Ai dridhet duke menduar se dikush mund ta ketë vëzhguar. Sa më shpejt që të mundet, ai i shtyn këto kujtime shumë brenda vetes. Ai shpreson se ata nuk do ta shohin kurrë dritën e ditës. Ai është nën frikë dhe tension të vazhdueshëm, gjë që bën që të pihet më shumë.

Psikologët janë të prirur të bien dakord me ne. Kemi shpenzuar mijëra dollarë për ekzaminime. Ne e dimë, por pak raste ku ne u kemi dhënë këtyre mjekëve një pushim të drejtë. Rrallë u kemi thënë të gjithë të vërtetën dhe as nuk i kemi ndjekur këshillat e tyre. Duke mos dashur të tregoheshim të ndershëm me këta njerëz dashamirës, ishim të ndershëm me askënd tjetër. Nuk është për t'u habitur që shumë veta në profesionin mjekësor kanë një mendim të ulët për alkoolistët dhe shanset e tyre për shërim!

Duhet të jemi plotësisht të ndershëm me dikë nëse presim të jetojmë gjatë ose të lumtur në këtë botë. Me të drejtë dhe natyrshëm, ne mendojmë mirë para se të zgjedhim personin ose personat me të cilët të bëjmë këtë hap intim dhe konfidencial. Ata prej nesh që i përkasin një denominimi fetar që kërkon rrëfim, duhet dhe natyrisht, do të duan të shkojnë tek autoriteti i emëruar siç duhet, detyra e të cilit është ta marrë atë. Edhe pse nuk kemi asnjë lidhje fetare, mund të bëjmë ende mirë të flasim me dikë të caktuar nga një fe e vendosur. Shpesh e gjejmë një person të tillë të shpejtë për të parë dhe kuptuar problemin tonë. Sigurisht, ndonjëherë hasim njerëz që nuk i kuptojnë alkoolistët.

Nëse nuk mundemi, ose më mirë të mos e bëjmë këtë, kërkojmë të njohurin tonë për një mik me gojë të ngushtë dhe me kuptueshmëri. Ndoshta mjeku ose psikologu ynë do të jetë personi. Mund të jetë një nga familja jonë, por nuk mund t'u tregojmë asgjë grave ose prindërve tanë, gjë që do t'i lëndojë dhe do t'i bëjë të pakënaqura. Ne nuk kemi të drejtë të shpëtojmë lëkurën tonë me shpenzimet e një njeri tjetër. Pjesë të tilla të historisë sonë i tregojmë dikujt që do të kuptojë, por që nuk do të

ndikohet. Rregulli është se duhet të jemi të vështirë për veten, por gjithmonë të vëmendshëm ndaj të tjerëve.

Pavarësisht nga nevoja e madhe për të diskutuar me dikë, mund të jetë kaq e vendosur, saqë nuk ka asnjë person të përshtatshëm në dispozicion. Nëse është kështu, ky hap mund të shtyhet, megjithatë, nëse e mbajmë veten në gatishmëri të plotë për t'i shkuar deri në fund atij në mundësia e parë. E themi këtë sepse jemi shumë në ankth që flasim me personin e duhur. Është e rëndësishme që ai të jetë në gjendje të mbajë një besim; se ai e kupton dhe e miraton plotësisht atë në të cilën po ngasim; se ai nuk do të përpiqet të ndryshojë planin tonë. Por ne nuk duhet ta përdorim këtë si një justifikim të thjeshtë për të shtyrë.

Kur vendosim se kush do ta dëgjojë historinë tonë, nuk humbim kohë. Kemi një inventar të shkruar dhe jemi të përgatitur për një fjalim të gjatë. I shpjegojmë partnerit se çfarë do të bëjmë dhe pse duhet ta bëjmë. Ai duhet të kuptojë se ne jemi të angazhuar në një porosi jetë-vdekje. Shumica e njerëzve të afruar në këtë mënyrë do të jenë të kënaqur të ndihmojnë; Ata do të nderohen nga besimi ynë.

Ne e fusim krenarinë tonë dhe shkojmë tek ajo, duke ndriçuar çdo kthesë karakteri, çdo dado të errët të së kaluarës. Pasi të kemi ndërmarrë këtë hap, duke mos mbajtur asgjë, jemi të kënaqur. Ne mund ta shohim botën në sy. Ne mund të jemi vetëm në paqe dhe lehtësi të përsosur. Frika jonë bie nga ne. Fillojmë të ndiejmë afërsinë e Krijuesit tonë. Mund të kemi pasur disa bindje frymore, por tani fillojmë të kemi një përvojë frymore. Ndjenja se problemi i pijes është zhdukur shpesh do të vijë fuqishëm. Ndjejmë se jemi në Autostradën e Gjerë, duke ecur krah për krah me Shpirtin e Universit. Duke u kthyer në shtëpi gjejmë një vend ku mund të jemi të qetë për një orë, duke shqyrtuar me kujdes atë që kemi bërë. Falënderojmë Zoti nga thellësia e zemrës që e njohim më mirë. Duke e zbritur këtë libër nga rafti ynë i drejtohem faqes që përmban dymbëdhjetë hapat. Duke lexuar me kujdes pesë propozimet e para që pyesim nëse kemi hequr diçka, sepse ne po ndërtojmë një hark nëpër të cilin do të ecim më në fund një njeri i lirë. A është puna jonë solide deri tani? A janë gurët siç duhet në vend? A e kemi hedhur çimenton në themel? A jemi përpjekur të bëjmë llaç pa rërë?

Nëse mund t'i përgjigjemi kënaqësisë sonë, atëherë shohim *Hapin e Gjashtë*. E kemi theksuar gatishmërinë si të domosdoshme. A jemi tani gati ta lëmë Zoti të heqë nga ne të gjitha gjërat që kemi pranuar se janë të papëlqyeshme? A mund t'i marrë tani të gjitha, secili? Nëse ende kapemi fort pas diçkaje që nuk do ta lëshojmë, i kërkojmë Zoti të na ndihmojë të jemi të gatshëm.

Kur jemi gati, themi diçka të tillë: “Krijuesi im, tani jam i gatshëm që ti të më kesh të gjithë, të mirë e të këqij. Lutem që tani të hiqni nga unë çdo defekt të karakterit që pengon dobinë time për ju dhe shokët e mi. Më jep forcë, ndërsa dal nga këtu, për të bërë ofertën tënde. Amin”. Pastaj kemi përfunduar *Hapin e Shtatë*.

Tani kemi nevojë për më shumë veprime pa të cilat gjejmë se “besimi pa vepra ka vdekur”. Le të shohim *Hapat Tetë dhe Nëntë*. Kemi një listë të të gjithë personave që kemi dëmtuar dhe të cilëve jemi të gatshëm t'u bëjmë ndreq. E bëjmë kur morëm inventarin. Ne iu nënshtuam një vetëvlerësimi drastik. Tani dalim te shokët tanë dhe riparojmë dëmet e bëra në të kaluarën. Ne përpiqemi të fshijmë mbeturinat që janë grumbulluar nga përpjekjet tona për të jetuar me vetë-vullnet dhe për të drejtuar vetë shfaqjen. Nëse nuk kemi vullnet për ta bërë këtë, kërkojmë derisa të vijë. Mos harroni se ishte rënë dakord në duke filluar *ne do të shkonim deri në fund për fitore mbi alkoolin*.

Ndoshta ka ende disa dyshime. Ndërsa shqyrtojmë listën e të njohurve të biznesit dhe miqve që kemi lënduar, mund të ndihemi të ndrojtur për të shkuar te disa prej tyre në baza frymore. Le të jemi të sigurt. Për disa njerëz nuk kemi nevojë dhe ndoshta nuk duhet të theksojmë veçorinë frymore në qasjen tonë të parë. Mund t'i paragjykojmë. Në këtë moment ne jemi duke u përpjekur për të vënë jetën tonë në rregull. Por ky nuk është një fund në vetvete. Qëllimi ynë i vërtetë është të përshtatem për të qenë në shërbim maksimal ndaj Zoti dhe njerëzve që na rrethojnë. Rrallëherë është e mençur t'i afrohem një individi, i cili ende është i zgjuar nga padrejtësia jonë ndaj tij dhe të njoftojë se kemi shkuar fetarë. Në unazën e çmimit, kjo do të quhej lider me mjekër. Pse të jemi të hapur për t'u cilësuar fanatikë apo mërzitje fetare? Mund të vrasim një mundësi të ardhshme për të mbajtur një mesazh dobiprurës. Por njeriu ynë është i sigurt se do t'i bëjë përshtypje dëshira e sinqertë për të ndrequr të gabuarën. Ai do të jetë më i interesuar për një demonstrim të vullnetit të mirë sesa në fjalimin tonë për zbulimet frymore.

Ne nuk e përdorim këtë si një justifikim për t'u shmangur nga tema e Zoti. Kur do t'i shërbejë ndonjë qëllimi të mirë, jemi të gatshëm t'i njoftojmë bindjet tona me takt dhe gjykim të shëndoshë. Do të lindë pyetja se si t'i afrohem njeriut që urrenim. Ndoshta ai na ka bërë më shumë dëm se ne dhe, ndonëse mund të kemi fituar një qëndrim më të mirë ndaj tij, ende nuk jemi shumë të prirur për të pranuar të metat tona. Megjithatë, me një njeri që nuk na pëlqen, e marrim pak në dhëmbë. Është më e vështirë të shkosh te një armik sesa te një mik, por na duket shumë më e dobishme për ne. Shkojmë tek ai me një frymë të dobishme dhe falëse, duke rrëfyer ndjenjën tonë të mëparshme të sëmurë dhe duke shprehur keqardhjen tonë.

Në asnjë kusht nuk e kritikojmë një person të tillë apo debatojmë. Thjesht i themi se nuk do ta mbarojmë kurrë pijen derisa të kemi bërë çmos për të ndrequr të kaluarën. Ne jemi atje për të fshirë anën tonë të rrugës, duke kuptuar se asgjë me vlerë ndërsa nuk mund të kryhet deri sa ne e bëjmë këtë, kurrë duke u përpjekur për t'i thënë atij se çfarë ai duhet të bëjë. Fajet e tij nuk diskutohen. Ne i përmbahemi tonës. Nëse mënyra jonë është e qetë, e sinqertë dhe e hapur, do të kënaqemi me rezultatin.

Në nëntë raste nga dhjetë ndodh e papritura. Ndonjëherë njeriu që po thërrasim e pranon fajin e vet; Kështu që grindjet e viteve që qëndrojnë shkrihen brenda një ore. Rrallë nuk arrijmë të bëjmë përparim të kënaqshëm. Armiqtë tanë të mëparshëm ndonjëherë lavdërojnë atë që po bëjmë dhe na urojnë mirë. Herë pas here, ata do të ofrojnë ndihmë. Megjithatë, nuk duhet të ketë rëndësi nëse dikush na dëbon nga zyra e tij. Ne kemi bërë demonstrimin tonë, kemi bërë pjesën tonë. Është ujë mbi digë.

Shumica e alkoolistëve kanë para borxh. Ne nuk i shmangemi kreditorëve tanë. Duke u thënë atyre se çfarë po përpiqemi të bëjmë, ne nuk bëjmë asnjë kockë në lidhje me pirjen tonë; Ata zakonisht e dinë gjithsesi, nëse mendojmë kështu apo jo. As nuk kemi frikë të zbulojmë alkoolizmin tonë mbi teorinë se mund të shkaktojë dëme financiare. I afruar në këtë mënyrë, kreditori më i pamëshirshëm ndonjëherë do të na befasojë. Duke rregulluar marrëveshjen më të mirë që mund t'u bëjmë me dije këtyre njerëzve se na vjen keq. Pirja na ka bërë të ngadalshëm për të paguar. Ne duhet të humbasim frikën tonë nga kreditorët pavarësisht se sa larg ne duhet të shkojmë, sepse ne jemi përgjegjës për të pirë nëse kemi frikë të përballemi me ta.

Ndoshta kemi kryer një vepër penale që mund të na fusë në burg nëse dihet nga autoritetet. Mund të jemi të shkurtër në tregimet tona dhe të paaftë për të bërë mirë. Tashmë e kemi pranuar këtë në besim të një person tjetër, por jemi të sigurt se do të burgoseshim ose do të humbnim punën po të ishte e njohur. Ndoshta është vetëm një shkelje e vogël si p.sh. lënia e llogarisë së shpenzimeve. Shumica prej nesh e kanë bërë këtë lloj gjëje. Ndoshta jemi të divorcuar, dhe jemi rimartuar, por nuk e kemi mbajtur alimoninë në vendin e parë. Ajo është e indinjuar për këtë, dhe ka një mandat për arrestimin tonë. Kjo është një formë e zakonshme e telasheve gjithashtu.

Edhe pse këto reparacione marrin forma të panumërta, ka disa parime të përgjithshme të cilat i gjejmë udhëzuese. Duke i kujtuar vetes se kemi vendosur të bëjmë çmos për të gjetur një përvojë frymore, kërkojmë që të na jepet forcë dhe drejtim për të bërë gjënë e duhur, pavarësisht se cilat mund të jenë pasojat personale. Ne mund të humbasim pozitën ose

reputacionin tonë, ose të përballemi me burg, por jemi të gatshëm. Duhet të jemi. Nuk duhet të sprapsemi në asgjë.

Megjithatë, zakonisht përfshihen edhe njerëz të tjerë. Prandaj, ne nuk duhet të jemi martiri i nxituar dhe i marrë që do të sakrifikoje pa nevojë të tjerët për të shpëtuar veten nga gropa alkoolike. Një burrë që e njohim ishte rimartuar. Për shkak të mërisë dhe pijes, ai nuk i kishte paguar alimone gruas së tij të parë. Ajo ishte e tërbuar. Ajo shkoi në gjykatë dhe mori një urdhër për arrestimin e tij. Ai kishte filluar mënyrën tonë të jetesës, kishte siguruar një pozicion dhe ishte duke e çuar kokën mbi ujë. Do të kishte qenë heroike mbresëlënëse nëse ai do të kishte ecur deri te Gjykatësi dhe do t'i thoshte: "Ja ku jam."

Mendua se duhej të ishte i gatshëm ta bënte këtë po të ishte e nevojshme, por po të ishte në burg, nuk mund të siguroje asgjë për asnjërin nga familjet. I sugjerua të shkruante gruan e tij të parë duke pranuar të metat e tij dhe duke kërkuar falje. Ai e bëri, dhe gjithashtu dërgoi një sasi të vogël parash. Ai i tha asaj se çfarë do të përpiqej të bënte në të ardhmen. Ai tha se ishte plotësisht i gatshëm të shkonte në burg nëse ajo këmbëngulte. Sigurisht që jo, dhe e gjithë situata ka kohë që është rregulluar.

Para se të ndërmarrim veprime drastike që mund të implikojnë njerëz të tjerë ne sigurojmë pëlqimin e tyre. Nëse kemi marrë leje, jemi konsultuar me të tjerët, i kemi kërkuar Zoti ndihmë dhe hapi drastik tregohet se nuk duhet të sprapsemi.

Kjo na sjell ndër mend një histori për një nga miqtë tanë. Ndërsa pinte, ai pranoi një shumë parash nga një rival biznesi i urryer hidhur, duke mos i dhënë atij asnjë faturë për të. Ai më pas mohoi të kishte marrë paratë dhe e përdori incidentin si një bazë për diskreditimin e njeriut. Kështu, ai përdori keqbërjen e tij si një mjet për të shkatërruar reputacionin e një tjetri. Në fakt, rivali i tij u shkatërrua.

Ai mendonte se kishte bërë një gabim që nuk mund ta ndreqte. Po të hapte atë çështje të vjetër, kishte frikë se kjo do të shkatërronte reputacionin e partnerit të tij, do të turpëronte familjen e tij dhe do t'i hiqte mjetet e jetesës. Çfarë të drejte kishte ai për të përfshirë ata që vareshin prej tij? Si mund të bëjë ai një deklaratë publike duke e qortuar rivalin e tij?

Pasi u këshillua me gruan dhe partnerin e tij, ai arriti në përfundimin se ishte më mirë t'i merrte këto rreziqe, sesa të qëndronte para Krijuesit të tij fajtor për një shpifje të tillë shkatërrimtare. Ai pa se duhej ta vinte rezultatin në duart e Zotit ose së shpejti do të fillonte të pinte përsëri dhe gjithçka do të humbiste gjithsesi. Ai ndoqi kishën për herë të parë pas

shumë vitesh. Pas predikimit, ai u ngrit qetësisht dhe bëri një shpjegim. Veprimi i tij përmbushi miratimin e gjerë dhe sot ai është një nga qytetarët më të besuar të qytetit të tij. E gjithë kjo ka ndodhur vite më parë.

Shanset janë që të kemi probleme të brendshme. Ndoshta jemi të përzier me gratë në një mënyrë që nuk do të na interesonte të kishim reklamuar. Dyshojmë nëse, në këtë aspekt, alkoolistët janë në thelb shumë më keq se njerëzit e tjerë. Por pirja i komplikon marrëdhëniet seksuale në shtëpi. Pas disa vitesh me një alkoolist, gruaja lodhet, zemërohet dhe nuk komunikon. Si mund të jetë ajo diçka tjetër? Burri fillon të ndihet i vetmuar, i vjen keq për veten. Ai fillon të shikojë përreth në klubet e natës, ose ekuivalentin e tyre, për diçka përveç pijeve alkoolike. Ndoshta ai ka një lidhje të fshehtë dhe emocionuese me “vajzën që kupton”. Me ndershmëri duhet të themi se ajo mund ta kuptojë, por çfarë do të bëjmë për një gjë të tillë? Një burrë kaq i përfshirë shpesh ndihet shumë i penduar ndonjëherë, sidomos nëse është i martuar me një vajzë besnike dhe të guximshme, e cila në kuptimin e mirëfilltë ka kaluar përmes ferrit për të.

Sido që të jetë situata, zakonisht duhet të bëjmë diçka për këtë. Nëse jemi të sigurt se gruaja jonë nuk e di, a duhet t'i themi asaj? Jo gjithmonë, mendojmë. Nëse ajo e di në një mënyrë të përgjithshme se ne kemi qenë të egër, a duhet të themi ajo në detaje? Pa dyshim që duhet ta pranojmë fajn tonë. Ajo mund të këmbëngulë për të ditur të gjitha hollësitë. Ajo do të dojë të dijë se kush është gruaja dhe ku është. Mendojmë se duhet t'i themi se nuk kemi të drejtë të përfshijmë një njeri tjetër. Na vjen keq për atë që kemi bërë dhe me dëshirë të Zoti, nuk do të përsëritet. Më shumë se kaq nuk mund të bëjmë; Nuk kemi të drejtë të shkojmë më tej. Edhe pse mund të ketë përjashtime të justifikueshme dhe ndonëse dëshirojmë të vendosim asnjë rregull të çfarëdo lloji, shpesh e kemi gjetur këtë rrugën më të mirë për t'u ndjekur.

Dizajni ynë për të jetuar nuk është një rrugë me një drejtim. Është po aq e mirë për gruan sa për burrin. Nëse mund të harrojmë, ashtu edhe ajo. Megjithatë, është më mirë që dikush të mos emërojë në mënyrë të panevojshme një njeri mbi të cilin mund të shfryjë xhelozinë.

Ndoshta ka disa raste kur kërkohet çiltërsia më e madhe. Asnjë i jashtëm nuk mund ta vlerësojë një situatë të tillë intime. Mund të jenë të dyja ato që do të vendosin se mënyra e kuptimit të mirë dhe e mirëdashjes është të lëmë të kalojnë periudhat e kaluara. Secili mund të lutet për këtë, duke pasur lumturinë e tjetrit më të lartë në mendje. Mbajeni gjithnjë në sy se kemi të bëjmë me atë emocionin më të tmerrshëm njerëzor: xhelozinë. Përgjithësimi i mirë mund të vendosë që problemi të sulmohet në krah, në vend që të rrezikojë një luftë ballë për ballë.

Nëse nuk kemi një ndërlikim të tillë, duhet të bëjmë shumë gjëra në shtëpi. Ndonjëherë dëgjojmë një alkoolist të thotë se e vetmja gjë që duhet të bëjë është të qëndrojë esëll. Sigurisht që ai duhet të qëndrojë esëll, sepse nuk do të ketë shtëpi nëse nuk e bën. Por ai është ende një rrugë e gjatë për t'i bërë mirë gruas ose prindërve, të cilët për vite me radhë i ka trajtuar në mënyrë kaq tronditëse. Kalimi i të gjithë mirëkuptimit është durimi nënat dhe gratë e lidhura kanë pasur me alkoolistët. Po të mos ishte kështu, shumë prej nesh nuk do të kishin shtëpi sot, ndoshta do të ishin të vdekur.

I alkoolizuari është si një tornado që ulërin rrugën e tij nëpër jetën e të tjerëve. Zemrat janë thyer. Marrëdhëniet e ëmbla kanë vdekur. Përzemërsia është çrrënjësuar. Zakonet egoiste dhe të pafavorshme e kanë mbajtur shtëpinë në rrëmujë. Ne mendojmë se një njeri është i pamenduar kur thotë se sobrieti është i mjaftueshëm. Ai është si fermeri që doli nga bodrumi i ciklonit për të gjetur shtëpinë e tij të shkatërruar. Gruas së tij, ai i tha: "Mos shiko asgjë këtu, nënë. A nuk është madhështore era ndaloi së fryrëi?"

Po, ka një periudhë të gjatë rindërtimi përpara. Ne duhet të marrim drejtimin. Një mumje e penduar që na vjen keq nuk do ta plotësojë fare faturën. Duhet të ulemi me familjen dhe të analizojmë sinqerisht të kaluarën siç e shohim tani, duke qenë shumë të kujdesshëm për të mos i kritikuar. Defektet e tyre mund të jenë flagrante, por shanset janë që veprimet tona të jenë pjesërisht përgjegjëse. Kështu që pastrojmë shtëpinë me familjen, duke kërkuar çdo mëngjes në meditim që Krijuesi ynë të na tregojë rrugën e durimit, tolerancës, mirësjelljes dhe dashurisë.

Jeta shpirtërore nuk është një teori. *Duhet ta jetojmë.* Nëse familja e dikujt nuk shpreh dëshirën për të jetuar sipas parimeve frymore, mendojmë se nuk duhet t'i nxitim. Nuk duhet t'u flasim pa pushim për çështjet frymore. Ata do të ndryshojnë në kohë. Sjellja jonë do t'i bindë ata më shumë se fjalët tona. Duhet të kujtojmë se dhjetë ose njëzet vjet dehje do të bënin një skeptik nga kushdo.

Mund të ketë disa gabime që nuk mund t'i ndreqim kurrë plotësisht. Ne nuk shqetësohemi për ta nëse mund t'i themi sinqerisht vetes se do t'i ndreqim po të mundnim. Disa njerëz nuk mund të shihen— ne u dëgjojmë atyre një letër të ndershme. Dhe mund të ketë një arsye të vlefshme për shtyrje në disa raste. Por ne nuk vonojmë nëse mund të shmanget. Ne duhet të jemi të arsyeshëm, takt, të vëmendshëm dhe të përlulur pa qenë servilë apo gërvishtje. Si popull i Zoti qëndrojmë në këmbë; Ne nuk zvarritemi para askujt.

Nëse jemi të palodhur në lidhje me këtë fazë të zhvillimit tonë, do të habitemi para gjysmës së fundit. Do të njohim një liri dhe lumturi të re. Nuk do të pendohemi për të kaluarën dhe as nuk do të dëshirojmë ta mbyllim derën në të. Do ta kuptojmë fjalën qetësi dhe do të njohim paqen. Pavarësisht se sa larg kemi shkuar, do të shohim se si përvoja jonë mund t'u sjellë dobi të tjerëve. Kjo ndjenjë e padobishmërisë dhe e vetë-keqardhjes do të zhduket. Do të humbasim interesin për gjërat egoiste dhe do të interesohemi për shokët tanë. Vetëkërkimi do të largohet. I gjithë qëndrimi dhe pikëpamja jonë për jetën do të ndryshojnë. Frika nga njerëzit dhe pasiguria ekonomike do të na lënë. Ne do të dimë intuitivisht se si t'i përballojmë situatat që më parë na hutonin. Papritur do të kuptojmë se Zoti po bën për ne atë që nuk mund të bënim për veten tonë.

A janë këto premtime ekstravagante? Ne mendojmë se jo. Ato po përmbushen mes nesh, ndonjëherë shpejt, ndonjëherë ngadalë. Ata do të materializohen gjithmonë nëse punojmë për ta.

Ky mendim na çon në *Hapin e Dhjetë*, gjë që na sugjeron të vazhdojmë të bëjmë inventarin personal dhe të vazhdojmë të ndreqim çdo gabim të ri ndërsa vazhdojmë. Ne fuqimisht filloi kjo mënyrë jetese ndërsa pastronim të kaluarën. Ne kemi hyrë në botën e Frymës. Funkzioni ynë tjetër është të rritemi në kuptueshmëri dhe efektivitet. Kjo nuk është një çështje brenda natës. Ajo duhet të vazhdojë për kohën tonë të jetës. Vazhdoni të ruani egoizmin, pandershmërinë, mërinë dhe frikën. Kur këto rriten, i kërkojmë Zoti menjëherë t'i heqë. I diskutojmë menjëherë me dikë dhe ndreqemi shpejt nëse i kemi bërë keq ndokujt. Pastaj i kthejmë me vendosmëri mendimet tona te dikush që mund ta ndihmojmë. Dashuria dhe toleranca e të tjerëve është kodi ynë.

Dhe ne kemi pushuar së luftuari asgjë ose këdo, madje edhe alkoolin. Sepse deri në këtë kohë shëndeti i shëndoshë do të jetë kthyer. Rrallëherë do të na interesojnë pijet alkoolike. Nëse tundohehi, ne tërhiqemi prej saj si nga një flakë e nxehtë. Ne reagojmë në mënyrë të shëndoshë dhe normale, dhe do të shohim se kjo ka ndodhur automatikisht. Shohim se qëndrimi ynë i ri ndaj pijeve alkoolike na është dhënë pa asnjë mendim apo përpjekje nga ana jonë. Thjesht vjen! Kjo është mrekullia e saj. Nuk po e luftojmë dhe as nuk po i shmangemi tundimit. Ndihehi sikur na kishin vendosur në një pozitë asnjënjësie— të sigurt dhe të mbrojtur. Ne as nuk jemi betuar. Në vend të kësaj, problemi është hequr. Ajo nuk ekziston për ne. Ne nuk jemi as mendjelehtë, as nuk kemi frikë. Kjo është përvoja jonë. Kështu reagojmë për aq kohë sa mbajmë në gjendje të përshtatshme frymore.

Është e lehtë të heqësh dorë nga programi frymor i veprimit dhe të pushoni në dafinat tona. Ne jemi drejtuar për telashe nëse e bëjmë, sepse alkooli është një armik subtil. Ne nuk jemi shëruar nga alkoolizmi. Ajo që kemi në të vërtetë është një pushim i përditshëm i varur nga mbajtja e

kondit tonë shpirtëror. Çdo ditë është një ditë kur duhet ta çojmë vizionin e vullnetit të Zoti në të gjitha aktivitetet tona. "Si mund të të shërbej më së miri: Vullneti yt (jo i imi) të bëhet." Këto janë mendime të cilat duhet të shkojnë me ne vazhdimisht. Ne mund të ushtrojmë vullnetin tonë fuqi përgjatë kësaj linje sa të dëshirojmë. Është përdorimi i duhur i vullnetit.

Tashmë është folur shumë për marrjen e forcës, frymëzimit dhe drejtimit nga Ai që ka të gjitha njohuritë dhe fuqinë. Nëse kemi ndjekur me kujdes drejtimit, kemi filluar të ndiejmë rrjedhën e Frymës së Tij tek ne. Deri diku jemi bërë të vetëdijshëm për Zoti. Kemi filluar të zhvillojmë këtë kuptim të gjashtë jetësor. Por ne duhet të shkojmë më tej dhe kjo do të thotë më shumë veprim.

Hapi i Njëmbëdhjetë sugjeron lutjen dhe meditimin. Nuk duhet të jemi të ndrojtur në këtë çështje lutjeje. Burra më të mirë se ne po e përdorim vazhdimisht. Funksionon, nëse kemi qëndrimin e duhur dhe punojmë në të. Do të ishte e lehtë të ishte e paqartë në lidhje me këtë çështje. Megjithatë, besojmë se mund të bëjmë disa sugjerime të qarta dhe të vlefshme.

Kur shkojmë të flemë natën, e rishikojmë në mënyrë konstruktive ditën tonë. A ishim të inatosur, egoistë, të pandershëm apo të frikësuar? A kemi borxh një falje? A kemi mbajtur për vete diçka që duhet diskutuar me një person tjetër njëherësh? A ishim mirëdashës dhe të dashur ndaj të gjithëve? Çfarë mund të kishim bërë më mirë? A po mendonim për veten shumicën e kohës? Apo po mendonim se çfarë mund të bënim për të tjerët, për atë që mund të paketonim në rrjedhën e jetës? Por duhet të jemi të kujdesshëm që të mos zhytemi në shqetësim, keqardhje apo reflektim morbid, sepse kjo do të na e zvogëlonte dobinë tonë për të tjerët. Pasi kemi bërë rishikimin tonë, i kërkojmë Zotit falje dhe kërkojmë se çfarë masash korrigjuese duhet të merren.

Kur zgjohemi, le të mendojmë për njëzet e katër orët që do të vijnë. Ne i konsiderojmë planet tona për ditën. Para se të fillojmë, i kërkojmë Zoti të drejtojë mënyrën tonë të të menduarit, sidomos duke kërkuar që ajo të divorcohet nga vetë-keqardhja, nga motivet e pandershme ose vetëkërkuese. Në këto kushte mund t'i përdorim fakultetet tona mendore me siguri, sepse pas gjithë asaj që Zoti na dha trutë për t'i përdorur. Jeta jonë e mendimit do të vendosur në një nivel shumë më të lartë kur mënyra jonë e të menduarit të pastrohet nga motivet e gabuara.

Duke menduar për ditët tona mund të hasim pavendosmëri. Mund të mos jemi në gjendje të përcaktojmë se në cilën rrugë duhet të ndjekim. Këtu i kërkojmë Zoti frymëzim, një mendim intuitiv ose një vendim. Qetësohemi dhe e marrim shtruar. Ne nuk luftojmë. Shpesh habitemi se

si vijmë përgjigjet e duhura pasi e kemi provuar këtë kohë. Ajo që dikur ishte gunga ose frymëzimi i rastit gradualisht bëhet pjesë punëtore e mendjes. Duke qenë ende të papërvorë dhe thjesht duke bërë kontakt të vetëdijshëm me Zoti, nuk ka të ngjarë që ne do të frymëzohemi në çdo kohë. Ne mund ta paguajmë këtë supozim në të gjitha llojet e veprimeve dhe ideve absurde. Megjithatë, ne shohim se mendimi ynë, me kalimin e kohës, do të jetë gjithnjë e më shumë në planin e frymëzimit. Ne vijmë për t'u mbështetur në të.

Zakonisht e përfundojmë periudhën e meditimit me një lutje që të na tregohet gjatë gjithë ditës se cili është hapi ynë i ardhshëm, që të na jepet gjithçka që na duhet për t'u kujdesur për probleme të tilla. Ne kërkojmë veçanërisht lirinë nga vullneti i vetvetes dhe jemi të kujdesshëm që të mos bëjmë asnjë kërkesë vetëm për veten tonë. Ne mund të kërkojmë për veten tonë, megjithatë, nëse të tjerët do të ndihmohen. Jemi të kujdesshëm që të mos lutemi kurrë për qëllimet tona egoiste. Shumë prej nesh kanë humbur shumë kohë duke e bërë këtë, dhe kjo nuk funksionon. Mund ta kuptosh lehtë pse. Nëse rrethanat janë të nevojshme, u kërkojmë grave ose miqve tanë të bashkohen me ne në meditimin e mëngjesit. Nëse i përkasim një denominimi fetar që kërkon një përkushtim të caktuar në mëngjes, kujdesemi edhe për këtë. Nëse jo anëtarë të organeve fetare, ndonjëherë zgjedhim dhe mësojmë përmendësh disa lutje të vendosura që theksojnë parimet që kemi diskutuar. Ka edhe shumë libra të dobishëm. Sugjerimet për këto mund të merren nga prifti, shërbëtori ose rabi i dikujt. Ji i shpejtë për të parë se ku kanë të drejtë njerëzit fetarë. Përdoreni atë që ofrojnë.

Ndërsa kalojmë ditën, ndalemi kur jemi të shqetësuar ose të dyshimtë dhe kërkojmë mendimin ose veprimin e duhur. Ne vazhdimisht i kujtojmë vetes se nuk po e drejtojmë më shfaqjen, duke i thënë me përulësi vetes shumë herë çdo ditë "Vullneti yt u bë". Atëherë jemi shumë më pak në rrezik ngazëllimi, frika, zemërimi, shqetësimi, vetë-keqardhja ose vendimet e marra. Bëhemi shumë më të efektshëm. Nuk lodhemi kaq lehtë, sepse nuk po e djegim energjinë marrëzisht siç bëmë kur përpiqeshim të rregullonim jetën për t'iu përshtatur vetes.

Funksionon, në të vërtetë.

Ne alkoolistët jemi të padisiplinuar. Prandaj, e lëmë Zoti të na disiplinojë në mënyrën e thjeshtë që sapo kemi përshtatur.

Por kjo nuk është e gjitha. Ka veprim dhe më shumë veprime. "Besimi pa vepra është i vdekur." Kapitulli tjetër i kushtohet tërësisht *Hapit të Dymbëdhjetë*.

DUKE PUNUAR ME TË TJERËT

Përvoja e rrallë tregon se asgjë nuk do të sigurojë aq shumë imunitet nga pirja si punë intensive me alkoolistët e tjerë. Funksionon kur aktivitetet e tjera dështojnë. Ky është *sugjerimi ynë i dymbëdhjetë*: Dërgojeni këtë mesazh tek alkoolistët e tjerë! Ju mund të ndihmoni kur askush tjetër nuk mundet. Ju mund të siguronë sigurinë e tyre kur të tjerët dështojnë. Mos harroni se janë shumë të sëmurë. Jeta do të marrë kuptim të ri. Të shohësh njerëzit të shërohen, t'i shohësh të ndihmojnë të tjerët, të shohësh vetminë të zhdurket, të shohësh një shoqëri të rritet rreth teje, të kesh një mori miqsh- kjo është një përvojë që nuk duhet ta humbasësh. E dimë që nuk do të doje ta humbisje. Kontakti i shpeshtë me të sapoardhurit dhe me njëri-tjetrit është pika e ndritshme e jetës sonë.

Ndoshta nuk njihesh me ndonjë pijanec që dëshiron të shërohet. Mund t'i gjesht lehtësisht disa duke pyetur disa mjekë, ministra, priftërinj dhe spitale. Ata do të jenë shumë të kënaqur që do t'ju ndihmojnë. Mos fillo si evangjelist apo reformator. Fatkeqësisht ekzistojnë shumë paragjykime. Do të jesh i gjymtuar nëse e ngjall. Ministrat dhe mjekët janë kompetentë dhe ju mund të mësoni shumë prej tyre nëse dëshironi, por ndodh që për shkak të përvojës suaj të pirjes mund të jeni në mënyrë unike të dobishme për alkoolistët e tjerë. Pra bashkëpunoni; Kurrë mos kritiko. Të jemi të dobishëm është synimi ynë i vetëm.

Kur të zbuloni një perspektivë për Alkoolistët Anonim, zbuloni gjithçka që mundeni rreth tij. Nëse nuk dëshiron të pushojë së pirëi, mos humb kohë duke u përpjekur ta bindësh. Ju mund të prishni një mundësi të mëvonshme. Kjo këshillë jepet edhe për familjen e tij. Ata duhet të jenë të durueshëm, duke kuptuar se kanë të bëjnë me një të sëmurë.

Nëse ka ndonjë shenjë se ai dëshiron të ndalojë, bisedo mirë me personin që është më i interesuar për të, zakonisht me gruan e tij. Merrni një ide për sjelljen e tij, problemet e tij, prejardhjen e tij, seriozitetin e gjendjes së tij dhe prirjet e tij fetare. Ju duhet ky informacion për të vënë veten në vendin e tij, për të parë se si ju do të dëshironit që ai t'ju afrohej nëse tryezat do të ishin kthyer.

Zakonisht është e mençur të presësh derisa ai të shkojë në një qejfi i dehur. Familja mund ta kundërshtojë këtë, por nëse nuk është në gjendje të rrezikshme fizike, është më mirë ta rrezikosh. Mos u merr me të kur është shumë i dehur, përveç nëse është i shëmtuar dhe familja ka nevojë për ndihmën tënde. Prisni fundin e zbavitjes, ose të paktën për një interval lucid. Pastaj familja e tij ose një mik le ta pyesin nëse dëshiron ta lërë për mirë dhe nëse do të shkonte në ndonjë ekstrem për

ta bërë këtë. Nëse ai thotë po, atëherë vëmendja e tij duhet të tërhiqet nga ju si një person që është shëruar. Duhet t'i përshkruhesh atij si një nga një shoqëri që, si pjesë e shërimit të tyre, përpikët t'i ndihmojë të tjerët dhe që do të jetë i lumtur të flasë me të nëse dëshiron të të shohë.

Nëse ai nuk dëshiron të të shohë, kurrë mos e detyro veten mbi të. As familja nuk duhet t'i lutet në mënyrë hysterike atij që të bëjë asgjë dhe as nuk duhet t'i thonë shumë për ty. Ata duhet të presin fundin e ndeshjes së tij të ardhshme të pijes. Ju mund ta vendosni këtë libër ku ai mund ta shohë atë në interval. Këtu nuk mund të jepet ndonjë rregull specifik. Familja duhet të vendosë këto gjëra. Por nxiti të mos jenë tepër të shqetësuar, sepse kjo mund t'i prishë gjërat.

Zakonisht familja nuk duhet të përpikët të tregojë historinë tuaj. Kur është e mundur, mos e takoni një burrë nëpërmjet familjes së tij. Qasja nëpërmjet një mjeku ose një institucioni është një bast më i mirë. Nëse njeriu juaj ka nevojë për spital, ai duhet ta ketë atë, por jo me forcë, nëse nuk është i dhunshëm. Lëreni mjekun nëse do t'i thotë se ka diçka në rrugën e një zgjidhjeje.

Kur njeriu juaj është më i mirë, mjeku mund t'ju sugjerojë një vizitë. Edhe pse keni biseduar me familjen, lëreni jashtë diskutimit të parë. Në këto kushte perspektiva juaj do të shohë se ai nuk është nën presion. Ai do të ndjejë se mund të merret me ty pa u përgjuar nga familja e tij. Thirrë ndërsa ai është ende i zhurmshëm. Ai mund të jetë më i ndjeshëm kur është në depresion.

Shihe njeriun tënd vetëm, nëse është e mundur. Në fillim të angazhohen në bisedë të përgjithshme. Pas njëfarë kohe, ktheje fjalimin në një fazë të pirjes. Tregoji mjaft për zakonet, simptomat dhe përvojat e tua të pirjes për ta inkurajuar të flasë për veten. Nëse dëshiron të flasë, le ta bëjë këtë. Kështu do të kesh një ide më të mirë se si duhet të vazhdosh. Nëse ai nuk është komunikues, jepi një skicë të karrierës tënde të pijes deri në kohën kur e lë. Por mos thuaj asgjë, për momentin, se si u krye kjo. Nëse ai është në humor serioz banoni në telashet që ju ka shkaktuar alkooli, duke qenë të kujdesshëm për të mos moralizuar apo për të dhënë leksione. Nëse humori i tij është i lehtë, tregojini atij histori humoristike të arratisjeve tuaja. Bëje të tregojë disa nga të tija.

Kur ai sheh se ju dini gjithçka për lojën e pijes, filloni ta përshkruani veten si një alkoolist. Thuaji sa i hutuar ishe, si më në fund mësove se ishe i sëmurë. Jepi llogari për vështirësitë që bëre për të ndaluar. Tregoji atij kthesën mendore që të çon në pijen e parë të një gërvishtjeje. Ju sugjerojmë ta bëni këtë siç e kemi bërë në kapitullin mbi alkoolizmin. Nëse është i alkoolizuar, do të të kuptojë menjëherë. Ai do të përputhet me mospërputhjet tuaja mendore me disa nga të tija.

Nëse jeni të kënaqur që ai është një alkoolist i vërtetë, filloni të përqendroheni në veçorinë e pashpresë të sëmundjes. Tregoji, nga përvoja jote, se si gjendja mendore e çuditshme që rrethon atë pije të parë parandalon funksionimin normal të fuqisë së vullnetit. Mos i refero në këtë fazë këtij libri, përveç nëse e ka parë dhe dëshiron ta diskutojë. Dhe kini kujdes që të mos e cilësoni si alkoolist. Le të nxjerrë përfundimin e vet. Nëse i përmbahet idesë se ende mund ta kontrollojë pirjen e tij, thuaji se ka mundësi që të mundet, nëse nuk është tepër i alkoolizuar. Por këmbëngulni se nëse ai është i pikëlluar rëndë, mund të ketë pak mundësi që ai të shërohet vetë.

Vazhdoni të flisni për alkoolizmin si një sëmundje, një sëmundje fatale. Flisni për kushtet e trupit dhe mendjes të cilat e shoqërojnë atë. Mbajeni vëmendjen e tij të përqendruar kryesisht në përvojën tuaj personale. Shpjegoni se shumë janë të dënuar që nuk e kuptojnë kurrë gjendjen e tyre të vështirë. Mjekët me të drejtë janë të neveritshëm t'u tregojnë pacientëve të alkoolizuar të gjithë historinë, nëse nuk do t'i shërbejë ndonjë qëllimi të mirë. Por ti mund t'i flasësh për mungesën e shpresës së alkoolizmit, sepse ofron një zgjidhje. Së shpejti do të kesh shokun tënd që pranon se ka shumë, në mos të gjitha, tiparet e të alkoolizuarit. Nëse mjeku i tij është i gatshëm t'i thotë se është i alkoolizuar, aq më mirë. Edhe pse i mbrojturi juaj mund të mos e ketë pranuar plotësisht gjendjen e tij, ai është bërë shumë kurioz të dijë se si u bëtë mirë. Le t'ju bëjë këtë pyetje, nëse do. Nëse ai nuk pyet, vazhdoni me pjesën tjetër të historisë suaj. Thuaji saktësisht se çfarë të ka ndodhur. Stresoni lirisht veçorinë frymore. Nëse njeriu është agnostik ose ateist, bëje të qartë se nuk ka pse të pajtohet me konceptimin tënd të Zotit. Ai mund të zgjedhë çdo koncept që i pëlqen, me kusht që të ketë kuptim për të. Gjëja kryesore është se ai është i gatshëm të besojë në një Fuqi më të madhe se vetja dhe se ai jeton sipas parimeve shpirtërore.

Kur ke të bësh me një person të tillë, bën mirë të përdorësh gjuhën e përditshme për të përshkruar parimet frymore. Nuk ka asnjë përdorim për të ngjallur ndonjë paragjykim që ai mund të ketë kundër disa termave dhe koncepteve teologjike, rreth të cilave ai tashmë mund të ngatërrohet. Mos ngrini çështje të tilla, pavarësisht se cilat janë bindjet tuaja.

Perspektiva juaj mund t'i përkasë një emërtimi fetar. Arsimimi dhe stërvitja e tij fetare mund të jenë shumë më të larta se e jotja. Në këtë rast ai do të pyesë veten se si mund t'i shtosh diçka asaj që ai tashmë e di. Por ai do të jetë kurioz të mësojë pse bindjet e tij nuk kanë funksionuar dhe e jotja duket se funksionon kaq mirë. Ai mund të jetë një shembull i së vërtetës se vetëm besimi është i pamjaftueshëm. Për të qenë jetësor, besimi duhet të shoqërohet me vetëflim dhe veprime altruiste dhe konstruktive. Lëreni të shohë se ti nuk je aty për ta mësuar në fe. Pranoje

se ai ndoshta di më shumë për këtë se ti, por thirrë në vëmendjen e tij faktin se sado i thellë të jetë besimi dhe njohuria e tij, ai nuk mund ta kishte zbatuar atë, ose nuk do të pinte. Ndoshta historia juaj do ta ndihmojë të shohë se ku nuk arrin të praktikojë vetë parimet që i njeh aq mirë. Ne nuk përfaqësojmë asnjë besim apo emërim të veçantë. Kemi të bëjmë vetëm me parime të përgjithshme të përbashkëta për shumicën e emërtimeve.

Përshkruani programin e veprimit, duke shpjeguar se si e keni bërë vetëvlerësimin, si e ndreqët të kaluarën tuaj dhe pse tani po përpiqeni t'i ndihmoni. Është e rëndësishme që ai të kuptojë se përpjekja jote për t'ia transmetuar këtë luan një rol jetësor në shërimin tënd. Në fakt, ai mund të jetë duke ju ndihmuar më shumë se ju po e ndihmoni atë. Bëni të qartë se ai nuk është nën asnjë detyrim ndaj jush, se ju shpresoni vetëm se ai do të përpiqet të ndihmojë alkoolistët e tjerë kur t'i shpëtojë vështirësive të veta. Sugjeroni se sa e rëndësishme është që ai të vendosë mirëqenien e njerëzve të tjerë përpara të tijës. Bëje të qartë se ai nuk është nën presion, se nuk ka nevojë të të shohë më, nëse nuk do. Nuk duhet të ofendoheni nëse ai dëshiron ta anulojë, sepse ai ju ka ndihmuar më shumë se sa ju e keni ndihmuar. Nëse fjalimi yt ka qenë i shëndoshë, i qetë dhe plot kuptueshmëri njerëzore, ndoshta ke bërë një mik. Ndoshta e ke shqetësuar për çështjen e alkoolizmit. Kjo është e gjitha për të mirën. Sa më i pashpresë të ndihet, aq më mirë. Ai do të ketë më shumë gjasa të ndjekë sugjerimet tuaja.

Kandidati juaj mund të japë arsye pse ai nuk ka nevojë të ndjekë të gjithë programin. Ai mund të rebelohet me në mendimin e një pastrimi të shtëpisë që kërkon diskutim me njerëz të tjerë. Mos i kundërshtoni këto pikëpamje. Thuaji që dikur ndiheshe si ai, por dyshon nëse do të kishe bërë shumë përparim po të mos kishe ndërmarrë veprime. Në vizitën tuaj të parë tregojini atij për shoqërinë e Alkoolistët Anonim. Nëse ai tregon interes, jepi hua kopjen tënde të këtij libri.

Nëse miku yt nuk dëshiron të flasë më tej për veten, mos e lodh pritjen tënde. Jepi atij një shans për ta menduar. Nëse qëndroni, mësoni ta drejtojë bisedën në çdo drejtim që i pëlqen. Ndonjëherë një burrë i ri është në ankth për të vazhduar menjëherë dhe mund të tundohesh ta lejosh ta bëjë këtë. Ndonjëherë ky është një gabim. Nëse ka probleme më vonë, ka të ngjarë të thotë se e nxitove. Ju do të jeni më të suksesshëm me alkoolistët nëse nuk shfaqni ndonjë pasion për kryqëzatën apo reformën. Mos fol kurrë me një të alkoolizuar nga ndonjë majë kodre morale ose frymore, thjesht vëre çantën e mjeteve frymore për inspektimin e tij. Tregoji se si kanë punuar me ty. Ofrojin miqësi dhe shoqëri. Thuaji se nëse ai dëshiron të bëhet mirë, do të bësh gjithçka për të ndihmuar.

Nëse ai nuk është i interesuar për zgjidhjen tuaj, nëse ai pret që ju të veproni vetëm si bankier për vështirësitë e tij financiare ose një infermiere për sprees e tij, ju mund të duhet ta lëshoni atë derisa ai të ndryshojë mendje. Këtë mund ta bëjë pasi të lëndohet edhe pak.

Nëse ai është singlerisht i interesuar dhe dëshiron t'ju shohë përsëri, kërkojini atij ta lexojë këtë libër në interval. Pasi ta bëjë këtë, ai duhet të vendosë vetë nëse dëshiron të vazhdojë më tej. Ai nuk duhet të shtyhet nga ju, gruaja e tij, ose miqtë e tij. Nëse dëshiron të gjejë Zoti, dëshira duhet të vijë nga brenda.

Nëse mendon se mund ta bëjë punën në ndonjë mënyrë tjetër, ose preferon ndonjë metodë tjetër frymore, inkurajoje të ndjekë ndërgjegjen e tij. Ne nuk kemi monopol mbi Zoti; Ne thjesht kemi një qasje që ka punuar me ne. Por vini në dukje se ne alkoolistët kemi shumë gjëra të përbashkëta dhe se ju do të dëshironit, në çdo rast, të jeni miqësorë. Lëre të shkojë në atë.

Mos u shkurajoni nëse njeriu juaj nuk përgjigjet menjëherë. Kërko një tjetër alkoolist dhe provo përsëri. Je i sigurt se do të gjeshe dikë aq të dëshpëruar sa të pranojë me etje atë që ofron. Ne e gjejmë humbjen e kohës për të vazhduar ndjekjen e një njeriu që nuk mund ose nuk do të punojë me ju. Nëse e lë një person të tillë vetëm, së shpejti ai mund të bindet se nuk mund të shërohet vetë. Të kalosh shumë kohë në çdo situatë është t'i mohosh disa alkoolistëve të tjerë një mundësi për të jetuar dhe për të qenë të lumtur. Një nga shoqëritë tona dështoi tërësisht me gjysmë-duzinën e tij të parë të projekteve. Ai shpesh thotë se po të kishte vazhduar të punonte me ta, mund të kishte privuar shumë të tjerë, të cilët që atëherë e kanë marrë veten, nga shansi i tyre.

Ta zëmë se tani po bën vizitën e dytë tek një burrë. Ai e ka lexuar këtë vëllim dhe thotë se është i përgatitur t'i shkojë deri në fund dymbëdhjetë hapave të Programit të Rimëkëmbjes. Duke pasur vetë përvojën, mund t'i japësh shumë këshilla praktike. Bëji të ditur se je në dispozicion nëse dëshiron të marrë një vendim dhe të tregojë historinë e tij, por mos këmbëngul në të nëse preferon të konsultohet me dikë tjetër.

Ai mund të jetë i thyer dhe i pastrehë. Nëse është kështu, mund të përpiqesh ta ndihmosh për të gjetur një punë ose t'i japësh pak ndihmë financiare. Por nuk duhet t'i privosh familjen ose kreditorët nga paratë që duhet të kenë. Ndoshta do të dëshironi ta çoni burrin në shtëpinë tuaj për disa ditë. Por sigurohu që të përdorësh maturinë. Të jeni të sigurt se ai do të mirëpritet nga familja juaj dhe se ai nuk po përpiket t'ju imponojë për para, lidhje ose strehim. Lejoje këtë dhe ti vetëm i bën keq atij. Ju do të bëni të mundur që ai të jetë i pasinqertë. Ju mund të jeni duke ndihmuar në shkatërrimin e tij, në vend se shërimin e tij.

Kurrë mos i shmang këto përgjegjësi, por sigurohu që po bën gjënë e duhur nëse i merr me vete. Të ndihmosh të tjerët është themeli i shërimit tënd. Një veprim i sjellshëm herë pas here nuk mjafton. Duhet të veprosh samaritanin e mirë çdo ditë, nëse është e nevojshme. Kjo mund të nënkuptojë humbjen e shumë netëve gjumë, ndërhyrje të mëdha në kënaqësitë tuaja, ndërprerje në biznesin tuaj. Kjo mund të nënkuptojë ndarjen e parave dhe të shtëpisë suaj, këshillimin e grave dhe të afërmeve të tërbuar, udhëtime të panumërta në gjykatat e policisë, sanitariume, spitale, burgje dhe azile. Telefoni juaj mund të lëkundet në çdo kohë të ditës ose natës. Gruaja juaj ndonjëherë mund të thotë se është lënë pas dore. Një pijanec mund të thyejë mobiljet në shtëpinë tuaj ose të djegë një dyshek. Mund t'ju duhet të luftoni me të nëse ai është i dhunshëm. Ndonjëherë do t'ju duhet të telefononi një mjek dhe të administroni qetësues nën drejtimin e tij. Një herë tjetër mund t'ju duhet të dërgoni për policinë ose ambulancën. Herë pas here do t'ju duhet të plotësoni kushte të tilla.

Rrallë lejojmë që një alkoolist të jetojë në shtëpitë tona për një kohë të gjatë. Nuk është mirë për të dhe ndonjëherë krijon komplikime serioze në familje.

Edhe pse një alkoolist nuk përgjigjet, nuk ka asnjë arsye pse duhet ta lini pas dore familjen e tij. Duhet të vazhdosh të jesh miqësor me ta. Familjes duhet t'i ofrohet mënyra jote e jetesës. Nëse pranojnë dhe praktikojnë parimet frymore, ka shumë më shumë mundësi që kreu i familjes të shërohet. Edhe pse vazhdon të pijë, familja do ta gjejë jetën më të durueshme.

Për llojin e alkoolistit që është i aftë dhe i gatshëm për t'u bërë mirë, pak bamirësi, në kuptimin e zakonshëm të fjalës, është e nevojshme ose e kërkuar. Burrat që qajnë për para dhe strehë para se të pushtojnë alkoolin, janë në rrugë të gabuar. Megjithatë, ne shkojmë në ekstreme të mëdha për t'i siguruar njëri-tjetrit pikërisht këto gjëra, kur një veprim i tillë është i justifikuar. Kjo mund të duket jo e rregullt, por ne mendojmë se nuk është kështu.

Nuk është çështja e dhënies që është në diskutim, por kur dhe si të japësh. Kjo shpesh bën ndryshimin midis dështimit dhe suksesit. Në momentin që e vëmë punën në mënyra e shërbimit, alkoolisti fillon të mbështetet në ndihmën tonë dhe jo te Zoti. Ai bërë për këtë ose atë, duke pretenduar se nuk mund të zotërojë alkool derisa të kujdeset për nevojat e tij materiale. Budallallëqe. Disa prej nesh kanë marrë goditje shumë të forta për të mësuar këtë të vërtetë: punë ose pa punë—grua ose grua—thjesht nuk pushojmë së pirë për aq kohë sa e vëmë varësinë nga njerëzit e tjerë përpara varësisë nga Zoti.

Digjni idenë në ndërgjegjen e çdo njeriu që ai mund të bëhet mirë pavarësisht nga kushdo. Kushti i vetëm është që ai të ketë besim te Zoti dhe të pastrojë shtëpinë.

Tani, problemi i brendshëm: Mund të ketë divorc, ndarje ose thjesht marrëdhënie të tensionuara. Kur njeri juaj i ka bërë një reparacion të tillë sa të mundet familjes së tij dhe u ka shpjeguar plotësisht parimet e reja me të cilat po jeton, ai duhet të vazhdojë t'i vërë këto parime në veprim në shtëpi. Kjo është, nëse ai është me fat të ketë një shtëpi. Edhe pse familja e tij është fajtores në shumë aspekte, ai nuk duhet të shqetësohet për këtë. Ai duhet të përqendrohet në demonstrimin e tij frymor. Argumentimi dhe gjetja e fajit duhen shmangur si lebra. Në shumë shtëpi kjo është një gjë e vështirë për t'u bërë, por duhet bërë nëse pritet ndonjë rezultat. Nëse vazhdon për disa muaj, efekti mbi familjen e një burri është i sigurt se do të jetë i madh. Njerëzit më të papajtueshëm zbulojnë se kanë një bazë mbi të cilën mund të takohen. Pak nga pak familja mund të shohë defektet e veta dhe t'i pranojë ato. Më pas, këto mund të diskutohen në një atmosferë ndihme dhe miqësore.

Pasi të kenë parë rezultate konkrete, familja ndoshta do të dëshirojë të shkojë përpara. Këto gjëra do të ndodhin natyrshëm dhe në kohë të mirë, me kusht që, megjithatë, i alkoolizuari të vazhdojë të tregojë se mund të jetë esëll, i vëmendshëm dhe i dobishëm, pavarësisht se çfarë thotë apo bën dikush. Sigurisht, të gjithë biem shumë nën këtë standard shumë herë. Por duhet të përpiqemi të riparojmë dëmin menjëherë që të mos e paguajmë dënimin me një gërvishtje.

Nëse ka divorc ose ndarje, nuk duhet të ketë nxitim të tepruar që çifti të mbliidhet së bashku. Burri duhet të jetë i sigurt për shërimin e tij. Gruaja duhet ta kuptojë plotësisht mënyrën e tij të re të jetesës. Nëse marrëdhënia e tyre e vjetër do të rifillojë, ajo duhet të jetë në një bazë më të mirë, pasi e para nuk funksionoi. Kjo do të thotë një qëndrim dhe frymë e re përreth. Ndonjëherë është në interesin më të mirë të të gjithë të interesuarve që një çift të mbetet i ndarë. Është e qartë se asnjë rregull nuk mund të vendoset. Lëreni alkoolistin të vazhdojë programin e tij ditë për ditë. Kur të vijë koha për të jetuar së bashku, do të jetë e dukshme për të dyja palët.

Asnjë i alkoolizuar të mos thotë se nuk mund të shërohet nëse nuk e ka kthyer familjen e tij. Kjo thjesht nuk është kështu. Në disa raste gruaja nuk do të kthehet kurrë për një arsye ose për një tjetër. Kujtoje perspektivën se shërimi i tij nuk varet nga njerëzit. Ajo varet nga marrëdhënia e tij me Zoti. Kemi parë burra të bëhen mirë, familjet e të cilëve nuk janë kthyer fare. Kemi parë të tjerë të rrëshqasin kur familja u

kthye shumë shpejt. Si ti, ashtu edhe njeriu i ri duhet të ecni ditë për ditë në rrugën e përparimit shpirtëror. Nëse ngulmon, do të ndodhin gjëra të jashtëzakonshme. Kur shohim prapa, e kuptojmë se gjërat që na erdhën kur u vumë në duart e Zotit ishin më të mira se çdo gjë që mund të kishim planifikuar. Ndiqni diktimet e një Fuqie më të Lartë dhe tani do të jetoni në një botë të re dhe të mrekullueshme, pavarësisht nga rrethanat tuaja të tanishme!

Kur punoni me një burrë dhe familjen e tij, duhet të kujdeseni që të mos merrni pjesë në grindjet e tyre. Ju mund të prishni shansin tuaj për të qenë të dobishëm nëse e bëni. Por nxiteni familjen e një burri që ai të ketë qenë një person shumë i sëmure dhe të trajtohet në përputhje me të. Ju duhet të paralajmëroni kundër ngjalljes së mërisë ose xhelozisë. Duhet të theksoni se defektet e tij të karakterit nuk do të zhduken gjatë natës. Tregoju atyre se ai ka hyrë në një periudhë rritjeje. Kërkoju atyre të kujtojnë, kur janë të paduruar, faktin e bekuar të sobrietit të tij.

Nëse ke pasur sukses në zgjidhjen e problemeve të shtëpisë, tregoj familjes së të sapoardhurit se si u krye kjo. Në këtë mënyrë mund t'i vendosësh në rrugën e duhur pa u bërë kritik ndaj tyre. Historia se si ti dhe gruaja juaj i zgjidhët vështirësitë tuaja vlen çdo lloj kritike.

Duke supozuar se jemi të aftë frymësisht, mund të bëjmë të gjitha llojet e gjërave që alkoolistët nuk duhet të bëjnë. Njerëzit kanë thënë se nuk duhet të shkojmë atje ku shërbehet alkooli; Nuk duhet ta kemi në shtëpitë tona; Duhet t'i shmangim miqtë që pinë; Duhet të shmangim lëvizjen e fotografive të cilat tregojnë skenat e pirjes; Ne nuk duhet të shkojmë në bare; Miqtë tanë duhet t'i fshehin shishet e tyre nëse shkojmë në shtëpitë e tyre; Nuk duhet të mendojmë ose të na kujtojnë fare për alkoolin. Përvoja jonë tregon se kjo nuk është domosdoshmërisht kështu.

Ne i plotësojmë këto kushte çdo ditë. Një alkoolist që nuk mund t'i takojë, ka ende një mendje alkoolike: ka diçka që ka të bëjë me gjendjen e tij shpirtërore. Mundësia e tij e vetme për sobrietet do të ishte një vend si kapaku i akullit të Groenlandës, dhe madje edhe atje një eskimez mund të dilte me një shishe scotch dhe të prishte gjithçka! Pyet çdo grua që e ka dërguar burrin e saj në vende të largëta me teorinë se do t'i shpëtonte problemit të alkoolit.

Në besimin tonë çdo skemë për të luftuar alkoolizmin i cili propozon të mbrojtë të sëmurin nga tundimi është i dënuar për dështim. Nëse i alkoolizuari përpiqet të mbrohet, ai mund t'ia dalë mbanë për njëfarë kohe, por zakonisht përfundon me një shpërthim më të madh se kurrë. I kemi provuar këto metoda. Këto përpjekje për të bërë të pamundurën kanë dështuar gjithmonë.

Pra, rregulli ynë nuk është të shmangim një vend ku ka pije, *nëse kemi një arsye të ligjshme për të qenë atje*. Kjo përfshin baret, klubet e natës, vallet, pritjet, dasmat, madje edhe festat e zakonshme. Për një njeri që ka pasur përvojë me një alkoolist, kjo mund të duket si një Providencë joshëse, por nuk është kështu.

Ju do të vini re se ne bëmë një kualifikim të rëndësishëm. Prandaj, pyet veten në çdo rast: "A kam ndonjë arsye të mirë shoqërore, biznesi ose personale për të shkuar në këtë vend? Apo po pres të vjedh pak kënaqësi vikarioze nga atmosfera e vendeve të tilla?" Nëse u përgjigjesh në mënyrë të kënaqshme këtyre pyetjeve, nuk ke pse të kesh frikë. Shko ose qëndro larg, çfarëdo që të duket më e mira. Por sigurohuni që të jeni në një terren të fortë frymor para se të filloni dhe se motivi juaj për të shkuar është plotësisht i mirë. Mos mendo se çfarë do të nxjerrësh nga rasti. Mendo se çfarë mund t'i sjellësh. Por, nëse je i lëkundur, më mirë të punosh me një tjetër alkoolist në vend të kësaj!

Pse të ulesh me fytyrë të gjatë në vende ku ka pije, duke psherëtirë për kohët e mira të vjetra. Nëse është një rast i lumtur, përpiku të rritësh kënaqësinë e atyre që janë atje; Nëse një rast biznesi, shkoni dhe ndiqni biznesin tuaj me entuziazëm. Nëse jeni me një person që dëshiron të hajë në një bar, me çdo kusht shkoni së bashku. Le të miqtë e dinë se nuk duhet të ndryshojnë zakonet e tyre në llogarinë tuaj. Në kohën dhe vendin e duhur shpjegoju të gjithë miqve pse alkooli nuk është dakord me ty. Nëse e bëni këtë në mënyrë të plotë, pak njerëz do t'ju kërkojnë të pini. Ndërsa po pini, po tërhiqeshit nga jeta pak nga pak. Tani po kthehesh në jetën shoqërore të kësaj bote. Mos filloni të tërhiqeni përsëri vetëm sepse miqtë tuaj pinë alkool.

Puna juaj tani është të jeni në vendin ku mund të jeni me ndihmë maksimale për të tjerët, kështu që kurrë mos hezitoni të shkoni askund, nëse mund të jeni të dobishëm. Nuk duhet të ngurrosh të vizitosh vendin më të fëlliqur në tokë gjatë një porositje të tillë. Vazhdoni në vijën e qitjes së jetës me këto motive dhe Zoti do t'ju mbajë të padëmtuar.

Shumë prej nesh mbajnë pije alkoolike në shtëpitë tona. Ne shpesh kemi nevojë për të mbajtur rekrutët e gjelbër përmes një gjellë e mbetur të rëndë. Disa prej nesh ende ua shërbejnë miqve tanë, me kusht që të mos jenë të alkoolizuar. Por disa prej nesh mendojnë se nuk duhet t'i shërbejmë pije alkoolike askujt. Ne kurrë nuk e argumentojmë këtë pyetje. Mendojmë se çdo familje, duke pasur parasysh rrethanat e veta, duhet të vendosë vetë.

Ne jemi të kujdesshëm që të mos tregojmë kurrë intolerancë apo urrejtje ndaj pirjes si institucion. Përvoja tregon se një qëndrim i tillë nuk është i

dobishëm për askënd. Çdo alkoolist i ri kërkon këtë frymë mes nesh dhe është jashtëzakonisht i lehtësuar kur gjen se ne nuk jemi magjistarë. Një frymë intolerance mund t'i zbrapsë alkoolistët, jeta e të cilëve mund të ishte shpëtuar, po të mos kishte qenë për një budallallëk të tillë. Ne nuk do të bënim as shkak të pirjes së butë të ndonjë të mire, sepse asnjë pijanec në një mijë i pëlqen të tregohet diçka për alkoolin nga ai që e urren atë.

Një ditë shpresojmë se Alkoolistët Anonim do të ndihmojë publikun për një realizim më të mirë të rëndesës së problemit alkoolik, por ne do të jemi me pak përdorim nëse qëndrimi ynë është një nga hidhërimi ose armiqësia. Pijetarët nuk do të qëndrojnë për të.

Në fund të fundit, problemet tona ishin të bërjes sonë. Shishet ishin vetëm një simbol. Përveç kësaj, ne kemi ndaluar së luftuari askënd apo ndonjë gjë. Duhet!

Kapitulli 8

PËR GRATË

Me pak përjashtime, libri ynë deri tani ka folur për meshkujt. Por ajo që kemi thënë vlen po aq shumë për gratë. Aktivitetet tona në emër të grave që pijnë janë në rritje. Ka çdo dëshmi se gratë rifitojnë shëndetin e tyre po aq lehtë sa burrat nëse provojnë sugjerimet tona.

Por çdo burrë që pi të tjerët është i përfshirë, gruaja që dridhet nga frika e shthurjes tjetër, Nëna dhe babai që shohin djalin e tyre duke humbur.

Mes nesh janë gratë, të afërmit dhe miqtë, problemi i të cilëve është zgjidhur, si dhe disa që ende nuk kanë gjetur një zgjidhje të lumtur. Duam që gratë e Alkoolistëve Anonimë t'u drejtohen grave të burrave që pinë shumë. Ajo që thonë ata do të zbatohet për pothuajse të gjithë ata që lidhen me gjakun ose përzemërsinë me një alkoolist.

Si gra të Alkoolistëve Anonimë, ne do të donim që ju të mendoni se ne e kuptojmë më mirë se shumica e të tjerëve. Duam të analizojmë gabimet që kemi bërë. Ne duam t'ju lëmë me ndjenjën se asnjë situatë nuk është shumë e vështirë dhe asnjë lumturi shumë e madhe për t'u kapërcyer.

Ne kemi udhëtuar në një rrugë shkëmbore, nuk ka asnjë gabim për këtë. Kemi pasur një takim të gjatë me krenarinë e lënduar, zhgënjimin, keqardhjen për veten, keqkuptimin dhe frikën. Këta nuk janë shokë të këndshëm. Na kanë shtyrë në simpatinë e maudlinit, në mëri të hidhur. Disa prej nesh u larguan nga ekstremi në ekstrem, duke shpresuar ndonjëherë se një ditë njerëzit tanë të dashur do të ishin edhe një herë vetë.

Besnikëria jonë dhe dëshira që burrat tanë të mbajnë kokën lart dhe të jenë si burrat e tjerë, kanë lindur të gjitha llojet e vështirësish. Kemi qenë altruistë dhe vetëmohues. Kemi thënë gënjeshtërta të panumërta për të mbrojtur krenarinë dhe reputacionin e burrave tanë. Jemi lutur, kemi qenë të duruar. Ne kemi goditur egërsisht. Ne kemi ikur. Ne kemi qenë histerike. Jemi goditur nga terrori. Kemi kërkuar simpati. Kemi pasur marrëdhënie dashurie hakmarrëse me burra të tjerë.

Shtëpitë tona kanë qenë fushëbetejë shumë një mbrëmje. Në mëngjes jemi puthur dhe sajuar. Miqtë tanë kanë këshilluar duke i hequr qafe burrat dhe ne e kemi bërë këtë me finalitet, vetëm për të qenë përsëri në pak kohë, duke shpresuar, gjithmonë duke shpresuar. Burrat tanë janë betuar solemnisht se do të pinë përgjithmonë. Ne i kemi besuar ata kur askush tjetër nuk mund, apo do ta bënte. Pastaj, në ditë, javë ose muaj, një shpërthim i freskët.

Rrallë kishim miq në shtëpitë tona, duke mos ditur kurrë se si dhe kur do të shfaqeshin burrat e shtëpisë. Ne mund të bëjmë pak angazhime sociale. Ne erdhëm për të jetuar pothuajse vetëm. Kur na ftuan jashtë, burrat tanë futën fshehurazi kaq shumë pije, sa që e prishën rastin. Në qoftë se, nga ana tjetër, ata nuk morën asgjë, vetë-keqardhja e tyre i bëri ata të vrasin gëzime.

Nuk ka pasur kurrë siguri financiare. Pozicionet ishin gjithmonë në rrezik ose të zhdukura. Një makinë e blinduar nuk mund t'i sillte zarfet e pagesës në shtëpi. Llogaria e kontrollit u shkri si bora në qershor.

Ndonjëherë kishte gra të tjera. Sa thyerje zemre ishte ky zbulim; Sa mizore është t'u thuhet se i kuptonin njerëzit tanë ashtu si ne!

Mbledhësit e faturave; Sherifët; shoferët e zemëruar të taksive; policët; shokët; madje edhe zonjat që sillnin ndonjëherë në shtëpi— burrat tanë mendonin se ishim kaq të papajtueshëm. “vrasës gëzimi, nag, batanije e lagur”—kështu thanë ata. Ditën tjetër ata do të ishin përsëri vetë dhe ne do të falnim dhe do të përpiqeshim të harronim.

Jemi përpjekur të mbajmë dashurinë e fëmijëve tanë për babanë e tyre. Ne u kemi thënë fëmijë të vegjël se babai ishte i sëmurë, e cila ishte

shumë më afër të vërtetës se sa ne e kuptuam. Ata goditën fëmijët, përzonë panelet e dyerve, thyen enëte çmuar dhe shqyen çelësat nga pianot. Në mes të këtij pandemoniumi ata mund të kenë nxituar të dalin duke kërcënuar se do të jetojnë përgjithmonë me gruan tjetër. Në dëshpërim, madje jemi shtrënguar— të dehurit për t'i dhënë fund të gjithë pijanecëve. Rezultati i papritur ishte se burrave tanë u dukej se u pëlqente.

Ndoshta në këtë pikë u divorcuam dhe i çuam fëmijët në shtëpi tek babai dhe nëna. Pastaj prindërit e burrit na kritikuan ashpër për dezertim. Zakonisht nuk largoheshim. Qëndruam vazhdimisht. Më në fund kërkuam vetë punë, ndërsa skamja përballej me ne dhe familjet tona.

Filluam të kërkonim këshilla mjekësore, ndërsa gërvishtjet afroheshin më shumë. Simptomat alarmante fizike dhe mendore, thellimi i pendimit, depresionit dhe inferioritetit që u vendosën mbi njerëzit tanë të dashur— këto gjëra na tmerruan dhe na shpërqendruan. Si kafshë në një rutine, jemi ngjitur me durim dhe me lodhje, duke u kthyer në rraskapitje pas çdo përpjekjeje të kotë për të arritur një terren të fortë. Shumica prej nesh kanë hyrë në fazën finale me angazhimin e saj në vendpushimet shëndetësore, sanitariumet, spitalet dhe burgjet. Ndonjëherë kishte delir ulëritës dhe çmenduri. Vdekja shpesh ishte afër.

Në këto kushte natyrisht kemi bërë gabime. Disa prej tyre u ngritën nga padija e alkoolizmit. Ndonjëherë ndiheshim të dobët se kishim të bënim me njerëz të sëmurë. Po ta kishim kuptuar plotësisht natyrën e sëmundjes alkoolike, mund të ishim sjellë ndryshe.

Si mund të ishin kaq të pamenduar, kaq mizorë burrat që i donin gratë dhe fëmijët e tyre? Menduam se nuk mund të kishte dashuri te këta persona. Dhe ashtu si po bindeshim për mungesën e tyre të zemrës, ata do të na befasonin me vendosmëri të reja dhe vëmendje të reja. Për njëfarë kohe ata do të ishin vetja e tyre e vjetër e ëmbël, vetëm për të hequr strukturën e re të përziemërsisë në copa edhe një herë. Të pyetur pse filluan të pinin përsëri, ata do të përgjigjeshin me ndonjë justifikim idiot, ose asnjë. Ishte kaq pështjelluese, kaq zemërthyesë. A mund të kishim gabuar kaq shumë në burrat që u martuam? Kur pinin, ata ishin i panjohuri. Ndonjëherë ata ishin kaq të pakapshëm, sa që dukej sikur rreth tyre ishte ndërtuar një mur i madh.

Dhe edhe nëse ata nuk i donin familjet e tyre, si mund të jenë kaq të verbër për veten e tyre? Çfarë ishte bërë me gjykimin e tyre, gjykimin e tyre të përbashkët, fuqinë e vullnetit të tyre? Pse nuk mund ta shihnin atë pije që do të thoshte shkatërrim për ta? Pse, kur këto rreziqe u theksuan se ishin dakord dhe pastaj u dehen përsëri menjëherë?

Këto janë disa nga pyetjet të cilat vrapojnë nëpër mendjen e çdo gruaje që ka një bashkëshort të alkoolizuar. Shpresojmë që ky libër t'u jetë përgjigjur disa prej tyre. Ndoshta burri juaj ka jetuar në atë botë të çuditshme alkoolizmi ku çdo gjë shtrembërohet dhe ekzagjerohet. Ju mund të shihni se ai me të vërtetë ju do me veten e tij më të mirë. Natyrisht, ekziston një gjë e tillë si papajtueshmëria, por pothuajse në çdo rast i alkoolizuari duket vetëm se nuk është i dashur dhe i papërfillshëm; zakonisht ngaqë ai është i shtrembëruar dhe i sëmurë që thotë dhe bën këto gjëra të tmerrshme. Sot shumica e burrave tanë janë burra dhe baballarë më të mirë se kurrë më parë.

Përpiku të mos e dënosh burrin tënd të alkoolizuar, pavarësisht se çfarë thotë apo bën. Ai është vetëm një person tjetër shumë i sëmurë dhe i paarsyeshëm. Trajtojeni, kur të mundeni, sikur të kishte pneumoni. Kur të zemëron, mos harro se është shumë i sëmurë.

Ka një përjashtim të rëndësishëm për të mësipërmet. E kuptojmë se disa burra janë plotësisht me qëllim të keq, se asnjë sasi durimi nuk do të bëjë ndonjë ndryshim. Një alkoolist i këtij temperamenti mund të jetë i shpejtë për ta përdorur këtë kapitull si një klub mbi kokën tuaj. Mos e lër të largohet me të. Nëse je pozitiv ai është një nga këta tipe, mund të ndjesh se ke pasur më mirë të largohesh. A është e drejtë ta lejosh të të shkatërrojë jetën dhe jetën e fëmijëve të tu? Sidomos kur ai ka para tij një mënyrë për të ndaluar pirjen dhe abuzimin e tij nëse ai me të vërtetë dëshiron të paguajë çmimin.

Problemi me të cilin lufton zakonisht bie brenda një prej katër kategorive:

Një: Burri yt mund të jetë vetëm një pijanec i rëndë. Pirja e tij mund të jetë konstante ose mund të jetë e rëndë vetëm në disa raste. Ndoshta shpenzon shumë para për pije alkoolike. Mund ta ngadalësojë mendërisht dhe fizikisht, por ai nuk e sheh. Ndonjëherë ai është një burim sikleti për ju dhe miqtë e tij. Ai është pozitiv që mund të merret me pijen e tij, se kjo nuk i bën atij asnjë dëm, se pirja është e nevojshme në biznesin e tij. Ai ndoshta do të fyhej po të quhej alkoolist. Kjo botë është plot me njerëz si ai. Disa do të moderojnë ose do të ndalojnë fare, e disa jo. Nga ata që vazhdojnë, një numër i mirë do të bëhen alkoolistë të vërtetë pas një kohe.

Dy: Burri juaj po tregon mungesë kontrolli, sepse ai nuk është në gjendje të qëndrojë në vagonin e ujit, edhe kur dëshiron. Ai shpesh del krejtësisht jashtë kontrollit kur pi. Ai e pranon se kjo është e vërtetë, por është pozitive se do të bëjë më mirë. Ai ka filluar të përpiqet, me ose pa bashkëpunimin tuaj, mjete të ndryshme për të moderuar ose për të

qëndruar i thatë. Ndoshta ai po fillon të humbasë miqtë e tij. Biznesi i tij mund të vuajë disi. Ndonjëherë shqetësohet dhe po bëhet i vetëdijshëm se nuk mund të pijë si të tjerët. Ai ndonjëherë pi në mëngjes, dhe gjatë ditës gjithashtu, për të mbajtur nën kontroll nervozizmin e tij. Ai është i penduar pas periudhave serioze të pirjes dhe ju thotë se dëshiron të ndalojë. Por kur kalon spree, ai fillon të mendojë edhe një herë se si mund të pijë në mënyrë të moderuar herën tjetër. Ne mendojmë se ky person është në rrezik. Këto janë shenjat e një alkoolisti të vërtetë. Ndoshta ai ende mund të ketë prirjen për biznes mjaft mirë. Ai në asnjë mënyrë nuk i ka shkatërruar të gjitha. Siç themi mes nesh: *"Ai dëshiron të dëshirojë të ndalojë."*

Tre: Ky burrë ka shkuar shumë më larg se burri numër dy. Edhe pse një herë si numri dy, ai u bë më keq. Miqtë e tij kanë rrëshqitur, shtëpia e tij është afër-shkatërruar, dhe ai nuk mund të mbajë një pozicion. Ndoshta mjeku është thirrur dhe raundi i lodhur i sanitariumeve dhe spitaleve ka filluar. Ai pranon se nuk mund të pijë si njerëzit e tjerë, por nuk e kupton pse. Ai është i lidhur me idenë se do të gjejë ende një mënyrë për ta bërë këtë. Ai mund të ketë arritur deri në atë pikë sa dëshiron me dëshpërim të ndalet, por nuk mundet. Rasti i tij paraqet pyetje të tjera që ne do të përpiqemi t'ju përgjigjemi. Mund të kesh shumë shpresë për një situatë të tillë.

Katër: Mund të kesh një burrë për të cilin dëshpërohesh plotësisht. Ai është vendosur në një institucion pas tjetrit. Ai është i dhunshëm, ose duket përfundimisht i çmendur, kur është i dehur. Ndonjëherë pi rrugës për në shtëpi nga spitali. Ndoshta ai ka pasur tremens delir. Mjekët mund të tundin kokën dhe t'ju këshillojnë që ta kryeni. Ndoshta tashmë keni qenë të detyruar ta largoni atë. Kjo fotografi mund të mos jetë aq e errët sa duket. Shumë nga burrat tanë ishin po aq larg. Megjithatë, ata u bënë mirë.

Le të kthehemi tek burri numër një. Për çudi, shpesh ai është i vështirë për t'u përballuar. Atij i pëlqen të pijë. Kjo nxit imagjinatën e tij. Miqtë e tij ndihen më afër një pije. Ndoshta ju pëlqen të pini me të vetë kur ai nuk shkon shumë larg. Ju keni kaluar mbrëmje të lumtura së bashku duke biseduar dhe duke pirë para zjarrit tuaj. Ndoshta ju të dyve ju pëlqejnë festat që do të ishin të mërzitshme pa pije alkoolike. Ne e kemi shijuar vetë një mbrëmje të tillë; kaluam mirë. Ne dimë gjithçka për pijet alkoolike si lubrifikant social. Disa, por jo të gjithë ne, mendojnë se ajo ka avantazhet e veta kur përdoret në mënyrë të arsyeshme.

Parimi i parë i suksesit është se nuk duhet të zemërohesh kurrë. Edhe pse burri yt bëhet i padurueshëm dhe duhet ta lësh përkohësisht, duhet, nëse mundesh, të shkosh pa sharje. Durimi dhe temperament i mirë janë më të nevojshmet.

Mendimi ynë tjetër është se nuk duhet t'i thuash kurrë se çfarë duhet të bëjë ai për pirjen e tij. Nëse ai merr idenë se ju jeni një bezdi ose një vrasja e gëzimit, shansi juaj për të kryer ndonjë gjë të dobishme mund të jetë zero. Ai do ta përdorë këtë si një justifikim për të pirë më shumë. Ai do t'ju thotë se është keqkuptuar. Kjo mund të çojë në mbrëmje të vetmuara për ju. Ai mund të kërkojë dikë që ta ngushëllojë, jo gjithmonë një burrë tjetër.

Jini të vendosur që pirja e alkoolit të burrit tuaj nuk do të prishë marrëdhëniet tuaja me fëmijët ose miqtë e tu. Ata kanë nevojë për shoqërinë tuaj dhe ndihmën tuaj. Është e mundur të kesh një jetë të plotë dhe të dobishme, edhe pse burri yt vazhdon të pijë. Ne njohim gra që janë të pa frikësura, madje të lumtura, në këto kushte. Mos e vër zemrën në reformimin e burrit tënd. Mund të mos jesh në gjendje ta bësh këtë, pavarësisht se sa shumë përpiqesh.

Ne e dimë se këto sugjerime janë ndonjëherë të vështira për t'u ndjekur, por ju do të kurseni shumë një zemërthyerje nëse mundeni sukses në vëzhgimin e tyre. Burri juaj mund të arrijë të vlerësojë arsyetueshmërinë dhe durimin tuaj. Kjo mund të hedhë bazat për një fjalim miqësor për problemin e tij të alkoolit. Përpiqu që ai ta ngrejë vetë temën. Sigurohuni që nuk jeni kritik gjatë një diskutimi të tillë. Në vend të kësaj, përpiqu të vendosësh veten në vendin e tij. Le të kuptojë se dëshiron të jesh i dobishëm dhe jo kritik.

Kur lind një diskutim, mund t'i sugjeroni të lexojë këtë libër, ose të paktën kapitullin mbi alkoolizmin. Thuaji që ke qenë i shqetësuar, edhe pse ndoshta pa nevojë. Ju mendoni se ai duhet ta njohë më mirë temën, pasi të gjithë duhet të kenë një kuptim të qartë të rrezikut që merr nëse pi shumë. Tregoji se ke besim në fuqinë e tij për t'u ndalur ose për t'u moderuar. Thuaj se nuk do që të jesh një batani e lagur; që ti do që ai të kujdeset vetëm për shëndetin e tij. Kështu mund t'ia dalësh mbanë ta tërheqësh në alkoolizëm.

Ai ndoshta ka disa alkoolistë mes të njohurve të tij. Ju mund të sugjeroni që të dy të interesoheni për ta. Atyre që pijnë u pëlqen të ndihmojnë pijetarët e tjerë. Burri juaj mund të jetë i gatshëm të flasë me njërin prej tyre.

Nëse kjo lloj qasjeje nuk e kap interesin e burrit tuaj, mund të jetë më mirë të hiqni dorë nga tema, por pas një bisede miqësore burri juaj zakonisht do ta ringjallë vetë temën. Kjo mund të kërkojë pritje të durueshme, por do t'ia vlejë. Ndërkohë mund të përpiqesh të ndihmosh gruan e një pijetari tjetër serioz. Nëse vepron sipas këtyre parimeve, burri yt mund të ndalet ose të moderojë.

Megjithatë, ta zëmë se burri yt i përshtatet përshkrimit të numrit dy. Të njëjtat parime që zbatohen për burrin numër një duhet të praktikohet. Por, pas tepimit të radhës, pyete nëse do t'i pëlqente vërtet të pinte për mirë. Mos kërko që ai ta bëjë këtë për ty apo për dikë tjetër. Vetëm se do t'i pëlqente?

Shanset janë që ai do ta bënte. Tregoji kopjen tënde të këtij libri dhe thuaji se çfarë ke zbuluar për alkoolizmin. Tregojini atij se si alkoolistë, shkrimtarët e librit e kuptojnë. Tregoji disa nga historitë interesante që ke lexuar. Nëse mendon se do t'i vijë turp nga një ilaç frymor, kërkoji të shikojë kapitullin mbi alkoolizmin. Atëherë ndoshta ai do të jetë mjaft i interesuar për të vazhduar.

Nëse ai është entuziast bashkëpunimi juaj do të thotë shumë. Nëse është i vakët, ose mendon se nuk është alkoolist ne ju sugjerojmë ta lini të qetë. Mos e nxitni të ndjekë programin tonë. Fara është mbjellë në mendjen e tij. Ai e di se më shumë se njëqind burra, pak a shumë si ai vetë, janë shëruar. Por mos ia kujto këtë pasi të ketë pirë, sepse mund të zemërohet. Herët a vonë, ka të ngjarë që ta glesh duke lexuar edhe një herë librin. Prisni derisa pengmarrja e përsëritur ta bindë atë se ai duhet të veprojë, sepse sa më shumë ta nxitoni, aq më gjatë shërimi i tij mund të vonohet.

Nëse ke një burrë numër tre, mund të jesh me fat. Duke qenë i sigurt se ai dëshiron të ndalojë, ju mund të shkoni tek ai me këtë vëllim me aq gëzim sa sikur të kishit goditur naftën. Ai mund të mos e ndajë entuziazmin tuaj, por praktikisht është i sigurt se do ta lexojë librin dhe mund të shkojë menjëherë për programin. Nëse nuk e bën këtë, ndoshta nuk do të kesh shumë kohë për të pritur. Përsëri, ju nuk duhet ta pushtoni atë. Le të vendosë vetë. Shihe me gëzim përmes më shumë gërvishtjeve. Flisni për gjendjen e tij ose për këtë libër vetëm kur ai ngre çështjen. Në disa raste mund të jetë më mirë të lëmë dikë jashtë familjes të paraqesë librin. Ata mund të nxitin veprime pa ngjallur armiqësi. Nëse bashkëshorti juaj është ndryshe një individ normal, shanset tuaja janë të mira në këtë fazë.

Ju do të mendonit se burrat në klasifikimin e katërt do të ishin mjaft të pashpresë; Por kjo nuk është kështu. Shumë nga alkoolistët anonimë ishin të tillë. Të gjithë i kishin hequr dorë. Humbja dukej e sigurt. Megjithatë, shpesh këta burra kishin shërime spektakolare dhe të fuqishme.

Ka përjashtime. Disa burra janë dëmtuar kaq shumë nga alkooli, saqë nuk mund të ndalen. Ndonjëherë ka raste kur alkoolizmi komplikohet nga çrregullime të tjera. Një mjek ose psikiatër i mirë mund t'ju tregojë nëse këto komplikime janë serioze. Sidoqoftë, përpiqu që burri yt ta lexojë këtë

libër. Reagimi i tij mund të jetë një nga entuziazmi. Nëse ai tashmë është i angazhuar në një institucion por mund t'ju bindë ju dhe mjekun tuaj se ai do të thotë biznes, jepini atij një shans për të provuar metodën tonë, përveç nëse mjeku mendon se gjendja e tij mendore është tepër anormale ose e rrezikshme. Ne e bëjmë këtë rekomandim me njëfarë sigurie. Prej vitesh punojmë me alkoolistët e angazhuar në institucione. Që nga botimi i parë i këtij libri, AA ka liruar mijëra alkoolikë nga spitale dhe institucione të çdo lloji. Shumica nuk janë kthyer më. Fuqia e Zoti shkon thellë!

Ju mund të keni situatën e kundërt në duart tuaja. Ndoshta ke një burrë që është i lirë, por që duhet të angazhohet. Disa burra nuk munden, ose nuk do ta kapërcejnë alkoolizmin. Kur bëhen shumë të rrezikshme, ne mendojmë se gjëja e mirë është t'i mbyllim, sigurisht që një mjek i mirë duhet të konsultohet gjithmonë. Gratë dhe fëmijët e këtyre burrave vuajnë tmerrësisht, por jo më pak se vetë burrat.

Por ndonjëherë duhet ta fillosh jetën përsëri. Ne i njohim gratë që e kanë bërë këtë. Nëse këto gra adoptojnë një mënyrë jetese frymore, rruga e tyre do të jetë më e qetë.

Nëse burri yt është pijanec, ndoshta shqetësohesh për atë që mendojnë të tjerët dhe urren të takosh miqtë e tu. Ju tërhiqeni gjithnjë e më shumë në veten tuaj dhe mendoni se të gjithë po flasin për kushtet në shtëpinë tuaj. Ju evitoni temën e pirjes, madje edhe me prindërit tuaj. Nuk di çfarë t'u thuash fëmijëve. Kur burri yt është i keq, bëhesh një recluse që dridhet, duke dëshiruar që telefoni të mos ishte shpikur kurrë.

Ne shohim se pjesa më e madhe e këtij sikleti është e panevojshme. Edhe pse nuk ke nevojë të flasësh gjatë për burrin, mund t'u bësh të ditur me qetësi miqve natyrën e sëmundjes së tij. Por duhet të jesh vigjilent që të mos e turpërosh ose ta dëmtosh burrin tënd. Kur t'u keni shpjeguar me kujdes njerëzve të tillë se ai është një person i sëmurë, do të keni krijuar një atmosferë të re. Pengesat që kanë lindur mes jush dhe miqve tuaj do të zhduken me rritjen e mirëkuptimit dashamirës. Nuk do të jesh më i vetëdijshëm për veten dhe as nuk do të ndjesh se duhet të kërkosh falje sikur burri yt të ishte një personazh i dobët. Ai mund të jetë gjithçka përveç kësaj. Guximi juaj i ri, natyra e mirë dhe mungesa e vetë-ndërgjegjes do të bëjnë mrekulli për ju nga ana shoqërore.

I njëjti parim zbatohet edhe në trajtimin e fëmijëve. Nëse në të vërtetë nuk kanë nevojë për mbrojtje nga babai i tyre, është më mirë të mos marrin anë në asnjë argument që ai ka me ta gjatë pirjes. Përdorni energjitë tuaja për të nxitur një kuptueshmëri më të mirë rreth e rrotull. Pastaj ai tension i tmerrshëm që mbërthen shtëpinë e çdo pijetari me probleme do të pakësohet. Shpesh je ndier i detyruar t'i thuash

punëdhënësit të burrit dhe miqve të tij se ishte i sëmurë, kur në fakt ishte i shtrënguar. Mos iu përgjigj sa më shumë që mundesh këtyre pyetjeve. Sa herë që është e mundur, lëreni burrin tuaj t'ju shpjegojë. Dëshira juaj për ta mbrojtur atë nuk duhet t'ju bëjë të gënjeni njerëzit, kur ata kanë të drejtë të dinë se ku është dhe çfarë po bën ai. Diskutoni me të kur është e mundur dhe me frymë të mirë. Pyeteni se çfarë duhet të bëni nëse ai ju vendos përsëri në një pozitë të tillë. Por kini kujdes që të mos jeni të zemëruar për herën e fundit që e bëri këtë.

Ka edhe një frikë tjetër paralizuese. Ju mund të keni frikë se burri juaj do të humbasë pozitën e tij; ju po mendoni për turpin dhe kohët e vështira që do t'ju ndodhin juve dhe fëmijëve. Kjo përvojë mund të vijë tek ju. Ose mund ta kesh pasur disa herë. Nëse ndodh përsëri, konsiderojeni në një dritë tjetër. Ndoshta do të jetë një bekim! Kjo mund ta bindë burrin tënd se dëshiron të mos pijë më përgjithmonë. Dhe tani ju e dini se ai mund të ndalet nëse do! Kohë pas kohe, kjo gjë e dukshme ka qenë një përfitim për ne, sepse hapi një shteg që çoi në zbulimin e Zoti.

Në vende të tjera kemi vërejtur se sa më e mirë është jeta kur jetojmë në një plan frymor. Nëse Zoti mund të zgjidhë gjëegjëza e vjetër e alkoolizmit, ai mund t'i zgjidhë edhe problemet e tua. Ne gratë zbuluam se, ashtu si të gjithë të tjerët, ishim të pikëlluar me krenari, vetë-keqardhje, kotësi dhe të gjitha gjërat që shkojnë për të sajuar personin egoist; Dhe ne nuk ishim mbi egoizmin ose pandershmërinë. Ndërsa burrat tanë filluan të zbatonin parimet frymore në jetën e tyre, filluam të shihnim edhe dëshirën për ta bërë këtë.

Në fillim, disa prej nesh nuk besonin se kishim nevojë për këtë ndihmë. Menduam, në tërësi, se ishim gra mjaft të mira, të afta për të qenë më të këndshme nëse burrat tanë nuk pinin më. Por ishte një ide pa kuptim se ishim shumë të mirë për të pasur nevojë për Zoti. Tani përpiqemi t'i vëmë parimet frymore në punë në çdo departament të jetës sonë. Kur e bëjmë këtë, gjejmë se i zgjidh edhe problemet tona: mungesa që pasoi e frikës, shqetësimit dhe ndjenjave të lënduara është një gjë e mrekullueshme. Ju nxisim të provoni programin tonë, sepse asgjë nuk do të jetë aq e dobishme për burrin tuaj, sa qëndrimi i ndryshuar rrënjësisht ndaj atij që Zoti do t'ju tregojë se si të keni. Shko me burrin tënd nëse mundesh.

Nëse ti dhe burri juaj gjeni një zgjidhje për problemin e ngutshëm të pijes, sigurisht që do të jeni shumë të lumtur. Por të gjitha problemet nuk do të zgjidhen menjëherë. Fara ka filluar të mbijë në një tokë të re, por rritja vetëm sa ka filluar. Pavarësisht nga lumturia jote e re, do të ketë ngritje dhe ulje. Shumë nga problemet e vjetra do të jenë ende me ju. Kjo është ashtu siç duhet të jetë.

Besimi dhe sinqeriteti i të dyve dhe i burrit tënd do të vihen në provë.

Këto ushtrime duhet të konsiderohen si pjesë e arsimimit tuaj, sepse kështu do të mësosh të jetosh. Ju do të bëni gabime, por nëse jeni të zellshëm, ata nuk do t'ju tërheqin poshtë. Në vend të kësaj, do t'i kapitalizosh. Një mënyrë jetese më e mirë do të shfaqet kur ato të mposhten.

Disa nga hics që do të hasni janë irritimi, ndjenjat e lënduara dhe meritë. Burri yt ndonjëherë do të jetë i paarsyeshëm dhe ti do të duash të kritikosh. Duke u nisur nga një grimcë në horizontin e brendshëm, mund të mblidhen re të mëdha mosmarrëveshesh. Këto përçarje familjare janë shumë të rrezikshme, sidomos për burrin tuaj. Shpesh duhet të mbash barrën për t'i shmangur ose për t'i mbajtur nën kontroll. Mos harroni kurrë se mëria është një rrezik vdekjeprurës për një alkoolist. Ne nuk do të thotë se ju duhet të jeni dakord me burrin tuaj kudo që ka një ndryshim të ndershëm të mendimit. Vetëm kini kujdes që të mos bini dakord në një frymë të inatosur ose kritike.

Ti dhe burri juaj do të kuptoni se mund t'i dispononi problemet serioze më lehtë se ato të parëndësishmet. Herën tjetër që ti dhe ai do të keni një diskutim të nxehtë, pavarësisht nga tema, duhet të jetë privilegji që ose të buzëqeshni dhe të bëni: "Kjo po bëhet serioze. Më vjen keq që u shqetësova. Le të flasim për këtë më vonë." Nëse burri juaj po përpaket të jetojë në baza frymore, ai gjithashtu do të bëjë gjithçka që ka në dorë për të shmangur mosmarrëveshjet ose grindjet.

Burri yt e di që të detyrohet më shumë se sa sobrietet. Ai dëshiron të bëjë mirë. Megjithatë, nuk duhet të presësh shumë. Mënyra e tij e të menduarit dhe e të bërit janë zakonet e viteve. Durimi, toleranca, mirëkuptimi dhe dashuria janë fjalët e para. Tregoji këto gjëra në vetvete dhe ato do të pasqyrohen tek ti nga ai. Të jetosh dhe të jetosh është rregull. Nëse të dy tregoni gatishmëri për të ndrequr vetë defektet tuaja, nuk do të ketë shumë nevojë të kritikoni njëri-tjetrin.

Ne gratë mbajmë me vete një fotografi të burri ideal, llojit të kapit që do të donim të ishin burrat tanë. Është gjëja më e natyrshme në botë, pasi të zgjidhet problemi i tij i pijeve, të mendosh se tani do të jetë në lartësinë e atij vizioni të dashur. Shanset janë që ai të mos e bëjë, sepse ashtu si ti, ai sapo po fillon zhvillimin e tij. Bëhu i durueshëm.

Një ndjenjë tjetër që ka shumë të ngjarë ta zbavitim është mëria se dashuria dhe besnikëria nuk mund t'i shëronin burrat tanë nga alkoolizmi. Nuk na pëlqen mendimi se përmbajtja e një libri, apo puna e një alkoolisti tjetër, ka arritur brenda pak javësh fundin për të cilin kemi luftuar për vite me radhë. Në momente të tilla harrojmë se alkoolizmi është një sëmundje mbi të cilën nuk mund të kishim pasur ndonjë fuqi. Burri juaj do të jetë i

pari që do të thotë se ishte përkushtimi dhe kujdesi juaj që e solli atë deri në atë pikë sa ai mund të kishte një përvojë shpirtërore. Pa ty ai do të kishte shkuar në copa shumë kohë më parë. Kur të vijnë mendime të inatosura, përpiku të ndalosh dhe të numërosh bekimet e tua. Në fund të fundit, familja juaj është ribashkuar, alkooli nuk është më një problem dhe ju dhe burri juaj po punoni së bashku për një të ardhme të pafytyrë.

Një tjetër vështirësi është se mund të bëhesh xheloz për vëmendjen që ai u kushton njerëzve të tjerë, sidomos të alkoolizuarve. Ju keni qenë duke vdekur urie për shoqëruetin e tij-anije, megjithatë ai kalon orë të gjata duke ndihmuar burrat e tjerë dhe familjet e tyre. Ti mendon se ai tani duhet të jetë i yti. Fakti është se ai duhet të punojë me njerëz të tjerë për të mbajtur sobrietin e tij. Ndonjëherë ai do të jetë kaq i interesuar, saqë bëhet vërtet i lënë pas dore. Shtëpia jote është e mbushur me të huaj. Mund të mos ju pëlqejnë disa prej tyre. Ai nxitet për telashet e tyre, por aspak për tuajat. Do të bëjë pak mirë nëse e tregon këtë dhe nxit më shumë vëmendje për veten. Na duket një gabim i vërtetë të frenojmë entuziazmin e tij për punën alkoolike. Ju duhet të bashkoheni në përpjekjet e tij sa më shumë që mundeni. Ju sugjerojmë t'ua drejtoni disa nga mendimet tuaja grave të miqve të tij të rinj alkoolistë. Ata kanë nevojë për këshillën dhe dashurinë e një gruaje që ka kaluar nëpër atë që ke.

Ndoshta është e vërtetë se ti dhe burri juaj keni jetuar shumë vetëm, sepse pirja shumë herë e izolon gruan e një alkoolisti. Prandaj, ju ndoshta keni nevojë për interesa të reja dhe një shkak të madh për të jetuar për aq sa burri juaj. Nëse bashkëpunoni, në vend që të ankoheni, do të kuptoni se entuziazmi i tij i tepërt do të ulet. Të dy do të zgjoheni ndaj një ndjenje të re përgjegjësie për të tjerët. Ti, ashtu si edhe burri yt, duhet të mendosh se çfarë mund të vësh në jetë, në vend se sa shumë mund të nxjerrësh. Në mënyrë të pashmangshme jeta juaj do të jetë më e plotë për ta bërë këtë. Ju do të humbni jetën e vjetër për të gjetur një shumë më të mirë.

Ndoshta burri juaj do të bëjë një fillim të drejtë mbi bazën e re, por ashtu si gjërat po shkojnë bukur, ai ju tmerron duke u kthyer në shtëpi i dehur. Nëse je i kënaqur që ai dëshiron vërtet të mbarojë së pirë, nuk duhet të alarmohesh. Edhe pse është pafundësisht më mirë ai nuk ka asnjë përsëritje fare, siç ka qenë e vërtetë me shumë nga njerëzit tanë, nuk është aspak një gjë e keqe në disa raste. Burri yt do të shohë menjëherë se duhet të dyfishojë aktivitetet e tij frymore nëse pret të mbijetojë. Nuk duhet t'i kujtosh mangësinë e tij frymore— ai do ta dijë. Gëzohu dhe pyete se si mund të jesh akoma më i dobishëm.

Shenja më e vogël e frikës ose intolerancës mund të zvogëlojë shanset e burrit tuaj për t'u shëruar. Në një moment të dobët ai mund të marrë

mospëlqimin tuaj ndaj miqve të tij të lartë si një nga ato justifikime çmendurisht të parëndësishme për të pirë.

Ne kurrë, kurrë nuk përpiqemi të rregullojmë jetën e një njeriu, në mënyrë që ta mbrojmë atë nga tundimi. Disponimi më i vogël nga ana juaj për të udhëhequr emërimet e tij ose punët e tij në mënyrë që ai të mos tundohet do të vihet re. Bëje të ndihet absolutisht i lirë të vijë e të shkojë si të dojë. Kjo është e rëndësishme. Nëse dehet, mos e fajëso veten. Zoti ose e ka hequr problemin e pijeve alkoolike të burrit tënd, ose nuk e ka bërë. Nëse jo, më mirë të zbulohet menjëherë. Pastaj ti dhe burri juaj mund të arrini deri në themele. Nëse duhet parandaluar një përsëritje, vendoseni problemin, bashkë me çdo gjë tjetër, në duart e Zoti.

E kuptojmë se po të japim shumë udhëzime dhe këshilla. Mund të na jetë dukur sikur po jepnim leksione. Nëse është kështu na vjen keq, për ne vetë, nuk kujdesemi gjithmonë për njerëzit që na japin leksione. Por ajo që kemi lidhur bazohet në përvojën, disa prej të cilave të dhimbshme. Na u desh t'i mësonim këto gjëra në mënyrën e vështirë. Ja pse jemi në ankth që ju e kuptoni, që t'i shmangni këto vështirësi të panevojshme. Pra, për ju atje jashtë, që mund të jetë së shpejti me ne, ne themi "Paç fat dhe Zoti ju bekoftë!"

Kapitulli 9

FAMILJA MË PAS

Gratë tona kanë sugjeruar disa qëndrime që një grua mund të mbajë me burrin që po shërohet. Ndoshta ata krijuan përshtypjen se ai do të mbështillet me lesh pambuku dhe do të vendoset në një pedestal. Ndrejja e suksesshme do të thotë e kundërta. Të gjithë anëtarët e familjes duhet të takohen mbi bazën e përbashkët të tolerancës, mirëkuptimit dhe dashurisë. Kjo përfshin një proces deflacioni. I alkoolizuari, gruaja e tij, fëmijët e tij, "vjehrra" e tij, secili ka të ngjarë të ketë ide të fiksuara rreth qëndrimit të familjes ndaj vetes ose vetes. Secili është i interesuar që dëshirat e tij ose të saj të respektohen. Sa më shumë që një pjesëtar i familjes kërkon që të tjerët t'i pranojnë, aq më të inatosur bëhen. Kjo bën që të mos ketë mosmarrëveshje dhe lumturi.

Dhe pse? A nuk është sepse secili dëshiron të luajë rolin kryesor? A nuk po përpiqet secili të organizojë shfaqjen familjare sipas qejfit të tij? A nuk po përpiqet në mënyrë të pavetëdijshme të shohë se çfarë mund të marrë nga jeta familjare, në vend që të japë?

Ndërprerja e pirjes nuk është veçse hapi i parë larg një gjendjeje shumë të tendosur dhe anormale. Një mjek na tha: "Vitet e jetesës me një alkoolist janë pothuajse të sigurta për të bërë çdo grua ose fëmijë neurotik. E gjithë familja është, deri diku, e sëmurë." Le të kuptojnë familjet, ndërsa nisin udhëtimin e tyre, se të gjithë nuk do të jenë mot i drejtë. Secili në radha e tij mund të jetë këmbësor dhe mund të lëkundet. Do të ketë rrugë të shkurtra tërheqëse dhe nëpër shtigjet që mund të enden dhe të humbasin rrugën e tyre.

Ta zëmë se ju tregojmë disa nga pengesat që do të ndeshë një familje; ta zëmë se si mund të shmangen ato, madje të konvertohen në një përdorim të mirë për të tjerët. Familja e një alkoolisti dëshiron me zjarr kthimin e lumturisë dhe sigurisë. Ata kujtojnë se kur babai ishte romantik, mendjemprehtë dhe i suksesshëm. Jeta e sotme matet me atë të viteve të tjera dhe, kur bie shkurt, familja mund të jetë e pakënaqur. Besimi i familjes te babai po rritet. Ditët e mira të vjetra së shpejti do të kthehen, mendojnë ata. Ndonjëherë kërkojnë që babai t'i kthejë menjëherë! Ata besojnë se Zoti pothuajse i detyrohet këtij shpërblimi për një llogari të vonuar prej kohësh. Por kreu i shtëpisë ka kaluar vite duke rrëzuar strukturat e biznesit, romancës, miqësisë, shëndetit—këto gjëra tani janë shkatërruar ose dëmtuar. Do të duhet kohë për të pastruar rrënojat. Megjithatë ndërtesat e vjetra do të zëvendësohen përfundimisht nga ndërtesa më të mira, strukturave të reja do t'u duhen vite për t'u përfunduar.

Babai e di se ai është fajtor; mund t'i duhen shumë sezona pune të palodhur për t'u restauruar financiarisht, por ai nuk duhet qortuar. Ndoshta nuk do të ketë më kurrë shumë para. Por familja e mençur do ta admirojë për atë që po përpiqet të jetë, në vend se për atë që po përpiqet të marrë.

Tani e më pas familja do të jetë e rrënuar nga spektakle nga e kaluara, sepse karriera e pirjes së pothuajse çdo alkoolisti është shënuar nga escapades, qesharake, poshtëruese, të turpshme, ose tragjike. Impulsi i parë do të jetë të varrosini këto skelete në një dollap të errët dhe bllokoni derën. Familja mund të zotërohet nga ideja se lumturia e ardhshme mund të bazohet vetëm në harresën e së kaluarës. Ne mendojmë se një pikëpamje e tillë është mjaft egocentrike dhe në konflikt të drejtpërdrejtë me mënyrën e re të jetesës.

Henry Ford dikur bëri një vërejtje të mençur për efektin se përvoja është gjëja me vlerë supreme në jetë. Kjo është e vërtetë vetëm nëse dikush është i gatshëm ta kthejë të kaluarën në llogari të mirë. Ne rritemi nga gatishmëria jonë për të përballuar dhe ndrequr gabimet dhe për t'i shndërruar ato në pasuri. Kështu, e kaluara e alkoolistit bëhet pasuria kryesore e familjes dhe shpesh është pothuajse e vetmja!

Kjo e kaluar e dhimbshme mund të ketë vlerë të pafund për familjet e tjera që ende luftojnë me problemin e tyre. Ne mendojmë se çdo familje që është lehtësuar u detyrohet diçka atyre që nuk kanë dhe kur rasti kërkon, çdo anëtar i saj, duhet të jetë vetëm tepër i gatshëm për të sjellë gabimet e mëparshme, sado të rënda, të dalin nga vendet e tyre të fshehta. T'u tregosh të tjerëve që vuajnë se si na është dhënë ndihmë, është vetë gjëja që e bën jetën të duket kaq e vlefshme ndërsa për ne tani. Kapuni fort pas mendimit se, në duart e Zotit, e kaluara e errët është zotërimi më i madh që keni— çelësi i jetës dhe lumturia për të tjerët. Me të mund të shmangësh vdekjen dhe mjerimin për ta.

Është e mundur të gërmohen gabimet e kaluara, në mënyrë që ato të bëhen një plagë, një plagë e vërtetë. Për shembull, dimë për situatat në të cilat i alkoolizuari ose gruaja e tij kanë pasur marrëdhënie dashurie. Në vërshimin e parë të përvojës frymore ata falën njëri-tjetrin dhe u afruan më shumë së bashku. Mrekullia e pajtimit ishte afër. Pastaj, nën një provokim ose në një tjetër, i dëmtuari do të zbulonte çështjen e vjetër dhe do të hidhte me zemërim hirin e saj. Disa prej nesh kanë pasur këto dhimbje në rritje dhe ata lëndojnë shumë. Burrat dhe gratë ndonjëherë kanë qenë të detyruar të ndahen për një kohë derisa perspektiva e re, fitorja e re mbi krenarinë e lënduar, mund të rifitohet. Në shumicën e rasteve, i alkoolizuari i mbijetoi kësaj peripecie pa përsëritje, por jo gjithmonë. Pra, mendojmë se nëse nuk do të shërbehet ndonjë qëllim i mirë dhe i dobishëm, nuk duhen diskutuar ndodhitë e kaluara.

Ne familjet e Alkoolistët Anonim mbajmë pak skelete në dollap. Të gjithë e dinë për problemet e tjera alkoolike. Kjo është një gjendje që, në jetën e zakonshme, do të prodhonte pikëllim të pallogaritshëm; mund të ketë thashetheme skandaloze, të qeshura në kurriz të të tjerëve dhe prirje për të përfituar nga informacionet intime. Mes nesh, këto janë ngjarje të rralla. Ne flasim për njëri-tjetrin shumë, por pothuajse gjithmonë e zbutim këtë fjalim nga një frymë dashurie dhe tolerancës.

Një parim tjetër që vërejmë me kujdes është se nuk tregojmë përvoja intime të një personi tjetër, nëse nuk jemi të sigurt se ai do ta miratonte. Kur është e mundur, na duket më mirë t'u përmbahemi tregimeve tona. Njeriu mund të kritikojë ose të qeshë me veten dhe kjo do të ndikojë në mënyrë të favorshme tek të tjerët, por kritikën ose talljet e tij që vijnë nga një tjetër shpesh prodhojnë efektin e kundërt. Anëtarët e një familjeje duhet t'i vëzhgojnë me kujdes këto çështje, sepse një vërejtje e pakujdesshme dhe e pafavorshme është ditur se ngre vetë djallin. Ne alkoolistët jemi njerëz të ndjeshëm. Disa prej nesh na duhet shumë kohë për ta kapërcyer këtë handikap serioz.

Shumë alkoolistë janë entuziastë. Ata shkojnë në ekstreme. Në fillim të shërimit njeriu do të marrë, si rregull, një nga dy drejtimet. Ai ose mund të zhytet në një përpjekje të shfrenuar për t'u futur në këmbë në biznes, ose mund të jetë kaq i magjepsur nga jeta e tij e re, saqë flet ose mendon për pak gjëra të tjera. Në secilin rast do të lindin disa probleme familjare. Me këto kemi përvoja të bollshme.

Ne mendojmë se është e rrezikshme nëse ai nxiton me kokë në problemin e tij ekonomik. Familja do të ndikohet gjithashtu, në mënyrë të këndshme në fillim, pasi ata mendojnë se problemet e tyre të parave janë për t'u zgjidhur, pastaj jo aq këndshëm sa e gjejnë veten të lënë pas dore. Babai mund të jetë i lodhur natën dhe i preokupuar ditën. Ai mund të interesohet pak për fëmijët dhe mund të tregojë irritim kur qortohet për shkeljet e tij. Nëse nuk është irritueshëm, ai mund të duket i mërzitshëm, jo i lumtur dhe i përzemërt, siç do të donte familja që ai të ishte. Nëna mund të ankohet për moskujdes. Të gjithë janë të zhgënjyer dhe shpesh e lënë ta ndiejë. Duke filluar me ankesa të tilla, lind një pengesë. Ai po tendos çdo nerv për të kompensuar kohën e humbur. Ai po përpiqet të rifitojë pasurinë dhe reputacionin dhe mendon se po ia del shumë mirë.

Ndonjëherë nëna dhe fëmijët nuk mendojnë kështu. Pasi janë lënë pas dore dhe janë keqpërdorur në të kaluarën, ata mendojnë se babai u detyrohet atyre më shumë se ç'po marrin. Ata duan që ai të bëjë rrëmujë mbi ta. Ata presin që ai t'u japë atyre kohët e bukura që kishin më parë para se të pinte kaq shumë, dhe të tregonte keqardhjen e tij për atë që vuajtën. Por babai nuk jep lirisht nga vetja. Mëria rritet. Ai bëhet akoma më pak komunikues. Ndonjëherë ai shpërthen mbi një trifle. Familja është e mystifikuar. Ata kritikojnë, duke vënë në dukje se si ai po bie poshtë në programin e tij frymor.

Kjo lloj gjëje mund të shmanget. Si babai, ashtu edhe familja gabojnë, ndonëse secila palë mund të ketë ndonjë justifikim. Është pak e dobishme për të argumentuar dhe vetëm sa e përkeqëson bllokimin. Familja duhet të kuptojë se babai, edhe pse është përmirësuar në mënyrë të mrekullueshme, është ende duke u konvalescuar. Ata duhet të jenë mirënjohës që ai është esëll dhe në gjendje të jetë edhe një herë i kësaj bote. Le të lavdërojnë përparimin e tij. Le të kujtojnë se pirja e tij shkaktoi të gjitha llojet dëmsh që mund të kërkojnë shumë kohë për t'u riparuar. Nëse i ndiejnë këto gjëra, nuk do t'i marrin kaq seriozisht periudhat e tij të manikyrës, depresionit ose apatisë, të cilat do të zhduken kur të ketë tolerancë, dashuri dhe kuptueshmëri frymore.

Kreu i shtëpisë duhet të kujtojë se ai është kryesisht fajtor për atë që i ndodhi shtëpisë së tij. Ai mezi mund ta sheshojë tregimin gjatë jetës së tij. Por ai duhet të shohë rrezikun e mbikoncentrimit në suksesin financiar. Edhe pse për shumë prej nesh po vjen rimëkëmbja financiare, gjetëm se

nuk mund t'i vendosnim paratë në vend të parë. Për ne, mirëqenia materiale gjithmonë ndiqte përparimin frymor, ajo nuk paraprinte kurrë.

Meqë shtëpia ka vuajtur më shumë se çdo gjë tjetër, është mirë që një burrë të ushtrojë veten atje. Ka të ngjarë që ai të shkojë larg në ndonjë drejtim, nëse nuk tregon altruizëm dhe dashuri nën çatinë e tij. Ne e dimë se ka gra dhe familje të vështira, por burri që po merr mbi alkoolizmin duhet të kujtojë se ai bëri shumë për t'i bërë ata të tillë. Ndërsa çdo pjesëtar i një familjeje të inatosur fillon të shohë të metat e tij dhe ua pranon të tjerëve, ai hedh një bazë për diskutime të dobishme. Këto bisedime familjare do të jenë konstruktive nëse mund të zhvillohen pa argumente të nderura, vetë-keqardhje, vetëjustifikim ose kritikë të inatosur. Pak nga pak, nëna dhe fëmijët do të shohin se kërkojnë shumë dhe babai do të shohë se ai jep shumë pak. Dhënia, në vend që të marrë, do të bëhet parimi drejtues.

Nga ana tjetër, supozoni se babai ka, në fillim, një përvojë frymore nxitëse. Gjatë natës, si të thuash, ai është një njeri tjetër. Ai bëhet një entuziast fetar. Ai nuk është në gjendje të përqëndrohet në asgjë tjetër. Sapo sobrieti i tij fillon të merret si një çështje sigurisht, familja mund ta shikojë babanë e tyre të ri të çuditshëm me frikë, pastaj me irritim. Flitet për çështje frymore mëngjes, mesditë dhe natë. Ai mund të kërkojë që familja ta gjejë Zoti me nxitim ose të shfaqë indiferencë të mahnitshme ndaj tyre dhe të thotë se është mbi konsideratat e botës. Ai mund t'i thotë nënës, e cila ka qenë fetare gjatë gjithë jetës së saj, se ajo nuk e di se për çfarë bëhet fjalë dhe se ajo kishte më mirë të merrte markën e tij të spiritualitetit ndërkohë që ka ende kohë.

Kur babai e merr këtë takt, familja mund të reagojë në mënyrë të pafavorshme. Ata mund të jenë xhelozë për një Zoti që ka vjedhur përzemërsinë e babait. Edhe pse mirënjohës që nuk pi më, mund të mos u pëlqejë ideja se Zoti e ka kryer mrekullinë atje ku dështuan. Ata shpesh harrojnë se babai ishte përtej ndihmës njerëzore. Ata mund të mos shohin pse dashuria dhe përkushtimi i tyre nuk e ndreqën atë. Babai nuk është aq shpirtëror në fund të fundit, thonë ata. Nëse ai do të thotë të ndreqë gabimet e tij të kaluara, pse gjithë ky shqetësim për të gjithë në botë, përveç familjes së tij? Ç'të themi për fjalimin e tij se Zoti do të kujdeset për ta? Ata dyshojnë se babai është pak tullac!

Ai nuk është aq i paekuilibruar sa mund të mendojnë ata. Shumë prej nesh e kanë përjetuar gëzimin e babait. Jemi dhënë pas intoksikimit frymor. Ashtu si një kërkues i fortë, rrip i tërhequr mbi sasinë e fundit të ushqimit, zgjedhja jonë goditi arin. Gëzimi për çlirimin tonë nga një jetë e tërë frustrimi nuk njihte kufij. Babai mendon se ka goditur diçka më të mirë se ari. Për njëfarë kohe ai mund të përpiqet të përqafojë thesarin e ri për vete. Ai mund të mos e shohë menjëherë se mezi ka gërvishtur një lode

të pakufishme e cila do të paguajë dividendë vetëm nëse e minon atë për gjithë jetën dhe këmbëngul në dhënien e të gjithë produktit.

Nëse familja bashkëpunon, babai së shpejti do të kuptojë se po vuan nga një shtrembërim i vlerave. Ai do të kuptojë se rritja e tij shpirtërore është e pjerrët, se për një njeri mesatar si vetja, një jetë shpirtërore që nuk përfshin detyrimet e tij familjare mund të mos jetë edhe aq e përsosur në fund të fundit. Nëse familja do ta kuptojë se sjellja aktuale e babait nuk është veçse një fazë e zhvillimit të tij, gjithçka do të shkojë mirë. Në mes të një familjeje të kuptueshme dhe dashamirëse, këto kapriç të foshnjërisë frymore të babait do të zhduken shpejt.

E kundërta mund të ndodhë nëse familja dënon dhe kritikon. Babai mund të mendojë se për vite me radhë pija e tij e ka vënë në anën e gabuar të çdo argumenti, por që tani është bërë një njeri superior, me Zoti në anën e tij. Nëse familja vazhdon të kritikohet, ky gabim mund të mbajë edhe më shumë dorë mbi babanë. Në vend që ta trajtojë familjen siç duhet, ai mund të tërhiqet më tej në vetvete dhe të mendojë se ka justifikim frymor për këtë.

Edhe pse familja nuk është plotësisht dakord me aktivitetet frymore të babait, ata duhet ta lënë të ketë kokën e tij. Edhe nëse shfaq njëfarë neglizhence dhe papërgjegjshmërie ndaj familjes, është mirë ta lësh të shkojë aq larg sa të dojë për të ndihmuar të alkoolizuarit e tjerë. Gjatë atyre ditëve të para të konvalencës, kjo do të bëjë më shumë për të siguruar sobrietin e tij se çdo gjë tjetër. Edhe pse disa nga manifestimet e tij janë alarmante dhe të papëlqyeshme, ne mendojmë se babai do të jetë në një themel më të fortë se njeriu që po vendos biznes ose sukses profesional përpara zhvillimit frymor. Ai do të ketë më pak gjasa të pijë përsëri, dhe çdo gjë është e preferueshme për këtë.

Ata prej nesh që kanë kaluar shumë kohë në botën e i shtritur frymor, kanë parë përfundimisht fëmijërinë e saj. Kjo botë ëndrrash është zëvendësuar nga një ndjenjë e madhe qëllimi, e shoqëruar nga një vetëdije në rritje e fuqisë së Zoti në jetën tonë. Ne kemi arritur të besojmë se Ai do të donte që ne të mbanim kokat tona në retë me Të, por që këmbët tona duhet të mbillen fort në tokë, megjithatë. Këtu janë bashkëudhëtarët tanë dhe këtu duhet bërë puna jonë. Këto janë realitetet për ne. Nuk kemi gjetur asgjë të papajtueshme midis një përvoje të fuqishme frymore dhe një jete të shëndetshme dhe dobie të lumtur.

Edhe një sugjerim: Nëse familja ka bindje frymore apo jo, mund të bëjnë mirë të shqyrtojnë parimet me të cilat anëtari i alkoolit po përpiket të jetojë. Ata vështirë se mund të mos i miratojnë këto parime të thjeshta, megjithëse kreu i shtëpisë ende dështon në praktikimin e tyre. Asgjë nuk do ta ndihmojë burrin që është në një tangjent frymor aq shumë sa gruaja

që adopton një program të shëndoshë frymor, duke e përdorur më mirë praktikisht.

Do të ketë ndryshime të tjera të thella në familje. Babai i paaftë për pije alkoolike për kaq shumë vjet, saqë nëna u bë kreu i shtëpisë. Ajo i përmbushi këto përgjegjësi me trimëri. Me forcën e rrethanave, shpesh ajo ishte e detyruar ta trajtonte babanë si një fëmijë të sëmurë ose rebel. Edhe kur donte të pohonte veten, nuk mundi, sepse pirja e tij e vuri vazhdimisht në të gabuarën. Nëna bëri të gjitha planet dhe dha udhëzimet. Kur ishte esëll, babai zakonisht bindej. Kështu, nëna, pa asnjë faj të saj, u mësua të vishte pantallonat e familjes. Babai, që vjen papritur në jetë përsëri, shpesh fillon të pohojë veten. Kjo do të thotë telashe, nëse familja nuk i shikon këto prirje tek njëra-tjetra dhe nuk arrin një marrëveshje miqësore rreth tyre.

Pirja izolon shumicën e shtëpive nga bota e jashtme. Babai mund të ketë lënë mënjatë për vite të tëra të gjitha aktivitetet normale: klubet, detyrat qytetare, sportet. Kur ai ripërtërin interesin për gjëra të tilla, mund të lindë një ndjenjë xhelozie. Familja mund të mendojë se ka një hipotekë për babin, aq të madhe sa nuk duhet lënë asnjë e drejtë për të huajt. Në vend që të zhvillojnë kanale të reja aktiviteti për veten e tyre, nëna dhe fëmijët mund të kërkojnë që ai të qëndrojë në shtëpi dhe të kompensojë mangësinë.

Që në fillim, çifti duhet të përballet sinqerisht me faktin se secili do të duhet të dorëzohet këtu dhe atje, nëse familja do të luajë një rol të efektshëm në jetën e re. Babai patjetër do të kalojë shumë kohë me alkoolistët e tjerë, por ky aktivitet duhet të jetë i ekuilibruar. Të njohurit e rinj që nuk dinë asgjë për alkoolizmin mund të bëhen dhe të merren në konsideratë duke pasur parasysh nevojat e tyre. Problemet e komunitetit mund të tërheqin vëmendjen. Edhe pse familja nuk ka lidhje fetare, ata mund të dëshirojnë të kontaktojnë ose të marrin pjesë në një trup fetar.

Alkoolistët që kanë përqeshur njerëzit fetarë do të ndihmohen nga kontakte të tilla. Duke qenë i pushtuar nga një përvojë frymore, i alkoolizuari do të gjejë se ka shumë gjëra të përbashkëta me këta njerëz, edhe pse mund të ndryshojë me ta për shumë çështje. Nëse nuk debaton për fenë, ai do të bëjë miq të rinj dhe është i sigurt se do të gjejë rrugë të reja dobie dhe kënaqësie. Ai dhe familja e tij mund të jenë një pikë e shkëlqyer në kongregacione të tilla. Ai mund t'u sjellë shpresë të re dhe guxim të ri shumë priftërinjve, shërbëtorëve ose rabinëve, të cilët japin gjithçka për t'i shërbyer botës sonë të trazuar. Ne e kemi ndërmend të mësipërmen vetëm si një sugjerim të dobishëm. Për sa na përket neve, nuk ka asgjë të detyrueshme në lidhje me këtë. Si njerëz jofetarë, ne nuk

mund t'i krijojmë të tjerët mendje për ta. Çdo individ duhet të konsultohet me ndërgjegjen e vet.

Ju kemi folur për gjëra serioze, ndonjëherë tragjike. Kemi pasur të bëjmë me alkoolin në aspektin më të keq. Por ne nuk jemi shumë të trashë. Nëse të sapoardhurit nuk do të mund të shihnin gëzim apo argëtim në ekzistencën tonë, ata nuk do ta donin atë. Ne këmbëngulim absolutisht për të shijuar jetën. Ne përpiqemi për të mos u dhënë pas cinizmit mbi gjendjen e kombeve dhe as nuk i mbajmë mbi supe hallet e botës. Kur shohim një njeri që zhytet në llucën që është alkoolizmi, i japim ndihmën e parë dhe vendosim atë që kemi në dispozicion. Për hir të tij, ne tregojmë dhe pothuajse rijetojmë tmerret e së kaluarës sonë. Por ata prej nesh që janë përpjekur të mbajnë mbi supe të gjithë barrën dhe hallin e të tjerëve, gjejnë se së shpejti do të mposhtemi prej tyre.

Kështu që mendojmë se gëzimi dhe e qeshura bëjnë dobi. Të huajt ndonjëherë tronditen kur shpërthejmë në gëzim për një përvojë në dukje tragjike nga e kaluara. Por pse nuk duhet të qeshim? Ne jemi shëruar dhe na është dhënë fuqia për të ndihmuar të tjerët.

Të gjithë e dinë se ata që janë me shëndet të keq dhe ata që rrallë luajnë, nuk qeshin shumë. Prandaj, çdo familje le të luajë së bashku ose veçmas, aq sa e meritojnë rrethanat e tyre. Jemi të sigurt se Zoti dëshiron që të jemi të lumtur, të gëzuar dhe të lirë. Ne nuk mund të abonohemi në besimin se kjo jetë është një vale lotësh, edhe pse dikur ishte pikërisht kjo për shumë prej nesh. Por është e qartë se ne bëjmë mjerimin tonë. Zoti nuk e bëri këtë. Evitoni atëherë, prodhimin e qëllimshëm të mjerimit, por nëse vjen telashe, shfrytëzoheni me gëzim si një mundësi për të treguar gjithëfuqinë e Tij.

Tani për shëndetin: Një trup i djegur keq nga alkooli nuk shërohet shpesh brenda natës, as mendimet e shtrembëruara dhe depresioni nuk zhduken në një shkëlqyes. Jemi të bindur se një mënyrë jetese frymore është një ripërtëritje shëndetësore më e fuqishme. Ne, që jemi shëruar nga pirja serioze, jemi mrekulli të shëndetit mendor. Por ne kanë parë transformime të jashtëzakonshme në trupin tonë. Pothuajse asnjë nga turmat tona tani nuk tregojnë shenjë dëfrimi.

Por kjo nuk do të thotë se ne shpërfillim masat e shëndetit njerëzor. Zoti e ka furnizuar me bollëk këtë botë me mjekë të shkëlqyer, psikologë dhe praktikantë të llojeve të ndryshme. Mos hezitoni t'i çoni problemet tuaja shëndetësore te këta persona. Shumica e tyre japin lirisht nga vetja, që shokët e tyre të gëzojnë mendje dhe trupa të shëndoshë. Përpiqu të kujtosh se, ndonëse Zoti ka bërë mrekulli mes nesh, kurrë nuk duhet të rrëzojmë një mjek ose psikiatër të mirë. Shërbimet e tyre shpesh janë të

domosdoshme në trajtimin e një të sapoardhuri dhe ndjekjen e rastit të tij më pas.

Një nga mjekët e shumtë që pati mundësinë ta lexonte këtë libër në formë dorëshkrimi na tha se përdorimi i ëmbëlsirave ishte shpesh i dobishëm, natyrisht në varësi të këshillave të mjekut. Ai mendonte se të gjithë alkoolistët duhet të kenë vazhdimisht çokollatë në dispozicion për vlerën e saj të shpejtë të energjisë në kohë lodhjeje. Ai shtoi se herë pas here natën lindte një dëshirë e paqartë e cila do të ngopej nga ëmbëlsirat. Shumë prej nesh kanë vënë re një tendencë për të ngrënë ëmbëlsira dhe e kanë gjetur këtë praktikë të dobishme.

Një fjalë për marrëdhëniet seksuale. Alkooli është kaq nxitës seksualisht për disa burra, saqë janë tepër të kënaqur. Herë pas here çiftet tmerrohen kur shohin se kur pihet ndërpritet, burri ka priren të jetë i pafuqishëm. Nëse nuk kuptohet arsyeja, mund të ketë një shqetësim emocional. Disa prej nesh patën këtë përvojë, vetëm për të shijuar, brenda pak muajsh, një intimitet më të mirë se kurrë. Nuk duhet të ketë ngurrim në konsultimin me një mjek apo psikolog nëse kjo gjendje vazhdon. Nuk dimë ndonjë rast ku kjo vështirësi zgjati shumë.

I alkoolizuari mund ta ketë të vështirë të rivendosë marrëdhëniet miqësore me fëmijët e tij. Mendjet e tyre të reja ishin të impresionueshme ndërsa ai po pinte. Pa thënë kështu, ata mund ta urrejnë për zemërsisht për atë që u ka bërë atyre dhe nënës së tyre. Fëmijët ndonjëherë dominohen nga një ngurtësi patetike dhe cinizëm. Ata nuk mund të duket se falin dhe harrojnë. Kjo mund të vazhdojë për muaj të tërë, shumë kohë pasi nëna e tyre të ketë pranuar mënyrën e re të jetesës dhe të të menduarit të babait.

Me kalimin e kohës ata do të shohin se ai është një njeri i ri dhe në mënyrën e tyre do t'i bëjnë të ditur. Kur kjo ndodh, ata mund të ftohen për t'u bashkuar në meditim të mëngjesit, atëherë ata mund të marrin pjesë në diskutimin e përditshëm pa rancor ose paragjykim. Që nga ajo kohë, përparimi do të jetë i shpejtë. Rezultate të mrekullueshme shpesh pasojnë një ribashkim të tillë.

Pavarësisht nëse familja shkon në baza frymore apo jo, pjesëtari i alkoolit duhet ta marrë veten nëse do të shërohej. Të tjerët duhet të binden për statusin e tij të ri përtej një hije dyshimi. Të shohësh është të besosh në shumicën e familjeve që kanë jetuar me një pijetor.

Ja një rast: një nga miqtë tanë është një duhanpirës i rëndë dhe pije kafeje. S'kishte dyshim se ai e teproi. Duke parë këtë dhe që do të thotë të jetë e dobishme, gruaja e tij filloi ta këshillonte për këtë. Ai pranoi se po i tepronte me këto gjëra, por sinqerisht tha se nuk ishte gati të ndalonte.

Gruaja e tij është një nga ata persona që me të vërtetë mendojnë se ka diçka mjaft mëkatore në lidhje me këto mallra, kështu që ajo kërcëu, dhe ajo intolerancës më në fund e hodhi në një shpërthim zemërimi. Ai u deh. Sigurisht që miku ynë e kishte gabim— i vdekur gabim. Atij iu desh ta pranonte me dhimbje këtë dhe të ndreqte gardhet e tij frymore. Edhe pse tani është një anëtar më efektiv i Alkoolistët Anonim, ai ende pi duhan dhe pi kafe, por as gruaja e tij dhe askush tjetër nuk qëndron në gjykim. Ajo sheh se e kishte gabim të bënte një çështje të zjarhtë nga një çështje e tillë, kur sëmundjet e tij më të rënda po shëroheshin me shpejtësi.

Ne kemi tre moto të vogla të cilat janë apropos. Ja ku janë:

"Gjëja e Parë së Pari "

"Jeto dhe le të jetojë "

"Lehtë e bën atë."

Kapitulli 10

PËR PUNËDHËNËSIT

Mes shumë punëdhënësve në ditët e sotme, ne mendojmë për një anëtar që ka kaluar shumë nga jeta e tij në botën e biznesit të madh. Ai ka punësuar dhe shkarkuar qindra burra. Ai e njeh alkoolin siç e sheh punëdhënësi. Pikëpamjet e tij të tanishme duhet të provohen jashtëzakonisht të dobishme për njerëzit e biznesit kudo.

Por le t'ju thotë:

Dikur isha ndihmës-menaxher i një departamenti të korporatës që punësonte gjashtë mijë e gjashtëqind burra. Një ditë sekretari im erdhi duke thënë se Z. B—— këmbënguli të fliste me mua. I thashë të thoshte se nuk isha e interesuar. E kisha paralajmëruar disa herë se kishte vetëm një mundësi më shumë. Jo shumë kohë më pas ai më kishte telefonuar nga Hartfordi në dy ditë të njëpasnjëshme, aq i dehur sa mezi fliste. I thashë se kishte kaluar, më në fund dhe përgjithmonë.

Sekretari im u kthye për të thënë se nuk ishte Z. B—— në telefon; ishte vëllai i Z. B——dhe ai dëshironte të më jepte një mesazh. Ende prisja një kërkesë për mirësjellje, por këto fjalë erdhën nëpërmjet pranuesit: "Doja vetëm t'ju thoja se Paul u hodh nga dritarja e një hoteli në Hartford të shtunën e kaluar. Ai na la një shënim duke thënë se ti ishe shefi më i mirë që ka pasur ndonjëherë dhe se nuk duhej fajësuar në asnjë mënyrë."

Një herë tjetër, ndërsa hapa një letër që shtrihej mbi tavolinën time, një prerje gazetash ra. Ishte nekrologjia e një prej shitësve më të mirë që kam pasur ndonjëherë. Pas dy javësh pije, ai kishte vendosur gishtin e këmbës mbi këmbëzën e një arme gjahu të ngarkuar- fuçia ishte në gojën e tij. E kisha liruar për pije gjashtë javë më parë.

Edhe një përvojë tjetër: zëri i një gruaje erdhi i dobët në distancë të gjatë nga Virxhinia. Ajo donte të dinte nëse sigurimi i kompanisë së burrit të saj ishte ende në fuqi. Katër ditë para se të varej në drurin e tij. Kisha qenë i detyruar ta shkarkoja për të pirë, edhe pse ishte brilant, vigjilent dhe një nga organizatorët më të mirë që kam njohur ndonjëherë.

Këtu ishin tre burra të jashtëzakonshëm të humbur në këtë botë, sepse unë nuk e kuptoja alkoolizmin si tani. Çfarë ironie— u bëra vetë alkoolist! Dhe për ndërhyrjen e një personi që kupton, mund të kisha ndjekur gjurmët e tyre. Rënia ime i kushtoi komunitetit të biznesit mijëra dollarë të panjohur, sepse duhen para të vërteta për të trajnuar një njeri për një post ekzekutiv. Këto lloj mbeturinash vazhdojnë pa pushim. Ne mendojmë se pëlhura e biznesit është goditur me një situatë e cila mund të ndihmohet nga mirëkuptimi më i mirë rreth e rrotull.

Pothuajse çdo punëdhënës modern ndjen një përgjegjësi morale për mirëqenien e ndihmës së tij dhe përpiqet t'i përmbushë këto përgjegjësi. Se ai nuk e ka bërë gjithmonë këtë për të alkoolizuarit kuptohet lehtësisht. Për të alkoolisti shpesh është dukur budalla i shkallës së parë. Për shkak të aftësisë së veçantë të punëmarrësit, ose të lidhjes së tij të fortë personale me të, punëdhënësi ndonjëherë e ka mbajtur një njeri të tillë në punë shumë më tepër se një periudhë e arsyeshme. Disa punëdhënës kanë provuar çdo ilaç të njohur. Vetëm në disa raste ka pasur mungesë durimi dhe tolerance. Dhe ne, që u kemi imponuar më të mirëve të punëdhënësve, mezi mund t'i fajësojmë nëse kanë qenë të shkurtër me ne.

Këtu, për shembull, është një shembull tipik: një oficer i një prej institucioneve bankare më të mëdha në Amerikë e di se unë nuk pi më. Një ditë më tregoi për një ekzekutiv të së njëjtës bankë, i cili, nga përshkrimi i tij, ishte padyshim alkoolist. Kjo m'u duk si një mundësi për të qenë e dobishme, kështu që kalova dy orë duke folur për alkoolizmin, sëmundjen dhe i përshkrova simptomat dhe rezultatet sa më mirë që mundja. Komenti i tij ishte: "Shumë interesant. Por jam i sigurt se ky njeri ka mbaruar së pirë. Ai sapo është kthyer nga pushimi i tre muajve, ka marrë një kurë, duket mirë dhe për të kapur çështjen, bordi i drejtorëve i tha se ky ishte shansi i tij i fundit."

E vetmja përgjigje që mund të bëja ishte se nëse burri do të ndiqte modelin e zakonshëm, ai do të shkonte në një pirja e tepruar më të madh se kurrë. Ndjeva se kjo ishte e pashmangshme dhe pyesja veten nëse banka po i bënte atij njeriu një padrejtësi. Pse të mos e sjellim në kontakt me disa nga turmat tona alkoolike? Ai mund të ketë një shans. Theksova se nuk kisha pasur asgjë për të pirë çfarëdo që të ishte për tre vjet, dhe kjo përballë vështirësive që do të kishin bërë nëntë në dhjetë burra të pinin kokën. Pse jo të paktën t'i japim atij një mundësi për të dëgjuar historinë time? "Oh jo",—tha miku im,—"ky djalë ose ka mbaruar me pije alkoolike, ose është pa punë. Nëse ai ka fuqinë dhe guximin tuaj, ai do të bëjë notën."

Doja t'i hidhja duart në shkurajim, sepse pashë se nuk kisha arritur ta ndihmoja shokun tim bankier të kuptonte. Ai thjesht nuk mund të besonte se vëllai-ekzekutivi i tij vuante nga një sëmundje e rëndë. Nuk kishte asgjë për të bërë përveçse të prisje. Tani ai njeri rrëshqiti dhe u pushua nga puna. Pas shkarkimit të tij, ne kontaktuam me të. Pa shumë zhurmë, ai pranoi parimet dhe procedurat që na kishin ndihmuar. Ai është padyshim në rrugën e shërimit. Për mua, ky incident ilustron mungesën e kuptueshmërisë për atë që në të vërtetë e dëmton alkoolistin dhe mungesën e njohurisë se çfarë pjese mund të marrin punëdhënësit në mënyrë të leverdisshme për të shpëtuar punonjësit e tyre të sëmurë.

Nëse dëshiron të ndihmosh, mund të jetë mirë të shpërfillësh pijen tënde ose mungesën e saj. Pavarësisht nëse je pijanec i fortë, pijanec i moderuar ose antialkoolist, mund të kesh disa mendime mjaft të forta, ndoshta paragjyqime. Ata që pinë në mënyrë të moderuar mund të jenë më të mërzitur me një alkoolist sesa një abstenues total. Duke pirë herë pas here dhe duke kuptuar reagimet e tua, është e mundur që të jesh mjaft i sigurt për shumë gjëra, të cilat, për sa i përket alkoolistit, nuk janë gjithmonë kështu. Si pijanec i moderuar, mund ta marrësh pijen ose ta lësh të qetë. Kur të duash, kontrollon pijen. Nga një mbrëmje, mund të shkosh në një pirja e tepruar të butë, të ngrihesh në mëngjes, të tundësh kokën dhe të shkosh në biznes. Për ty, pijet alkoolike nuk janë problem i vërtetë. Nuk mund ta kuptosh pse duhet të jetë për askënd tjetër, të shpëtosh shtyllën kurrizore dhe budallain.

Kur kemi të bëjmë me një alkoolist, mund të ketë një bezdisje të natyrshme që një njeri mund të jetë kaq i dobët, budalla dhe i papërgjegjshëm. Edhe kur e kupton më mirë sëmundjen, mund të të duket sikur kjo ndjenjë po rritet.

Një vështrim i alkoolistit në organizatën tuaj është shumë herë ndriçues. A nuk është zakonisht brilant, mendim i shpejtë, imagjinar dhe i pëlqyeshëm? Kur është esëll, a nuk punon fort dhe a ka zotësi për t'i bërë gjërat? Po të kishte këto cilësi dhe të mos pinte, a do t'ia viente t'i mbante?

A duhet të ketë të njëjtën konsideratë si punonjësit e tjerë të sëmurë? A ia vlen të shpëtojë? Nëse vendimi juaj është po, qoftë arsyeja humanitare, apo biznesi, apo të dyja, atëherë sugjerimet e mëposhtme mund të jenë të dobishme.

A mund ta hedhësh poshtë ndjenjën se ke të bësh vetëm me zakonin, me kokëfortësinë ose me një vullnet të dobët? Nëse kjo paraqet vështirësi në rileximin e kapitujve dy dhe tre, ku sëmundja alkoolike diskutohet gjatë mund të vlejë. Ti, si biznesmen, dëshiron të dish gjërat e nevojshme para se të shqyrtosh rezultatin. Nëse pranon se punonjësi yt është i sëmurë, a mund t'i falet për atë që ka bërë në të kaluarën? A mund të harrohen absurditetet e tij të kaluara? A mund të vlerësohet se ai ka qenë viktimë e mendimeve dredha-dredha, të shkaktuara drejtpërdrejt nga veprimi i alkoolit në trurin e tij?

Më kujtohet mirë tronditja që mora kur një mjek i shquar në Çikago më tregoi për rastet kur presioni i lëngut kurrizor në të vërtetë këputi trurin. S'është për t'u habitur që një alkoolist është çuditërisht irracional. Kush nuk do të ishte, me një tru kaq të ethshëm? Pirësit normalë nuk janë aq të prekur dhe as nuk mund t'i kuptojnë aberrimet e alkoolistëve.

Burri yt ndoshta është përpjekur të fshehin një sërë problemesh, ndoshta mjaft i çrregullt. Ndoshta janë të pështirë. Ju mund të jeni në humbje për të kuptuar se si një njeri i tillë në dukje i respektueshëm mund të jetë kaq i përfshirë. Por këto gërvishtje në përgjithësi mund të ngarkohen, sado të këqija të jenë, për veprimin anormal të alkoolit në mendjen e tij. Kur pi, ose kur kalon një betejë, një alkoolist, ndonjëherë modeli i ndershmërisë kur është normal, do të bëjë gjëra të pabesueshme. Pas kësaj, zmbrapsje i tij do të jetë i tmerrshëm. Pothuajse gjithmonë, këto qëndrim grotesk nuk tregojnë asgjë më shumë se kushtet e përkohshme.

Kjo nuk do të thotë se të gjithë alkoolistët janë të ndershëm dhe të drejtë kur nuk pinë. Sigurisht që nuk është kështu dhe shpesh njerëz të tillë mund t'ju imponojnë. Duke parë përpjekjen tuaj për të kuptuar dhe ndihmuar, disa burra do të përpiqen të përfitojnë nga mirësia juaj. Nëse jeni të sigurt se njeriu juaj nuk dëshiron të ndalet, ai gjithashtu mund të shkarkohet: sa më shpejt aq më mirë. Ju nuk jeni duke i bërë atij një nder duke e mbajtur atë në. Shkarkimi i një individi të tillë mund të jetë një bekim për të. Mund të jetë vetëm shakaja që i duhet. E di, në rastin tim të veçantë, se asgjë që kompania ime nuk mund të kishte bërë nuk do të më kishte ndaluar. Për aq kohë sa isha në gjendje të mbaja pozicionin tim, nuk mund ta kuptoja se sa e rëndë ishte situata ime. Po të më kishin pushuar nga puna i pari dhe po të kishin marrë masa për të parë se më ishte paraqitur zgjidhja që përmban ky libër, mund t'u isha kthyer gjashtë muaj më vonë, një njeri i mirë.

Por ka shumë burra që duan të ndalojnë, dhe me ta mund të shkosh larg. Trajtimi juaj i kuptimit të rasteve të tyre do të paguajë dividendë.

Ndoshta ke në mendje një njeri të tillë. Ai dëshiron të mos pini më dhe doni ta ndihmoni, edhe pse bëhet fjalë vetëm për biznes të mirë. Tani di më shumë për alkoolizmin. Ju mund të shihni se ai është mendërisht dhe fizikisht i sëmurë. Ju jeni të gatshëm të anashkaloni shfaqjet e tij të kaluara. Ta zëmë se një qasje është bërë diçka e tillë:

Thuaj se e di për pirjen e tij, se duhet të ndalet. Ju mund të thoni se i vlerësoni aftësitë e tij, do të dëshironit ta mbanit atë, por nuk mundet, nëse ai vazhdon të pijë. Një qëndrim i vendosur në këtë pikë ka ndihmuar shumë prej nesh.

Më pas, ai mund të sigurohet se nuk ke ndër mend të japësh leksione, të moralizosh ose të dënosh; se nëse kjo bëhej më parë, kjo ishte për shkak të keqkuptimit. Nëse është e mundur, shpreh mungesën e ndjenjës së fortë ndaj tij. Në këtë pikë, mund të jetë mirë të shpjegohet alkoolizmi, sëmundja. Thuaj se beson se ai është një person i rëndë, me këtë kualifikim— ndoshta duke qenë i sëmurë fatalisht, a dëshiron të shërohet menjëherë? Ju pyesni sepse shumë alkoolistë, duke qenë të shtrembëruar dhe të droguar, nuk duan të heqin dorë. Por a është ai? A do të ndër marrë çdo hap të nevojshëm, do t'i nënshtrohet çdo gjëje për t'u bërë mirë, për të ndaluar pirjen përgjithmonë?

Nëse ai thotë po, a e ka me të vërtetë me gjithë mend, apo brenda mendon se po të mashtrohet, dhe se pas pushimit dhe trajtimit do të jetë në gjendje të largohet me disa pije herë pas here? Ne besojmë se një njeri duhet të hetohet tërësisht në këto pika. Ji i kënaqur që ai nuk po mashtrohet veten ose ty.

Nëse e përmendni këtë libër është një çështje e diskrecionit tuaj. Nëse ai temporizon dhe ende mendon se mund të pijë përsëri, madje edhe birrë, ai mund të shkarkohet edhe pas arratisje e dehur tjetër që, nëse është i alkoolizuar, ai është pothuajse sigurisht që do të ketë. Ai duhet ta kuptojë këtë me forcë. Ose ke të bësh me një njeri që mund dhe do të bëhet mirë, ose nuk je. Nëse jo, pse të humbim kohë me të? Kjo mund të duket e rëndë, por zakonisht është rruga më e mirë.

Pasi të kënaqesh se njeriu yt dëshiron të shërohet dhe se do të shkojë në çdo ekstrem për ta bërë këtë, mund të sugjerosh një rrugë të caktuar veprimi. Për shumicën e alkoolistëve që pijnë ose që thjesht po kalojnë një grimcë, një sasi e caktuar e trajtimit fizik është e dëshirueshme, madje e domosdoshme. Sigurisht, çështja e trajtimit fizik duhet t'i drejtohet

mjekut tuaj. Cilado qoftë metoda, qëllimi i saj është të pastrojë plotësisht mendjen dhe trupin e efekteve të alkoolit. Në duart kompetente, kjo rrallë kërkon shumë kohë dhe as nuk është shumë e shtrenjtë. Njeriu yt do të shkojë më mirë nëse vendoset në një gjendje të tillë fizike, saqë mund të mendojë drejt dhe të mos dëshirojë më pije alkoolike. Nëse i propozoni atij një procedurë të tillë, mund të jetë e nevojshme të avancohet kostoja e trajtimit, por ne besojmë se duhet bërë e qartë se çdo shpenzim do të zbritet më vonë nga paga e tij. Është më mirë që ai të ndihet plotësisht përgjegjës.

Nëse njeriu juaj e pranon ofertën tuaj, duhet theksuar se trajtimi fizik nuk është veçse një pjesë e vogël e tablosë. Edhe pse po i kushtoni kujdesin më të mirë mjekësor të mundshëm, ai duhet të kuptojë se duhet t'i nënshtrohet një ndryshimi në zemër. Për të pirë më shumë do të duhet një transformim i mendimit dhe qëndrimit. Të gjithë duhej ta vendosnim rimëkëmbjen mbi gjithçka, sepse pa shërim do të kishim humbur si shtëpinë, ashtu edhe biznesin.

A mund të kesh besim te aftësia e tij për t'u shëruar? Ndërsa në temën e besimit, a mund të adoptoni qëndrimin se për aq sa ju intereson, kjo do të jetë një çështje rreptësisht personale, që dereliktions tij alkoolike, trajtimi gati për t'u ndërmarrë, nuk do të diskutohet kurrë pa pëlqimin e tij? Mund të jetë mirë të bisedojmë gjatë me të në kthimin e tij.

Për t'iu kthyer temës së këtij libri: Ai përmban sugjerime të plota me anë të të cilave punonjësi mund të zgjidhë problemin e tij. Për ju, disa nga idetë që përmban janë unike. Ndoshta nuk jeni shumë në simpati për qasjen që sugjerojmë. Në asnjë mënyrë nuk e ofrojmë si fjalën e fundit për këtë temë, por për sa na përket neve, ajo ka punuar me ne. Në fund të fundit, a nuk po kërkon rezultate dhe jo metoda? Pavarësisht nëse punonjësit tuaj i pëlqen apo jo, ai do të mësojë të vërtetën e zymtë për alkoolizmin. Kjo nuk do ta lëndojë pak, edhe pse ai nuk shkon për këtë ilaç.

Ju sugjerojmë ta tërhiqni librin në vëmendjen e mjekut që do të marrë pjesë në pacientin tuaj gjatë trajtimit. Nëse libri lexohet në momentin që pacienti është në gjendje, ndërsa është në depresion akut, realizimi i gjendjes së tij mund të vijë tek ai.

Shpresojmë që mjeku t'i tregojë pacientit të vërtetën për gjendjen e tij, çfarëdo që të ndodhë. Kur njeriu paraqitet me këtë vëllim është më mirë që askush të mos i thotë se duhet t'u përmbahet sugjerimeve të tij. Njeriu duhet të vendosë vetë.

Ju jeni duke vënë bast, sigurisht, se qëndrimi juaj i ndryshuar dhe përmbajtja e këtij libri do të jetë i suksesshëm. Në disa raste do të ndodhë, e në disa të tjera jo. Por ne mendojmë që nëse ngulmon, përqindja e

sukseseve do të të kënaqë. Kur puna jonë përhapet dhe numri ynë rritet, shpresojmë se punonjësit tuaj mund të vihen në kontakt personal me disa prej nesh. Ndërkohë, jemi të sigurt se mund të arrihet shumë vetëm nga përdorimi i librit.

Në kthimin e punonjësit tuaj, bisedoni me të. Pyete nëse mendon se e ka përgjigjen. Nëse ndihet i lirë të diskutojë problemet e tij me ju, nëse e di që ju e kuptoni dhe nuk do të mërzhitet nga asgjë që dëshiron të thotë, ai ndoshta do të jetë në një fillim të shpejtë.

Në lidhje me këtë, a mund të mbetesh i patrazuar nëse burri vazhdon të të thotë gjëra tronditëse? Për shembull, ai mund të zbulojë se e ka bllokuar llogarinë e tij të shpenzimeve ose se ka planifikuar t'ju largojë klientët tuaj më të mirë. Në fakt, ai mund të thotë pothuajse çdo gjë nëse e ka pranuar zgjidhjen tonë, e cila, siç e dini, kërkon ndershmëri rigoroze. A mund ta ngarkoni këtë pasi do të bënit një llogari të keqe dhe të filloni të freskët me të? Nëse ai ju detyrohet para ju mund të dëshironi të bëni kushte.

Nëse ai flet për situatën e tij në shtëpi, pa dyshim që mund të bësh sugjerime të dobishme. A mund të flasë sinqerisht me ju për aq kohë sa nuk mban përralla biznesi apo nuk kritikon bashkëpunëtorët e tij? Me këtë lloj punonjësi një qëndrim i tillë do të urdhërojë besnikëri të palëkundshme.

Armiqtë më të mëdhenj të ne të alkoolizuarve janë mëria, xhelozia, zilia, zhgënjimi dhe frika. Kudo që njerëzit të mbledhen së bashku në biznes, do të ketë rivalitete dhe, duke dalë nga këto, një sasi e caktuar e politikës së zyrës. Ndonjëherë ne alkoolistët kemi një ide se njerëzit po përpiqen të na rrëzojnë. Shpesh kjo nuk është kështu fare. Por ndonjëherë pija jonë do të përdoret politikisht.

Një rast na vjen në mendje në të cilin një individ keqdashës bënte gjithmonë shaka të vogla miqësore për shfrytëzimin e pirjes së alkoolit. Në këtë mënyrë ai mbante përralla dinake. Në një rast tjetër, një alkoolist u dërgua në spital për t'u kuruar. Vetëm disa e dinin në fillim, por brenda një kohe të shkurtër, ajo u faturua në të gjithë kompaninë. Natyrisht, kjo lloj gjëje e zvogëloi mundësinë e shërimit të njeriut. Punëdhënësi shumë herë mund ta mbrojë viktimën nga ky lloj fjalimi. Punëdhënësi nuk mund të luajë favoritë, por ai gjithmonë mund të mbrojë një njeri nga provokimi i panevojshëm dhe kritikën e padrejtë.

Si klasë, alkoolistët janë njerëz energjikë. Ata punojnë shumë dhe luajnë shumë. Njeriu yt duhet të jetë në takimin e tij për të bërë mirë. Duke qenë disi i dobësuar dhe duke u përballur me ndreqjen fizike dhe

mendore të një jete që nuk njih alkool, ai mund ta teprojë. Mund t'ju duhet ta frenoni dëshirën e tij për të punuar gjashtëmbëdhjetë orë në ditë. Mund të të duhet ta nxitësh të luajë herë pas here. Ai mund të dëshirojë të bëjë shumë për alkoolistët e tjerë dhe diçka e tillë mund të vijë gjatë orëve të punës. Një sasi e arsyeshme gjerësie do të jetë e dobishme. Kjo vepër është e nevojshme për të ruajtur sobrietin e tij.

Pasi njeriu juaj të ketë shkuar së bashku pa pirë disa muaj, ju mund të jeni në gjendje të përdorni shërbimet e tij me punonjësit e tjerë që pinë. Sigurisht, ata janë të gatshëm të përfshihet një person i tretë. Një i alkoolizuar që është shëruar, por mban një relativisht të parëndësishme punë, mund të flasë me një njeri me një pozitë më të mirë. Duke qenë në baza krejtësisht të ndryshme të jetës, ai nuk do të përfitojë kurrë nga situata.

Njeriut tënd mund t'i besohet. Përvoja e gjatë me justifikimet alkoolike ngjall natyrshëm dyshime. Kur gruaja e tij thërret më pas duke thënë se është i sëmurë, mund të hidhesh në përfundimin se ai është i dehur. Nëse ai është, dhe është ende duke u përpjekur për të marrë veten, ai do t'ju tregojë për këtë, edhe nëse kjo do të thotë humbjen e punës së tij. Sepse ai e di se duhet të jetë i ndershëm nëse do të jetonte fare. Ai do ta vlerësojë duke e ditur se nuk po e shqetësoni aspak kokën për të, se nuk jeni dyshues dhe as nuk po përpiqeni ta drejtoni jetën e tij kështu që ai do të mbrohet nga tundimi për të pirë. Nëse ai është duke ndjekur me ndërgjegje programin e rimëkëmbjes, ai mund të shkojë kudo që biznesi juaj mund ta thërrasë atë.

Në rast se ai pengohet, edhe një herë, do t'ju duhet të vendosni nëse do ta lini të shkojë. Nëse jeni të sigurt se ai nuk do të thotë biznes, nuk ka dyshim se ju duhet ta shkarkoni atë. Nëse, përkundrazi, je i sigurt se ai po bën çmos, mund të dëshirosh t'i japësh një mundësi tjetër. Por ju nuk duhet të ndjeheni nën asnjë detyrim për ta mbajtur atë të ndezur, sepse detyrimi juaj është shkarkuar mirë tashmë.

Ka edhe një gjë tjetër që mund të dëshironi të bëni. Nëse organizata juaj është e madhe, drejtuesit tuaj të rinj mund të pajisen me këtë libër. Ju mund t'u bëni të ditur se nuk keni grindje me alkoolistët e organizatës suaj. Këta juniorë shpesh janë në një pozitë të vështirë. Burrat nën to janë shpesh miqtë e tyre. Pra, për një arsye ose për një tjetër, ata i mbulojnë këta burra, duke shpresuar se gjërat do të marrin një kthesë për mirë. Ata shpesh rrezikojnë pozitën e tyre duke u përpjekur të ndihmojnë seriozisht pirësit që duhej të ishin pushuar nga puna kohë më parë, ose përndryshe u jepej mundësia të shëroheshin.

Pas leximit të këtij libri, një ekzekutiv i ri mund të shkojë tek një njeri i tillë dhe t'i thotë afërsisht këtë: "Shiko këtu, Ed. Doni të ndaloni së pirëi

apo jo? Më vendos në vend sa herë që dehes. Nuk është e drejtë për mua apo për firmën. Kam mësuar diçka për alkoolizmin. Nëse je i alkoolizuar, je një i sëmurë i fuqishëm. Ti sillesh si një i tillë. Firma dëshiron t'ju ndihmojë ta kaloni dhe nëse jeni të interesuar, ka një rrugëdalje. Nëse po, e kaluara juaj do të harrohet dhe fakti që ju u larguat për trajtim nuk do të përmendet. Por nëse nuk mundesh, ose nuk do të ndalosh së pirë, mendoj se duhet të japësh dorëheqjen."

Ekzekutivi juaj i ri mund të mos jetë dakord me përmbajtjen e librit tonë. Ai nuk ka nevojë dhe shpesh nuk duhet t'ia tregojë perspektivën e tij alkoolike. Por të paktën ai do ta kuptojë problemin dhe nuk do të mashtrohet më nga premtimet e zakonshme. Ai do të jetë në gjendje të marrë një pozicion me një njeri të tillë që është jashtëzakonisht i drejtë dhe katror. Ai nuk do të ketë arsye të tjera për të mbuluar një punonjës të alkoolizuar.

Kjo do të thotë se askush: Nuk duhet pushuar nga puna vetëm sepse është i alkoolizuar. Nëse ai dëshiron të ndalojë, atij duhet t'i jepet një shans i vërtetë. Nëse nuk mundet, ose nuk dëshiron të ndalet, ai duhet të shkarkohet. Përjashtimet janë të pakta.

Ne mendojmë se kjo metodë e qasjes do të kryejë disa gjëra. Kjo do të lejojë rehabilitimin e njerëzve të mirë. Në të njëjtën kohë nuk do të ndieni ngurrim për të hequr qafe veten nga ata që nuk mund ose nuk do të ndalojnë. Alkoolizmi mund t'i shkaktojë organizatës suaj dëme të konsiderueshme në humbjen e kohës, burrave dhe reputacionit të saj. Shpresojmë se sugjerimet tona do t'ju ndihmojnë të lidhni këtë rrjedhje ndonjëherë serioze. Ne mendojmë se jemi të arsyeshëm kur ju kërkojmë që t'i ndaloni këto mbeturina dhe t'i jepni një shans njeriut tuaj me vlerë.

Ditën e djeshme iu bë një qasje zëvendëspresidentit të një shqetësimi të madh industrial. Ai tha: "Jam shumë i lumtur që ju djema e morët pijen tuaj. Por politika e kësaj kompanie nuk është të ndërhyjë në zakonet e punonjësve tanë. Nëse një njeri pi aq shumë sa që puna e tij vuan, ne e pushojmë nga puna. Nuk e shoh se si mund të na ndihmosh, sepse siç e sheh, ne nuk kemi ndonjë problem alkoolik." E njëjta kompani shpenzon miliona për kërkime çdo vit. Kostoja e tyre e prodhimit llogaritet në një pikë të hollë decimale. Ata kanë objekte rekreative. Ka sigurim të kompanisë. Ka një interes reale, si humanitar, ashtu edhe biznes, në mirëqenien e punonjësve. Por alkoolizmi, epo, ata thjesht nuk besojnë se e kanë.

Ndoshta ky është një qëndrim tipik. Ne, që kolektivisht kemi parë një jetë të madhe biznesi, të paktën nga këndi alkoolik, na u desh t'i buzëqeshnim mendimit të sinqertë të këtij zotërie. Ai mund të tronditet nëse e dinte se sa alkoolizëm po i kushton organizatës së tij një vit. Kjo

kompani mund të strehojë shumë alkoolistë aktualë ose të mundshëm. Ne besojmë se menaxherët e ndërmarrjeve të mëdha shpesh kanë pak ide se sa i përhapur është ky problem. Edhe nëse mendon se organizata jote nuk ka asnjë problem me alkoolin, mund të paguajë për të hedhur një vështrim tjetër poshtë vijës. Ju mund të bëni disa zbulime interesante.

Sigurisht, ky kapitull u referohet alkoolistëve, të sëmurëve, njerëzve të çrregullt. Ajo që kishte në mendje miku ynë, zëvendëspresidenti, ishte pijaneci i zakonshëm ose pijanec. Sa për ta, politika e tij është padyshim e shëndoshë, por ai nuk bëri dallim midis njerëzve të tillë dhe të alkoolizuarve.

Nuk duhet pritur që një punonjës i alkoolizuar të marrë një sasi të shpërpjestuar kohe dhe vëmendjeje. Ai nuk duhet të bëhet i preferuar. Lloji i duhur i njeriut, lloji që shërohet, nuk do ta dojë këtë lloj gjëje. Ai nuk do të imponojë. Larg saj. Ai do të punojë si djalli dhe do t'ju falënderojë për ditën e tij të vdekjes.

Sot, unë kam një shoqëri të vogël. Janë dy punonjës të alkoolizuar, të cilët prodhojnë deri në pesë shitës normalë. Por pse jo? Ata kanë një qëndrim të ri dhe janë shpëtuar nga një vdekje e gjallë. Më ka pëlqyer çdo moment i kaluar për t'i ndrequr.

Kapitulli 11

NJË VIZION PËR TY

Shumica e njerëzve normalë, pirja do të thotë miqësi, shoqëri dhe imagjinatë shumëngjyrëshe. Do të thotë çlirim nga kujdesi, mërzia dhe shqetësimi. Është një intimitet i gëzueshëm me miqtë dhe një ndjenjë se jeta është e mirë. Por jo kështu me ne në ato ditët e fundit të pirjes së tepërt. Kënaqësitë e vjetra ishin zhdukur. Ato ishin veçse kujtime. Kurrë nuk mund të rimarrim momentet e mëdha të së kaluarës. Kishte një dëshirë të zjarrtë për të gëzuar jetën si dikur dhe një fiksion që të copëtonte zemrën se një mrekulli e re kontrolli do të na jepte mundësi ta bënim këtë. Kishte gjithmonë edhe një përpjekje dhe një dështim tjetër.

Sa më pak njerëz të na toleronin, aq më shumë tërhiqeshim nga shoqëria, nga vetë jeta. Ndërsa bëheshim nënshtetas të Mbretit Alkohol, banorë të lëkundur të mbretërisë së tij të çmendur, avulli drithërues që është vetmia u vendos. Ajo u trash, duke u bërë gjithnjë e më e zezë. Disa prej nesh kërkuan vende të ndyra, me shpresën për të gjetur shoqëri

dhe miratim të mirëkuptueshëm. Për momentin e bëmë— atëherë do të vinte harresa dhe zgjimi i tmerrshëm për t'u përballur me katër kalorësit e shëmtuar: Terrori, pësjtjellimi, zhgënjimi, dëshpërimi. Pijanecët e palumtur që lexojnë këtë faqe do ta kuptojnë!

Tani dhe pastaj një pijanec serioz, duke qenë i thatë në momenti thotë: "Nuk më mungon fare. Ndiresh më mirë. Puno më mirë. Duke kaluar një kohë më të mirë." Si ish-alkoolistë, ne buzëqeshim me një aleat të tillë. Ne e dimë se miku ynë është si një djalë që fishkëllen në errësirë për të mbajtur lart shpirtrat e tij. Ai e mashtron veten. Përbrenda ai jepte gjithçka për të marrë gjysmë duzine pijesh dhe për t'u larguar me ta. Ai tani do të provojë përsëri lojën e vjetër, sepse nuk është i lumtur për sobrietin e tij. Ai nuk mund ta përfytyrojë jetën pa alkool. Një ditë ai nuk do të jetë në gjendje të imagjinojë jetën as me alkool, as pa të. Atëherë ai do ta njohë vetminë, siç bëjnë pak. Ai do të jetë në vendin e hedhjes. Ai do të dëshirojë fundin.

Ne kemi treguar se si kemi dalë nga poshtë. Ju thoni: "Po, unë jam i gatshëm. Por, a do të më dërgojnë në një jetë ku do të jem budalla, i mërzitshëm dhe i trashë, si disa njerëz të drejtë që shoh? E di që duhet të shkoj mirë pa pije alkoolike, por si mund ta bëj? A keni një zëvendësues të mjaftueshëm?"

Po, ka një zëvendësues, dhe është shumë më tepër se kaq. Është një shoqëri në Alkoolistët Anonim. Atje do të gesh çlirim nga kujdesi, mërzia dhe shqetësimi. Imagjinata juaj do të pushohet nga puna. Jeta do të thotë diçka më në fund. Vitet më të kënaqshme të ekzistencës suaj janë përpara. Kështu ne gjejmë shoqërinë, e po kështu edhe ju.

"Si do të ndodhë kjo?" pyet ti. "Ku jam unë për t'i gjetur këta njerëz?"

Do t'i takosh këta miq të rinj në komunitetin tënd. Pranë jush alkoolistët po vdesin të pafuqishëm si njerëzit në një anije që po fundoset. Nëse jeton në një vend të madh, ka qindra. Të lartë dhe të ulët, të pasur dhe të varfër, këta janë shokët e ardhshëm të alkoolistëve anonimë. Midis tyre do të bëni miq të përjetshëm. Do të jeni të lidhur me ta me lidhje të reja dhe të mrekullueshme, sepse do t'i shpëtoni fatkeqësisë së bashku dhe do të filloni sup më sup udhëtimin tuaj të përbashkët. Atëherë do ta dish se ç'do të thotë të japësh nga vetja, që të tjerët të mbijetojnë dhe të rizbulojnë jetën. Do të mësosh kuptimin e plotë të fjalës "Duaje të afërmin si veten tënde".

Mund të duket e pabesueshme që këta burra të bëhen edhe një herë të lumtur, të respektuar dhe të dobishëm. Si mund të dalin nga një mjerim i tillë, reputacioni i keq dhe mungesa e shpresës? Përgjigjja praktike është

se meqë këto gjëra kanë ndodhur mes nesh, ato mund të ndodhin me ju. Po t'i dëshirosh mbi të gjitha dhe të jesh i gatshëm ta përdorësh përvojën tonë, jemi të sigurt se do të vijmë. Epoka e mrekullive është ende me ne. Vetë rimëkëmbja jonë e vërteton këtë!

Shpresa jonë është që kur ky libri të nisë në valën botërore të alkoolizmit, pirësit e mundur do ta kapin atë, për të ndjekur sugjerimet e tij. Shumë, jemi të sigurt, do të ngrihen në këmbë dhe do të marshojnë. Ata do t'u afrohen edhe të sëmurëve të tjerë dhe shoqëritë e Alkoolistëve Anonim mund të mbijnë në çdo qytet dhe hamlet, strehë për ata që duhet të gjejnë një rrugëdalje.

Në kapitullin "Të Punosh me të Tjerët" mblodhe një ide se si i afrohem dhe i ndihmojmë të tjerët për shëndetin. Ta zëmë se nëpërmjet jush disa familje kanë adoptuar këtë mënyrë jetese. Ju do të dëshironi të dini më shumë se si të procedoni nga kjo pikë. Ndoshta mënyra më e mirë për t'ju trajtuar në një vështrim të së ardhmes suaj do të jetë për të përshkruar rritjen e Shoqatës mes nesh. Ja një tregim i shkurtër:

Vite më parë, në 1935, një nga numri ynë bëri një udhëtim në një qytet të caktuar perëndimor. Nga pikëpamja e biznesit, udhëtimi i tij doli keq. Po të kishte qenë i suksesshëm në sipërmarrjen e tij, ai do të ishte vënë në këmbë financiarisht, gjë që, në atë kohë, dukej me rëndësi jetike. Por sipërmarrja e tij përfundoi në një padi ligjore dhe u bllokua plotësisht. Procesi u qëllua me shumë ndjenja dhe polemika të forta.

I shkurajuar hidhur, ai u gjend në një vend të çuditshëm, i diskredituar dhe pothuajse i thyer. Ende i dobët fizikisht dhe esëll, por disa muaj, ai pa se gjendja e tij e vështirë ishte e rrezikshme. Ai donte kaq shumë të fliste me dikë, por kush? Një pasdite të zymtë ai eci në një holl hoteli duke pyetur veten se si do të paguhej fatura e tij. Në një skaj të dhomës qëndronte një doracak e mbuluar me xham e kishave lokale. Poshtë hollit një derë u hap në një bar tërheqës. Ai mund të shihte turmën e i gjallë brenda. Atje do të gjente shoqëri dhe lirim. Po të mos pinte ca pije, mund të mos kishte guximin të rriste një të njohur dhe do të kishte një fundjavë të vetmuar.

Sigurisht, ai nuk mund të pinte, por pse të mos ulej me shpresë në një tavolinë, një shishe ale xhenxhefil para tij? Në fund të fundit, a nuk kishte qenë esëll gjashtë muaj tani? Ndoshta ai mund të përballonte, të themi, tri pije, jo më! Frika e kapi. Ai ishte në akull të hollë. Përsëri ishte çmenduria e vjetër dhe tinëzare— ajo pija e parë. Me një dridhje, ai u kthye dhe eci poshtë hollit për në doracak e kishës. Muzika dhe muhabet i gjallë ende lundronin tek ai nga lokali.

Por, ç'të themi për përgjegjësitë e tij— familjen e tij dhe burrat që do të vdisnin, sepse nuk do të dinin si të shëroheshin, ah—po, ata të alkoolizuarit e tjerë? Duhet të ketë shumë të tillë në këtë qytet. Ai do t'i telefononte një kleriku. Shëndeti i tij u kthye dhe ai falënderoi Zoti. Duke zgjedhur një kishë rastësisht nga doracak, ai hyri në një kabinë dhe ngriti marrësin.

Thirrja e tij drejtuar klerikut e çoi atë tani te një banor i caktuar i qytetit, i cili, edhe pse më parë ishte i aftë dhe i respektuar, atëherë po i afrohej nadirit të dëshpërimit alkoolik. Ishte situata e zakonshme: shtëpia në rrezik, gruaja e sëmurë, fëmijët e shpërqendruar, faturat në arredim dhe qëndrimi i dëmtuar. Ai kishte një dëshirë të dëshpëruar për të ndaluar, por nuk pa rrugëdalje, sepse kishte provuar me ngulm shumë rrugë shpëtimi. I vetëdijshëm për të qenë disi anormal, burri nuk e kuptoi plotësisht se ç'do të thotë të jesh i alkoolizuar. **(Kjo i referohet vizitës së parë të Bill me Dr. Bob. Këta njerëz më vonë u bënë bashkëthemelues të AA. Kjo rezultoi në grupin e parë të A.A., në Akron, Ohio, në 1935.)*

Kur miku ynë tregoi përvojën e tij, burri pranoi se asnjë sasi vullneti që mund të merrte nuk mund ta ndalonte pijen e tij për një kohë të gjatë. Një përvojë frymore, pranoi ai, ishte absolutisht e nevojshme, por çmimi dukej i lartë mbi bazën e sugjeruar. Ai tregoi se si jetonte vazhdimisht i shqetësuar për ata që mund të merrnin vesh për alkoolizmin e tij. Sigurisht, ai kishte fiksimin e njohur alkoolik që pak veta e dinin për pirjen e tij. Pse, argumentoi ai, nëse ai do të humbiste pjesën e mbetur të biznesit të tij, vetëm për t'i sjellë akoma më shumë vuajtje familjes së tij, duke pranuar marrëzisht gjendjen e tij të vështirë tek njerëzit nga të cilët ai bëri jetesën e tij? Ai do të bënte gjithçka, tha ai, por kjo.

Megjithatë, duke qenë i intriguar, ai e ftoi mikun tonë në shtëpinë e tij. Disa kohë më vonë, dhe ashtu si mendonte se po merrte nën kontroll situatën e tij të pijeve, ai vazhdoi një pirja e tepruar ulëritës. Për të, kjo ishte rrëmuja që i dha fund të gjitha gërvishtjeve. Ai pa se do t'i duhej t'i përballonte problemet e tij në mënyrë katrore, që Zoti t'i jepte mjeshtëri.

Një mëngjes e mori demin nga brirët dhe u nis për t'u treguar atyre që kishin frikë se çfarë kishte qenë halli i tij. Ai u prit çuditërisht mirë dhe mësoi se shumë veta e dinin për pirjen e tij. Duke hyrë në makinën e tij, ai bëri xhiron e njerëzve që kishte lënduar. Ai dridhej ndërsa shkonte, sepse kjo mund të nënkuptojë rrënim, veçanërisht për një person në linjën e tij të biznesit.

Në mesnatë ai u kthye në shtëpi i rraskapitur, por shumë i lumtur. Ai nuk ka pirë që atëherë. Siç do ta shohim, ai tani do të thotë shumë për komunitetin e tij dhe detyrimet kryesore të tridhjetë viteve të pirjes së fortë janë riparuar në katër.

Por jeta nuk ishte e lehtë për dy miqtë. Shumë vështirësi u paraqitën. Të dy panë se duhet të qëndrojnë aktivë frymësisht. Një ditë thirrën kryeinfermieren e një spitali lokal. Ata shpjeguan nevojën e tyre dhe pyetën nëse ajo kishte një perspektivë alkoolike të klasit të parë.

Ajo u përgjigj: "Po, ne kemi një alkoolike e vërtetë. Sapo ka rrahur disa infermiere. I del koka plotësisht kur pi. Por ai është një djalë i madh kur është esëll, edhe pse ka qenë këtu tetë herë në gjashtë muajt e fundit. E kuptoj që dikur ishte avokat i njohur në qytet, por vetëm tani e kemi lidhur fort." * (*Kjo i referohet vizitës së parë të Bill dhe Dr. Bob në A.A. numri tre.*)

Këtu ishte një perspektivë në rregull, por, sipas përshkrimit, asnjë tepër premtues. Përdorimi i parimeve frymore në raste të tilla nuk u kuptua aq mirë sa tani. Por njëri nga miqtë tha: "Vendoseni në një dhomë private. Së shpejti do të jemi atje." Dy ditë më vonë, një bashkëpunëtor i ardhshëm i Alkoolistëve Anonimë i vështroi me qelq të huajt pranë krevatit të tij. "Kush jeni ju shokë, dhe pse kjo dhomë private? Kam qenë gjithmonë në një repart më parë."

Një nga vizitorët tha: "Ne po ju japim një trajtim për alkoolizmin."

Mungesa e shpresës u shkrua e madhe në fytyrën e burra ndërsa ai u përgjigj: "Oh, por kjo nuk është dobiprurëse. Asgjë nuk do të më rregullonte. Unë jam një i zhdukur. Tre herët e fundit, u deha rrugës për në shtëpi që këtu. Kam frikë të dal nga dera. Unë nuk mund ta kuptoj atë."

Për një orë, të dy miqtë i treguan për përvojat e tyre të pirjes. Herë pas here, ai thoshte: "Ky jam unë. Ajo jam unë. Unë pi kështu."

Burri në shtrat iu tha për helmimin akut nga i cili vuajti, se si e keqëson trupin e një alkoolisti dhe ia shtrembëron mendjen. Flitej shumë për gjendjen mendore që i paraprinte të dehurit të parë.

"Po, jam unë",—tha i sëmuri,—"vetë imazhi". Ju shokë i dini gjërat tuaja në rregull, por unë nuk e shoh se çfarë të mirë do të bëjë. Ju shokë jeni dikush. Kam qenë një herë, por tani jam askush. Nga ajo që më thua, e di më shumë se kurrë se nuk mund të ndalem." Në këtë të dy vizitorët shpërthyen në një të qeshur. Tha e ardhmja Shoku Anonim: "Pak për të qeshur për këtë që mund ta shoh."

Të dy miqtë folën për përvojën e tyre frymore dhe i treguan për rrjedhën e veprimeve që kryen.

Ai ndërpreu: "Dikur isha i fortë për kishën, por kjo nuk do ta rregullonte. I jam lutur Zotit në mëngjeset e gjellë e mbetur dhe jam betuar se nuk do të prekja kurrë një pikë tjetër, por deri në orën nëntë do të zihesha si buf."

Ditën tjetër e gjeti perspektivën më të ndjeshme. Ai kishte menduar për këtë. "Ndoshta ke të drejtë," tha ai. "Zoti duhet të jetë në gjendje të bëjë çdo gjë." Pastaj shtoi: "Ai sigurisht që nuk bëri shumë për mua kur po përpiqesha të luftoja vetëm me këtë rakete alkoolike."

Ditën e tretë avokati dha jetën e tij nën kujdesin dhe drejtimin e Krijuesit të tij dhe tha se ishte plotësisht i gatshëm të bënte çdo gjë të nevojshme. Gruaja e tij erdhi, me pak guxim për të qenë shpresëdhënëse, por ajo mendoi se ajo shihte diçka ndryshe nga burri i saj tashmë. Ai kishte filluar të kishte një përvojë frymore.

Atë pasdite ai veshi rrobat e tij dhe eci nga spitali një burri i lirë. Ai hyri në një fushatë politike, duke mbajtur fjalime, duke frekuentuar vendet e grumbullimit të burrave të çdo lloji, shpesh duke qëndruar zgjuar gjithë natën. Ai humbi garën vetëm me një diferencë të ngushtë. Por ai kishte gjetur Zoti dhe duke gjetur Zoti e kishte gjetur veten.

Kjo ndodhi në qershor të vitit 1935. Ai kurrë nuk piu më. Edhe ai, është bërë një anëtar i respektuar dhe i dobishëm i komunitetit të tij. Ai ka ndihmuar njerëzit e tjerë të shërohen, dhe është një fuqi në kishën nga e cila ai mungonte prej kohësh.

Pra, e sheh, në atë qytet kishte tre alkoolistë, të cilët tani mendonin se duhej t'u jepnin të tjerëve atë që kishin gjetur, ose të fundoset. Pas disa dështimeve për të gjetur të tjerë, doli një e katërta. Ai erdhi nëpërmjet një të njohuri që kishte dëgjuar lajmin e mirë. ishte një i ri i shkujdesur, prindërit e të cilit nuk mund të kuptonin nëse donte të mos pinte më apo jo. Ata ishin njerëz thellësisht fetarë, shumë të tronditur nga refuzimi i djalit të tyre për të pasur ndonjë lidhje me kishën. Ai vuajti tmerrësisht nga sharjet e tij, por dukej sikur asgjë nuk mund të bëhej për të. Ai pranoi, megjithatë, të shkonte në spital, ku ai zuri dhomën e liruar kohët e fundit nga avokati.

Ai kishte tre vizitorë. Pas pak, ai tha: "Mënyra se si ju djema i vendosni këto gjëra frymore ka kuptim. Jam gati të bëj biznes. Mendoj se të prindërit kishin të drejtë në fund të fundit." Kështu që edhe një tjetër iu shtua Shoqatës.

Gjatë gjithë kësaj kohe miku ynë i incidentit të hollit të hotelit mbeti në atë qytet. Ai ishte atje tre muaj. Tani ai u kthye në shtëpi, duke lënë pas të njohurin e tij të parë, avokatin dhe njeriun që mund të kujdeset për djallin. Këta burra kishin gjetur diçka krejt të re në jetë. Edhe pse e dinin

se duhej t'i ndihmonin të alkoolizuarit e tjerë nëse do të mbeteshin esëll, ky motiv u bë dytësor. Ajo u tejkalua nga lumturia që gjetën kur u dhanë për të tjerët. Ata ndanë shtëpitë e tyre, burimet e tyre të holla dhe me kënaqësi ua kushtuan orët e lira bashkëvuajtësve. Ata ishin të gatshëm, ditën ose natën, të vendosnin një burrë të ri në spital dhe ta vizitonin më pas. Ata u rritën në numër. Ata përjetuan disa dështime shqetësuese, por në ato raste, ata u përpoqën ta sillnin familjen e burrit në një mënyrë jetese frymore, duke lehtësuar kështu shumë shqetësime dhe vuajtje.

Një vit e gjashtë muaj më vonë këta të tre ia kishin dalë mbanë me shtatë të tjerë. Duke parë shumë nga njëri-tjetri, kaloi një mbrëmje e rrallë që shtëpia e dikujt nuk strehoi një grumbullim të vogël burrash e grash, të lumtur në lirin e tyre dhe duke menduar vazhdimisht se si mund t'ia paraqesin zbulimin e tyre ndonjë të sapoardhuri. Përveç këtyre mbledhjeve rastësore, u bë zakon të ndaheshim një natë në javë për një mbledhje ku do të merrnin pjesë kushdo ose kushdo që interesohej për një mënyrë jetese frymore. Përveç shoqërisë, qëllimi kryesor ishte të siguronte një kohë dhe një vend ku njerëzit e rinj mund të sillnin problemet e tyre.

Të huajt u interesuan. Një burrë dhe gruaja e tij e vunë shtëpinë e tyre të madhe në dispozicion të kësaj turme të asortimentuar në mënyrë të çuditshme. Që atëherë, ky çift është magjepsur kaq shumë, saqë ia kanë kushtuar shtëpinë e tyre veprës. Shumë gra të shpërqendruara e kanë vizituar këtë shtëpi për të gjetur shoqëri të dashur dhe të kuptueshme mes grave që e dinin problemin e tyre, për të dëgjuar nga buzët e burrave si burrat e tyre se çfarë u kishte ndodhur, për t'u këshilluar se si bashkëshorti i saj rebel mund të shtrohej në spital dhe të afrohej kur më pas ai u pengua.

Shumë burra, i trullosur nga përvoja e tij në spital, kanë shkelur pragun e asaj shtëpie në liri. Shumë të alkoolizuar që hynë atje, erdhën me një përgjigje. Ai iu dorëzua asaj turme i lumtur brenda, e cila qeshi me fatkeqësinë e tyre dhe e kuptoi atë. I impresionuar nga ata që e vizituan në spital, ai kapitulloi tërësisht, kur, më vonë, në një dhomë të sipërme të kësaj shtëpie, dëgjoi historinë e një njeriu, përvoja e të cilit u njollosoi nga afër me të tijën. Shprehja në fytyrat e grave, se diçka e papërcaktueshme në sytë e burrave, atmosfera stimuluese dhe elektrike e vendit, komplotoi për t'i bërë të ditur se këtu më në fund ishte strehë.

Qasja shumë praktike ndaj problemeve të tij, mungesa e intolerancës së çdo lloji, informaliteti, demokracia e vërtetë, mirëkuptimi i padëmshëm që kishin këta njerëz ishin të parezistueshëm. Ai dhe gruaja e tij do të largoheshin të ngazëllyer nga mendimi se çfarë mund të bënin tani për një të njohur të goditur dhe familjen e tij. Ata e dinin se kishin një mori miqsh të rinj; dukej se i kishin njohur gjithmonë këta të panjohur. Ata kishin

parë mrekulli dhe njëri duhej të vinte tek ata. Ata kishin veguar Realitetin e Madh, Krijuesin e tyre të dashur dhe të Gjithëfuqishëm.

Tani, kjo shtëpi vështirë se do të strehojë vizitorët e saj javorë, sepse ata numërojnë gjashtëdhjetë ose tetëdhjetë si rregull. Alkoolistët po tërhiqen nga larg dhe afër. Nga qytetet përreth, familjet ngasin distanca të gjata për të qenë të pranishme. Një komunitet 30 milje larg ka pesëmbëdhjetë shokë të alkoolistëve anonimë. Duke qenë një vend i madh, mendojmë se një ditë shoqëria e saj do të numërojë qindra.

*(Shkruar në vitin 1939)

Por jeta mes Alkoolistëve Anonimë është më shumë se të ndjekësh mbledhjet dhe të vizitosh spitalet. Pastrimi i gërvishtjeve të vjetra, ndihma për të zgjidhur mosmarrëveshjet familjare, shpjegimi i djalit të shpërbërë ndaj prindërve të tij të zemëruar, kreditimi i parave dhe sigurimi i vendeve të punës për njëri-tjetrin, kur justifikohen— këto janë ngjarje të përditshme. Askush nuk është tepër i diskredituar dhe as nuk është fundosur shumë poshtë për t'u mirëpritur për zemërsisht-- nëse do të thotë biznes. Dallimet shoqërore, të vogla rivalitetet dhe xhelozitë— këto janë të qeshura nga fytyra. Duke u shkatërruar në të njëjtën enë, duke u restauruar dhe bashkuar nën një Zoti të vetëm, me zemrat dhe mendjet e lidhura me mirëqenien e të tjerëve, gjërat që kanë kaq shumë rëndësi për disa njerëz nuk nënkuptojnë më shumë për ta. Si mund ta bënin?

Në kushte vetëm pak të ndryshme, e njëjta gjë po ndodh edhe në disa qytete lindore. Në një nga këto ndodhet një spital i njohur për trajtimin e varësisë nga alkooli dhe droga. Katër vjet më parë një nga numri ynë ishte një pacient atje. Shumë prej nesh kanë ndjerë, për herë të parë, Praninë dhe Fuqinë e Zoti brenda mureve të saj. Ne jemi shumë borxhlinj ndaj mjekut të pranishëm atje, sepse ai, edhe pse kjo mund të paragjykojë punën e tij, na ka treguar besimin e tij në punën tonë.

Çdo pak ditë ky mjek sugjeron qasjen tonë ndaj njërit prej pacientëve të tij. Duke kuptuar punën tonë, ai mund ta bëjë këtë me një sy për të zgjedhur ata që janë të gatshëm dhe të aftë për t'u shëruar në baza frymore. Shumë prej nesh, ish-pacientë, shkojnë atje për të ndihmuar. Pastaj, në këtë qytet lindor, ka takime joformale të tilla si ne ju kemi përshkruar, ku ju mund të shihni dhjetëra njerëz, ka të njëjtat miqësi të shpejta, ka të njëjtën ndihmë për njëri-tjetrin si ju gjeni në mesin e miqve tanë perëndimorë. Ka një pjesë të mirë të udhëtimit midis Lindjes dhe Perëndimit dhe ne parashikojmë një rritje të madhe në këtë shkëmbim të dobishëm.

Një ditë shpresojmë se çdo i alkoolizuar që udhëton do të gjejë një shoqëri të alkoolistëve anonimë në destinacionin e tij. Deri diku kjo është tashmë e vërtetë. Disa prej nesh janë shitës dhe shkojnë. Grupe të vogla dysh dhe tre e pesë prej nesh kanë lindur në komunitete të tjera,

nëpërmjet kontaktit me dy qendrat tona më të mëdha. Ata prej nesh që udhëtojnë bien sa më shpesh që mundemi. Kjo praktikë na jep mundësi të japim një dorë, në të njëjtën kohë duke shmangur disa shpërqendrimë joshëse të rrugës, për të cilat çdo udhëtar mund t'ju informojë. *(Shkruar në vitin 1939. Në vitin 1993, ka më shumë se 93,000 grupe. Ka A.A. aktivitet në 141 vende, me një anëtarësim të vlerësuar prej dy milionë.)

Kështu rritemi. Dhe kështu mund të jesh edhe ti, edhe pse je vetëm një njeri me këtë libër në dorë. Ne besojmë dhe shpresojmë se ajo përmban gjithçka që ju duhet për të filluar.

Ne e dimë se çfarë po mendon. Po i thua vetes: "Jam nervoze dhe e vetmuar. Nuk mund ta bëja këtë." Por ti mundesh. Ju harroni se sapo keni përgjuar një burim pushteti shumë më të madh se vetja juaj. Për të dyfishuar, me një mbështetje të tillë, ajo që kemi arritur është vetëm një çështje gatishmërie, durimi dhe pune.

Njohim një ish-alkoolist që jetonte në një komunitet të madh. Ai kishte jetuar atje, por disa javë kur gjeti se vendi ndoshta përmbante më shumë alkoolistë për milje katrore se çdo qytet i vendit. Kjo ishte vetëm disa ditë më parë në këtë shkrim. Autoritetet ishin shumë të shqetësuara. Ai u lidh me një psikiatër të shquar, i cili ka ndërmarrë disa përgjegjësi për shëndetin mendor të komunitetit. Mjeku u tregua i aftë dhe tepër në ankth për të adoptuar çdo metodë të efektshme të trajtimit të situatës. Pra, ai pyeti, çfarë kishte miku ynë?

Shoku ynë vazhdoi t'i tregonte. Dhe me një efekt kaq të mirë, sa që mjeku pranoi një test mes pacientëve të tij dhe disa alkoolistëve të tjerë nga një klinikë ku ai ndjek. U morën masa edhe me shefin psikiatër i një spitali të madh publik për të zgjedhur ende të tjerë nga rrjedha e mjerim i cili rrjedh nëpër atë institucion.

Kështu që bashkëpuntorja jonë së shpejti do të ketë shumë miq. Disa prej tyre mund të fundosen dhe ndoshta të mos ngrihen kurrë, por nëse përvoja jonë është një kriter, më shumë se gjysma e atyre që do të afrohen do të bëhen shokë të Alkoolistëve Anonimë. Kur disa burra në këtë qytet të jenë gjendur dhe të kenë zbuluar gëzimin e ndihmës së të tjerëve për t'u përballur përsëri me jetën, nuk do të ketë të ndalur derisa të gjithë në atë qytet të kenë pasur mundësinë e tij për t'u shëruar- nëse mundet dhe do.

Megjithatë, mund të thuash: "Por unë nuk do të kem dobi nga kontakti me ju që shkruani këtë libër." Nuk mund të jemi të sigurt. Zoti do ta përcaktojë këtë, kështu që ju duhet të mbani mend se mbështetja juaj e vërtetë është gjithmonë tek Ai. Ai do t'ju tregojë se si të krijoni shoqërinë

që dëshironi. *(Alkoolistët Anonim do të jenë të lumtur të dëgjojnë nga ju. Adresa: PO Box 459, Grand Central Station, New York, NY, 10163)

Libri ynë ka për qëllim të jetë vetëm sugjerues. Ne e kuptojmë se dimë vetëm pak. Zoti do të zbulojë vazhdimisht më shumë për ju dhe për ne. Pyeteni në meditimin tuaj të mëngjesit se çfarë mund të bëni çdo ditë për njeriun që është ende i sëmurë. Përgjigjet do të vijnë nëse shtëpia juaj është në rregull. Por duket qartë se nuk mund të transmetosh diçka që nuk e ke. Kujdesu që marrëdhënia jote me Të të të jetë e drejtë dhe ngjarje të mëdha do të ndodhin për ty dhe për shumë të tjerë. Ky është fakti i madh për ne.

Braktise veten te Zoti siç e kupton Zoti. Pranoji fajet e tua atij dhe shokëve të tu. Largohu rrënojat e së kaluarës tënde. Jepni lirisht nga ajo që gjeni dhe bashkohuni me ne. Ne do të jemi me ju, në Shoqërinë e Shpirtit, dhe ju me siguri do të takoni disa prej nesh ndërsa ecni në rrugën e fatit të lumtur.

Zoti ju bekoftë dhe ju ruajtë, deri atëherë.

END OF THE FIRST 164 PAGES (translation edited April 2025)

TREGIME PERSONALE 183

MAKTHI I DOKTORIT

LINDI në një fshat të vogël të Anglisë së Re me rreth shtatë mijë shpirtra.

Standardi i përgjithshëm moral ishte, siç më kujtohet, shumë më lart se mesatarja. Në lagje nuk shitej birrë apo pije alkoolike, përveçse në agjencinë shtetërore të pijeve ku ndoshta dikush mund të blinte një pinte nëse mund ta bindte agjentin se kishte vërtet nevojë për të. Pa këtë provë, blerësi i pritshëm do të detyrohej të largohej duarbosh pa asnjë nga ato që më vonë arrita të besoja se ishte panacea e madhe për të gjitha sëmundjet njerëzore. Burrat që kishin pije alkoolike të dërguara nga Bostoni ose Nju Jorku me anë të ekspresit, u panë me shumë mosbesim dhe disfavor nga shumica e qytetarëve të mirë. Qyteti ishte i furnizuar mirë me kisha dhe shkolla në të cilat ndiqja aktivitetet e mia të hershme arsimore.

Babai im ishte një njeri profesionist me aftësi të njohura dhe si babai, ashtu edhe nëna ishin më aktivë në çështjet e kishës. Si babai, ashtu edhe nëna ishin shumë më lart se mesatarja e inteligjencës.

Për fat të keq për mua isha i vetmi fëmijë, i cili ndoshta ngjalli egoizmin që luajti një rol kaq të rëndësishëm në sjelljen e alkoolizmit tim.

Që nga fëmijëria deri në shkollën e mesme isha pak a shumë i detyruar të shkoja në kishë, në shkollën e së dielës dhe në shërbimin e mbrëmjes, të hënën mbrëma Christian Endeavor dhe ndonjëherë deri të mërkurën në mbrëmje mbledhje lutjesh. Kjo pati efektin që të më bënte të zgjidhja se kur isha i lirë

184 ALKOOLISTË ANONIMË

Nga dominimi prindëror, nuk do t'i errësoja më kurrë dyert e një kishë. Këtë rezolutë e mbajta me vendosmëri për dyzet vitet e ardhshme, përveçse kur rrethanat e bënë të dukej e pamundur të mungoja vetë.

Pas shkollës së mesme erdhën katër vjet në një nga kolegjet më të mira në vend ku pirja dukej të ishte një aktivitet i madh jashtë-kurrikula. Pothuajse të gjithë dukej se e bënë këtë. E bëja gjithnjë e më shumë dhe argëtohesha shumë pa shumë pikëllim, qoftë fizik, qoftë financiar. M'u duk se isha në gjendje të kthehesha të nesërmen në mëngjes më mirë se shumica e shokëve të mi që pinin, të cilët ishin të mallkuar (ose ndoshta të bekuar) me shumë nauze të mëngjesit pas mëngjesit. Kurrë më parë në jetën time nuk kam pasur dhimbje koke, gjë që më bën të besoj se isha një alkoolist pothuajse që nga fillimi. E gjithë jeta ime dukej se ishte e përqendruar për të bërë atë që doja të bëja, pa marrë parasysh të

drejtat, dëshirat apo privilegjet e askujt tjetër; Një gjendje mendore e cila u bë gjithnjë e më mbizotëruese me kalimin e viteve. U diplomova me "summa cum laude" në sytë e vëllazërisë së pijes, por jo në sytë e Dekanit.

Tre vitet e ardhshme i kalova në Boston, Çikago dhe Montreal në punë të një shqetësimi të madh prodhues, duke shitur furnizime hekurudhore, motorë gazi të çdo lloji dhe shumë sende të tjera të harduerit të rëndë. Gjatë këtyre viteve, piva aq sa më lejonte çanta, ende pa paguar një dënim shumë të madh, edhe pse ndonjëherë po filloja të bëja "dridhje" të mëngjesit. Kam humbur vetëm një gjysmë dite pune gjatë këtyre tre viteve.

Lëvizja tjetër ishte të filloja studimin e mjekësisë, duke hyrë në një nga universitetet më të mëdha në vend.

MAKTHI I MJEKUT 185

Atje e mora biznesin e pijes me një zell shumë më të madh nga ç'kisha treguar më parë. Për shkak të aftësisë sime të madhe për birrë, u zgjodha anëtar në një nga shoqëritë e pijes dhe shpejt u bëra një nga frymërat kryesore. Shumë mëngjese kam shkuar në klasa, dhe edhe pse plotësisht i përgatitur, do të kthehesha dhe do të kthehesha në shtëpinë e vëllazërisë për shkak të dridhjeve të mia, duke mos guxuar të hyja në klasë nga frika se mos bëja një skenë nëse do të më thërrisnin për recitim.

Kjo shkoi keq e më keq deri në pranverën e vitit të dytë, kur, pas një periudhe të zgjatur të pirjes, vendosa të mos e përfundoja dot kursin, kështu që e paketova kapjen dhe shkova në Jug dhe kalova një muaj në një fermë të madhe në pronësi të një miku tim. Kur më doli megjulla nga truri, vendosa që lënia e shkollës ishte shumë marrëzi dhe se më mirë të kthehesha dhe të vazhdoja punën. Kur arrita në shkollë, zbulova se fakulteti kishte ide të tjera për këtë temë. Pas shumë argumentesh më lejuan të kthehesha dhe të merrja provimet, të gjitha këto i kalova me kredi. Por ata ishin shumë të neveritur dhe më thanë se do të përpiqeshin të luftonin pa praninë time. Pas shumë diskutimesh të dhimbshme, më në fund më dhanë meritat e mia dhe unë migrova në një tjetër nga universitetet kryesore të vendit dhe hyra si junior atë vjeshtë.

Atje pija ime u bë aq më keq, sa që djemtë në shtëpinë e vëllazërisë ku jetoja u ndjenë të detyruar të dërgonin për babanë tim, i cili bëri një udhëtim të gjatë në përpjekjen e kotë për të më ndrequr. Kjo kishte

186 ALKOOLISTË ANONIMË

Megjithatë, nuk kishte shumë efekt për të pirë dhe përdorja shumë më tepër pije alkoolike se në vitet e mëparshme.

Duke arritur në provimet e fundit, shkova në një garë veçanërisht të lodhshme. Kur hyra për të shkruar ekzaminimet, dora më dridhej që të mos mbaja dot laps. Kalova në të paktën tre libra absolutisht të bardhë. Sigurisht, shumë shpejt në tapet dhe rezultati ishte se duhej të kthehesha edhe për dy lagje të tjera dhe të qëndroja absolutisht i thatë, nëse doja të diplomohesha. Këtë e bëra dhe u tregova i kënaqshëm me fakultetin, si në deportim, ashtu edhe në shkollë.

E drejtova veten kaq me kredi, saqë arrita të siguroja një stazh shumë të lakmuar në një qytet perëndimor, ku kalova dy vjet. Gjatë këtyre dy viteve më mbajtën kaq të zënë, saqë mezi u largova fare nga spitali. Si pasojë, nuk mund të futesha në telashe.

Kur ato dy vjet u ngritën, hapa një zyrë në qendër të qytetit.

Pastaj kisha ca para, gjatë gjithë kohës në botë, dhe probleme të konsiderueshme stomaku. Shpejt zbulova se disa pije do të ma lehtësonin ankthin gastrik, të paktën për disa orë njëherësh, kështu që nuk ishte aspak e vështirë për mua të kthehesha në indulgjencën time të tepruar të mëparshme.

Në këtë kohë po filloja të paguaja shumë shtrenjtë fizikisht dhe, me shpresën e lehtësimit, vullnetarisht u burgosa të paktën një duzinë herë në një nga sanitariumet lokale. Isha mes Scylla dhe Charybdis tani, sepse nëse nuk pija stomakun më torturonte, dhe nëse e bëja, nervat e mia bënin të njëjtën gjë. Pas tre vjetësh nga kjo, përfundova në spitalin lokal ku ata u përpoqën të më ndihmonin, por do të merrja miqtë e mi

MAKTHI I DOKTORIT 187

Për të më kontrabanduar një kuarc, ose do të vidhja alkoolin për ndërtesën, në mënyrë që të përkeqësohesha me shpejtësi.

Më në fund, babait iu desh të dërgonte një mjek nga qyteti im, i cili arriti të më kthente atje në një farë mënyre dhe unë isha në shtrat rreth dy muaj para se të dilja nga shtëpia. Qëndrova rreth qytetit edhe nja dy muaj të tjerë dhe u ktheva për të rifilluar praktikën. Mendoj se duhet të kem qenë plotësisht i frikësuar nga ajo që kishte ndodhur, ose nga mjeku, ose ndoshta të dyja, në mënyrë që të mos prekja më një pije derisa vendi të thahej.

Me kalimin e Amendamentit të 18-të u ndjeva mjaft i sigurt. E dija që të gjithë do të blinin disa shishe, ose raste, pije alkoolike siç e lejonin pushtuesit e tyre, dhe së shpejti do të zhdukej. Prandaj nuk do të kishte ndonjë ndryshim të madh, edhe sikur të pija pak. Në atë kohë nuk isha në dijeni të furnizimit pothuajse të pakufizuar që qeveria bëri të mundur që ne mjekët të merrim, as nuk kisha njohuri për kontrabandistin që shumë shpejt u shfaq në horizont. Piva me moderim në fillim, por m'u desh vetëm një kohë relativisht e shkurtër për t'u kthyer në zakonet e vjetra që kishin përfunduar në mënyrë kaq shkatërrimtare më parë.

Gjatë viteve të ardhshme, zhvillova dy fobi të veçanta. Njëra ishte frika se mos nuk flinte dhe tjetra ishte frika se mos i mbaronte alkooli. Duke mos qenë njeri me mjete, e dija se po të mos qëndroja aq esëll sa të fitoja para, do të më mbaronte alkooli. Prandaj, shumicën e kohës nuk e merrja pijen e mëngjesit të cilën e dëshiroja aq shumë, por në vend të kësaj mbushja doza të mëdha qetësuesish për të qetësuar dridhjet, gjë që më shqetësonte tmerrësisht. Herë pas here, i dorëzohesha

188 ALKOOLISTË ANONIMË

Dëshira e zjarhtë e mëngjesit, por po ta bëja, do të ishin vetëm disa orë para se të isha mjaft i papërshtatshëm për punë. Kjo do të zvogëlonte shanset e mia për të kontrabanduar ndonjë shtëpi atë mbrëmje, gjë që

nga ana e saj do të thoshte një natë e kotë e hedhjes në shtrat, e ndjekur nga një mëngjes me dridhje të padurueshme. Gjatë pesëmbëdhjetë vjetëve që pasuan, kisha mjaft sens për të mos shkuar kurrë në spital po të kisha pirë dhe shumë rrallë merrja pacientë. Të ndonjëherë fshihej në një nga klubet ku isha anëtar, dhe e kisha zakon në momentet e regjistrimit në një hotel me një emër fiktiv. Por miqtë e mi zakonisht më gjenin dhe unë do të kthehesha në shtëpi nëse premtonin se nuk do të më qortonin.

Nëse gruaja ime planifikonte të dilte pasdite, do të merrja një sasi të madhe pijesh alkoolike dhe do ta kontrabandoja në shtëpi dhe do ta fshihja në kazanin e qymyrgurit, në parashutën e rrobave, mbi bllokimet e dyerve, mbi trarët në qilar dhe në çarjet në tjegullën e qilarit. Gjithashtu, përdora trungje dhe gjokse të vjetra, kontejnerin e vjetër të kanaçeve, madje edhe enën e hirit. Rezervuarin e ujit në tualet nuk e kam përdorur kurrë, sepse kjo dukej shumë e lehtë. Më vonë zbulova se gruaja ime e inspektonte shpesh. Më parë vendosja tetë ose dymbëdhjetë once shishe alkooli në një dorezë të veshur me gëzof dhe e hidhja në verandën e pasme të ajrit kur ditët e dimrit u errësuan mjaftueshëm. Kontrabandisti im kishte fshehur alkool në shkallët e pasme ku mund ta merrja me lehtësi. Ndonjëherë e sillja në xhepa, por ato inspektoheshin dhe kjo bëhej tepër e rrezikshme. E kisha zakon edhe ta vendosja në shishe 4 ons dhe t'i fusja disa në majat e mia të rezervave. Kjo funksionoi bukur derisa unë dhe gruaja ime shkuam të takonim Wallace Birra në "Tugboat Eni,"

MAKTHI I DOKTORIT 189

Pas kësaj, pant-këmba dhe raketa e rezervave ishin jashtë! Nuk do të marr hapësirë për të treguar të gjitha përvojat e mia në spital ose në sanitarium.

Gjatë gjithë kësaj kohe u shkëputëm pak a shumë nga miqtë tanë. Nuk mund të na ftonin jashtë, sepse me siguri do të shtrëngohesha fort dhe gruaja ime nuk guxonte t'i ftonte njerëzit për të njëjtën arsye. Fobia ime për pagjumësinë kërkonte që të dehesha çdo natë, por për të marrë më shumë alkool për të nesërmen, m'u desh të qëndroja esëll gjatë ditës, të paktën deri në orën katër. Kjo rutinë vazhdoi me pak ndërprerje për shtatëmbëdhjetë vjet. Ishte me të vërtetë një makth i tmerrshëm, ky fitim parash, marrja e pijeve alkoolike, kontrabanda në shtëpi, dehja, dridhjet e mëngjesit, marrja e dozave të mëdha të qetësuesve për të bërë të mundur që unë të fitoj më shumë para, e kështu me radhë ad nauseam. I premtoja gruas, miqve dhe fëmijëve se nuk do të pija më—premtime që rrallë më mbanin esëll edhe gjatë ditës, ndonëse isha shumë e sinqertë kur i bëja.

Për të mirën e atyre që janë të prirur eksperimentalisht, duhet të përmend eksperimentin e ashtuquajtur të birrës. Kur birra u kthye për herë të parë, mendova se isha e sigurt. Mund të pi gjithçka që doja nga kjo. Ishte e padëmshme; Askush nuk është dehur ndonjëherë me birrë. Kështu që e mbusha bodrumin plot, me lejen e gruas sime të mirë. Nuk

kaloi shumë kohë para se të pija të paktën një rast e gjysmë në ditë. Vura 30 kilogramë peshë në rreth dy muaj, dukeshat si një derr dhe nuk ndihesha rehat nga mungesa e frymës. Pastaj m'u duk se pasi njëri u nuhat me birrë askush nuk mund të tregonte se çfarë kishte qenë i dehur, kështu që fillova ta fortifikoj birrën time me të drejtë

190 ALKOOLISTË ANONIMË

Alkool. Sigurisht, rezultati ishte shumë i keq dhe kjo i dha fund eksperimentit të birrës.

Rreth kohës së eksperimentit të birrës më hodhën me një turmë njerëzish që më tërhoqën për shkak të gjendjes së tyre në dukje, shëndetit dhe lumturisë. Ata flisnin me shumë liri nga sikleti, gjë që nuk mund ta bëja kurrë. Ata dukeshin shumë të qetë në të gjitha rastet dhe dukeshin shumë të shëndetshëm. Më shumë se këtotribute, dukej se ishin të lumtur. Isha i vetëdijshëm për veten dhe i sëmure në të shumtën e rasteve, shëndeti im ishte në pikën e thyerjes dhe isha plotësisht i mjerë. Ndjeva se kishin diçka që nuk e kisha, nga e cila mund të përfitoja menjëherë. Mësova se ishte diçka e natyrës frymore, e cila nuk më tërhiqte shumë, por mendoja se nuk mund të bënte asnjë dëm. I dhashë çështjes shumë kohë dhe studim për dy vjet e gjysmë të ardhshme, por prapë u shtrëngova çdo natë megjithatë. Lexova gjithçka që mund të gjeja dhe fola me të gjithë ata që mendoja se dinin diçka për këtë.

Gruaja ime e mirë u interesua shumë dhe ishte interesi i saj që mbështeti timen, edhe pse në asnjë moment nuk e ndieja se kjo mund të ishte një përgjigje për problemin tim të pijeve. Se si gruaja ime e mbajti besimin dhe guximin e saj gjatë gjithë atyre viteve, unë kurrë nuk do ta di, por ajo e bëri. Po të mos e kishte bërë, e di që do të kisha vdekur shumë kohë më parë. Për ndonjë arsye, ne të alkoolizuarit duket se kemi dhuntinë të zgjedhim gratë më të mira në botë. Pse duhet t'u nënshtrohen torturave që u kemi shkaktuar, nuk mund t'ua shpjegoj.

Rreth kësaj kohe një zonjë thirri gruan time një të shtunë pasdite, duke thënë se donte që unë të vij mbi këtë

MAKTHI I DOKTORIT 191

Mbrëmje për të takuar një shoqe të saj që mund të më ndihmojë. Ishte një ditë para Ditës së Nënës dhe unë ishim kthyer në shtëpi të suvatuar, duke mbajtur një bimë të madhe me tenxhere të cilën e vendosa mbi tryezë dhe menjëherë u ngjita lart dhe e kalova jashtë. Të nesërmen ajo telefonoi përsëri. Duke dashur të jem i sjellshëm, edhe pse u ndjeva shumë keq, i thashë: "Le të bëjmë thirrjen," dhe nxora nga gruaja ime një premtim se nuk do të qëndronim mbi pesëmbëdhjetë minuta.

Hymë në shtëpinë e saj saktësisht në orën pesë dhe ishte njëmbëdhjetë pesëmbëdhjetë kur u larguam. Më pas pata disa biseda më të shkurtra me këtë njeri dhe nuk piva më papritur. Kjo magji e thatë zgjati rreth tre javë; Pastaj shkova në Atlantic City për të marrë pjesë në mbledhjen disaditore të një Shoqërie Kombëtare, anëtare e së cilës isha. Piva të gjithë skocezët që kishin në tren dhe bleva disa litra rrugës për në hotel. Kjo ishte të dielën. Atë natë u shtrëngova, qëndrova esëll të hënën deri

pas darkës dhe pastaj vazhdova të shtrëngohesha përsëri. Piva gjithçka që guxoja në bar, dhe pastaj shkova në dhomën time për të përfunduar punën. Të martën fillova në mëngjes, duke u organizuar mirë deri në mesditë. Nuk doja të turpërohesha, kështu që pastaj kontrollova. Bleva më shumë pije alkoolike rrugës për në depo. M'u desh të prisja pak kohë për trenin. Nuk mbaj mend asgjë që atëherë e tutje derisa u zgjova në shtëpinë e një mikui, në një qytet afër shtëpisë. Këta njerëz të mirë njoftuan gruan time, e cila dërgoi shoqen time të sapobërë për të më marrë. Ai erdhi dhe më çoi në shtëpi dhe në shtrat, më dha disa pije atë natë, dhe një shishe birrë të nesërmen në mëngjes.

192 ALKOOLISTË ANONIMË

Ishte 10 qershori i vitit 1935 dhe kjo ishte pija ime e fundit. Ndërsa shkruaj gati katër vjet kanë kaluar.

Pyetja që mund të të vijë natyrshëm në mendje do të ishte: «Çfarë bëri apo tha ai njeri që ishte ndryshe nga ajo që kishin bërë apo thënë të tjerët?» Duhet kujtuar se kisha lexuar shumë dhe kisha biseduar me të gjithë ata që dinin, ose mendonin se dinin diçka, për temën e alkoolizmit. Ky njeri ishte një njeri që kishte përjetuar shumë vite të pirjes së frikshme, i cili kishte pasur më së shumti të gjithë përvojën e pijanecit të njohur për njeriun, por që ishte shëruar nga vetë mjetet që isha përpjekur të përdorja, pra qasjen shpirtërore. Ai më dha informacione për temën e alkoolizmit, gjë që pa dyshim ishte e dobishme. Me shumë rëndësi ishte fakti se ai ishte njeriu i parë i gjallë me të cilin kisha folur ndonjëherë, i cili e dinte se për çfarë po fliste në lidhje me alkoolizmin nga përvoja e vërtetë. Me fjalë të tjera, ai fliste gjuhën time. Ai i dinte të gjitha përgjigjet dhe sigurisht jo sepse i kishte marrë në leximin e tij.

Është një bekim shumë i mrekullueshëm të çlirohem nga mallkimi i tmerrshëm me të cilin u pikëllova. Shëndeti im është i mirë dhe kam rifituar respektin për veten dhe respektin e kolegëve të mi. Jeta ime në shtëpi është ideale dhe biznesi im është aq i mirë sa mund të pritet në këto kohë të pasigurta.

Kaloj shumë kohë duke ua transmetuar atë që u mësova të tjerëve që duan dhe kanë shumë nevojë për të. E bëj për katër arsye:

1. Sensi i detyrës.
2. Është kënaqësi.

MAKTHI I DOKTORIT 193

3. Sepse duke vepruar kështu po i paguaj borxhin tim njeriut që mori kohë për ta kaluar atë mbi mua.
4. Sepse sa herë që e bëj, marr pak më shumë sigurim për veten time për një rrëshqitje të mundshme.

Ndryshe nga pjesa më e madhe e turmës sonë, gjatë dy viteve e gjysmë të para të abstinencës nuk e kapërceva dëshirën për pije alkoolike. Ishte pothuajse gjithmonë me mua. Por në asnjë moment nuk kam qenë afër të dorëzohem. Më parë mërzhitesha tmerrësisht kur shihja shokët e mi të pinin dhe e dija që nuk mundja, por e shkollova veten për të besuar se edhe pse dikur kisha të njëjtin privilegj, e kisha abuzuar me aq frikë, sa që

ishite tërhequr. Kështu që nuk më pëlqen të grindem për këtë, sepse në fund të fundit, askush nuk më hidhte poshtë dhe më derdhte ndonjë pije alkoolike në fyt.

Nëse mendoni se jeni ateist, agnostik, skeptik, ose keni ndonjë formë tjetër krenarie intelektuale që ju pengon të pranoni atë që është në këtë libër, më vjen keq për ju. Nëse ende mendoni se jeni mjaft të fortë për të mposhtur lojën vetëm, kjo është çështja juaj. Por, nëse me të vërtetë dhe me të vërtetë dëshiron ta lësh pijen alkoolike për mirë e për të gjithë, dhe sinqerisht mendon se duhet të kesh pak ndihmë, ne e dimë se kemi një përgjigje për ty. Nuk dështon kurrë nëse e bën me gjysmën e zellit që ke pasur zakon të tregosh kur merr një pije tjetër.

Ati juaj qiellor nuk do t'ju zhgënjëjë kurrë!

JOBESIMTARI

DULL Pa listë Semicomatose U shtriva në shtratin tim në një spital të famshëm për alkoolistët. Vdekja ose më keq kishte qenë dënimi im.

Cili ishte ndryshimi? Çfarë ndryshimi bëri diçka?

Pse mendoni për ato gjëra që nuk ishin më, pse të shqetësoheni për rezultatet e ikjeve të mia të dehura? Cilat ishin gjasat nëse gruaja ime do të kishte zbuluar situatën e zonjës? Dy djem të fryrë Por, çfarë ndryshimi do t'u bënte një kufomë ose një baba i burgosur azili? . . . Mendimet ndalojnë së fishkëllëri në kokën time Kjo është më e keqja e këtij procesi esëllues . . . Grupi i vjetër i analistëve është i pajisur me lartësi të lartë Çfarë dua të them lart Nga erdhi kjo Oh po, ai Kadillaku i parë që kisha, kishte katër shpejtësi . . . Kishte një ingranazh të lartë Azil i çmendur Si mund të fushonte ai autobus Po Edhe atëherë pijet alkoolike ndoshta më helmuan. Çfarë kishte thënë mjeku i vogël sot në mëngjes Mendimet ngurrojnë një çast Ndalo kthesën tënde të çmendur Për çfarë po mendoja Oh po, doktori.

Sot në mëngjes i kujtova Doktorit se kjo ishte vizita ime e dhjetë. Kisha shpenzuar nja dy mijë dollarë për këto udhëtime dhe ato që kisha financuar për vajzat e suvatuara të lojërave, të cilat gjithashtu nuk mund të esëllonin. Jackie ishte një mjaltë deri sa ajo u suvatua dhe pastaj ajo ishte një hellion. Pyes veten se në çfarë gutter ajo është në tani. Ku isha unë? Oh. Pyeta

JOBESIMTARI 195

Doktori të më thotë të vërtetën. Ai ma kishte borxh për shumën e parave që kisha shpenzuar. Ai u lëkund. Tha se isha i dehur kjo është e gjitha. Zot! A nuk e dija këtë? Por doktor, po i shmangesh. Më thuaj sinqerisht se çfarë është çështja

Me mua. Do të jem mirë, më the? Por doktor, e ke thënë edhe më parë. Ju thatë një herë se po të ndaloja për një vit do të isha mbi zakonin dhe nuk do të pija më kurrë. Nuk piva për më shumë se një vit, por fillova të pija përsëri.

Më thuaj si është puna me mua. Unë jam alkoolist? Ha ha dhe ho ho! Sikur të mos e dija këtë! Por përveç emrit tënd të bukur për një pijanec të thjeshtë, më thuaj pse pi. Ju thoni se një alkoolist i vërtetë është diçka ndryshe nga një pijanec i thjeshtë? Çfarë do të thuash me këtë... Më lejoni ta bëj të ftohtë I shkurtër dhe pa garnitura.

Një alkoolist është një person që ka alergji ndaj alkoolit? A është helmuar prej saj? Një pije i bën diçka përbërjes kimike të trupit? Kjo pije ndikon në nerva dhe në një numër të caktuar orësh kërkohet nga ana mjekësore një pije tjetër? Dhe kështu fillon cikli vicioz? Një sasi gjithnjë e më e vogël kohe mes pijeve për të ndaluar ato tela ulëritës, twitching, të padukshme të quajtura nerva?

Unë e di se historia Doc Si shtrëngohet spiralja Një pije Pa ndjenja Pa ndjenja Derdhur në spital Vuani agonitë e ferrit Dridhjet Mendime të egra Truri i lëshuar Motor pa guvernator. Por drejtin Doktor, nuk dua të pi! Kam një nga fuqitë më kokëfortë të vullnetit të njohur në biznes. Unë i përmbahem gjërave. I kam bërë. Kam ngecur

196 ALKOOLISTË ANONIMË

Në vagon për muaj të tërë. Dhe nuk u shqetësua prej saj Dhe pastaj papritur, në mënyrë të pakuptueshme, filloi një gotë bosh në dorën time dhe një spirale tjetër. Si e shpjegoi doktori këtë?

Ai nuk mundi. Ky ishte një nga misteret e alkoolizmit të vërtetë. Një fondacion i famshëm mjekësor kishte shpenzuar një pasuri duke u përpjekur të ndante arsyet e alkoolistit në krahasim me pijen e thjeshtë të fortë dhe të rëndë. Ishte përpjekur të gjente shkakun. Dhe gjithçka që ata kishin qenë në gjendje të përcaktonin si fakt ishte se shumica e alkoolit në çdo pije të marrë nga alkoolisti shkonte në lëngun në të cilin lundronte truri. Pse një njeri çdo fillim kur e dinte se këto gjëra ishte një nga gjërat që nuk mund të fathomed. Vetëm publiku i mallkuar besonte se kjo ishte një çështje e vullnetit të dobët pushtet. Frika Ostracism Humbja e familjes Humbja e pozitës Gutter Asgjë nuk e ndali alkoolin.

Doc! Çfarë do të thuash me asgjë! Çfarë! Një sëmundje e pashërueshme? Doktor, po tallesh me mua! Po përpiqesh të më frikësosh që të ndaloj! Çfarë po thua? Do të doje të ishe? Çfarë janë ato lot në sytë e tu Doc? Ç'ka kështu? 40 vjet që keni kaluar në këtë biznes alkoolik dhe ende nuk keni parë një të shëruar të vërtetë alkoolike? Jeta jote e mposhtur dhe e humbur? Oh, eja, eja Doc Çfarë do të bënin disa prej nesh pa ty? Edhe pse vetëm për t'u esëlluar. Por doc Le ta marrim. Cila do të jetë historia ime që këtë e tutje? Një organ jetësor do të ndalet apo shtëpia e çmendur me një tru të lagur? Sa shpejt? Brenda

dy vjetësh? Por, Doktor, duhet të bëj diçka për këtë! Do të takoj doktorët Do të shkoj në sanitariume.
Sigurisht që mjekësia pro-

JOBESIMTARI 197

Fession di diçka për këtë. Kaq pak, thua? Por pse? I çrregullt. Po, do ta pranoj se nuk ka asgjë më të mirë se një pijanec alkoolik.

Çfarë është ai Doktor? Ju e dini disa shokë që ishin klientë të qëndrueshëm këtu që nuk kanë qenë të dehur për rreth dhjetë muaj? Ju thoni se ata pretendojnë se janë shëruar? Dhe ata bëjnë një avokat për t'ua transmetuar atë të tjerëve? Çfarë kanë ata? S'di gjë ti... Dhe ju nuk besoni se ata janë shëruar Pse më trego për këtë? Një njeri i mirë që thua, shumë para, dhe je i sigurt se nuk është një dallavere . . . Vetëm dëshiron të jetë i dobishëm Thirrre për mua, doktor?

Se si Doktor kishte urryer të më tregonte. Mendimet ndalojnë së trokituri në derën time. Pse nuk mund të dehem si njerëzit e tjerë, të ngrihem mëngjesin tjetër, të hedh kokën disa herë dhe të shkoj në punë? Pse duhet të dridhem që të mos e mbaj dot briskun? Pse çdo muskul i vogël brenda meje duhet të ndihet si një krimb që zvarritet? Pse edhe kordat e mia vokale dridhen kështu që fjalët janë të kota derisa të kem pirë një pije të madhe? Helm! Sigurisht! Por, si mund ta kuptojë dikush një nevojë të tillë për një pije, saqë duhet të ngarkohet me piper që të mos kërcejë? A mund ta kuptojë ndonjë i vdekshëm një turp të tillë të fshehtë kur duhet të pijë një pije, sa ta bëjë një person t'i mbajë shishet të fshehura në të gjithë shtëpinë. Pija e mëngjesit Turp dhe domosdoshmëri Keqardhje. Por çfarë di familja për këtë? Çfarë dinë mjekët për këtë? Doktor i vogël kishte të drejtë, ata nuk dinë asgjë. Ata

Vetëm thuaj «Ji i fortë»,—«Mos e merr atë pije»—«Vuaje». Çfarë dreqin dinë ata për vuajtjet? Jo

198 ALKOOLISTË ANONIMË

Sëmundje. Jo një dhimbje barku— oh po, zorrët të dhembin aq shumë, saqë nuk mund t'i vësh duart mbi to . . . Oh sigurisht, sa herë që shkon ti përdredh dhe zemërohesh nga dhimbja. Çfarë dreqin di ndonjë joalkoolist për vuajtjet? Mendimet Ndalo këtë të çmendur të gëzuar-go-round. Dhe më e keqja nga të gjitha këto vuajtje mendore— të urresh veten— ndjenjën e dobësisë absurde dhe irracionale—të padenjën. Nga dritarja! Përdore armën në sirtar! Po helmi? Dil në garazh dhe fillo makinën. Po, kjo është rruga për të dalë Por pastaj njerëzit do të thonë "Ai ishte i suvatuar." Nuk mund ta lë pas atë histori. Kjo është më keq se frikacake.

A nuk ka ndonjë që kupton? Mendimet Të lutem, të lutem, ndalo Unë jam duke u çmendur Apo jam i çmendur tani? Kurrë . . . Kurrë më nuk do të pi një pije tjetër, madje as edhe një gotë birrë . . . Edhe kjo fillon. Kurrë Kurrë më... Dhe megjithatë e kam thënë këtë një duzinë herë dhe në mënyrë të pashpjegueshme kam gjetur një gotë bosh në dorë dhe e gjithë historia përsëritet.

O Zoti im, tragjedia që i doli nga sytë kur u ktheva në shtëpi me një frymë mbi mua . . . dhe frikë. Buzëqeshjet fshinë fytyrat e fëmijëve. Terrori që ndjek nëpër shtëpi. Po . . . Kjo e ndryshoi atë nga një shtëpi në një shtëpi. Ende nuk ishin të dehur, por e dinin se çfarë po vinte. Z. Hyde po lëvizte brenda.

Dhe kështu do të vdes. Ose një tru të lagur. Çfarë tha ai shoku që ishte këtu sot pasdite? Dreq budallai mendoi . . . Largohu nga mendja ime. Tani e di që po çmendem. Dhe shkenca nuk di asgjë për këtë. Dhe psikiatër. Kam shpenzuar shumë për ta. Mendime,

JOBESIMTARI 199

Largohu! Jo... Nuk dua të mendoj se çfarë tha ai shoku këtë pasdite.

Ai po përpiqet . . . Idealist si ferr . . . Edhe shoku i mirë.

Oh, pse duhet të vuaj me këtë tru rrotullues? Pse nuk mund të fle? Çfarë tha ai? Oh po, erdhi dhe tregoi për pijanecët e tij të mrekullueshëm, udhëtimet e tij këtu lart, të njëjtën gjë që po kaloj. Po, ai është një alkoolist në rregull. Dhe pastaj më tha se e dinte që ishte shëruar. Më tha se ishte paqësor . . . (Nuk do ta njoh më kurrë paqen) . . . se ai nuk mbante frikë të vazhdueshme rreth e rrotull me të. I lumtur sepse ndihej i lirë. Por është e fëlliqur. Ai e tha vetë. Por ai mori sigurinë time kur filloi të tregonte se çfarë kishte kaluar. Ishte tamam si rasti im. Ai e di se çfarë është kjo torturë. Ai i rriti shpresat e mia kaq të larta; Dukej sikur kishte diçka. Nuk e di, besoj se isha aq i shitur sa prisja që ai të nxirrte një lloj pilule dhe e pyeta me dëshpërim se çfarë ishte. Dhe ai tha "Zot." Dhe qesha.

Një shkop topi në fytyrën time nuk do të kishte qenë një tronditje më e madhe. Isha kaq i lartë me shpresë dhe pritje. Si mund të jetë një njeri kaq i pashpirt? Ai tha se dukej e fëlliqur, por funksiononte, të paktën kishte me vete . . . Tha se nuk ishte fetar . . . Në fakt nuk shkoi shumë në kishë . . . Veshët e mi u ngritën në atë . . . Moskonvencionaliteti i tij më tërhoqi . . . Tha se disa qasje ndaj fesë ishin të ndyra . . . Fliste se si e vërteta më e thjeshtë në botë shpesh ishte ngatërruar duke e komplikuar atë . . . Kjo më tërhoqi . . . Largohu nga mendja ime . . . Çfarë zogu i mirë fetar do të

200 ALKOOLISTË ANONIMË

. . . Përfytyroni gëzimin e bandës kur unë marr fenë . . . Fooey . . . Mendime, ju lutem ngadalësoni . . . Pse nuk më japin diçka për të fjetur . . . Shtrihuni në kullota të gjelbra . . . Ai tipi është i krisur . . . Harroje atë.

Dhe kështu është shtëpia e çmendur për mua . . . Gëzuar që nëna ka vdekur, nuk do t'i duhet të vuajë këtë . . . Nëse do të çmendem ndoshta do të ishte më mirë të çmendesha ashtu siç është ai . . . Të paktën fëmijët nuk do të kishin pëshpëritjen e babait të çmendur për të vazhduar jetën . . . Jeta është mizore . . . Mendjemprehtë, perde që fshehin thashethemet . . . "A nuk e dinit se babai i tij ishte i angazhuar për çmenduri?" Çfarë etikete dinake që do të ishte t'i varje ata djem . . . Dreqi e mori thashethemet, reputacionin, trupat e zënë që futën hundët në punët e të tjerëve.

Ai kishte vendosur në të njëjtën hale Vuajti Ka kaluar nëpër ferr E vendosi mendjen të bëhej mirë Studioi alkoolizmin Jung Fondacioni Mjekësor Blank azile Hopkins Shumë thanë se sëmundja e pashërueshme Pothuajse të gjitha kurat e njohura kishin qenë nëpërmjet fesë E revoltuan Bëri një studim të fesë Më shumë studionte, aq më shumë i ishte nënshtruar Nuk është e kuptueshme Vetë-hipnotizmi Dhe pastaj mendimi e goditi atë se njerëzit i kishin të gjitha të shtrembëruara. Ata po përpiqeshin t'i hidhnin të gjithë në myk, t'u vinin një etiketë, t'u tregonin se çfarë duhej të bënin dhe si duhej ta bënin, për shpëtimin e shpirtit të tyre. Kur në fakt njerëzit ishin duke u shqetësuar për shpirtin e tyre, ata donin veprim këtu dhe tani. Shumë tripe ishte

JOBESIMTARI 201

Zakonisht të ndërtuara rreth ideve më të thjeshta dhe më të bukura në botë.

Dhe si e vuri idenë Bunk Bunk Pse në ferr jam ende duke menduar për të Në ferr E mirë kjo... Jam në ferr. Ai tha: « Arrita në përfundimin se ka diçka. Nuk e di se çfarë është, por është më e madhe se unë. Nëse do ta pranoj, nëse do të përulem, nëse do të dorëzohem dhe do të përkulem nënshtrim ndaj kësaj DIÇKAJE dhe pastaj do të përpqem të bëj një jetë sa më plotësisht në përputhje me idenë time për të mirën, do të jem në harmoni." Dhe më vonë fjala e mirë iu nënshtrua Perëndisë në mendjen e tij.

Por zotëri, unë nuk mund të shoh asnjë djalë me mustaqe të gjata të bardha atje lart vetëm duke pritur për mua për të bërë një lutje . . . Dhe çfarë u përgjigj ai Tha se po përpqesha ta ndërlikoja Pse këmbëngula ta bëja atë njeri Gjithçka që duhej të bëja ishte të besoja në ndonjë fuqi më të madhe se vetja ime dhe t'i ngulja këmbë Asaj . . . Dhe thashë ndoshta, por më thuaj zotëri pse po harxhon kohën kot këtu lart? Mos më dorëzo asnjë krevat për të qenë më i bekuar të jap sesa të marr . . . E pyeti se çfarë kushtonte kjo gjë dhe ai qeshi. Ai tha se nuk ishte humbje kohe Në doping atë jashtë ai kishte menduar për diçka që dikush kishte thënë. Një person nuk e dinte kurrë një mësim derisa u përpoq t'ia kalonte dikujt tjetër. Dhe se e kishte marrë vesh sa herë që përpqej ta kalonte këtë, u bë më i gjallë për të. Pra, nëse donim të ziheshim fort për këtë, ai më detyrohej mua, unë nuk i detyrohesha atij. Kjo është një slanting i ri Ai tipi është i çmendur si një loon Largohu nga truri i tij.

. . Më përfytyro duke më treguar të tjerëve

202 ALKOOLISTË ANONIMË

Njerëzit si ta drejtojnë jetën e tyre Sikur të mund të flija Ai qetësues nuk duket se do të marrë përsipër.

Ai mund të përfytyronte një shoqëri të madhe prej nesh Duke kaluar qetësisht këtë nga alkoolisti në alkoolist Asgjë e organizuar Jo ministrat Jo misionarë Çfarë historie Mendova se do të na

duhej ta bënim për t'u bërë mirë Një lloj mrekullie kishte ndodhur në jetën e tij Djalë i shëndoshë në atë Plani i tij ndez imagjinatën.

I tha se më dukej si hipnotizëm vetjak dhe ai më tha se ç'të themi për të Nuk i interesonte nëse ishte yogi-ism, selfhypnotism, apo diçka tjetër Katër prej tyre ishin mirë. Por është shumë hipokrite Më rrahin në çdo mënyrë tjetër dhe pastaj kthehem dhe e shtrij në prehrin e Perëndisë I mallkuar nëse do t'i drejtohesha ndonjëherë Zotit Çfarë marifeti i ulët, frikacak dhe i neveritshëm që do të ishte Mos beso në Zot gjithsesi Vetëm shumë hooey për të mbajtur masat në nënçmim Inkuizicionet më të këqija në botë janë praktikuar në emër të Tij Dhe ai tha A duhet të shndërrohem në inkuizicionist Në qoftë se unë nuk knuckle down, unë vdes Pse misionari i ulët Çfarë ndyrësirë bastarde për të vënë mbi një person Një djegës shtrigash, kjo është ajo që ai është Në dreq me të dhe me të gjitha teoritë e tij të mallkuara Djegësi i shtrigave.

Fli, të lutem eja në derën time Kjo e fundit ishte tetëqind e tetëdhjetë e tetëdhjetë delet mbi gardh Besoj se do t'i fus disa të zeza Delet Barinjtë Njerëz të mençur Çfarë ishte ajo histori Dreqin atje kthehem në të njëjtën linjë I thashë se nuk mund të kuptoja dhe nuk mund të besoja asgjë

JOBESIMTARI 203

Nuk e kuptoja dot. Ai tha se atëherë supozohej se unë nuk përdorja elektricitet. Askush në fakt nuk e kuptoi se nga vinte apo çfarë ishte. I krisur për të.

Ai ka shumë përgjigje. Çfarë mendonte ai se ishte nub-i i gjithë kësaj gjëje? Nënshtroruni vetes ndaj ndonjë fuqie më lart Kërko ndihmë Do të thotë Përpiku ta kalosh. E pyeti se si do ta emëronte këtë? Tha se do të ishte fatale t'i jepje çdo lloj etikete Për të pasur çdo lloj formaliteti.

Unë jam duke u çmendur U përpoq ta fuste në një debat për mrekullitë rreth ngjizjes së papërlyer Rreth yjeve që udhëheqin tre burra të mençur Jona dhe balena. Ai donte të dinte se çfarë ndryshimi bënë këto gjëra Ai as që e shqetësoi kokën për ta Po ta bënte këtë, do të shtrëngohej përsëri. Kështu që e pyeta se çfarë mendonte për Biblën. Tha se e lexoi dhe përdori ato gjëra që i kuptonte. Ai nuk e mori Biblën fjalë për fjalë si një libër mësimi, sepse nuk kishte asnjë budallallëk që nuk mund ta bëje në këtë mënyrë.

Mendova se e kisha kur pyeta për mëkatet e kaluara që kisha kryer. Besoj se kam bërë gjithçka në libër Supozohej se do të më duhej të mbaja qëndrimin se gjithçka ishte falur Këtu jam i pastër dhe i pastër si bora e shtyrë Ose përndryshe do të kaloja jetën duke e rrahur veten mendërisht Bah. Por edhe ai kishte përgjigjen për këtë. Tha se nuk mund t'i kthente mbrapsht gjërat e ferrit që kishte bërë, por mendoi se jeta mund të ishte një faqe me letra. Nëse ai do të bënte pak mirë këtu dhe atje, ndoshta rezultati do të barazohej një ditë. Nga ana tjetër, nëse ai vazhdonte ashtu siç kishte shkuar atje

204 ALKOOLISTË ANONIMË

Nuk do të ishte gjë tjetër veçse sende debiti në fletë. Lloj i kuptimit të shëndoshë.

Kjo është qesharake... Kam humbur çdo fuqi logjike . . . A do të rrëzohesha për gjithë atë linjë fetare . . . Le të shohim nëse nuk mund të mendoj drejt . . . Ashtu pra... Po përpiqem të mendoj shumë . . . Vetëm qetësohu . . . Qetësisht . . . Qetësi tani . . . Relaksoni çdo muskul . . . Filloni nga gishtat e këmbës dhe lëvizni lart . . . I çmendur . . . Truri i lagur . . . Ata djem . . . Çfarë rrëmuje është jeta ime . . . Dashnore . . . Si e urrej atë . . . Ah. E di se si është puna . . . Ai njeri më mërziti emocionalisht . . . Do të listoj çdo arsye që nuk mund ta pranoja mënyrën e tij të të menduarit. Pasi qesha me këto gjëra fetare gjatë gjithë këtyre viteve do të isha hipokrit. Kjo është një. Së dyti, nëse do të kishte një Perëndi, përse gjithë kjo vuajtje? Prit një minutë, ai tha se kjo ishte një nga telashet, ne u përpoqëm t'i jepnim Zotit një formë. Bëje vetëm një fuqi që do të të ndihmojë. Së treti, duket si Ushtria e Shpëtimit. I tha se dhe ai tha se nuk po shkonte vërdallë duke kënduar në asnjë cep rruge, por megjithatë Ushtria e Shpëtimit bëri një punë të madhe. Thjesht, nëse dëgjonte për një djalë që vuan nga mundimet, ai i tregonte historinë dhe besimin e tij.

Ja ku po mendoj përsëri . . . Sapo filloi të qetësohej Djemtë . . . I çmendur Dashnore Jeta u prish Biznes. Tani dëgjo, kape Si t'ia bëj tani? KURRË . . . Kjo është finale dhe në kapakë. Kurrë . . . Kjo nuk është zbritje neto. Kurrë Dhe mendja ime është e sajuar. KURRË nuk do të jem një qen kaq frikacak i poshtër sa të pranoj Perëndinë. Të dy të përballurit, babbët që bëjnë thashetheme mund të sillen vërdallë me

JOBESIMTARI 205

Mustaqet e tyre të shenjta, adhurimi i tyre i mjerë, citimet e tyre biblike, qëndrimet e tyre më të hijshme se ti, veprimet e tyre të këndshme-të këndshme, të adhurimit të së dielës, grabitjes së të hënës, por kurrë nuk do të më gjejnë mua duke pranuar Perëndinë . Më lër të qesh. . . . Do të doja të bërtisja me lëvizje të çmendur Mendja ime është e sajuar I çmendur, ja ku është përsëri.

Brrr, ky kat është i ftohtë në gjunjët e mi Pse lotët më rrjedhin si një lumë në faqet e mia O Zot, ki mëshirë për shpirtin tim!

PIJETARI EVROPIAN

KAM lindur në Evropë, në Alsace për të qenë i saktë, pak kohë pasi ishte bërë gjerman dhe praktikisht u rrit me "verë të mirë rhine" të këngës dhe historisë. Prindërit e mi kishin disa ide të paqarta për të bërë një prift nga unë dhe për disa vjet ndoqa shkollën françeskane në Basal, Zvicër,

pak përtej kufirit, rreth gjashtë milje larg shtëpisë sime. Por, edhe pse isha një katolik i mirë, jeta monastike nuk më tërhiqte shumë.

Shumë herët u bëra i mësuar për të shfrytëzuar dhe fitova njohuri të konsiderueshme për veshjen. Konsumi im i përditshëm i verës ishte rreth një kuarc, por kjo ishte e zakonshme atje ku jetoja. Të gjithë pinin verë. Dhe është e vërtetë se nuk kishte sasi të madhe dehjeje. Por më kujtohet, në adoleshencë, se kishte disa personazhe që i bënin kokat e fshatit të tundnin kokën me keqardhje dhe ndonjëherë me zemërim, ndërsa ndaleshin për të thënë: "Ai sot, Henri" dhe "Ce pauvre Jules," që pinin shumë. Ata ishin padyshim alkoolistët e fshatit tonë.

Shërbimi ushtarak ishte i detyrueshëm dhe unë bëra shtrirjen time me klasën e moshës sime, duke shkelur patë në kazermat gjermane dhe duke marrë pjesë në rebelimin e boksierëve në Kinë, hera ime e parë në çdo distancë të madhe nga shtëpia. Në pjesë të huaja, shumë ushtarë që kanë qenë abstemioz në shtëpi mësojnë të përdorin pije të reja dhe të fuqishme. Kështu që u kënaqa me shokët e mi në gjithçka që Lindja e Largët kishte për të

PIJETARI EVROPIAN 207

Oferta. Nuk mund të them, megjithatë, se fitova ndonjë dëshirë të zjarrtë për pije të forta si rezultat i kësaj. Kur u ktheva në Gjermani u vendosa të mbaroja mësimin, duke pirë verën e vendit si zakonisht.

Shumë miq të familjes sime kishin emigruar në Amerikë, kështu që në moshën 24-vjeçare vendosa që Shtetet e Bashkuara të më ofronin mundësinë që nuk kisha mundësi ta gjeja kurrë në vendin tim të lindjes. Erdha direkt në një qytet industrial në rritje në perëndim të mesëm, ku kam jetuar praktikisht që atëherë. Më pritën ngrohtësisht miqtë e rinisë sime që më kishin paraprirë. Për javë të tëra pas mbërritjes sime më morën dhe më argëtuan në koloninë tashmë të madhe të alsasave në qytet, mes gjermanëve në sallat dhe klubet e tyre. Herët vendosa se vera e Amerikës ishte diçka shumë inferiore dhe mora birrë në vend të kësaj.

Shpejt gjeta punë në tregtinë time të prodhimit të harlisjes. Ishte ende një epokë kuajsh. Por zbulova se harlisja dhe bërja e sahateve në Amerikë ishte ndryshe nga çdo gjë që kisha njohur. Çdo njeri në dyqan ishte specialist dhe në vend që të kisha një sërë punësh për të bërë çdo ditë, isha i detyruar të ulesha gjithë ditën në një stol duke bërë të njëjtën gjë pa fund. E gjeta shumë monotone dhe, duke dashur një ndryshim, e gjeta kur mora punë si rrobaqepëse në një dyqan të madh mobiljesh.

Më pëlqente shumë të këndoja, u bashkova me një shoqëri gjermane këndimi, e cila kishte selinë e mirë të klubit. Atje u ula në mbrëmje, duke shijuar me miqtë e mi kujtimet tona për "vendin e vjetër", duke kënduar këngët e vjetra që njihnim të gjithë, duke luajtur lojëra të thjeshta me letra për pije dhe duke konsumuar sasi të mëdha birrash. Në atë kohë mund të shkoja në ndonjë sallon, të kisha një ose

208 ALKOOLISTË ANONIMË

Dy birra, dil jashtë dhe harroje. Nuk kisha dëshirë të ulesha në një tavolinë dhe të rrija gjithë mëngjesin ose pasditen duke pirë. Sigurisht në atë kohë

isha një nga ata që "mund ta marrin ose ta lënë vetëm". Nuk kishte pasur kurrë pijanecë në familjen time. Erdha me aksione të mira, burra dhe gra që pinin verë gjatë gjithë jetës së tyre si pije, dhe ndërsa herë pas here deheshin në festime të veçanta, ata ishin zgjuar dhe për biznesin e tyre të nesërmen.

Erdhi ndalimi. Duke pasur parasysh ligjin e vendit, u dorëzova nga vullneti i ligjvënësve kombëtarë dhe e lashë fare pijen, jo sepse e kisha gjetur të dëmshme, por sepse nuk arrija të merrja atë që isha mësuar të pija. Të gjithë mund të mbani mend se në muajt e parë pas ndryshimit, një numër i madh burrash, të cilët më parë ishin mësuar me disa birra çdo ditë ose një pije të rastit uiski, thjesht linin të gjitha pijet alkoolike. Për shumicën prej nesh, megjithatë, kjo gjendje nuk zgjati. E pamë shumë herët se ndalimi nuk do të funksiononte. Nuk kaloi shumë kohë para se prodhimi i birrës në shtëpi të ishte një institucion dhe burrat filluan të kërkonin me etje librat e vjetër të recetave për prodhimin e verës.

Por mezi shijova asgjë për dy vjet dhe fillova biznesin për vete, duke themeluar një fabrikë dysheku që sot është një ndërmarrje e rëndësishme industriale në qytetin tonë. Po ia dilja shumë mirë me atë punë dhe me veshje të përgjithshme, dhe kishte çdo shenjë se do të isha financiarisht i pavarur në kohën kur të arrija moshën e mesme. Në këtë kohë isha i martuar dhe po paguaja për një shtëpi.

Si shumica e emigrantëve doja të isha disa...

PIJETARI EVROPIAN 209

trup dhe kam diçka dhe isha shumë i lumtur dhe i kënaqur pasi ndjeva sukses kurorëzoi përpjekjet e mia. Sigurisht që më mungonin kohët e vjetra shoqërore, por nuk kisha dëshirë të caktuar as për birrë.

Prodhuesit e suksesshëm të birrës në shtëpi mes miqve të mi filluan të më ftonin në shtëpitë e tyre.

Vendosa që nëse këta shokë mund t'ia dilnin, do ta provoja vetë dhe kështu bëra. Nuk kaloi shumë kohë derisa kisha zhvilluar një birrë mjaft të mirë me uniformitet dhe me shumë autoritet. E dija se gjërat që bëja ishin shumë më të forta se ç'isha mësuar, por kurrë nuk dyshova se pirja e vazhdueshme e saj mund të krijonte një shije për diçka edhe më të fortë.

Nuk kaloi shumë kohë para se kontrabandisti të ishte një institucion i themeluar në këtë, si në qytetet e tjera. Po bëja mirë në biznes dhe duke shkuar nëpër qytet më ftonin shpesh të pija një pije në një foltore. E tolerova birrën time shtëpiake, kontrabandistët dhe biznesin e tyre. Gjithnjë e më shumë e formoja zakonet për të bërë një pjesë të biznesit tim në foltore dhe pas një kohe nuk kisha nevojë për këtë si justifikim. "Flet" zakonisht shitej uiski. Birra ishte shumë e madhe dhe nuk mund të mbahej në një enë nën banak gati për t'u hedhur kur John Law do të vinte vërdallë. Tani po formoja një teknikë krejtësisht të re për të pirë. S'kaloi shumë dhe kisha një shije të caktuar për pijet e forta, dija nauze dhe dhimbje koke që nuk i kisha njohur kurrë më parë, por si në kohët e vjetra,

i vuajta. Megjithatë, dalëngadalë do të vuaja kaq shumë, saqë thjesht duhej të pija mëngjesin pas mëngjesit.

U bëra ajo që quhet pijetore periodike. U lehtësova nga biznesi që kisha themeluar dhe u reduktova

210 ALKOOLISTË ANONIMË

Për të bërë veshje të përgjithshme në një dyqan të vogël në pjesën e pasme të shtëpisë sime. Gruaja më shtrëngonte shpesh dhe shumë kur shihte se «periodikët» e mi po më humbnin gradualisht se çfarë biznesi mund të merrja. Fillova të sillja shishe brenda. I kisha fshehur në shtëpi dhe në të gjithë dyqanin tim me një fshehje të kujdesshme. Kisha të gjitha përvojat e zakonshme të alkoolistit, sepse sigurisht që isha një nga këto kohë. Ndonjëherë, pasi të esëlohesha pas disa javësh, me të drejtë do të zgjidhja ta lija. Me një vendosmëri të madhe, do të flakja pinca të plota—t'i derdhja dhe t'i thyeja shishe—të vendosur fort që të mos pija kurrë më shumë nga gjërat. Do të drejtohesha.

Për katër ose pesë ditë do të gjuaja në të gjithë vendin, në shtëpi dhe në punishten time për shishe që kisha shkatërruar, duke mallkuar veten se isha një budalla i mallkuar. "Periodikët" e mi u bënë më të shpeshtë derisa arrita në pikën ku doja t'i kushtoja gjithë kohën pijes, duke punuar sa më pak të jetë e mundur dhe pastaj vetëm kur e kërkonte domosdoshmëria e familjes sime. Sapo e kisha kënaqur këtë, ajo që fitova si rrobaqepëse shkoi për pije alkoolike. Do të premtoja se do të bëja punë dhe nuk do t'i bëja kurrë. Klientët e mi humbën besimin tek unë deri në atë pikë sa ruajta atë biznes që kisha vetëm sepse isha një zejtar i stërvitur mirë dhe me reputacion të shkëlqyer. "Më e mira në biznes, kur ai është esëll," thoshin klientët e mi dhe unë kisha ende një vijim që do të më jepte punë edhe pse ata i vajtonin zakonet e mia, sepse e dinin se puna do të bëhej mirë kur përfundimisht e morën atë.

Kisha qenë gjithmonë një katolik i mirë, ndoshta jo aq i përkushtuar sa duhej të isha, por mjaft i rregullt në

PIJETARI EVROPIAN 211

Pjesëmarrja në shërbime. Nuk kisha vënë kurrë në dyshim ekzistencën e Qenies Supreme, por tani fillova të mungoja nga kisha ime ku më parë kisha qenë anëtar i korit. Për fat të keq, nuk kisha dëshirë të konsultohesha me priftin tim për pijen time. Në fakt kisha frikë t'i flisja për këtë, sepse kisha frikë nga lloji i fjalimit që do të më jepte. Ndryshe nga shumë katolikë të tjerë që shpesh marrin zotime për periudha të caktuara—një vit, dy vjet ose për mirë, kurrë nuk kam pasur ndonjë dëshirë të "marr një zotim" para priftit. E megjithatë, duke kuptuar më në fund se pijet alkoolike më kishin vërtet, doja ta lija. Gruaja ime shkroi për kura të reklamuar për zakonet e pijeve alkoolike dhe m'i dha në kafe. Madje i mora vetë dhe i provova. Asnjë nga shërimet e ndryshme të këtij lloji nuk ishte aspak e mirë.

Përvojat e mia ndryshojnë shumë pak nga përvojat e alkoolistëve të tjerë, por nëse ndonjëherë një njeri ishte i vendosur nën kontrollin e një fuqie që mund të çonte vetëm në rrënim dhe turp, unë isha ai njeri.

Kisha një grup të zakonshëm miqsh që përpiqeshin të më ndalonin në karrierën time për të pirë. Mund t'i dëgjoj akoma. Me dashamirësi në pjesën më të madhe, por të verbër dhe pothuajse plotësisht pa e kuptuar, ata kishin qasjen që çdo alkoolist e di: «A nuk mund të jesh burrë?»

"Ju mund ta preni atë."

"Ju keni një grua të mirë; Ju mund të keni biznesin më të mirë në qytet. Si është puna me ty gjithsesi?"

Çdo alkoolist i ka dëgjuar këto fraza të njohura nga miq të mirë. Dhe ata ishin edhe miqtë e mi. Në mënyrën e tyre ata bënë atë që mundën, më ndihmuan në

212 ALKOOLISTË ANONIMË

Kohë të ndryshme për të marrë në këmbë pas një kohe veçanërisht të keqe, më ndihmoi në zbrërthimin e punëve të mia të ngatërruara të biznesit, sugjeroi këtë dhe sugjeroi këtë. Të gjithë donin të më ndihmonin. Por asnjëri prej tyre nuk e dinte se si. Asnjë prej tyre nuk kishte përgjigjen që doja.

Gruaja ime foli me një tregtar lokal një ditë. Ai njihej si një njeri thellësisht fetar. Ai ishte padyshim një fundamentalist me prirje të forta drejt predikimit evangjelist. Ai më njihte mua dhe diçka të reputacionit tim. Gruaja ime i kërkoi ta ndihmonte nëse mundej. Kështu që ai erdhi të më takonte, duke sjellë një mik me vete. Ai më gjeti të dehur dhe në shtrat. Ky njeri nuk kishte qenë kurrë alkoolist dhe qasja e tij ndaj meje ishte e njohur nga kërkuesi emocional pas shpirtrave. E pra, unë isha, i shtrirë në një stupor alkoolike me flashes herë pas here e vetë-keqardhje emocionale, në pak a shumë të njëjtën gjendje si pijanec që zhytet në sharrë në apelin e një oratori fetar.

Njeri i mirë, i ndershëm dhe i singertë, ai u lut në shtratin tim dhe unë premtova se do të shkoja në kishë me të për të dëgjuar një evangjelist. Ai nuk priti që unë të vija në zyrën e tij, ai erdhi pas meje.

E dëgjova evangjelistin, por nuk më bëri përshtypje. Shërbimi ishte krejtësisht i huaj për atë që isha mësuar në kremtimin tim fetar që nga fëmijëria. Nuk kam asnjë dyshim për sinjeritetin e predikuesit dhe nuk kërkoj aspak ta përçmoj veprën e tij, por isha i paprekur. Kështu që nuk kam përgjigje.

Ka alkoolistë që kanë qenë pa asnjë ndërgjegje të Perëndisë gjatë gjithë jetës së tyre; Ka disa që janë urrejtës të vërtetë të idesë së një Qenieje Supreme; Ka të tjerë, si unë, që nuk kanë hequr dorë kurrë nga besimi në

PIJETARI EVROPIAN 213

I Plotfuqishmi, por që gjithmonë kanë menduar se Perëndia është larg. Dhe kështu u ndjeva. Kisha një ndjenjë më të ngushtë të Perëndisë gjatë meshës në kishë, një ndjenjë të pranisë së Tij, por në jetën e përditshme Ai dukej se ishte në distancë nga unë dhe më shumë si një gjykatës i drejtë, sesa një Atë i gjithëdijsëm, që i vinte keq për racën njerëzore.

Pastaj ndodhi ngjarja që më shpëtoi. Një i alkoolizuar erdhi të më takonte se kush është mjek. Ai nuk fliste fare si predikues. Në fakt, gjuha e tij ishte plotësisht e përshtatshme për kuptueshmërinë time. Ai nuk kishte dëshirë të dinte asgjë, përveç nëse isha i qartë për dëshirën time për të lënë pijen. I thashë me gjithë sinqeritetin në komandën time që bëra. Edhe atëherë ai nuk hyri në ndonjë hollësi të madhe se si ai dhe një turmë alkoolistësh, me të cilët ai shoqërohej, e kishin zotëruar vështirësinë e tyre. Në vend të kësaj, ai më tha se disa prej tyre donin të flisnin me mua dhe do të kishin mbaruar të më shihnin.

Ky mjek ua kishte dhënë njohurinë e tij vetëm disa burrave të tjerë në atë kohë, jo më shumë se katër ose pesë, ata tani numërojnë më shumë se shtatëdhjetë persona. Dhe, sepse siç e kam zbuluar që atëherë, është pjesë e "trajtimit" që këta burra të dërgohen për të parë dhe biseduar me alkoolistët që duan të lënë duhanin, ai i mbajti ata të zënë. Ai tashmë i kishte mbushur me frymën e tij derisa ata ishin gati dhe të gatshëm në çdo kohë për të shkuar atje ku dërgohej, dhe si mjek ai e dinte mirë se ky mision dhe detyrë do t'i forconte pasi më vonë më ndihmoi. Vizitat e këtyre burrave më bënë përshtypje menjëherë. Aty ku predikimi dhe lutjet më kishin prekur shumë pak, menjëherë më bëri përshtypje dëshira për njohuri të mëtejshme për këta burra.

214 ALKOOLISTË ANONIMË

"Duhet të ketë diçka për të," i thashë vetes. "Pse këta njerëz të zënë do të merrnin kohë për të ardhur të më takonin? Ata e kuptojnë problemin tim. Ashtu si unë, ata e kanë provuar këtë ilaç dhe atë ilaç, por kurrë nuk kanë gjetur një që ka funksionuar. Por çfarëdo që të përdorin tani, duket se i mban ata esëll."

Sigurisht që mund të shihja se ishin esëll. Njeriu i tretë që erdhi të më takonte kishte qenë një nga biznesmenët më të mëdhenj që kompania e tij kishte punësuar ndonjëherë. Nga maja e grumbullit në pak vite ai kishte skided për t'u bërë një klient shuffling, ende duke hyrë në barrooms më të mirë, por mirëpritur nga as mikpritësi im dhe as klientët e tij. Biznesi i tij praktikisht nuk ishte më, më tha ai, kur zbuloi përgjigjen.

"Ju keni provuar rrugët e njeriut dhe ato gjithmonë dështojnë," më tha ai. "Nuk mund të fitosh nëse nuk provon rrugën e Zotit."

Nuk kisha dëgjuar kurrë për ilaçin e shprehur vetëm në këtë gjuhë. Në disa fjali ai e bëri Perëndinë të më dukej personal, e shpjegoi Atë si një qenie që ishte e interesuar për mua, alkoolistin dhe se gjithçka që duhej të bëja ishte të isha i gatshëm të ndiqja rrugën e Tij për mua; që për sa kohë që do ta ndiqja, do të isha në gjendje të kapërceja dëshirën time për pije alkoolike.

Epo, ja ku isha, i gatshëm ta provoja, por nuk e dija se si, përveçse në një mënyrë të paqartë. E dija disi se kjo do të thoshte më shumë sesa thjesht të shkoja në kishë dhe të bëja një jetë morale. Nëse kjo ishte e gjitha, atëherë isha pak i dyshimtë se ishte përgjigja që po kërkoja.

Ai vazhdoi të fliste dhe më tha se kishte gjetur se plani ka një bazë dashurie dhe praktikimi të Krishtit

Urdhër: "Duaje të afërmin tënd si veten tënde." Duke e marrë këtë si themel, ai arsyetoi se, nëse një njeri ndiqte këtë rregull, nuk mund të ishte egoist. Mund ta shihja këtë. Më tej ai tha se Perëndia nuk mund të më pranonte si një ndjekës të sinqertë të Ligjit të Tij Hyjnor, nëse nuk isha gati të isha plotësisht i ndershëm për këtë.

Kjo ishte krejtësisht logjike. Kisha ime e mësoi këtë. E kisha ditur gjithmonë këtë në teori. Folëm edhe për moralin personal. Çdo njeri ka problemin e tij të këtij lloji, por ne nuk e diskutuam shumë. Vizitori im e dinte mirë, se ndërsa përpiqesha të ndiqja Perëndinë, do t'i studioja vetë këto gjëra.

Ne folëm gjëra për një kohë të gjatë. E pashë menjëherë se nuk mund të përballoja të kullojsja. Unë tashmë besoja në Perëndinë, e kisha bërë gjithmonë këtë. Ishte gati t'ia jepte vullnetin tim Atij. Kjo është ajo që erdhi në.

Atë ditë i dhashë vullnetin tim Perëndisë dhe kërkoja të drejtohesha. Por unë kurrë nuk e kam menduar këtë si diçka për të bërë dhe pastaj të harroj. Shumë herët arrita të kuptoja se duhej të kishte një ripërtëritje të vazhdueshme të asaj marrëveshjeje të thjeshtë me Perëndinë; që unë kisha vazhdimisht për të mbajtur pazarin. Kështu fillova të lutesha; Për t'i vënë problemet e mia në duart e Perëndisë.

Për një kohë të gjatë vazhdova të provoja, në një mënyrë mjaft idiote në fillim, e di, por me shumë zell. Nuk doja të isha fallco. Dhe fillova të zbatoja atë që mësoja çdo ditë. Nuk kaloi shumë kohë derisa miku im doktor më dërgoi t'i tregoja një alkoolisti tjetër se çfarë kishte qenë përvoja ime. Kjo detyrë së bashku me takimet e mia javore me shokët e mi të alkoolizuar dhe

216 ALKOOLISTË ANONIMË

Ripërtëritja e përditshme e kontratës që kisha bërë fillimisht me Perëndinë më ka mbajtur esëll kur asgjë tjetër nuk ka bërë kurrë.

Kam tre vjet që jam esëll. Muajt e parë ishin të vështirë. Shumë gjëra ndodhën; Gjyqet e biznesit, shqetësimet e vogla dhe ndjenjat e dëshpërimit të përgjithshëm u afruan duke më çuar në shishe, por unë bëra përparim. Ndërsa vazhdoj, më duket se marr forcë çdo ditë për të qenë në gjendje të rezistoj më lehtë. Dhe kur mërzitem, kryqëzohem dhe nuk pajtohem me shokun tim, e di se nuk jam në harmoni me Perëndinë. Duke kërkuar atje ku kam qenë fajtor, nuk është e vështirë të zbulosh dhe të kesh të drejtë përsëri, sepse i kam provuar vetes dhe shumë të tjerëve që më njohin se Perëndia mund ta mbajë një njeri të esëll nëse do ta lejojë Atë.

Duke qenë katolik, është e natyrshme që të shkoj në kishën time, të cilën e bëj rregullisht. Unë marr pjesë në sakramentet e saj që kanë një kuptim të ri dhe më të thellë për mua tani. E kuptoj se çfarë është të jesh në praninë e Perëndisë pikërisht në shtëpinë time dhe e kuptoj thellë kur jam në kishë. Sepse, kur njeriu përpiket vërtet të bëjë vullnetin e

Perëndisë, në vend të tij, ai është shumë i vetëdijshëm për të qenë në praninë e Perëndisë gjithmonë, kudo që të jetë.

NJË FITORE FEMËRORE

PËR shortin tim bie dallimi mjaft i dyshimtë i të qenit e vetmja "zonjë" alkoolike në seksionin tonë të veçantë. Ndoshta është për shkak të dëshirës për një "kast mbështetës" të seksit tim që po lutem për frymëzim për të treguar historinë time në një mënyrë që mund t'u japë grave të tjera që kanë këtë problem guximin ta shohin atë në dritën e saj të vërtetë dhe të kërkojnë ndihmën që më ka dhënë një qira të re mbi jetën.

Kur m'u paraqit ideja për herë të parë se isha alkoolist, mendja ime thjesht nuk pranoi ta pranonte. Tmerre! Sa poshtëruese! Çfarë poshtërimi! Sa absurde! E urreja shijen e pijeve alkoolike— pirja ishte thjesht një mjet shpëtimi kur dhembjet e mia u bënë tepër të mëdha për mua për të duruar. Edhe pasi m'u shpjegua se alkoolizmi është një sëmundje, nuk arrija ta kuptoja se e kisha. Më vinte ende turp, ende doja të fshiheja pas ekranit të arsyeve të përbëra nga "trajtimi i padrejtë", "i palumtur", "i lodhur dhe i dëshpëruar" dhe dhjetëra gjëra të tjera që mendoja se ishin në rrënjë të kërimit tim të harrimit me anë të uiskit ose xhinit.

Sidoqoftë, ndihesha shumë e sigurt se nuk isha alkoolist. Megjithatë, meqë jam përballur me këtë fakt, dhe sigurisht që është fakt, kam qenë në gjendje të përdor ndihmën që jepet kaq lirisht kur mësojmë se si të jemi vërtetë të vërtetë të vërtetë me veten.

218 ALKOOLISTË ANONIMË

Ruga me të cilën kam arritur në këtë ndihmë të bekuar ishte e gjatë dhe mashtroese. Ajo çoi nëpër labirintet dhe pështjellimet e një martese dhe divorci të palumtur, dhe një kohë të errët të ndarjes nga fëmijët e mi të rritur, dhe një ndreqje të jetës në një moshë kur shumica e grave ndihen mjaft të sigurta për një shtëpi dhe siguri.

Por kam arritur burimin e ndihmës. Kam mësuar të njoh dhe të pranoj shkakun themelor të sëmundjes sime; Egoizmi, vetë-keqardhja dhe mëria. Pak muaj më parë, këto tri fjalë të aplikuara për mua do të më kishin ngjallur po aq indinjatë në zemër, sa fjala alkoolike. Aftësia për t'i pranuar ato si të miat ka rrjedhur nga përpjekja, me ndihmën e pafund të Perëndisë, për të jetuar me disa synime në mendje.

Duke arritur në faktin e zyrtarë të alkoolizmit, do të doja të mund të paraqes realitetin e tmerrshëm të insiduoze të tij në mënyrë të tillë që askush të mos mund të dështonte kurrë më të njihte hapat e rehatshëm dhe të lehtë që të çonin deri në buzë të precipices, dhe të tregoja se si ato hapa u zhdukën papritur kur gjiri i madh kërceu para meje. Nuk mund të kthehesha dhe të kthehesha përsëri në tokë të fortë në këtë mënyrë.

Hapi i parë quhet: «Pija e parë në mëngjes që të nxjerr nga një hangover.»

Më kujtohet kaq mirë kur hipa në atë hap— kisha pirë tamam si shumica e turmës së re të martuar që njihja. Për nja dy vjet vazhdoi, në festa dhe në «speakeasies», siç quheshin atëherë dhe me kokteje pas mëngjesit. Vetëm duke shkuar raundet dhe duke kaluar një kohë të mirë. Dhe në mëngjes, kur u nisa për herë të parë,

NJË FITORE FEMËRORE 219

Dridhje. Dikush sugjeroi pak nga "flokët e qenit që më kafshoi". Një gjysmë ore pas asaj pijeje isha ulur në majë të botës, duke menduar se sa e thjeshtë ishte të kuroja nervat e lëkundura. Sa e mrekullueshme ishte alkooli, në vetëm pak minuta koka ime kishte pushuar së dhimburi, shpirtrat e mi ishin kthyer në normalitet dhe gjithçka ishte mirë në këtë botë shumë të shkëlqyer.

Për fat të keq, kishte një kapje në të— unë isha një alkoolist. Me kalimin e kohës një pije në mëngjes duhej marrë pak më herët— ajo duhej ndjekur nga një e dytë në një orë ose më shumë, para se të ndihesha vërtet e barabartë me punën e jetesës.

Gradualisht gjeta në festa shërbimi ishte pak i ngadaltë; Pjesa tjetër e turmës është mjaft e lumtur dhe e shkujdesur pas raundit të dytë. Reagimi im ishte i prirur të ishte krejt e kundërta. Diçka duhej bërë për këtë, kështu që thjesht do të ndihmoja veten për një të shpejtë, ndonjëherë haptazi, por me kalimin e kohës dhe nevoja ime u bë më akute, shpesh e bëja në qetësi.

Ndërkohë, trajtimi i mëngjesit pas mëngjesit po zhvillohej në diçka mjaft stupendus. Hapësit e syve po bëheshin më të hershëm, më të mëdhenj, më të shpeshtë dhe papritur, ishte koha e drekës! Ndoshta ka pasur një plan për pasdite-një urë ose çaj, ose vetëm telefonuesit. Fryma ime duhej të llogaritej, kështu që së bashku erdhën alibi të tilla si një prekje gripi ose ndonjë sëmundje tjetër për të cilën sapo kisha marrë një uiski dhe limon të nxehtë. Ose "dikush" kishte qenë për drekë dhe sapo kishim pirë disa kokteje. Pastaj erdhi periudha e frenimit të saj— shkuarja në grumbullime shoqërore të fortifikuara mirë kundër dridhjeve; Telefonata e radhës në mëngjes

220 ALKOOLISTË ANONIMË

—"Tmerrësisht keq që nuk mund t'ia dal këtë pasdite, kam një dhimbje koke të tmerrshme"; pastaj thjesht duke harruar se kishte angazhime fare; Duke kaluar dy ose tre ditë duke pirë, duke e fjetur dhe duke u zgjuar për të filluar nga e para.

Sigurisht, kisha justifikimet e njohura; Burri im nuk po kthehej në shtëpi për darkë ose nuk kishte qenë në shtëpi për disa ditë; Ai po shpenzonte para të cilat nevojiteshin për të paguar faturat; Ai kishte qenë gjithmonë një pijanec; Nuk kisha ditur asgjë për këtë deri sa isha gati tridhjetë vjeç dhe ai më dha pijen time të parë. Oh, i kisha të gjitha poshtë, letra të përsosura— të gjitha justifikimet, arsyet dhe justifikimet. Ajo që nuk e dija ishte se po shkatërrohesha nga egoizmi, keqardhja për veten dhe mëria. Kishte periudhat e betimit dhe «vajtje-ardhjet në vagon» —ato do të zgjasnin nga dy javë deri në tre ose katër muaj. Një herë, pas një

sëmundjeje shumë të rëndë prej gjashtë javësh (të shkaktuar nga pirja), nuk preka asgjë të natyrës alkoolike për gati një vit. Mendova se e kisha lëpirë atë kohë, por krejt papritur gjërat ishin më keq se kurrë. Kuptova se frika nuk kishte asnjë efekt.

Më pas erdhi hospitalizimi, jo një sanitarium i rregullt, por një spital lokal ku mjeku im do të më dërgonte kur të arrija atje ku duhej ta telefonoja. Ai i shkreti— do të doja ta lexonte këtë sepse do ta dinte atëherë nuk ishte faji i tij që unë nuk isha shëruar.

Kur u divorcova mendova se shkaku ishte hequr. Ndjeva se duke qenë larg asaj që e kisha konsideruar padrejtësi dhe keqtrajtim do të zgjidhte provën-

NJË FITORE FEMËRORE 221

lem i palumturisë sime. Brenda pak më shumë se një viti isha në repartin e alkoolit të një spitali publik!

Ishte atje që L—— erdhi tek unë. E kisha njohur shumë pak dhjetë vjet më parë. Ish-burri im e solli tek unë duke shpresuar se ajo mund të ndihmonte. Ajo e bëri.

Nga spitali shkova në shtëpi me të.

Atje, burri i saj më tregoi sekretin e rilindjes së tij. Nuk është aspak sekret, por diçka e lirë dhe e hapur për të gjithë ne. Ai më pyeti nëse besoja në Perëndinë apo në ndonjë fuqi më të madhe se vetja ime. E pra, unë besoja në Zot, por në atë kohë unë nuk e kisha idenë se çfarë është Ai. Si fëmijë më kishin mësuar "Tani më shtrij" dhe "Ati ynë që është në qiell". Më kishin dërguar në shkollën e së dielës dhe më kishin çuar në kishë. Më kishin pagëzuar dhe më kishin konfirmuar. Më kishin mësuar të kuptoja se ka një Perëndi dhe ta "doja". Por, ndonëse më kishin mësuar të gjitha këto gjëra, nuk i kisha mësuar kurrë.

Kur B—— (burri i L) filloi të fliste për Perëndinë, u ndjeva mjaft i ulët në mendjen time. Mendova se Zoti ishte diçka që unë, dhe shumë njerëz të tjerë si unë, duhej të shqetësoheshim së bashku pa. Megjithatë, gjithmonë e kisha pasur «zakonin e lutjes». Në fakt unë thosha në mendjen time "Tani, nëse Zoti i përgjigjet kësaj lutjeje, unë do ta di se ka një Zot." Ishte një sistem i shkëlqyer, vetëm në një farë mënyre nuk dukej se funksiononte!

Më në fund B—— më tha kështu: « Ju pranoni se keni bërë rrëmujë në gjërat që përpiqen t'i drejtojnë në rrugën tuaj, a jeni të gatshëm të hiqni dorë? A jeni të gatshëm të thoni: « Ja ku është Perëndia, të gjitha të përziera. Nuk di si ta ç'përziej, do t'jua lë." Epo, nuk mund ta bëja këtë. Nuk ndihesha shumë mirë, dhe isha

222 ALKOOLISTË ANONIMË

I frikësuar se më vonë kur mjegulla u shua, do të doja të tërhiqesha. Kështu që e lëmë të pushojë disa ditë. L dhe B më dërguan të qëndroja me disa miq të tyre jashtë qytetit— nuk i kisha parë kurrë më parë. Burri i asaj shtëpie, P—— kishte hequr dorë nga pirja tre muaj më parë. Pasi kisha qenë atje disa ditë, pashë atë P—— dhe gruaja e tij kishte diçka që

i bënte ata të fuqishëm shpresëdhënës dhe të lumtur. Por kam pak vështirësi të shkoj në shtëpinë e një të panjohuri të përsosur dhe të qëndroj ditë pas dite. Ia thashë këtë P——dhe përgjigja e tij ishte: «Pse, ti nuk e di se sa shumë po më ndihmon të të kem këtu.» Ishte një surprizë! Gjithmonë para kësaj, kur po shërohesha nga bishti, kisha qenë vetëm një dhimbje në qafë për të gjithë. Kështu, fillova të kuptoja në një mënyrë të vogël se për çfarë ishin të gjitha këto parime frymore.

Më në fund, me shumë vetëdije dhe shkurtimisht i kërkova Perëndisë të më tregonte se si të bëja atë që donte ai. Lutja ime ishte po aq e dobët dhe e pambrojtur sa mund ta imagjinonte, por më mësoi si të hapja gojën dhe të lutesha me ngulm dhe sinqerisht. Megjithatë, nuk e kisha bërë fare notën. Isha plot frikë, turp dhe "bug-a-boos" të tjerë dhe dy javë më vonë ndodhi një incident që më vuri përsëri në toboggan. M'u duk sikur ndjeva se dhembja e atij incidenti ishte tepër e madhe për t'u duruar pa ndonjë «lirim». Kështu që e braktisa Frymën në favor të «frymërave» dhe atë mbrëmje isha në rrugë të mbarë për një seancë të gjatë me «pijen» e armikut tim të vjetër. Iu luta personit në shtëpinë e të cilit po jetoja që të mos i bëja të ditur askujt, por ajo, duke pasur kuptim të mirë, u lidh menjëherë me ata që kishin

NJË FITORE FEMËRORE 223

Më ndihmuan më parë dhe shumë shpejt ata ishin mbledhur rreth e qark.

U lehtësova nga rrëmuja dhe brenda një ose dy ditësh pata një bisedë të gjatë me një nga turmat. I zvarrisja të gjitha mëkatet e mia të detyrës dhe të mospranimit, i thashë gjithçka që mund të mendoja për këtë mund të ishte shkaku i krijimit të një situatë frike, një situatë keqardhjeje ose një situatë turpi. Ishte shumë e tmerrshme, mendova atëherë, të shtrihesha e zhveshur në këtë mënyrë, por e di tani që i tillë është hapi i parë larg skajit të reshjeve.

Gjërat shkuan shumë mirë për një kohë të gjatë, pastaj erdhi një ditë e zyrtë me shi. Isha vetëm. Moti dhe vetë-keqardhja ime filluan të gatuanin një pjatë të këndshme të bluzmës për mua. Kishte pije alkoolike në shtëpi dhe u gjenda duke i sugjeruar vetes: "Vetëm një pije do të më bëjë të ndihem shumë më i gëzuar." Epo, mora Biblën dhe "Jetesën fitimtare" dhe u ula në pamje të plotë të shishes së uiskit, fillova të lexoja. Edhe unë u luta. Por unë nuk thashë "Nuk duhet ta marr atë pije sepse ia kam borxh dhe kështu jo." Nuk thashë "Nuk do ta marr atë pije sepse jam aq i fortë sa t'i rezistoj tundimit." Nuk thashë "nuk duhet" ose "nuk do ta bëj" fare. Thjesht u luta dhe lexova dhe për gjysmë ore u ngrita dhe isha absolutisht i lirë nga dëshira për të pirë.

Mund të jetë shumë e madhe të jesh në gjendje të thuash "Finis" pikërisht këtu, por e shoh tani që nuk kisha shkuar deri në atë pikë sa kisha për qëllim të shkoja. Ende po përzihesha dhe ushqoja dy kafshët e mia shtëpiake, keqardhjen për veten dhe mërinë. Natyrisht, erdha edhe një herë një kultivues. Këtë herë shkova në telefon (pasi kisha marrë rreth dy pije) dhe thirra L në

224 ALKOOLISTË ANONIMË

Thuaji se çfarë kisha bërë. Ajo më kërkoi të premtoja se nuk do të pija një pije tjetër para se të vinte dikush tek unë. E pra, kisha mësuar mjaft për vërtetësinë për të refuzuar të jap këtë premtim. Po të jetoja sipas modelit të vjetër, do të më vinte turp të kërkoja ndihmë. Në fakt nuk duhej të kisha kërkuar ndihmë. Duhej të isha përpjekur të fshihja faktin se po pija dhe vazhdova derisa të përfundoja përsëri pas "tetë topit". Më çuan në shtëpinë e B ku qëndrova për tre javë. Pija mbaroi mëngjesin pasi mbërrita atje, por vuajtjet vazhduan për ca kohë. U ndjeva e dëshpëruar dhe vura në dyshim aftësinë time për të përfutur vërtet nga ndihma që të tjerët kishin marrë dhe aplikuar me kaq sukses. Megjithatë, dalëngadalë Perëndia filloi të pastronte kanalet e mia, në mënyrë që të fillonte të vinte kuptueshmëria e vërtetë. Atëherë ishte koha kur më erdhi realizimi dhe njohja e plotë. Ishte realizimi dhe njohja e faktit se isha plot me vetë-keqardhje dhe mëri, duke kuptuar faktin se nuk ia kisha dhënë plotësisht problemet e mia Perëndisë. Ende po përpiqesha të bëja rregullimin tim.

Kjo ishte më shumë se një vit më parë. Që atëherë, edhe pse rrethanat nuk janë ndryshe, sepse ka ende sprova, vështirësi, dhimbje, zhgënjime dhe zhgënjime, vetë-keqardhje dhe mëri po eliminohen. Në vitin e kaluar nuk jam tunduar një herë. Nuk e kam më idenë të pi një pije për të më ndihmuar gjatë një periudhe të vështirë, sesa po të mos kisha pirë kurrë. Por e di absolutisht se në momentin që mbyll kanalet e mia me pikëllim për veten time, ose duke u lënduar nga, ose duke u zemëruar me këdo, jam në rrezik të tmerrshëm.

NJË FITORE FEMËRORE 225

E di që fitorja ime nuk është asgjë nga veprimet e mia njerëzore. E di se duhet ta mbaj veten të denjë për ndihmën hyjnore. Dhe gjëja e lavdishme është kjo: jam i lirë, jam i lumtur dhe ndoshta do të kem mundësinë e bekuar që 'ta kaloj'. E them me gjithë nderim: Amin.

226

MIKU YNË JUGOR

DY fëmijë me faqe rozë qëndrojnë në majë të një kodre të gjatë, ndërsa shkëlqimi i perëndimit të diellit të dimrit ndriçon borën e mbuluar nga ana e vendit. "Është koha të shkojmë në shtëpi" thotë motra ime. Ajo është më e madhja. Pas një udhëtimi më emocionues në sled, u futëm në shtëpi përmes borës së thellë. Drita nga një llambë vaji shkëlqen nga një dritare lart e shtëpisë sonë. Ne e stampojmë borën nga çizmet tona dhe nxitojmë në ngrohtësinë e sobës me qymyr që supozohet të ngrohet edhe lart-shkallëve. «Përshëndetje detarë,—thërret nëna nga lart,—hiqini gjërat tuaja të lagura.»

"Ku është babai?" Pyes, pasi kam marrë një gllënjë salçiçe duke gatuar përmes derës së kuzhinës dhe duke menduar për darkë.

«Ai zbriti në moçal»,—përgjigjet nëna. "Ai duhet të jetë në shtëpi së shpejti."

Babai është një ministër episkopal dhe puna e tij e merr atë mbi rrugë të gjata në rrugë të këqija. Famulltarët e tij janë të kufizuar në numër, por miqtë e tij janë të shumtë, sepse për të raca, kredoja ose pozita shoqërore nuk bëjnë asnjë ndryshim. Nuk është shumë kohë para se ai të ngasë makinën në buggy vjetër. Ai dhe plaku Maud janë të kënaqur që kthehen në shtëpi. Vozitja ishte e gjatë dhe e ftohtë, por ai ishte mirënjohës për tullat e nxehta që një person i menduar i kishte dhënë për këmbët e tij. Së shpejti darka është në tryezë. Babai thotë hir,

MIKU YNË JUGOR 227

Gjë që vonon sulmin tim ndaj kuleçëve dhe salçiçeve. Çfarë oreksi!

Një setter i madh shtrihet në gjumë pranë sobës. Ai fillon të bëjë tinguj queer dhe këmbët e tij dridhen. Çfarë kërkon ai në ëndrrat e tij? Më shumë ëmbëlsira dhe salçiçe. Më në fund jam i mbushur. Babai shkon në studimin e tij për të shkruar disa letra. Nëna luan piano dhe ne këndojmë. Babai përfundon letrat e tij dhe ne të gjithë bashkohemi në disa lojëra emocionuese të parchesi. Pastaj babai është i bindur të lexojë me zë të lartë edhe disa nga "Trëndafili dhe Unaza".

Koha e gjumit vjen. Ngjitem në dhomën time në papafingo. Është ftohtë kështu që nuk ka vonesa. Zvarritem nën një grumbull batanijesh dhe shpërthej qiriun. Era po ngrihet dhe ulërin rreth shtëpisë. Por jam i sigurt dhe i ngrohtë. Bie në një gjumë pa ëndërr.

Jam në kishë. Babai po jep predikimin e tij. Një grerëz po zvarritet në pjesën e pasme të zonjës para meje. Pyes veten nëse do të arrijë në qafën e saj. Shucks! Ka fluturuar tutje. Ho, hum, ndoshta shalqinjët janë pjekur në Z. Jones patch. Kjo është një ide! Beni do ta dijë, por Z. Jones nuk do ta dijë se çfarë u ka ndodhur disa prej tyre, nëse janë. Më në fund! Mesazhi është dhënë.

«Drita jote le të ndriçojë kaq shumë para njerëzve, që të shohin veprat e tua të mira.» Unë gjuaj që nikeli im të bjerë në pjatë në mënyrë që e imja të shihet.

Babai del përpara në chancelin e kishës. «Paqja e Perëndisë që kalon çdo kuptueshmëri, ruaji zemrat dhe mendjet tuaja.» Hurray! Vetëm një himn dhe pastaj kisha do të mbarojë deri javën e ardhshme!

228 ALKOOLISTË ANONIMË

Jam në dhomën e një shoku tjetër në kolegji. "Student i vitit të parë," më tha ai, "a merrni ndonjëherë një pije?" Hezitova. Babai nuk më kishte folur kurrë drejtpërdrejt për pijen dhe ai kurrë nuk piu asnjë, aq sa e dija unë. Nëna urrente pijet alkoolike dhe kishte frikë nga një njeri i dehur. Vëllai i saj kishte qenë pijanec dhe kishte vdekur në një spital shtetëror për të çmendurit. Por jeta e tij ishte e pamendueshme, për aq sa unë isha i shqetësuar. Nuk kisha pirë kurrë, por kisha parë mjaft gëzim tek djemtë që pinin për t'u interesuar. Nuk do të isha kurrë si pijaneci i fshatit në shtëpi. Sa shumë njerëz e përbuznin! Vetëm një dobësim!

"Mirë," tha djali më i madh, "A po?"

"Herë pas here," gënjeva. Nuk mund ta lejoja të mendonte se isha një sissy.

Ai derdhi dy pije. "Ja ku po të shikon," tha ai.

E mbyta dhe e mbyta. Nuk më pëlqeu, por nuk do ta thosha. Jo, kurrë! Një shkëlqim i butë më vodhi. Thuaj!

Kjo nuk ishte dhe aq keq në fund të fundit. Në fakt, ishte e mirë. Sigurisht që do të kisha një tjetër. Shkëlqimi u rrit. Erdhën djem të tjerë. Gjuha ime u zgjidh. Të gjithë qeshnin me zë të lartë. Isha mendjempërtë. Nuk kisha inferioritete. Nuk më vinte turp as për këmbët e mia të dobëta! Kjo ishte gjëja e vërtetë!

Një brumë mbushi dhomën. Drita elektrike filloi të lëvizte. Pastaj u shfaqën dy bulbe. Fytyrat e djemve të tjerë u zbehën. Sa e sëmurë u ndjeva. U shtanga në banjë—. Nuk duhet të kishte pirë kaq shumë ose kaq shpejt. Por unë dija si ta përballoja tani. Unë do të pija si një zotëri pas kësaj.

Dhe kështu takova John Barleycorn. Shoku i madh

MIKU YNË JUGOR 229

I cili në thirrjen time më bëri "një shok hale, i takuar mirë," i cili më dha një zë kaq të hollë, ndërsa këndonim "Rroftë, breshër, banda është e gjitha këtu," dhe "Adelina e ëmbël," që më dha liri nga frika dhe ndjenja e inferioritetit. Xhoni i mirë i vjetër! Ai ishte shoku im, në rregull.

Provimet e fundit të maturës dhe unë mund të diplomohem disi. Nuk do ta kisha provuar kurrë, por nëna mbështetet në të kështu. Një rast i frutit më shpëtoi nga dëbimi gjatë vitit të dytë. Këmbanat, zilet, zilet! Klasë, bibliotekë, laborator! Jam i lodhur!

Por fundi është në dukje. Provimi im i fundit dhe i lehtë. E shikoj tabelën me pyetjet e saj. Nuk e mbaj mend përgjigjen e të parit. Do ta provoj të dytën. Nuk ka sapun atje. Thuaj që kjo po bëhet serioze! Nuk më kujtohet asgjë. Përqendrohem në një nga pyetjet. Nuk më duket se jam në gjendje ta mbaj mendjen te ajo që po bëj. Unë jam i shqetësuar. Nëse nuk filloj së shpejti, nuk do të kem kohë për të përfunduar. S'ka dobi. Nuk mund të mendoj.

Oh! Një ide! Largohem nga dhoma, të cilën e lejon sistemi i nderit. Unë shkoj në dhomën time. Unë derdhi një gjysmë tumbler të alkoolit të grurit dhe e mbush atë me ale xhenxhefil. Mos! Tani kthehuni në provim. Stilolapsi im lëviz me shpejtësi. I di mjaft përgjigjet për t'ia dalë mbanë. Plaku i mirë John Barleycorn! Ai sigurisht që mund të varet. Çfarë fuqie të mrekullueshme ka ai mbi mendjen! Ai më ka dhënë diplomën time!

Nën peshë! Sa e urrej këtë fjalë. Tre përpjekje për t'u regjistruar në shërbim, dhe tre dështime për shkak të të qenit i dobët. Vërtet, kohët e fundit jam shëruar nga

230 ALKOOLISTË ANONIMË

Pneumonia dhe kanë një alibi, por miqtë e mi janë në luftë, ose shkojnë, dhe unë nuk jam. Në djall me të gjitha! Vizitoj një mik që është në pritje

të urdhreve. Atmosfera e "ngrënies, pijes dhe gëzimit" mbizotëron dhe unë e thith atë. Pi shumë çdo natë. Mund të mbaj shumë tani, më shumë se të tjerët.

Më ekzaminonjë për draftin dhe kalojnë provimin fizik. Çfarë marrëveshje e pistë! Hartuar! Turpi i saj. Do të shkoj në kamp më 13 nëntor. Armistia nënshkruhet më 11 dhe drafti anulohet. Kurrë në shërbim! Lufta më lë me një palë batanije, një çantë tualeti, një triko të thurur nga motra ime dhe një inferioritet akoma më të madh.

Është ora dhjetë e një nate të shtunë. Po punoj shumë në librat e një kompanie filiale të një korporate të madhe. Kam pasur përvojë në shitjen, mbledhjen dhe kontabilitetin, dhe jam rrugës për të ngjitur shkallët.

Pastaj krisja. Pambuku goditi skidat dhe koleksionet u ftohën. Një tepçicë prej 23 milionë dollarësh u zhduk. Zyrat u mbyllën dhe punëtorët u liruan. Unë dhe librat e divizionit tim jemi transferuar në zyrën qendrore. Nuk kam ndihmë dhe po punoj netë, të shtunave dhe të dielave. Paga ime është shkurtuar. Gruaja ime dhe foshnja e re fatmirësisht po qëndrojnë me të afërmit. Çfarë jete! Ndihej i rraskapitur. Mjeku më ka thënë se nëse nuk heq dorë nga puna brenda, do të kem tuberkuloz. Por çfarë duhet të bëj? Kam një familje për të mbështetur dhe nuk kam kohë për të kërkuar një punë tjetër.

MIKU YNË JUGOR 231

Oh, epo. Arrij shishen që sapo mora nga Xhorxhi, djali i ashensorit.

Unë jam një shitës udhëtues. Dita mbaroi dhe biznesi nuk ka qenë aq i mirë. Do të shkoj në shtrat. Do të doja të isha në shtëpi me familjen dhe jo në këtë hotel të zhurmshëm.

Epo, shiko kush është këtu! Çarli i mirë i vjetër! Gëzohem që e shoh. Si është djali? Një pije? Vë bast për jetën tënde! Ne blejmë një gallon "misër" sepse është shumë i lirë. Megjithatë, jam mjaft i qëndrueshëm kur shkoj në shtrat.

Mëngjesi vjen. Ndihej tmerrësisht. Një pije e vogël do të më vërë në këmbë. Por duhen të tjerë që të më mbajnë atje.

Shoh disa perspektiva. Jam shumë i mjerë për t'u kujdesur nëse më japin një urdhër apo jo. Fryma ime do të trokaste një mushkë, mësoj nga një mik. Në hotel dhe më shumë për të pirë. Vij herët në mëngjes. Mendja ime është mjaft e qartë, por nga brenda po i nënshtrohem torturës. Nervat e mia po bërtasin në agoni. Shkoj në barnatore dhe nuk është e hapur. Po pres. Minutat janë të ndërmuëshme. A nuk do të hapet kurrë dyqani? Më në fund! Nxitoj. Druggisti më rregullon një bromur. Kthehem në hotel dhe shtrihem. Po pres. Po çmendem. Bromidet nuk kanë efekt. Unë marr një doktor. Ai më jep një hipodermik. Paqe e bekuar!

Dhe ia vë fajin kësaj përvoje cilësisë së pijes.

Unë jam shitës i pasurive të patundshme. "Sa është çmimi i asaj shtëpie," i kërkoj kreut të firmës për të cilën punoj. Ai më emëron një çmim. Pastaj thotë: "Kjo është ajo që ndërtuesit

232 ALKOOLISTË ANONIMË

Po pyesin, por ne do të shtojmë 500.00 dollarë dhe do ta ndajmë atë, nëse mund ta mbyllësh marrëveshjen." Perspektiva nënshkruan kontratën për shumën e plotë. Shefi im blen pronën dhe i shet perspektivës. Unë marr komisionin tim dhe 250.00 \$ shtesë dhe çdo gjë është Jake. Por a është? Diçka është e thartë. Pra, le të pimë një pije!

Bëhem mësues në shkollën e një djali. Jam i lumtur në punën time.

Më pëlqejnë djemtë dhe argëtohem shumë, në klasë dhe jashtë.

Një nënë e palumtur vjen tek unë për djalë dhe saj, sepse ajo e di që unë e dua atë. Ata prisnin që ai të merrte nota të larta dhe ai nuk ka aftësinë për ta bërë këtë. Kështu që ai ndryshoi kartën e tij të raportit nëpërmjet frikës nga babai i tij. Dhe pandershmëria e tij është zbuluar. Pse ka kaq shumë prindër të marrë dhe pse ka kaq shumë pakënaqësi në këto shtëpi?

Faturat e mjekëve janë të rënda dhe llogaria bankare është e ulët. Prindërit e gruas sime na vijnë në ndihmë. Jam i mbushur me krenari të lënduar dhe vetë-keqardhje. Më duket se nuk kam asnjë simpati për sëmundjen time dhe nuk e vlerësoj aspak dashurinë që fshihet pas dhuratës.

I telefonoj legger-it të çizmeve dhe mbush kegun tim të djegur. Por unë nuk pres që kegu i djegur të punojë. Unë dehem. Gruaja ime është jashtëzakonisht e pakënaqur. Babai i saj vjen të ulet me mua. Ai kurrë nuk thotë një fjalë të pakëndshme. Ai është një mik i vërtetë, por unë nuk e vlerësoj atë.

Ne do të qëndrojmë me babain e gruas sime. Nëna e saj është në gjendje kritike në spital. Era rënkon në pisha. Nuk mund të fle. Duhet të marr veten.

MIKU YNË JUGOR 233

Së bashku. Zbres fshehurazi poshtë shkallëve dhe marr një shishe uiski nga bodrumi. Unë derdh pije në fytyrë tim. Vjehri im shfaqet. "Pi një pije?" Të pyes. Ai nuk përgjigjet dhe vështirë se më sheh. Gruaja e tij vdes atë natë.

Nëna ka kohë që vdes nga kanceri. Ajo është afër fundit dhe tani në spital. Kam pirë shumë, por kurrë nuk dehem. Nëna nuk duhet ta dijë kurrë. Unë e shoh atë gati për të shkuar.

Kthehem në hotelin ku po qëndroj dhe marr xhin nga djali i ziles. Pi dhe shkoj në shtrat; Marr disa të nesërmen në mëngjes dhe shkoj të takoj edhe një herë nënën time. Nuk e duroj dot. Kthehem në hotel dhe marr më shumë xhin. Unë pi vazhdimisht. Vij në orën tre të mëngjesit. Torturat e papërshkrueshme më kanë përsëri. Ndez dritën. Duhet të dal nga dhoma ose të hidhem nga dritarja. Eci me kilometra të tëra. S'ka dobi. Shkoj në spital, ku kam bërë miq me mbikëqyrësin e natës. Ajo më vë në shtrat dhe më jep një hipodermike. Oh, paqe e mrekullueshme!

Nëna dhe babai vdesin po atë vit. Për çfarë është jeta gjithsesi? Bota është e çmendur. Lexoni gazetën. Çdo gjë është një dallavere. Arsimi është një dallavere. Mjekësia është një dallavere. Feja është një

dallavere. Si mund të ketë një Perëndi të dashur që do të lejonte kaq shumë vuajtje dhe hidhërim? Bah! Mos më fol për fenë. Për çfarë kanë lindur ndonjëherë fëmijët e mi? Do të doja të kisha vdekur!

234 ALKOOLISTË ANONIMË

Jam në spital për të parë gruan time. Kemi edhe një fëmijë tjetër. Por ajo nuk është e kënaqur që më sheh. Kam pirë gjatë kohës që fëmija po vinte. Babai i saj qëndron me të.

Pronat e prindërve të mi janë vendosur më në fund. Kam ca para.

Do të provoj bujqësinë. Do të jetë një jetë e mirë. Unë do të fermë në një shkallë të gjerë dhe të bëjë një gjë të mirë të saj. Por përmbytja zbret. Mungesa e gjykimit, menaxhimi i keq, një uragan dhe depresioni krijojnë borxhe në numër gjithnjë e më të madh. Por mbetjet po veprojnë në të gjithë vendin.

Është një ditë e ftohtë dhe e zymtë në nëntor. Kam luftuar shumë për të ndaluar pirjen. Çdo betejë ka përfunduar me humbje. I them gruas sime se nuk mund të ndaloj së pirë. Ajo më lutet të shkoj në spital për alkoolistë, gjë që është rekomanduar. Unë them se do të shkoj. Ajo bën rregullimet, por unë nuk do të shkoj. Do t'i bëj të gjitha vetë. Këtë herë jam jashtë saj për mirë. Do të marr disa birra herë pas here.

Është dita e fundit e tetorit që pasoi, një mëngjes i errët dhe me shi. Unë vij në një grumbull kashtë në një hambar. Kërkoj pije alkoolike dhe nuk gjej asnjë. Endem në një stallë dhe pi pesë shishe birra. Duhet të marr pak liker. Papritur ndihem i pashpresë, i paafte për të vazhduar më tej. Shkoj në shtëpi. Gruaja ime është në dhomën e ndenjes. Ajo më kishte kërkuar mbrëmë pasi u largova nga makina dhe u çudita deri në mbrëmjen e kaluar pasi u largova nga makina dhe u enda natën. Ajo më kishte kërkuar sot në mëngjes. Ajo

MIKU YNË JUGOR 235

Ka arritur deri në fund të litarit të saj. Nuk ka më dobi të përpiqesh, sepse nuk ka asgjë për të provuar. "Mos thuaj asgjë," i them unë. "Do të bëj diçka."

Jam në spital për alkoolistë. Unë jam alkoolist. Azili i çmendur është përpara. A mund ta kisha mbyllur veten në shtëpi? Edhe një ide e marrë. Mund të shkoj në perëndim në një fermë ku nuk mund të merrja asgjë për të pirë. Mund ta bëj këtë. Një tjetër ide e marrë. Do të doja të isha i vdekur, siç e kam dëshiruar shpesh më parë. Jam shumë i verdhë për të vrarë veten. Por ndoshta.... Mendimi më qëndron në mendje.

Katër alkoolistë luajnë urë në një dhomë plot tym. Çdo gjë për të marrë mendjen time nga vetja ime. Loja mbaroi dhe tre të tjerët largohen. Filloj të pastroj mbeturinat. Një burrë kthehet, duke mbyllur derën pas tij.

Ai më shikon mua. "Ju mendoni se jeni të pashpresë, apo jo?" pyet ai.

«E di»,—i përgjigjem.

"E pra, ju nuk jeni," thotë burri. "Ka burra në rrugët e Nju Jorkut sot që ishin më keq se ju, dhe ata nuk pinë më." "Çfarë po bën këtu atëherë?" Të pyes.

"Unë dola nga këtu nëntë ditë më parë duke thënë se do të isha i sinqertë, dhe nuk isha." përgjigjet ai.

Fanatik, mendova me vete, por isha i sjellshëm. "Çfarë është?" E pyes.

Pastaj më pyet nëse besoj në një fuqi më të madhe se vetja ime, nëse e quaj këtë fuqi Zot, Allah, Con-

236 ALKOOLISTË ANONIMË

Fucius, Prime Cause, Divine Mind, ose ndonjë emër tjetër. I thashë se besoj në elektricitet dhe forca të tjera të natyrës, por sa për një Zot, nëse ka një të tillë, Ai kurrë nuk ka bërë asgjë për mua. Pastaj më pyet nëse jam i gatshëm t'i ndreq të gjitha gabimet që i kam bërë dikujt, pavarësisht se sa gabim mendoja se ishin. A jam i gatshëm të jem i sinqertë me veten time dhe t'i tregoj dikujt për veten time, dhe a jam i gatshëm të mendoj për njerëzit e tjerë dhe për nevojat e tyre në vend të vetes sime; Për të hequr qafe problemin e pijeve?

«Do të bëj gjithçka»,—i përgjigjem.

"Atëherë të gjitha telashet e tua mbaruan" thotë burri dhe largohet nga dhoma. Njeriu është në gjendje të keqe mendore sigurisht. Marr një libër dhe përpiqem të lexoj, por nuk mund të përqendrohem. Futem në shtrat dhe fik dritën. Por unë nuk mund të fle. Papritur vjen një mendim. A mund të gabojnë të gjithë njerëzit me vlerë që kam njohur për Perëndinë? Pastaj e gjej veten duke menduar për veten time dhe disa gjëra që kisha dashur t'i harroja. Filloj të shoh se nuk jam personi që kisha menduar vetë, se e kisha gjykuar veten duke u krahasuar me të tjerët dhe gjithmonë me avantazhin tim. Është një tronditje.

Pastaj vjen një mendim që është si Një Zë. "Kush jeni ju për të thënë se nuk ka Perëndi?" Më bie në kokë, nuk mund ta heq qafe.

Dal nga krevati dhe shkoj në dhomën e burrit. Ai po lexon. "Duhet t'ju bëj një pyetje," i them burrit. "Si përshtatet lutja në këtë gjë?"

«Epo,—përgjigjet ai,—me siguri je përpjekur të lutesh si unë. Kur ke qenë në një reçel ke thënë: 'Zot, të lutem bëje këtë apo atë' dhe nëse do të të rezultonte

MIKU YNË JUGOR 237

Kështu ishte e fundit dhe nëse nuk ke thënë 'Nuk ka Zot' ose 'Ai nuk bën asgjë për mua'. A është kjo e drejtë?" "Po" i përgjigjem.

"Kjo nuk është rruga" vazhdoi ai. "Gjëja që bëj është të them 'Zoti ja ku jam dhe ja ku janë të gjitha telashet e mia. Kam bërë rrëmujë dhe nuk mund të bëj asgjë për këtë. Ti më merr mua dhe të gjitha telashet e mia dhe bëj ç'të duash me mua.' A i përgjigjet kjo pyetjes suaj?"

"Po, po" i përgjigjem. Kthehem në shtrat. Nuk ka kuptim. Papritur ndjej një valë dëshpërimi të plotë që më pushton. Jam në fund të ferrit. Dhe ka lindur një shpresë e jashtëzakonshme. Mund të jetë e vërtetë.

U rrëzova nga krevati në gjunjë. Nuk e di se çfarë them. Por ngadalë më vjen një paqe e madhe. Ndihej i ngritur. Unë besoj në Zot. Zvarritem në shtrat dhe fle si fëmijë.

Disa burra dhe gra vijnë për të vizituar mikun tim të një nate më parë. Ai më fton t'i takoj. Ata janë një turmë e gëzueshme. Nuk kam parë kurrë njerëz kaq të gëzuar më parë. Ne flasim. Unë u them atyre për Paqen dhe se unë besoj në Perëndinë. Mendoj për gruan time. Duhet ta shkruaj. Një vajzë më sugjeron t'i telefonoj. Çfarë ideje e mrekullueshme.

Gruaja ime dëgjon zërin tim dhe e di që kam gjetur përgjigjen e jetës. Ajo vjen në Nju Jork. Unë dal nga spitali dhe vizitojmë disa nga këta miq të sapogjetur. Sa kohë e lavdishme që kemi!

Jam përsëri në shtëpi. E kam humbur shoqërinë. Ata që më kuptojnë janë shumë larg. E njëjta provë e vjetër-

238 ALKOOLISTË ANONIMË

Lems dhe shqetësimet më rrethojnë. Pjesëtarët e familjes sime më mërzitnin.

Asgjë nuk duket se po funksionon siç duhet. Unë jam blu dhe i pakënaqur. Ndoshta një pije— vesha kapelen dhe u futa në makinë.

Hyr në jetën e njerëzve të tjerë, është një gjë që shokët në Nju Jork kishin thënë. Shkoj të takoj një burrë që më kishin kërkuar ta vizitoja dhe t'i tregoja historinë time. Ndihej shumë më mirë! Kam harruar për një pije.

Jam në tren, po shkoj në një qytet. E kam lënë gruan në shtëpi, të sëmurë dhe nuk kam qenë i sjellshëm me të kur u largova. Jam shumë i pakënaqur. Ndoshta disa pije kur të shkoj në qytet do të më ndihmojnë. Një frikë e madhe më kap. Flas me të huajin në sedilje me mua. Frika dhe ideja e çmendur hiqen.

Gjërat nuk po shkojnë aq mirë në shtëpi. Po mësoj se nuk mund të kem mënyrën time si dikur. Fajësoj gruan dhe fëmijët e mi. Zemërimi më zotëron mua, zemërimi i tillë si kurrë më parë. Unë nuk do të qëndrojë për të. E paketoj çantën dhe iki. Unë qëndroj me miqtë e kuptueshëm.

E shoh se ku kam gabuar në disa aspekte. Nuk ndihem më i zemëruar. Kthehem në shtëpi dhe them se më vjen keq për gabimin tim. Unë jam i qetë përsëri. Por nuk e kam parë ende se duhet të bëj disa akte konstruktive dashurie pa pritur ndonjë kthim. Do ta mësoj këtë pas disa shpërthimeve të tjera.

Unë jam blu përsëri. Dua ta shes vendin dhe të largohem. Dua të shkoj atje ku mund të gjej disa alkoolistë për të

MIKU YNË JUGOR 239

Ndihej, dhe ku mund të kem një shoqëri. Një burrë më telefonon në telefon. A do të marr një djalë të ri që ka dy javë që pi për të jetuar me mua? Së shpejti kam të tjerë që janë alkoolistë dhe disa që kanë probleme të tjera.

Unë filloj të luaj me Perëndinë. Mendoj se mund t'i rregulloj të gjitha. Nuk rregulloj askënd, por po marr pjesë në një arsimim të jashtëzakonshëm dhe kam bërë disa miq të rinj.

Asgjë nuk është e drejtë. Financat janë në gjendje të keqe. Duhet të gjej një mënyrë për të fituar ca para. Familja duket se nuk mendon gjë

tjetër veçse të shpenzojë. Njerëzit më bezdisin. Përpiqem të lexoj. Përpiqem të lutem. Zymtësia më rrethon. Pse më ka lënë Perëndia? Unë tallem rreth shtëpisë. Unë nuk do të dal dhe nuk do të hyj në asgjë. Çfarë është çështja? Nuk e kuptoj dot. Unë nuk do të jem kështu.

Do të dehem! Është një ide gjakftohtë. Është e paramenduar. Rregulloj një apartament të vogël mbi garazh me libra dhe ujë të pijshëm. Do të shkoj në qytet për të marrë pak pije alkoolike dhe ushqim. Nuk do të piderisa të kthehem në apartament. Pastaj do të mbyllem dhe do të lexoj. Dhe ndërsa lexoj, do të pi pak pije në intervale të gjata. Do të bëhem "i butë" dhe do të qëndroj në këtë mënyrë.

Hipa në makinë dhe iki. Në gjysmë të rrugës më godet një mendim. Gjithsesi do të jem i singertë. Do t'i them gruas sime se çfarë do të bëj. Kthehem te dera dhe shkoj në shtëpi. E thërras gruan time në një dhomë ku mund të flasim privatisht. I them me qetësi se çfarë kam ndërmend të bëj. Ajo nuk thotë asgjë. Ajo nuk emocionohet. Ajo mban një qetësi të përsosur.

Kur jam duke folur, e gjithë ideja ka qenë-

240 ALKOOLISTË ANONIMË

Eja absurde. Asnjë gjurmë frike nuk është tek unë. Qesh me çmendurinë e saj. Flasim për gjëra të tjera. Forca ka ardhur nga dobësia.

Nuk mund ta shoh shkakun e këtij tundimi tani. Por më vonë do të mësoj se filloi me dëshirën që sukcesi im material të bëhej më i madh se interesi për mirëqenien e të afërmit tim. Mësoj më shumë për atë gurin e themelit të karakterit, që është ndershmëria. Mësoj se kur veprojmë sipas konceptit më të lartë të ndershmërisë që na jepet, ndjenja jonë e ndershmërisë bëhet më akute. Mësoj se ndershmëria është e vërteta dhe e vërteta do të na bëjë të lirë!

Sensualiteti, dehja dhe mondaniteti e kënaqin njeriun për njëfarë kohe, por fuqia e tyre është pakësuar. Perëndia prodhon harmoni tek ata që marrin Frymën e Tij dhe ndjekin diktimet e Tij.

Sot, ndërsa harmonizohem më shumë brenda, bëhem më në harmoni me të gjithë krijimin e mrekullueshëm të Perëndisë. Këndimi i zogjve, psherëtimat e erës, patër e pikave të shiut, rrokullisja e bubullimës, e qeshura e fëmijëve të lumtur, i shtojnë simfonisë me të cilën jam në harmoni. Oqeani që vërshon, shiu lëvizës, gjethet e vjeshtës, yjet e qiellit, parfumi i luleve, muzika, buzëqeshja dhe një mori gjërash të tjera më tregojnë për lavdinë e Perëndisë.

Ka periudha të errësirës, por yjet shkëlqejnë, sado e zezë të jetë nata. Ka shqetësime, por kam mësuar se nëse kërkoj durim dhe mendje të hapur, do të vijë mirëkuptimi. Dhe me

MIKU YNË JUGOR 241

ajo, drejtimi nga Fryma e Perëndisë. Agimi vjen dhe bashkë me të më shumë mirëkuptim, paqja që kalon të kuptuarit dhe gëzimi i të jetuarit që nuk turbullohet nga egërsia e rrethanave apo njerëzve që më rrethojnë. Frika, mëria, krenaria, dëshirat e botës, shqetësimi dhe vetë-keqardhja nuk më zotërojnë më. Gjithnjë e më shumë janë numri i miqve të vërtetë,

gjithnjë në rritje është aftësia për dashuri, gjithnjë e më e zgjeruar është horizonti i mirëkuptimit. Dhe mbi të gjitha vjen një mirënjohje më e madhe dhe një dashuri më e madhe për Atin tonë në qiell.

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI

S. S. "Falcon" i Red D. Line, i nisur nga Nju Jorku për në Maracaibo, Venezuelë, rrëshqiti në gji dhe u ankorua në wharf në portin e La Guayra në një pasdite të nxehtë tropikale në fillim të vitit 1927. Isha pasagjer në atë varkë të nisur për në fushat e naftës së Maracaibo si punonjës i X Oil Company, sipas një kontrate dy vjeçare me një pagë dhe mirëmbajtje të mirë. Atje shpresoja të lidhesha deri në dy vjet punë të lodhshme, dhe të kurseja ca para, por mbi të gjitha për të shmangur çdo pije të gjatë e të vazhdueshme që do të më pengonte në punën time, sepse kjo më kishte kushtuar shumë punë në të kaluarën. Jo se do të hiqja dorë plotësisht nga pirja; Jo, një hap i tillë do të ishte tepër drastik. Por këtu poshtë në fushat e naftës me një tufë njerëzish të mirë që punojnë shumë dhe pijnë shumë, edhe unë do të mësoja si ta përballoja pijen time dhe të mos e lejoja të merrte më të mirën nga unë. Një mjedis i tillë me siguri do të bënte marifetin, me siguri do të më mësonte të pija në mënyrë të moderuar me më të mirën prej tyre dhe të më mbante larg atyre sharjeve të gjata shkatërrimtare. Isha ende i ri, mund të bëja notën, dhe ky ishte shansi im për ta bërë këtë. Më në fund kisha përgjigjen e vërtetë dhe telashtet e mia mbaruan!

Redi dhe unë, që ishim bërë shoqëruar të anijes së gjirit gjatë rrugës për të zbritur nga Nju Jorku, qëndruam në hekurudhë duke parë aktivitetin në incidentin e portit për

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI 243

Marrja e anijes së siguruar së bashku. Redi ishte gjithashtu rrugës për në Maracaibo për të punuar për të njëjtën kompani, dhe ramë dakord që për aq kohë sa do të ishim këtu brenda natës, mund të shkonim në breg së bashku dhe të shikonim qytetin.

Redi ishte një njeri i fryrë që mund të pinte një pije herë pas here, i cili madje mund të dehej herë pas here, por ai mund të përballonte pijen e tij dhe nuk shkonte në ndonjë tepri të madhe. Mijëra shokë të tjerë si ai, që kanë qenë shokët e mi të pijes herë pas here, nuk ishin në asnjë mënyrë përgjegjës për mënyrën se si pija, për atë që bëra, apo për mënyrën se si ndikonte alkooli tek unë.

Kështu që shkuam, Redi dhe unë, për të bërë qytetin— dhe e bëmë atë që bëmë.

Pas disa pijeve vendosëm se nuk kishte shumë gjëra të tjera për të bërë në qytet, përveçse të bënim një raund të "kantinave", të kalonim mirë, të ktheheshim herët në anije dhe të pushonim mirë. Pra, çfarë dëmi do të

bënte pak pije tani, arsyetova. Sidomos me një ditë të plotë dhe dy netë përpara për ta kaluar atë.

Vizitua çdo "kantinë" përgjatë rrugës kryesore straggling të La Guayra, dhe duke u ndjerë të lartë, të gjerë dhe të pashëm, Red dhe unë vendosëm të ktheheshim në anije. Kur u rrokullisëm në mol, zbuluam se anija jonë ishte ankoruar nga skela rreth tridhjetë metra dhe se ishte e nevojshme t'i jepnim një tender. Asnjë metodë e tillë e zakonshme nuk do ta kënaqte Redin dhe veten time, kështu që vendosëm të ngjiteshim dorën e ashpër të hawser-it për t'u futur në bord. Rrotullimi i një monedhe vendosi që unë të shkoja i pari; Kështu që fillova, dorëzo dorën, lart në hawser.

Tani edhe një marinar me përvojë të mirë, krejtësisht esëll, nuk do të tentonte kurrë një arritje kaq të pamend dhe, siç ishte

244 ALKOOLISTË ANONIMË

Për t'u pritur, rreth gjysmës së rrugës deri në hawser unë rrëshqita dhe rashë në gji me një zhurmë të madhe. Nuk mbaj mend asgjë më shumë deri në mëngjesin tjetër. Kapiteni i anijes më tha: "Djalosh, është e vërtetë se Perëndia kujdeset për budallenjtë e dehur dhe fëmijët e vegjël. Ju ndoshta nuk e dini atë, por ky gji është i mbushur me peshkaqenë që hanë njeriun dhe zakonisht një njeri mbi bord është një i zhdukur. Sa afër vdekjes ishte, ti nuk e kupton, por unë po."

Po, isha me fat që shpëtova! Por vetëm dhjetë vjet më vonë, pasi e tundova herë pas here Fatin duke vazhduar me benders të zgjatur, u shpëtova vërtet— jo deri pasi më kishin pushuar nga puna pas pune, provova durimin e familjes sime deri në pikën e thyerjes, tjetërsova atë që mund të kishte qenë shumë, shumë miqësi të mira e të qëndrueshme, E mori gruan time të dashur përmes më shumë pikëllimeve dhe dhembjeve se çdo grua që duhet të mbajë gjatë gjithë jetës; Pas mjekëve, spitaleve, psikiatërve, kurave të pushimit, ndryshimeve të peisazhit dhe të gjitha parapaguesve të tjerë që shkojnë me përpjekjet e kota të alkoolistit për të lënë pijen. Më në fund, me trishtim fillova të kuptoja se gjatë njëzet vjetëve të pirjes së vazhdueshme të çdo të ardhuri që kisha provuar, (dhe i kisha provuar të gjithë) më kishte dështuar. Urreja ta pranoja faktin edhe për veten time, se thjesht nuk mund të lëpija alkoolin. Më lëpinë. Isha i dëshpëruar. Isha i frikësuar.

Linda në vitin 1900, babai im ishte një punëtor që bëri më të mirën që mundi për të mbështetur familjen e tij prej katër vetash me të ardhura të vogla. Mamaja ishte shumë e mirë me ne, mirëdashëse, e durueshme dhe e dashur. Sapo ishim mjaft të rritur, mamaja na dërgoi në shkollën e së dielës dhe ndodhi kështu që, ndërsa rritesha, u bëra goxha aktiv

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI 245

interes, duke u bërë një mësues i njëpasnjëshëm dhe më vonë mbikqyrës i një shkolle të vogël të së dielës në qytetin e Nju Jorkut.

Kur Shtetet e Bashkuara hynë në Luftën Botërore në prill të vitit 1917, isha nën moshë, por, ashtu si shumica e të rinjve të tjerë të asaj periudhe, donin shumë të futeshin në telashe. Prindërit e mi, sigurisht, nuk do të

dëgjonin për këtë, por më thanë të isha i arsyeshëm dhe të prisja derisa të mbushja tetëmbëdhjetë vjeç. Megjithatë, duke qenë i ri dhe i shqetësuar dhe i pushuar nga fryma ushtarake e kohës, u largova nga shtëpia për t'u bashkuar me ushtrinë në një qytet tjetër.

Atje u bashkova. Nuk u futa në asnjë nga armiqësitë e vërteta në front, por më vonë, pas Armistisë, shërbeva me forcat e Shteteve të Bashkuara që zinin Rhinelandin, duke punuar në rrugën time deri në një rang të mirë të pa-porositur.

Ndërsa shërbeja jashtë vendit fillova të pija. Kjo, sigurisht, ishte krejtësisht zgjedhja ime. Pirja nga një ushtar gjatë atyre kohëve shihej me një masë kënaqësie si nga eprorët, ashtu edhe nga civilët. Më duket, siç e kujtoj tani, se edhe atëherë nuk isha i kënaqur të pija si njeriu normal.

Pjesa më e madhe e Ushtrisë së Pushtimit të Shteteve të Bashkuara u kthye në shtëpi në vitin 1921, por oreksi im për udhëtim ishte zbehur dhe pasi kisha dëgjuar histori të tmerrshme të ndalimit në Shtetet e Bashkuara, doja të qëndroja në Evropë ku «një njeri mund të ngrinte etjen».

Më pas shkova në Rusi, pastaj në Angli dhe u ktheva në Gjermani; Duke punuar në kapacitete të ndryshme, pirja ime rritet dhe ikjet e mia të dehura përkeqësohen. Kështu që në shtëpi në vitin 1924 me dëshirën e sinqertë

246 ALKOOLISTË ANONIMË

Të mos pija më dhe shpresa se ndalimi për të cilin kisha dëgjuar kaq shumë, do të më jepte mundësi ta bëja, me fjalë të tjera, që të më mbante larg saj.

Sigurova një pozicion të mirë, por nuk kaloi shumë kohë para se të nisesha në misteret e foltores deri në atë masë sa shpejt u gjenda edhe një herë i papunë. Pasi pashë përreth për ca kohë, kuptova se përvoja ime e huaj do të më ndihmonte të siguroja punë në Amerikën e Jugut. Kështu, plot shpresë edhe një herë, vendosa që më në fund isha në vagon për të qëndruar, lundrova për në tropikë. Pak më shumë se një vit ishte e gjithë kompania për të cilën punoja atëherë do të qëndronte në këmbë për pijen time të vazhdueshme dhe benders gjithnjë e më të zgjatur. Kështu që më bënë të derdhesha në një varkë dhe të kthehesha në Nju Jork.

Këtë herë e kalova me të vërtetë. I premtova familjes dhe miqve të mi, të cilët më ndihmuan të shkoja mirë ndërsa kërkoja një punë tjetër, se nuk do të pija kurrë një pije tjetër për aq kohë sa jetoja— dhe e kisha fjalën për këtë. Por alas!

Pasi disa punë të njëpasnjëshme brenda dhe përreth Nju Jorkut kishin humbur, dhe nuk është e nevojshme t'ju them shkakun, isha i sigurt se e vetmja gjë që do të më mundësonte të zbritja nga gjërat ishte një ndryshim i peisazhit. Me ndihmën e miqve të durueshëm e shpirtgjerë, më në fund binda një kompani naftë se mund të bëja një punë të mirë për ta në fushat e naftës në Maracaibo.

Por ishte e njëjta gjë përsëri!

Kthehuni në Shtetet e Bashkuara. Me të vërtetë u esëllova për një kohë të gjatë për të krijuar një lidhje me punëdhënësit e mi të tanishëm. Gjatë kësaj kohe takova vajzën që tani është gruaja ime. Më në fund këtu ishte gjëja e vërtetë: isha i dashuruar. Do të bëja gjithçka për të. Po, do ta bëja

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI 247

Hiq dorë nga pirja. Kurrë nuk do të bëja asgjë për të ndikuar edhe në distancë në lumturinë që më erdhi tani në jetë. Shqetësimet e mia mbaruan, problemi im u zgjidh. Kisha mbjellë arrën e egër dhe tani do të vendosesha për t'u bërë një bashkëshort i mirë dhe për të bërë një jetë normale të lumtur.

Dhe kështu u martuam.

E mbështetur nga lumturia ime e re e gjetur, abstinenca ime këtë herë zgjati rreth gjashtë muaj. Pastaj një festë e Vitit të Ri që dhamë më nisi me një bender të gjatë. Gjëja e këtij episodi që më bën përshtypje në mendje është se sa me ngulm dhe sinqerisht i premtova gruas sime se do të hiqja dorë absolutisht dhe pozitivisht këtë herë nga pirja— dhe përsëri e kisha fjalën.

Pavarësisht nga ajo që u përpoqëm, dhe gruaja më ndihmoi në çdo eksperiment të ri në të mirë të aftësisë dhe mirëkuptimit të saj, dështimi ishte gjithmonë rezultati, dhe çdo herë më shumë mungesë shprese.

Hapi tjetër ishin mjekët, një sërë prej tyre, me hospitalizim të rastit. Më kujtohet një mjek që mendonte se një kurs prej shtatëdhjetë e dy injeksionesh, tre në javë, pas dy javësh në një spital privat, do të siguronte mangësinë në sistemin tim që do të më mundësonte të mos pija më. Një natë pas injeksionit të shtatëdhjetë e dytë u paralizova i dehur dhe disa ditë më vonë fola për veten duke mos u angazhuar në Spitalin e Qytetit.

Punëdhënësit e mi shpirtgjërë patën një bisedë të gjatë me mua dhe më thanë se ishin të gatshëm vetëm të më jepnin një shans të fundit të fundit, sepse gjatë periudhave të shkurtra të sobrietit u kisha treguar se mund të bëja punë të mirë.

248 ALKOOLISTË ANONIMË

E dija që e kishin fjalën dhe se ishte mundësia e fundit që do të më jepnin ndonjëherë.

Gjithashtu e dija se gruaja ime nuk mund ta duronte më gjatë. Në njëfarë mënyre ose në ndonjë tjetër mendoja se më kishin mashtruar— se në të vërtetë nuk isha shëruar në sanitarium, edhe pse ndihesha mirë fizikisht. Kështu që fola me gruan time që tha se duhet të ketë diçka diku që do të më ndihmonte. Ajo më bindi të kthehesha në sanitarium dhe të konsultohesha me Dr.—, gjë që falë Zotit që bëra.

Ai më tha se gjithçka ishte bërë për mua që ishte e mundur nga ana mjekësore, por që po të mos vendosja ta lija, u lëpiva. "Por doktor," i thashë, "Kam vendosur herë pas here të lë pijen dhe isha i sinqertë çdo herë, por çdo herë rrëshqasja përsëri dhe çdo herë bëhej më keq." Doktor i buzëqeshi dhe tha: "Po, po, e kam dëgjuar atë histori qindra herë. Ju me të vërtetë kurrë nuk keni marrë një vendim, ju vetëm keni bërë

deklarata. Duhet të vendosësh dhe nëse me të vërtetë do ta lësh pijen, njoh disa shokë që mund të të ndihmojnë. Dëshironi t'i takoni?"

A do t'i pëlqente një i dënuar të hiqte dorë? Sigurisht që doja t'i takoja. Isha kaq e frikësuar dhe kaq e dëshpëruar, saqë isha e gatshme të provoja çdo gjë. Kështu që takova atë bandë jetëshpëtuesish, Alcoholics Anonymous.

Gjëja e parë që më tha Billi ishte historia e tij, e cila paralelizoi timen në shumicën e aspekteve, dhe më pas tha se për tre vjet nuk kishte pasur probleme. Ishte e qartë të shihje se ai ishte një njeri shumë i lumtur, se zotëronte një lumturi dhe paqe që kisha për vite me radhë ziliqare te njerëzit.

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI 249

Ajo që më tha kishte kuptim, sepse e dija se gjithçka që 1, gruaja, familja dhe miqtë e mi kishin provuar, kishte dështuar. Gjithmonë kisha besuar në Perëndinë, edhe pse nuk isha një kishëtar i devotshëm. Shumë herë në jetën time isha lutur për gjërat që doja që Perëndia të bënte për mua, por kurrë nuk më kishte shkuar ndër mend se Ai, në Urtësinë e Tij të Pafund dinte shumë më mirë se unë atë që duhej të kisha, të isha dhe të bëja, dhe se po t'ia ktheja vendimin Atij, do të udhëhiqesha përgjatë rrugës së drejtë.

Në përfundim të intervistës sonë të parë, Billi më sugjeroi që ta mendoj dhe të kthehem ta takoj brenda pak ditësh, nëse do të isha i interesuar. Duke kuptuar plotësisht kotësinë e plotë me të cilën ishin përmbushur përpjekjet e mia në të kaluarën dhe në një farë mënyre ose duke e kuptuar ndryshe se vonesa mund të ishte e rrezikshme, u ktheva ta takoja të nesërmen.

Në fillim m'u duk një ide e egër dhe e çmendur, por për shkak të faktit se gjithçka tjetër që kisha provuar kishte dështuar, sepse gjithçka dukej kaq e pashpresë, dhe ngaqë funksiononte me këta shokë që të gjithë kishin kaluar të njëjtin ferr që kisha kaluar, isha i gatshëm, të paktën, të provoja.

Për habinë time të madhe, kur i dhashë metodës së tyre një gjykim të drejtë, kjo jo vetëm që funksionoi, por ishte kaq e lehtë dhe e thjeshtë në mënyrë mahnitëse, saqë u thashë atyre "Ku keni qenë gjatë gjithë jetës sime?"

Kjo ndodhi në shkurt të vitit 1937 dhe jeta mori një kuptim krejt tjetër. Ishte e qartë të shihja se gruaja ime ishte rrezatuese e lumtur. Të gjitha dallimet që dukej se kishim, të gjitha tendosjet, shqetësimin, konfuzionin, ditët dhe netët e vrullshme që

250 ALKOOLISTË ANONIMË

Pirja kishte derdhur në jetën tonë së bashku, u zhduk. Kishte paqe. Kishte dashuri të vërtetë. Kishte mirëdashje dhe konsideratë. Kishte gjithçka që shkon në pëlhurën e një ekzistence normale të lumtur së bashku.

Punëdhënësit e mi, natyrisht, njësoj si shkrimtarët e këtyre tregimeve, duhet të mbeten anonimë. Por do të isha shumë i pamenduar nëse nuk do ta shfrytëzoja këtë rast për të pranuar atë që bënë për mua. Ata më

mbajtën, duke më dhënë mundësi pas rastësie, duke shpresuar se supozoj, se një ditë do të gjeja përgjigjen, edhe pse ata vetë nuk e dinin se çfarë mund të ishte. Ata e bëjnë tani, megjithatë.

Një ndryshim i jashtëzakonshëm ndodhi në punën time, në marrëdhënien time me punëdhënësit, në shoqërimin me kolegët e punës dhe në marrëdhëniet e mia me klientët tanë. E çmendur siç m'u duk ideja kur m'u drejtua nga këta burra që e kishin gjetur të funksiononte, Perëndia erdhi pikërisht në punën time kur u lejua, pasi Ai kishte ardhur në aktivitetet e tjera që lidheshin me jetën time.

Me këtë lloj lubrifikanti rrotat u kthyen aq më mirë, saqë dukej sikur e gjithë makineria funksiononte në një bazë shumë më të mirë se deri më tani. Promovimi që kisha dëshiruar më parë, por nuk e kisha merituar, m'u dha. Shumë shpejt pasoi një tjetër; Më shumë besim, më shumë besim, më shumë përgjegjësi dhe më në fund një post ekzekutiv kyç në të njëjtën organizatë që me aq bamirësi më mbajti në një pozitë të vogël gjatë periudhës së dehjes sime.

Nuk mund ta qeshësh këtë. Eja në shtëpinë time dhe shiko sa e lumtur është.

Shiko në zyrën time, është një

SHËRIMI I NJË BIZNESMENI 251

Koshere e lumtur njerëzore e aktivitetit. Shikoni në çdo fazë të jetës sime dhe do të shihni gëzim dhe lumturi, një ndjenjë dobie në skemën e gjërave, ku më parë kishte frikë, pikëllim dhe kotësi të plotë.

252

NJË SLANT TJETËR

Ndoshta kam një nga tregimet më të shkurtra në të gjithë këtë vëllim dhe është e shkurtër sepse ka një pikë që dëshiroj t'ia kaloj një njeriu të rastit që mund të jetë në pozicionin tim.

Partner në një nga shqetësimet e njohura kombëtare të këtij vendi, i martuar lumturisht me fëmijë të shkëlqyer, të ardhura të mjaftueshme për të kënaqur dëshirat e mia dhe sigurinë e ardhshme nga pikëpamja financiare duhet të pikturojë një tablo në të cilën nuk do të kishte mundësi që një njeri të bëhej alkoolist nga pikëpamja psikologjike. Nuk kisha asgjë për të shpëtuar dhe jam i njohur si një njeri konservator dhe i shëndoshë i biznesit.

Më kishte munguar të shkoja disa herë në zyrën time, ndërkohë që u përkula dhe u solla në sobriet. Megjithatë, këtë herë zbulova se nuk mund të përkulesha, nuk mund të ndaloja dhe m'u desh të shtrohesha në spital. Kjo ishte tronditja më e madhe për krenarinë time që kam pasur ndonjëherë. Një goditje e tillë, saqë e bëra vendosmërinë e vendosur që të mos shijonte më kurrë aq sa një gotë birrë. Në këtë vendim hyri një mendim dhe analizë e kujdesshme.

Mjeku i këtij spitali më tregoi në mënyrë të paqartë për punën e burrave që e quanin veten Alcoholics Anonymous dhe më pyeti nëse doja që njëri

prej tyre të më thërriste. Isha i sigurt se nuk kisha nevojë për ndihmë nga jashtë, por që të tregohesha i sjellshëm me mjekun dhe të shpresoja se do ta harronte, e pranova.

NJË SLANT NDRYSHE 253

Më vinte turp kur një djalë më telefonoi në shtëpi një mbrëmje dhe më tregoi për veten. Ai e kuptoi shpejt zemërimin tim të vogël dhe më bëri të qartë se asnjë nga turmat nuk ishte misionarë dhe as nuk e ndiente për detyrë të përpiqeshin të ndihmonin këdo që nuk donte ndihmë. Mendoj se e mbylla fjalimin duke thënë se isha i kënaqur që nuk isha alkoolist dhe më vinte keq që ishte shqetësuar nga unë.

Brenda gjashtëdhjetë ditësh, pasi dola nga spitali herën e dytë, po i rrihja në derë, i gatshëm të bëja gjithçka për të pushtuar gjënë e egër që më kishte pushtuar.

Çështja që shpresoj të kem bërë është: edhe një njeri me gjithçka nga pikëpamja materiale, një njeri me krenari të jashtëzakonshme dhe vullnet për të funksionuar në të gjitha rrethanat e zakonshme mund të bëhet një alkoolist dhe të gjendet po aq i pashpresë dhe i pafuqishëm sa njeriu që ka një mori shqetësimesh dhe telashesh.

UDHËTAR, REDAKTOR, STUDIUES

Banketi vjetor pas ndeshjes po përfundonte. "R" i fundit rrotullues i theksit të përziemërt kaledonian të oratorit vdiq në mënyrë sonore. Shoqëria e studentëve dhe e alumnive, të gjithë skocezët, filloi të zbriste në barin e gjerë për gjëra më të forta se verërat relativisht jo të hijshme në tavolina. Golashënues në një ndeshje futbollit mes shkollës sime dhe rivalit të saj shekullor, vlerësova njëfarë popullariteti dhe admirimi i momentit të shprehur në alet të famshme, uiski dhe sodë. Isha bir i një kleriku dhe sapo kalova gjashtëmbëdhjetë vjeç.

Duke u zgjuar në dhomën time të hotelit të nesërmen, rënkova. Nuk doja të shihja apo të flisja me askënd. Pastaj dikush më ngriti kokën dhe më vuri një gotë në buzë. "Ajo që ju duhet është 'një qime e qenit që ju kafshoi', merrni këtë në ju."

Era e mallit më sëmuri. Grimaced, gulped the draught down and fell back on the bed. Disi ajo qëndroi poshtë dhe për rreth pesëmbëdhjetë minuta fillova të ndihesha më mirë dhe arrita të ha një mëngjes të drejtë. Kjo ishte përvoja ime e parë e pijes "pas mëngjesit".

Përsëri në kolegji dhe në zanatin tim për një avokat të njohur, studentët në klubet dhe shoqëritë e tyre të ndryshme, u ulën jashtë mase. Hoqa dorë nga ligji, por qëndrova në shkollë për t'u diplomuar. Gjatë këtyre viteve të kolegjit në një qytet me më shumë se një milion banorë mësova

UDHËTAR, REDAKTOR, STUDIUES 255

Të gjitha dhomat më të mira. Burns dhe Byron dhe profligates të tjera shumëgjyreshë ishin idhujt letrarë në bandën e "gjakut" me të cilët unë isha një figurë popullore. Mendova se isha një qen homoseksual dhe kjo ishte jeta.

Me asgjë tjetër përveçse një arsimim të arteve liberale, shumë përfundimisht i larguar nga familja ime dhe tashmë i martuar, menjëherë pas diplomimit u bëra nëpunës librash në qarqet britanike të garave, shumë më mirë financiarisht se njeriu mesatar profesionist. U transferova në një turmë homoseksualësh në "pubet" dhe klubet sportive të ndryshme. Gruaja ime udhëtoi me mua, por me ardhjen e një fëmije vendosa të vendosem në një qytet të madh ku gjeta një punë me një agjent komisioni që është një term i sjellshëm për një operator manuali. Puna ime ishte të mblidhja bastet dhe bastet në seksionin e biznesit, një vend fitimprurës. Shefi im, në mënyrën e tij, ishte "biznes i madh." Pirja ishte e gjitha në punën e ditës.

One evening, the book, after checking up, was very definitely in the red for plenty through a piece of studied carelessness on my part, and my boss, very shrewd and able, fired me with a parting statement to the effect that once was enough. With a good stake I sailed for New York. I knew I was through among the English "bookies."

Tom Sharkey's brawling bar on 14th Street and the famous wine room at the back were headquarters for me. I soon ran through my stake. Some college friends got me jobs when I finally had to go to work, but I didn't stick to them. I wanted to travel. Making my way to Pittsburgh, I met other former friends and got a job in a large factory where piecemakers were making good money. My fellow-workers were mostly good

256 ALCOHOLICS ANONYMOUS

Saturday night drinkers and I was right with them. Young and able to travel with the best of them, I managed to hold my job and keep my end up in the barrooms.

One of my keenest memories is of meeting Jack London who came in unannounced one night to our favorite saloon, made a rousing speech, and later set up the drinks all evening.

I quit the factory and got a job on a small newspaper, going from that to a Pittsburgh daily, long ago defunct. Following a big drunk on that sheet where I was doing leg-work and rewrite, a feeling of nostalgia made me buy a ticket for Liverpool and I returned to Britain.

During my visit there, renewing acquaintance with former friends I soon spent most of my money. I wanted to roam again and through relatives got a super cargo job on an Australian packet which allowed me to visit my people in Australia where I was born. But I didn't stay long. I was soon back in Liverpool. Coming out of a pub near the Cunard pier I saw the Lusitania standing out in the middle of the Mersey. She had just come in and was scheduled to sail in two days. In my mind's eye I saw Broadway again and Tom Sharkey's bar; the roar of the subway was in my ears.

Saying goodbye to my wife and baby, I was treading Manhattan's streets in a little more than a week. Again I spent my bankroll, by no means as thick as the one I had when I first saw the skyline of Gotham. I was soon broke, this time without trainfare to go anywhere. I got my first introduction to "riding the rods and making a blind."

TRAVELER, EDITOR, SCHOLAR 257

In my early twenties the hardships of hobo life did not discourage me but I had no wish to become just a tramp. Forced to detrain from an empty gondola on the other side of Chicago by a terrific rainstorm which drenched me to the skin, I hit the first factory building I saw for a job. That job began a series of brief working spells, each one ending in a "drunk" and the urge to travel. My migrations extended for over a year as far west as Omaha. Drifting back to Ohio, I landed on a small newspaper and later was impressed into the direction of boy welfare work at the local "Y". I stayed sober for four years except for a one-night carousel in Chicago. I stayed so sober that I used to keep a quart of medicinal whiskey in my bureau which I used to taper off the occasional newspaper alcoholics who were sent to see me.

Lots of times, vain-gloriously, I used to take the bottle out, look at it and say, "I've got you licked."

The war was getting along. Curious about it, feeling I was missing something, absolutely without any illusions about the aftermath, with no pronounced feeling of patriotism, I joined up with a Canadian regiment, serving a little over two years. Slight casualties, complicated however by a long and serious illness, were my only mishaps. Remarkably enough, I was a very abstemious soldier. My four years of abstinence had something to do with it, but soldiering is a tough enough game for a sober man, and I had no yen for full-pack slogging through mud with a cognac or vin rouge hangover.

Discharged in 1919, I really made up for my dry spell.

258 ALCOHOLICS ANONYMOUS

Quebec, Toronto, Buffalo, and finally Pittsburgh, were the scenes of mansized drunks until I had gone through my readjusted discharge pay, a fair sum.

I again became a reporter on a Pittsburgh daily. I applied for a publicity job and got it. My wife came over from Scotland and we started housekeeping in a large Ohio city.

The new job lasted five years. Every encouragement was given me with frequent salary increases, but the sober times between "periods" became shorter. I myself could see deterioration in my work, from being physically and mentally affected by liquor, although I had not yet reached the point where all I wanted was more to drink. Successive Monday morning hangovers, which despite mid-week resolutions to do better, came with unflinching regularity, eventually causing me to quit my job. Washington, D. C. and news-gathering agency work followed with many parties. I couldn't

stand the pace. My drinking was never the spaced doses of the careful tippler; it was always gluttonous.

Returning to the town I had left three months before I became editor of a monthly magazine, soon had additional publicity and advertising accounts and the money rolled in. The strain of overwork soon led me to the bottle again. My wife made several attempts to get me to stop and I had the usual visits from persons who would always ask me "Why?"—as if I knew! Offered the job of advertising manager for an eastern automotive company, I moved to Philadelphia to begin life anew. In three months John Barleycorn had me kicked out.

TRAVELER, EDITOR, SCHOLAR 259

I did six years of newspaper advertising, and trade journal work with many, many drunks of drab and dreary hue woven into the pattern of my life. I visited my family just once in that time. An old avocation, the collection of first editions, rare books and Americana, fascinated me between times. I had some financial success through no ability of my own, and, when jobless and almost wiped out in 1930, I began to trade and sell my collection and much of the proceeds went to keep my apartment stocked with liquor and almost every night saw me helpless to bed.

I tried to help myself. I even began to go the rounds of the churches. I listened to famous ministers—found nothing. I began to know the inside of jails and workhouses. My family would have nothing to do with me, in fact couldn't, because I couldn't spare any of my money which I needed for drink to support them. My last venture, a book shop, was hastened to closed doors by my steady intoxication. Then I had an idea.

Loading a car with good old books to sell to collectors, librarians, universities and historical societies, I started out to travel the country. I stayed sober during the trip except for an occasional bottle of beer because funds barely met expenses. When I hit Houston, Texas, I found employment in a large bookstore. Need I say here that in a very short time I was walking along a prairie highway with arm extended and thumb pointed? In the two succeeding years I held ten different jobs ranging from newspaper copy-desk and rewrite, to traffic director for an oil field equipment company. Always in between there were intervals of being broke,

260 ALCOHOLICS ANONYMOUS

riding freights and hitchhiking interminable distances from one big town to another in three states. Now on a new job I was always thinking about payday and how much liquor I could buy and the pleasure I could have.

I knew I was a drunkard. Enduring all the hangover hells that every alcoholic experiences, I made the usual resolutions. My thoughts sometimes turned to the idea that there must be a remedy. I have stood listening to street corner preachers tell how they did beat the game. They seemed to be happy in their fashion, they and the little group of supporters, but always pride of intellect stopped me from seeking what they evidently had. Sniffing at emotional religion I walked away. I was an

honest agnostic but definitely not a hater of the church or its adherents. What philosophy I had was thoroughly paganistic—all my life was devoted to a search for pleasure. I wanted to do nothing except what it pleased me to do and when I wanted to do it.

Federal Theatre in Texas gave me an administrative job which I held for a year, only because I worked hard and productively when I worked, and because my very tolerant chief ascribed my frequent lapses to a bohemian temperament. When it was closed through Washington edict I began with Federal Writers in San Antonio. In those days my system was always to drink up my last pay check and believe that necessity would bring the next job. A friend who knew I would soon be broke mounted guard over me when I left my job of writing the histories of Texas cities and put me aboard a bus for the town I had left almost five years before.

TRAVELER, EDITOR, SCHOLAR 261

In five years a good many persons had forgotten that I had been somewhat notorious. I had arrived drunk but promised my wife I would keep sober, and I knew I could get work if I did. Of course, I didn't keep sober. My wife and family stood by me for ten weeks and then, quite justifiably, ejected me. I managed to maintain myself with odd jobs, did ten weeks in a social rescue institution and at length wound up in a second-hand bookstore in an adjacent town as manager. While there I was called to the hospital in my home town to see a former partner who had insisted that I visit him. I found my friend was there for alcoholism and now he was insisting that he had found the only cure. I listened to him, rather tolerantly. I noticed a Bible on his table and it amazed me. I had never known him to be anything but a good healthy pagan with a propensity for getting into liquor jams and scrapes. As he talked I gathered vaguely, (because he was a faltering beginner then just as I am now) that to be relieved of alcoholism I would have to be different.

Some days later, after he had been discharged, a stranger came into my shop in the nearby town. He introduced himself and began to tell me about a bunch of some 60 former drinkers and drunkards who met once a week, and he invited me to go with him to the next meeting. I thanked him, pleaded business engagements and promised I'd go with him at some future date.

"Anyhow, I'm on the wagon now," I said. "I'm doing a job I like and it's quiet where I live, practically no temptations. I don't feel bothered about liquor."

He looked at me quizzically. He knew too well that

262 ALCOHOLICS ANONYMOUS

didn't mean a thing just as I knew in my heart that it would be only a question of time—a few days, a week, or even a month, it was inevitable—till I would be off on another bender. The time came just a week later. And as I look back on the events of two months, I can clearly see that I had been circling around, half-afraid of encountering the remedy for my situation, half-wanting it, deferring fulfillment of my promise to get

in touch with the doctor I had heard about. An accident while drunk laid me low for about three weeks. As soon as I could get up and walk I started to drink again and kept it up until my friend of the hospital, who, in his first try at the new way of life had stubbed his toe in Chicago but had come back to the town to take counsel and make a new start, picked me up and got me into a hospital.

I had been drinking heavily from one state of semi-coma to another and it was several days before I got "defogged" but subconsciously I was in earnest about wanting to quit liquor forever. It was no momentary emotionalism born of self-pity in a maudlin condition. I was seeking something and I was ready to learn. I did not need to be told that my efforts were and would be unavailing if I did not get help. The doctor who came to see me almost at once did not assail me with any new doctrines; he made sure that I had a need and that I wanted to have that need filled and little by little I learned how my need could be met. The story of Alcoholics Anonymous fascinated me. Singly and in groups of two or three, they came to visit me. Some of them I had known for years, good two-fisted drinkers

TRAVELER, EDITOR, SCHOLAR 263

who had disappeared from their former haunts. I had missed them myself from the barrooms of the town.

There were business men, professional men, and factory workers. All sorts were represented and their relation of experiences and how they had found the only remedy, added to their human existence as sober men, laid the foundation of a very necessary faith. Indeed, I was beginning to see that I would require implicit faith, like a small child, if I was going to get anywhere or so it appeared as I lay in that hospital. The big thing was that these men were all sober and evidently had something I didn't have. Whatever it was, I wanted it.

I left the hospital on a meeting night. I was greeted warmly, honestly, and with a true ring of sincerity by everyone present. That night I was taken home by a former alcoholic and his wife. They did not show me to my room and wish me a good night's rest. Instead, over coffee cups, this man and his wife told me what had been done for them. They were earnest and obviously trying to help me on the road I had chosen. They will never know how much their talk with me has helped. The hospitality of their home and their fine fellowship were mine freely.

I had never, since the believing days of childhood, been able to conceive an authority directing the universe. But I had never been a flippant, wise-cracking sneerer at the few persons I had met who had impressed me as Christian men and women, or at any institutions whose sincerity of purpose I could see. No conviction was necessary to establish my status as a miserable failure at managing my own life. I began to read the Bible

264 ALCOHOLICS ANONYMOUS

daily and to go over a simple devotional exercise as a way to begin each day. Gradually I began to understand.

I cannot say that my taste for liquor has entirely disappeared. It has been that way with some, but it has not been with me and may never be. Neither can I honestly say that I have forgotten the "fleshpots of Egypt." I haven't. But I can remember the urge of the Prodigal Son to return to his Father that he might taste of the husks that the swine did eat.

Formerly in the acute mental and physical pain during the remorseful periods succeeding each drunk, I found my recollection of the misery I had gone through a bolsterer of resolution and afterward, perhaps, a deterrent for a time. But in those days I had no one to whom I might take my troubles. Today I have. Today I have Someone who will always hear me; I have a warm fellowship among men who understand my problems; I have tasks to do and am glad to do them, to see others who are alcoholics and to help them in any way I can to become sober men.

265

THE BACK-SLIDER

WHEN I was graduated from high school the World War was on in full blast. I was too young for the army but old enough to man a machine for the production of the means of wholesale destruction. I became a machine hand at high wages. Machinery appealed to me anyway, because I had always wanted to be a mechanical engineer. Keen to learn as many different operations as possible, I insisted on being transferred from one operation to another until I had a good practical knowledge of all machines in a standard machine shop. With that equipment I was ready to travel for broader experience and in seven years had worked in the leading industrial centers in the eastern states, supplementing my shop work with night classes in marine engineering.

I had the good times of the period but confined my drinking to weekends, with an occasional party after work in the evenings. But I was unsettled and dissatisfied, and in a sense disgusted with going from job to job and achieving nothing more than a weekly pay envelope. I wasn't particularly interested in making a lot of money, but I wanted to be comfortable and independent as soon as possible.

So I married at that time, and for a while it seemed that I had found the solution to my urge for moving around. Most people settle down when they marry

266 ALCOHOLICS ANONYMOUS

and I thought I'd have the same experience, that my wife and I would chose a place where we could establish a home and bring up a family. I had the dream of wearing carpet slippers in a life of comparative ease by the time I was forty. It didn't work out that way. After the newness of being married had worn off a little the old wander business got me again.

In 1924 I brought my wife to a growing city in the middle west where work was always plentiful. I had been in and out of it several times before and I could always get a job in the engineering department of its largest industrial plant. I early acquired the spirit of the organization which had a real reputation for constructive education of its workers. It encouraged ambition and aided latent talent to develop. I was keen about my work and strove always to place myself in line for promotion. I had a thorough knowledge of the mechanical needs of the plant and when I was offered a job in the purchasing department's mechanical section I took it.

We were now resident in sort of a workers' paradise, a beautifully landscaped district where employees were encouraged to buy homes from the company. We had a boy about two years after I started with the company and with his advent I began to take marriage seriously. My boy was going to have the best I could give him. He would never have to work through the years as I had done. We had a very nice circle of acquaintance where we lived, nice neighbors and my colleagues in the engineering department and later in purchasing were good people, many of them bent on getting ahead and enjoy-

THE BACK-SLIDER 267

ing the good things of life while they climbed. We had nice parties with very little drinking, just enough to give a little Saturday night glow to things— never enough to get beyond control.

Fateful and fatal came the month of October in the year 1929. Work slowed down. Reassuring statements from financial leaders maintained our confidence that industry would soon be on an even keel again. But the boat kept rocking. In our organization, as in many others, the purchasing department found its work lessened by executive order. Personnel was cut down. Those who were left went around working furiously at whatever there was to do, looking furtively at each other wondering who would be next to go. I wondered if the long hours of overtime with no pay would be recognized in the cutting down program. I lay awake lots of nights just like any other man who sees what he has built up threatened with destruction.

I was laid off. I took it hard for I had been doing a good job and I thought as a man often will, that it might have been somebody else who should get the axe. Yet there was a sense of relief. It had happened. And partly through resentment and partly from a sense of freedom I went out and got pretty well intoxicated. I stayed drunk for three days, something very unusual for me, who had very seldom lost a day's work from drinking.

My experience soon helped me to a fairly important job in the engineering department of another company. My work took me out of town quite a bit, never at any great distance from home, but frequently overnight.

268 ALCOHOLICS ANONYMOUS

Sometimes I wouldn't have to report at the office for a week, but I was always in touch by phone. In a way I was practically my own boss and

being away from office discipline I was an easy victim to temptation. And temptation certainly existed. I had a wide acquaintance among the vendors to our company who liked me and were very friendly. At first I turned down the countless offers I had to take a drink, but it wasn't long before I was taking plenty.

I'd get back into town after a trip, pretty well organized from my day's imbibing. It was only a step from this daily drinking to successive bouts with absence from my route. I would phone and my chief couldn't tell from my voice whether I had been drinking or not, but gradually learned of my escapades and warned me of the consequences to myself and my job. Finally when my lapses impaired my efficiency and some pressure was brought to bear on the chief, he let me go. That was in 1932.

I found myself back exactly where I had started when I came to town. I was still a good mechanic and could always get a job as an hourly rated machine operator. This seemed to be the only thing which offered and once more I discarded the white collar for the overalls and canvas gloves. I had spent more than half a dozen good years and had got exactly nowhere, so I did my first really serious drinking. I was good for at least ten days or two weeks off every two months I worked, getting drunk and then half-heartedly sobering up. This went on for almost three years. My wife did the best she could to help me at first, but eventually lost patience

THE BACK-SLIDER 269

and gave up trying to do anything with me at all. I was thrown into one hospital after another, got sobered up, discharged, and ready for another bout. What money I had saved dwindled and I turned everything I had into cash to keep on drinking.

In one hospital, a Catholic Institution, one of the sisters had talked religion to me and had brought a priest in to see me. Both were sorry for me and assured me that I would find relief in Mother Church. I wanted none of it. "If I couldn't stop drinking of my own free will, I was certainly not going to drag God into it," I thought.

During another hospital stay a minister whom I liked and respected came to see me. To me, he was just another nonalcoholic who was unable, even by the added benefit and authority of the cloth, to do anything for an alcoholic.

I sat down one day to figure things out. I was no good to myself, my wife, or my growing boy. My drinking had even affected him; he was a nervous, irritable child, getting along badly at school, making poor grades because the father he knew was a sot and an unpredictable one. My insurance was sufficient to take care of my wife and child for a fresh start by themselves and I decided that I'd simply move out of the world for good. I took a killing dose of bichloride of mercury.

They rushed me to the hospital. The emergency physicians applied the immediate remedies but shook their heads. There wasn't a chance, they said. And for days it was touch and go. One day the chief resident

270 ALCOHOLICS ANONYMOUS

physician came in on his daily rounds. He had often seen me there before for alcoholism.

Standing at my bedside he showed more than professional interest, tried to buoy me up with the desire to live. He asked me if I would really like to quit drinking and have another try at living. One clings to life no matter how miserable. I told him I would and that I would try again. He said he was going to send another doctor to see me, to help me.

This doctor came and sat beside my bed. He tried to cheer me up about my future, pointed out I was still a young man with the world to lick and insisted that I could do it if I really wanted to stop drinking. Without telling me what it was, he said he had an answer to my problem and condition that really worked. Then he told me very simply the story of his own life, a life of generous tipping after professional hours for more than three decades until he had lost almost everything a man can lose, and how he had found and applied the remedy with complete success. He felt sure I could do the same. Day after day he called on me in the hospital and spent hours talking to me.

He simply asked me to make a practical application of beliefs I already held theoretically but had forgotten all my life. I believed in a God who ruled the universe. The doctor submitted to me the idea of God as a father who would not willingly let any of his children perish and suggested that most, if not all of our troubles, come from being completely out of touch with the idea of God, with God Himself. All my life, he said, I had been doing things of my own human will as opposed to

THE BACK-SLIDER 271

God's will and that the only certain way for me to stop drinking was to submit my will to God and let Him handle my difficulties.

I had never looked on my situation in that way, had always felt myself very remote indeed from a Supreme Being. "Doc," as I shall call him hereinafter, was pretty positive that God's law was the Law of Love and that all my resentful feelings which I had fed and cultivated with liquor were the result of either conscious or unconscious, it didn't matter which, disobedience to that law. Was I willing to submit my will? I said I would try to do so. While I was still at the hospital his visits were supplemented by visits from a young fellow who had been a heavy drinker for years but had run into "Doc" and had tried his remedy.

At that time, the ex-alcoholics in this town, who have now grown to considerable proportions, numbered only Doc and two other fellows. To help themselves and compare notes they met once a week in a private house and talked things over. As soon as I came from the hospital I went with them. The meeting was without formality. Taking love as the basic command I discovered that my faithful attempt to practice a law of love led me to clear myself of certain dishonesties.

I went back to my job. New men came and we were glad to visit them. I found that new friends helped me to keep straight and the sight of every

new alcoholic in the hospital was a real object lesson to me. I could see in them myself as I had been, something I had never been able to picture before. Now I come to the hard part of my story. It would

272 ALCOHOLICS ANONYMOUS

be great to say I progressed to a point of splendid fulfillment, but it wouldn't be true. My later experience points a moral derived from a hard and bitter lesson. I went along peacefully for two years after God had helped me quit drinking. And then something happened. I was enjoying the friendship of my ex-alcoholic fellows and getting along quite well in my work and in my small social circle. I had largely won back the respect of my former friends and the confidence of my employer. I was feeling fine—too fine. Gradually I began to take the plan I was trying to follow apart. After all, I asked myself, did I really have to follow any plan at all to stay sober? Here I was, dry for two years and getting along all right. It wouldn't hurt if I just carried on and missed a meeting or two. If not present in the flesh I'd be there in spirit, I said in excuse, for I felt a little bit guilty about staying away.

And I began to neglect my daily communication with God. Nothing happened—not immediately at any rate. Then came the thought that I could stand on my own feet now. When that thought came to mind—that God might have been all very well for the early days or months of my sobriety but I didn't need Him now—I was a gone coon. I got clear away from the life I had been attempting to lead. I was in real danger. It was just a step from that kind of thinking to the idea that my two years training in total abstinence was just what I needed to be able to handle a glass of beer. I began to taste. I became fatalistic about things and soon was drinking deliberately knowing I'd get drunk, stay drunk, and what would inevitably happen.

THE BACK-SLIDER 273

My friends came to my aid. They tried to help me, but I didn't want help. I was ashamed and preferred not to see them come around. And they knew that as long as I didn't want to quit, as long as I preferred my own will instead of God's will, the remedy simply could not be applied. It is a striking thought that God never forces anyone to do His will, that His help is ever available but has to be sought in all earnestness and humility.

This condition lasted for months, during which time I had voluntarily entered a private institution to get straightened out. On the last occasion when I came out of the fog, I asked God to help me again. Shamefaced as I was, I went back to the fellowship. They made me welcome, offered me collectively and individually all the help I might need. They treated me as though nothing had happened. And I feel that it is the most telling tribute to the efficacy of this remedy that during my period of relapse I still knew this remedy would work with me if I would let it, but I was too stubborn to admit it.

That was a year ago. Depend upon it I stay mighty close to what has proven to be good for me. I don't dare risk getting very far away. And I

have found that in simple faith I get results by placing my life in God's hands every day, by asking Him to keep me a sober man for 24 hours, and trying to do His will. He has never let me down yet.

HOME BREWMEISTER

STRANGELY enough, or by some queer quirk, I became acquainted with the "hilarious life just at the time in my life when I was beginning to really settle down to a common sense, sane, domestic life. My wife became pregnant and the doctor recommended the use of Porter Ale . . . so . . . I bought a six gallon crock and a few bottles, listened to advice from amateur brewmeisters, and was off on my beer manufacturing career on a small scale (for the time being). Somehow or other, I must have misunderstood the doctor's instructions, for I not only made the beer for my wife, I also drank it for her.

As time went on, I found that it was customary to open a few bottles whenever visitors dropped in. That being the case, it didn't take me long to figure out that my meager manufacturing facilities were entirely inadequate to the manufacture of beer for social and domestic consumption. From that point on, I secured crocks of ten gallon capacity and really took quite an active interest in the manufacture of home brew.

We were having card parties with limburger and beer quite regularly. Eventually, of course, what with all the hilarity that could be provoked with a few gallons of beer, there seemed to be no need of bridge or poker playing for entertainment. Well . . . we all know how those things go. The parties waxed more liquid

ALCOHOLICS ANONYMOUS 275

and hilarious as time went on, and eventually I discovered that a little shot of liquor now and then between beers had the tendency to put me in a whacky mood much quicker than having to down several quarts of beer to obtain the same results. The inevitable result of this discovery was that I soon learned that beer made a very good wash for whiskey. That discovery so intrigued me, that I stayed on that diet almost entirely for the balance of my extended drinking career. Yes sir, the old Boilermaker and his Helper. The last day of my drinking career, I drank 22 of them between 10 and 12 A.M. and I shall never know how many more followed them until I was poured into bed that night.

I was getting along fairly well with my party drinking for quite some time however, but eventually I began to visit beer joints in between parties. A night or so a week in a joint, and a party or so a week at home or with friends, along with a little lone drinking, soon had me preparing for the existence of a top flight drunkard.

Three years after I started on my drinking career, I lost my first job. At that time, I was living out of town, so I moved back to the home town and made a connection in a responsible position with one of the larger

companies in the finance business. Up to this point I had spent six years in the business and had enjoyed the reputation of being very successful.

My new duties were extremely confining and my liquor consumption began to increase at this time. Upon leaving the office in the evening, my first stop would be a saloon about a block from the office. However, as there happened to be several saloons within that distance,

276 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I didn't find it necessary to patronize the same place each evening. It doesn't pay to be seen in the same place at the same hour every day, you know.

The general procedure was to take 4 or 5 shots in the first place I stopped at. This would get me feeling fit, and then I would start for home and fireside, thirteen miles away. Well . . . on the way home numerous places must be passed. If I were alone I would stop at four or five of them, but only one or two in the event I had my mistrusting wife with me.

Eventually I would arrive home for a late supper, for which, of course, I had absolutely no relish. I would make a feeble attempt at eating supper but never met with any howling success. I never enjoyed any meal, but I ate my lunch at noon for two reasons: first, to help get me out of the fog of the night before, and second, to furnish some measure of nourishment. (My enjoyment of meals now is an added feature to the Seven Wonders of the World to me. I can still hardly believe it). Eventually, the noon meal was also dispensed with.

I cannot remember just when I became the victim of insomnia, but I do know that the last year and a half I never went to bed sober a single night. I couldn't sleep. I had a mortal fear of going to bed and tossing all night. Evenings at home were an ordeal. As a result, I would fall off in a drunken stupor every night.

How I was able to discharge my duties at the office during those horrible mornings, I will never be able to explain. Handling customers, dealers, insurance people, dictation, telephoning, directing new employees, answering to superiors, etc. However, it finally caught

HOME BREWMEISTER 277

up with me, and when it did, I was a mental, physical, and nervous wreck.

I arrived at the stage where I couldn't quite make it to the office some mornings. Then I would send an excuse of illness. But the firm became violently ill with my drunkenness and their course of treatment was to remove their ulcer in the form of me from their payroll, amid much fanfare and very personal and slighting remarks and insinuations.

During this time, I had been threatened, beaten, kissed, praised and damned alternately by relatives, family, friends and strangers, but of course it all went for naught. How many times I swore off in the morning and got drunk before sunset I don't know. I was on the toboggan and really making time.

After being fired, I lined up with a new finance company that was just starting in business, and took the position of business promotion man, contacting automobile dealers. WOW . . . was that something??? While working in an office, there was some semblance of restraint, but, oh boy, when I got on the outside with this new company without supervision, did I go to town???

I really worked for several weeks, and having had a fairly wide acquaintance with the dealer trade, it was not difficult for me to line enough of them up to give me a very substantial volume of business with a minimum of effort.

Now I was getting drunk all the time. It wasn't necessary to report to the office in person every day, and when I did go in, it was just to make an appearance

278 ALCOHOLICS ANONYMOUS

and bounce right out again. Was that a merry-go-round for the eight months that it lasted???

Finally this company also became ill and I was once more looking for a job. Then I learned something else. I learned that a person just can't find a job hanging in a dive or barroom all day and all night, as jobs don't seem to turn up in those places. I became convinced of that because I spent most of my time there and nary a job turned up. By this time, my chances of getting lined up in my chosen business were shot. Everyone had my number and wouldn't hire me at any price.

I have omitted details of transgressions that I made when drunk for several reasons. One is that I don't remember too many of them, as I was one of those drunks who could be on his feet and attend a meeting or a party, engage in a conversation with people and do things that any nearly normal person would do, and the next day, not remember a thing about where I was, what I did, who I saw, or how I got home. (That condition was a distinct handicap to me in trying to vindicate myself with the not so patient wife).

I also committed other indiscretions of which I see no particular point in relating. Anyone who is a rummy or is close to rummies knows what all those things amount to without having to be told about them.

Things eventually came to the point where I had no friends. I didn't care to go visiting unless the parties we might visit had plenty of liquor on hand and I could get stinking drunk. Fact is, that I was always well on my way before I would undertake to go visiting at all.

HOME BREWMEISTER 279

(Naturally, this condition was also a source of great delight to my wife).

After holding good positions, making better than average income for over ten years, I was in debt, had no clothes to speak of, no money, no friends, and no one any longer tolerating me but my wife. My son had absolutely no use for me. Even some of the saloon keepers where I had spent so much time and money, requested that I stay away from their

places. Finally, an old business acquaintance of mine, whom I hadn't seen for several years offered me a job. I was on that job a month and drunk most of the time.

Just at this time my wife heard of a doctor in another city who had been very successful with drunks. She offered me the alternative of going to see him or her leaving me for good and all. Well . . . I had a job, and I really wanted desperately to stop drinking, but couldn't, so I readily agreed to visit the doctor she recommended.

That was the turning point of my life. My wife accompanied me on my visit and the doctor really told me some things that in my state of jitters nearly knocked me out of the chair. He talked about himself, but I was sure it was me. He mentioned lies, deceptions, etc. in the course of his story in the presence of the one person in the world I wouldn't want to know such things. How did he know all this? I had never seen him before, and at the time he hoped to hell I would never see him again. However, he explained to me that he had been just such a rummy as I, only for a much longer period of time.

280 ALCOHOLICS ANONYMOUS

He advised me to enter the particular hospital to which staff he was connected and I readily agreed. In all honesty though, I was skeptical, but I wanted so definitely to quit drinking that I would have welcomed any sort of physical torture or pain to accomplish the result.

I made arrangements to enter the hospital three days later and promptly went out and got stiff for three days. It was with grim foreboding and advanced jitters that I checked in at the hospital. Of course, I had no hint or intimation as to what the treatment was to consist of. Was I to be surprised!

After being in the hospital for several days, a plan of living was outlined to me. A very simple plan that I find much joy and happiness in following. It is impossible to put on paper all the benefits I have derived . . . physical, mental, domestic, spiritual, and monetary.

This is no idle talk. It is the truth.

From a physical standpoint, I gained 16 pounds in the first two months I was off liquor. I eat three good meals a day now, and really enjoy them. I sleep like a baby, and never give a thought to such a thing as insomnia. I feel as I did when I was fifteen years younger.

Mentally . . . I know where I was last night, the night before, and the nights before that. Also, I have no fear of anything. I have self confidence and assurance that cannot be confused with the cockyness or noise-making I once possessed. I can think clearly and am helped much in my thinking and judgment by my spiritual development which grows daily.

From a domestic standpoint, we really have a home

HOME BREWMEISTER 281

now. I am anxious to get home after dark. My wife is ever glad to see me come in. My youngster has adopted me. Our home is always full of friends and visitors (No home brew as an inducement).

Spiritually . . . I have found a Friend who never lets me down and is ever eager to help. I can actually take my problems to Him and He does give me comfort, peace, and radiant happiness.

From a monetary standpoint . . . in the past nine months, I have reduced my reckless debts to almost nothing, and have had money to get along comfortably. I still have my job, and just prior to the writing of this narrative, I received an advancement.

For all of these blessings, I thank Him.

THE SEVEN MONTH SLIP

AT FOURTEEN years of age, when I should have been at home under the supervision of my parents, I was in the United States army serving a one year enlistment. I found myself with a bunch of men none too good for a fourteen year old kid who passed easily for eighteen. I transferred my heroworshipping to these men of the world. I suppose the worst damage done in that year in the army barracks was the development of an almost unconscious admiration for their apparently jolly sort of living.

Once out of uniform I went to Mexico where I worked for an oil company. Here I learned to take on a good cargo of beer and hold it. Later I rode the range in the Texas cow country and often went to town with the boys to "whoop it up on payday." By the time I returned to my home in the middle west I had learned several patterns of living, to say nothing of a cock-sure attitude that I needed no advice from anyone.

The next ten years are sketchy. During this time I married and established my own home and everything was lovely for a time. Soon I was having a good time getting around the law in speakeasies. Oh yes, I outsmarted our national laws but I was not quite successful in evading the old moral law.

I was working for a large industrial concern and had been promoted to a supervisional job. In spite of big

THE SEVEN MONTH SLIP 283

parties, I was for three or four years able to be on the job the next morning. Then gradually the hangovers became more persistent and I found myself not only needing a few shots of liquor before I could go to work at all, but finally found it advisable to stay at home and sober up by the taper-off method. My bosses tried to give me some good advice. When that didn't help they tried more drastic measures, laying me off without pay. They covered up my too frequent absences many times in order to keep them from the attention of the higher officials in the company.

My attitude was that I could handle my liquor whenever I wanted to go about it seriously, and I considered my absences no worse than those of other employees and officials who were getting away with murder in their drinking.

One does not have to use his imagination much to realize that this sort of drinking is hard on the matrimonial relationship. After proving myself neither faithful nor capable of being temperate, my wife left me and obtained a judicial separation. This gave me a really good excuse to get drunk.

In the years 1933 and 1934 I was fired several times, but always got my job back on my promises to do better. On the last occasion I was reduced to the labor gang in the plant. I made a terrific effort to stay sober and prove myself capable of better things. I succeeded pretty well and one day I was called into the production chief's office and told I had met with the approval of the executive department and to be ready to start on a better job.

284 ALCOHOLICS ANONYMOUS

This good news seemed to justify a mild celebration with a few beers. Exactly four days later I reported for work only to find that they too knew about the "mild" celebration and that they had decided to check me out altogether. After a time I went back and was assigned to one of the hardest jobs in the factory. I was in bad shape physically and after six months of this, I quit, going on a drunk with my last pay check.

Then I began to find that the friends with whom I had been drinking for some time seemed to disappear. This made me resentful and I found myself many times feeling that everybody was against me. Bootleg joints became my hangouts. I sold my books, car, and even clothing in order to buy a few drinks.

I am certain that my family kept me from gravitating to flophouses and gutters. I am eternally thankful to them that they never threw me out or refused me help when I was drinking. Of course I didn't appreciate their kindness then, and I began to stay away from home on protracted drinking spells.

Somehow my family heard of two men in town who had found a way to quit drinking. They suggested that I contact these men but I retorted "If I can't handle my liquor with my own will power then I had better jump over the viaduct."

Another of my usual drinking spells came on. I drank for about ten days with no food except coffee before I was sick enough to start the battle back to sobriety with the accompanying shakes, night sweats, jittery nerves, and horrible dreams. This time I felt that I really needed some help. I told my mother she

THE SEVEN MONTH SLIP 285

could call the doctor who was the center of the little group of former drinkers. She did.

I allowed myself to be taken to a hospital where it took several days for my head to clear and my nerves to settle. Then, one day I had a couple of visitors, one a man from New York and the other a local attorney. During our conversation I learned that they had been as bad as myself in this drinking, and that they had found relief and had been able to make a

come-back. Later they went into more detail and put it to me very straight that I'd have to give over my desires and attitudes to a power higher than myself which would give me new desires and attitudes.

Here was religion put to me in a different way and presented by three past masters in liquor guzzling. On the strength of their stories I decided to give it a try. And it worked, as long as I allowed it to do so.

After a year of learning new ways of living, new attitudes and desires, I became self-confident and then careless. I suppose you would say I got to feeling too sure of myself and Zowie! First it was a beer on Saturday nights and then it was a fine drunk. I knew exactly what I had done to bring myself to this old grief. I had tried to handle my life on the strength of my own ideas and plans instead of looking to God for the inspiration and the strength.

But I didn't do anything about it. I thought "to hell with everybody. I'm going to do as I please." So I floundered around for seven months refusing help from any quarter. But one day I volunteered to take another drunk on a trip to sober him up. When we got back

286 ALCOHOLICS ANONYMOUS

to town we were both drunk and went to a hotel to sober up. Then I began to reason the thing out. I had been a sober, happy man for a year, living decently and trying to follow the will of God. Now I was unshaven, unkempt, ill-looking, bleary-eyed. I decided then and there and went back to my friends who offered me help and who never lectured me on my seven month failure.

That was more than a year ago. I don't say now that I can do anything. I only know that as long as I seek God's help to the best of my ability, just so long will liquor never bother me.

287

MY WIFE AND I

COMING from a farm boyhood with the common education of the little red schoolhouse, I had worked during the war and afterwards for seven years at high wages in a booming industrial town, had saved considerable money and finally married an able, well educated woman who had an unusual gift of common sense and far more than the average business vision, a true helpmate in every way.

In our early twenties, we were both ambitious and had boundless faith in our ability to succeed. We talked over the future all the time, exchanged ideas and really planned our way in life. Just working in a factory, even at highly paid piece work, and saving out of my wages, did not seem to us to be the best way to do. We talked things over and decided to strike out for ourselves. Our first venture, a neighborhood grocery store, prospered. Another neighborhood store, in an ideal location at a nearby summer resort, looked good to us. We bought it and started in to make it go. Then came a business slump affecting the whole country. With fewer customers

I had lots of time on my hands and was getting to like high powered home brew and the potent liquors of prohibition days entirely too well. That didn't help the business. We finally shut up shop. Jobs were scarce, but by persistence I again found a factory job. In a few months the factory closed down.

288 ALCOHOLICS ANONYMOUS

We had again accumulated a small stake and since the job situation showed no improvement, we thought we would try business again.

This time we opened a restaurant in a semi-rural section and for a time all went well. My wife opened up in the morning, did all the baking and cooking and waited on trade. I relieved her later in the day and stayed open late to catch every possible bit of business. Our place became a regular hang-out for groups of late-comers who showed up with a bottle every now and then.

I told myself that I was one man who could handle my liquor because I was always on my feet at closing time. I talked knowingly about spacing my drinks, about taking only a measured shot, and about the folly of gulping down big drinks. Yes sir, I was never going to be one of those "rummies" who let liquor get the best of them. Young and strong, I could throw off the effects of the previous night's drinking and stand the nausea the following morning, even abstaining from taking a drink until the afternoon. But before long the idea of suffering for a few hours didn't seem so good.

The morning drink became the first act of the daily routine.

I had now become a "regular." I had my regular remedy—a stiff shot to start the day and no waiting till a specified time. I used to wait for the need, soon I was craving the stuff so much that I didn't wait for that. My wife could see that it was gripping me. She warned me, gently at first, with quiet seriousness. Was I going to pave the way to losing this business just when it needed to be nursed along? We began to run behind.

MY WIFE AND I 289

My wife, anxious for the goal we had set out to reach, and seeing the result if I didn't brace up, talked straight from the shoulder. We had words. I left in a passion.

Our separation lasted a week, I did a lot of thinking, and went back to my wife. Quieter, somewhat remorseful, we talked things over. Our situation was worse than I had anticipated. We got a buyer for the place and sold out. We still had some money left.

I had always been a natural mechanic, handy with tools. We moved back into town with a slim bankroll and, still determined never to be a factory hand again, I looked around and finding a workshop location with a house adjacent I started a sheet metal shop. I had chosen a very difficult time to start up. My business practically vanished on account of the depression.

There were no jobs of any kind. We fell far behind on our rent and other obligations. Our cupboard was often bare. With every penny needed for food and shelter, and wearing old clothes with nothing new except what our two youngsters needed, I didn't touch a drop for two years. I went after business. I slugged doorbells all over the town asking for jobs. My wife rang bells with me, taking one side of the street while I worked the other. We left nothing undone to keep going, but we were still far behind, so far that at the low point we could see eviction and our belongings in the street.

I braced myself to talk to our landlord who was connected with a large real estate firm managing many properties. We were behind six months in our rent and they saw that the only way to get their back rent was

290 ALCOHOLICS ANONYMOUS

to give me a couple of small jobs. My wife learned to use the tools to shape and fashion material when I was doing the installation work. The real estate firm liked my work and began to give me more jobs. In those grim days, with babies to feed, I couldn't spend what little money came in for drink. I stayed sober. My wife and I even started back to church, began paying our dues.

They were thin years, those depression years. For three years in succession, Christmas in our little family was just the 25th of December. Our customers saw us as two earnest young people trying to get along and as times improved a little we began to get better jobs. Now we could hire some competent workmen and bought a car and a few small trucks. We prospered and moved into a better-equipped house.

My pockets, which hadn't jingled for years, now held folding money. The first greenbacks grew into a roll with a rubber band around it. I became wellknown to real estate firms, business men, and politicians. I was well-liked, popular with everyone. Following a prosperous season came a quiet period. With time on our hands I had a drinking spell. It lasted for a month, but with the aid of my wife, I checked myself in time. "Remember how we lost the store! Remember our restaurant!" my wife said. Yes, I could remember. Those times were too recent and their memory too bitter. I solemnly swore off and once more climbed aboard the wagon, this time for nine long months.

Business kept up. It became evident that by careful handling we might eventually have something pretty

MY WIFE AND I 291

good, a sufficient income to provide a good living for us all and ensure a good education for our children.

My business is seasonal. Fall and early winter are rush times. The first few months of the year are quiet. But though business slackened, I got around making contracts, lining up future work and meeting people who would be able to put work in my way. Not yet sensing any great danger, in spite of past experiences, I seldom refused the invitations of business friends to have a drink. In a short time I was drinking every day and

eventually much more than I had ever done before for I always had a roll in my pocket.

At first I was even more jolly than usual when I came home in the evening to my wife and family. But the joking good fellow who was the husband and father they had known, gave place to a man who slammed the door when he came in. My wife, genuinely alarmed now as week after week went past without any sign that I was going to quit, tried to reason with me, but the old arguments didn't work this time.

Summer came on with its demand for roof repairs and spouting installations. My wife often started the men to work in the morning, did shop jobs, kept the books, and in addition, ran the house and looked after the family.

For eight months my daily routine was steady drinking. Even after slumping in bed late at night in a semi-stupor, I would get up at all hours and drive to some all-night spot where I could get what I wanted. I was going to have a good time in spite of hell and high water.

I became increasingly surly when at home. I was the

292 ALCOHOLICS ANONYMOUS

boss. I was master in my own house, wasn't I? I became morose, with few lucid moments between drinks I would listen to no arguments and certainly attempts to reason with me were futile. Unknown to me, my wife influenced some of my friends and business associates to drop in casually. They were mostly non-drinkers and generally ended up by mildly upbraiding me.

"A fine lot of Job's comforters," I would say. I felt that everybody was against me, thought bitterly of my wife as being of little help and told myself I wasn't getting the breaks, that everybody was making a mountain out of a molehill and so, to hell with everything! I still had money and with money I could always buy bottled happiness. And still my wife kept trying. She got our pastor to talk to me. It was no good.

Drinking and staying drunk without cessation, even my splendid constitution began to give way. My wife called doctors who gave me temporary relief. Then my wife left me after a bitter quarrel, taking the children with her. My pride was hurt and I began to regard myself as an injured husband and an unappreciated father who, deep in his heart, just doted on his children. I went to see her and demanded to see them. I up and told her that I didn't care whether she came back or not, that I wanted the children. My wife, wise woman, thought she still had a chance to have me, save our home for the children. She threw aside her sense of injury, spoke right up to me and said she was coming back, that forbidding her the house wouldn't work, that she had helped me get what I had and was going to cross its threshold and resume its management. She did just that.

When she opened the door she was appalled at the sight of it, curtains down, dishes and utensils unwashed, dirty glasses and empty bottles everywhere.

Every alcoholic reaches the end of the tether some day. For me there came a day when, physically and mentally, I was unable to make my way to a saloon for a drink. I went to bed. I told my wife for the first time that I wanted to quit drinking, but couldn't. I asked her to do something for me; I had never done this before. I realized that I needed help. Somehow in talking with a lady doctor, my wife had heard of another doctor who in some mysterious way had stopped drinking after thirty years and had been successful in helping a few other alcoholics to become sober men. As a last resort, my wife appealed to this doctor, who insisted on a certain situation before he could help; his experience had taught him that unless that situation existed nothing could be done for the alcoholic.

"Does your husband want to stop drinking, or is he merely temporarily uncomfortable? Has he come to the end of the road?" he asked my wife.

She told him that for the first time I had expressed a desire to quit, that I had asked her in desperation to try to do something—anything, to help me stop. He said he would see me the following morning.

With every part of my being craving a drink, I could hardly sit still when I got up to await the visit from the man she had talked to on the phone, but something kept me in the house. I wanted to hear what this fellow had to offer and since he was a medical man I had some pre-conceived notions ready for him when he came. I was

294 ALCOHOLICS ANONYMOUS

pretty jittery when my wife opened the door to admit a tall, somewhat brusque professional man who, from his speech, was obviously an Easterner. I don't know what I had expected, but his salutation, designed to shake me up, I can now see, had almost the same effect as the hosing with cold water in a turkish bath.

"I hear you're another 'rummy,'" he said as he smiled and sat down beside me. I let him talk. Gradually he drew me out until what I did tell him gave him a picture of my experience. And then he put it to me plainly. "If you are perfectly sure that you want to quit drinking for good, if you are serious about it, if you don't merely wish to get well so that you can take up drinking again at some future date, you can be relieved," he said.

I told him that I had never wanted anything as much in my life as to be able to quit using liquor, and I meant every word of it.

"The first thing to do with your husband," he said, turning to my wife, "is to get him to a hospital and have him 'defogged.' I'll make the necessary arrangements."

He didn't go into any further explanation, not even to my wife. That evening I was in a hospital bed. The next day the doctor called. He told me that several former alcoholics were now dry as a result of following a certain prescribed course of action and that some of them would be in to

see me. My wife came to see me faithfully. She, too, had been learning, perhaps more quickly than I was doing, through talking with the doctor who by this time was getting down to brass tacks with me. My friend was the human agency employed

MY WIFE AND I 295

by an all-wise Father to bring me into a pathway of life. It is an easy matter to repeat and orally affirm a faith. Here were these men who visited me and they, like myself, had tried everything else and although it was plain to be seen none of them were perfect, they were living proof that the sincere attempt to follow the cardinal teachings of Jesus Christ was keeping them sober. If it could do that for others, I was resolved to try it, believing it could do something for me also.

I went home after four days, my mind clear, feeling much better physically and, what was far more important, with something better than just will power to aid me. I got to know others of these alcoholics whose human center was my doctor. They came to our home. I met their wives and families. They invited my wife and myself to their homes. I learned that it would be well to begin the day with morning devotion which is the custom in our house now.

It was almost a year when I began to get a little careless. One day I hoisted a few drinks, arriving home far from sober. My wife and I talked it over, both knowing it had happened because I had stopped following the plan. I acknowledged my fault to God and asked His help to keep to the course I had to follow.

Our home is a happy one. My children no longer hide when they see me coming. My business has improved. And—this is important—I try to do what I can for my fellow alcoholics. In our town there are some 70 of us, ready and willing to spend our time to show the way to sobriety and sanity to men who are like what we used to be.

296

A WARD OF THE PROBATE COURT

AT ABOUT the time of my graduation from high school, a state university was established in our city. On the call for an office assistant, I was recommended by my superintendent, and got the position. I was rather his choice and pride, but a few years later, I met him in a nearby city and "panhandled" him for two "bucks" for drinks.

I grew with this institution and advanced in position.

I took a year off for attendance at an engineering college. At college I refrained from any hilarious celebrating or drinking.

War was declared. I was away from home on business at the State Capitol where my mother couldn't raise objections and I enlisted. Overseas I was on five fronts from Alsace up to the North Sea. Upon relief from the lines—back in the restarea, "vin rouge" and "cognac" helped in the let down from trying circumstances. I was introduced to the

exhilaration of intoxication. The old spirit, "What the hell? Heinie may have you tagged," didn't help toward any moderation in drinking then. We had many casualties but one of the real catastrophies was the loss of a pal, a lieutenant who died from the D.T.'s over there, after it was all over. This didn't slow me up and back in the States I had a big fling before returning home.

My plans were to cover up with my mother and the

A WARD OF THE PROBATE COURT 297

girl I was to marry, that I had become addicted to alcohol. But I exposed the fact on the day our engagement was announced. On the way I met a training camp buddy, got drunk and missed the party. Booze had got over its first real blow on me. I saw her briefly that night but didn't have the guts to face her people. The romance was over.

To forget, I engaged in a super-active life in social, fraternal, and civic promotion in my community. This all outside my position in the President's Office of the State University. I became a leader—the big flash in the pan. I organized and was first commander of the American Legion Post—raised funds and built a fine memorial Club House. Was Secretary of Elks, Eagles, Chamber of Commerce, City Club, and active as an operator and officer in political circles. I was always a good fellow and controlled my drinking, indulging only in sprees in private clubs or away from home.

I was deposed from the executive position at the college by a political change in the governorship of the State. I knew the salesmanager of the Securities Division of a large Utility corporation in Wall Street, and started out to sell securities. The issues and the market were good and I had a fine opportunity. I was away from home and I began to drink heavily. To get away from my drinking associates, I managed to be transferred to another city, but this didn't help. Booze had me, my sales and commissions diminished, I remained almost in a continuous stupor on my drawing account until I was released. I braced up, got sober, and made a good connection

298 ALCOHOLICS ANONYMOUS

with a steamship agency, a concern promoting European travel and study at most all important universities in Europe.

Those were the bath-tub gin days and for drinking in and about my office, I held out in this position for only a year.

I was now engaged to be married and fortunately I got another position as salesman for a large corporation. I worked hard, was successful, and drinking became periodical. I was married and my wife soon learned that I was no social drinker. I tried hard to control it, but could not. There were many separations and she would return home. I would make pledges and a sincere effort and then my top would blow off again. I began here to take sanitarium treatments to satisfy my wife and my folks.

I had a great capacity for drink and work. With the help of turkish baths, bromo-seltzer and aspirin, I held to the job. I became top-notch in the entire sales force of the country. I was assigned to more special territory

and finally into the market of keenest competition. I was top rate in salary, won bonus awards and was bringing in the volume. But there was always the drawback my excessive drinking made at times. I was called in once, twice, and warned. Finally I wasn't to be tolerated any longer, although I was doing a good job. I had lasted five and a half years.

I lost my wife along with my job and fine income. This was a terrible jolt. I tried for a hook-up, but I had a black eye marring a good record. I became discouraged and depressed. I sought relief with booze. There began the four black years of my life.

A WARD OF THE PROBATE COURT 299

I had returned home to the community where I had been so prominent. These were dry days still and I hung out at the clubs with bars. I got so I would last on a job but a few days, just until I could get an advance for drinks. I began to get entangled with the law—arrested for driving while intoxicated and drunken and disorderly conduct.

My folks heard of the cure at the State Hospital. I was picked up drunk and sent there by the Probate Court. I was administered paraldehyde and came to in a receiving ward among lunatics. I was transferred to another ward of less violent cases and I found a little group of alcoholics and "junkies" (dope addicts). I learned from them the seriousness of being a ward of the Probate Court. I felt then if I ever got released the old devil alcohol would never get me in a jam like this again. In times of great distress such as this, I would pray to God for help.

I was fortunate and was released after eleven days and nights barred up in the laughing academy—"bug-house." That was enough. I wanted no more of it. I took a job as manager of a club and put myself to the old acid test. I was going to really assert my will power. I even tended bar part of the time, but never imbibed a bit. This lasted about three months.

I went to an annual convention of my overseas division and came to locked up in a cheap hotel room, new shoes, suit coat, hat and purse missing. I must have slipped badly.

Then followed much drinking and trouble. After a few arrests for intoxication, the law decided another so-

300 ALCOHOLICS ANONYMOUS

jour to the State Hospital would tame me. They jumped the stay this time from eleven days to eleven weeks. It was getting tough for me. I came out in good physical condition and held a fear of getting probated again, thinking the seige might be eleven months. I got another job and stayed dry for about two months and off to the races again.

I became terribly weak—couldn't eat and tried to get nourishment from booze and mostly only bootleg at that. One time, I just made it into a hospital and another time a police patrol took me to the hospital instead of the jail. I suffered badly from insomnia. As many as three shots in the arm had no effect.

I would get in shape and back at it again. I was going to battle it to the finish. The time came when I was to be paid my soldier's bonus. I had the

limit or maximum coming. Friends advised my folks to send me to a Veterans Hospital before I got this money in my hands. I was probated again, held in a county jail for two weeks and sent again to the asylum. This was my summer resort for three months. I was on the waiting list for the Veterans Hospital but I got into such wonderful physical condition from eating and working out of doors that I was released.

I reached home full of resentment against my folks for their having my money tied up under a guardianship. I went out and got saturated and landed in jail—I had been free from the asylum about eight hours. Behind the bars again so soon—this was bad. However, I was freed again next day and this was my last confine-

A WARD OF THE PROBATE COURT 301

ment with the law. I began to use my head, I continued to drink but kept under cover or hid in the "jungles" with the bums.

In a few months an old friend came along. He located me a few times in saloons. We had been drinking pals in the early days, particularly at the club houses. He had heard of my predicament. He himself had quit drinking and looked fine. He encouraged me to visit him in a nearby city.

I wanted to quit drinking, but hadn't much faith in ever getting away from it. I agreed to go into a hospital as the patient of a doctor who had been an alcoholic for many years and was now a new man.

It is almost uncanny—in just eight days I left there a different person. This doctor in plain words was a wonderful guy—he spent many hours with me telling me his experience with alcohol. Others of his band, which was then small, visited me—told me their stories. They were all strangers to me, but treated me as a friend. I was impressed with their interest and fellowship. I learned the secret. They had a religious experience. I was willing, and renewed my acquaintance with God and acknowledged Him as a reality.

I found it easy. I came to life and have been free now for two years. I hope never to take another drink. I am building up a reputation again and nearly every day am complimented on my appearance.

I have a new outlook on life. I look forward to each day with happiness because of the real enjoyment it is to me to be sane, sober, and respectable. I was existing

302 ALCOHOLICS ANONYMOUS

really from one drink until the next, with no perception about circumstances, conditions, or even nature's elements. My acquaintance with God—lost and forgotten when I was a young man—is renewed. God is all-loving and allforgiving. The memories of my past are being dimmed by the life I now aspire to.

RIDING THE RODS

FOURTEEN years old and strong, I was ready—an American Whittington who knew a better way to get places than by walking. The "clear the way" whistle of a fast freight thundering over the crossing on the tracks a mile away was a siren call. Sneaking away from my farm home one night, I made my way to the distant yards. Ducking along a lane between two made-up trains that seemed endless, I made my way to the edge of the yards. Here and there I passed a silent, waiting figure. Then a little group talking among themselves. Edging in, I listened eagerly. I had met my first hoboes. They talked of places I had never heard of. This town was good. A fellow could get by on the Bowery all winter if he knew the ropes; that other town was "hostile"; thirty days for "vag" awaited you in another if you didn't hit the cinders before the road "bulls" fine-combed the train.

Then they noticed me. Somehow a new kid is always an object of interest to the adventurers of the rails. "Where ye makin' for, Kid?"

I had heard one of them mention "Detroit" and it seemed as good an answer as any. I had no plans, just wanted to get away—anywhere—just away!

"That Michigan Manifest will be along any minute now; I think she's moving." The tall hobo who had

304 ALCOHOLICS ANONYMOUS

spoken grabbed me by the arm. "Come on, kid. We'll help you."

Suddenly I felt big. I had gotten away! The two hoboes talked, the tall one about getting work in Detroit, the other arguing for staying on the road. Then the one who had boosted me up began to quiz me. I told him I had run away from the farm. In a sort of halting way he told me not to get the train habit or it would get me until I would always want to be moving. The rocking motion of the car as the train increased speed became a cradle song in my ears. I fell asleep.

It was way past dawn when I awoke. My two companions were already sitting up and talking. The day wore on. We passed through small towns. Soon the train was threading its way between factories and huge warehouses, crossing tracks with brisk clatter, coming into a large railway yard. Brakes went on. They helped me off. We were in Detroit.

My hobo friends parted at a street corner. The tall one took me along right into town and got a room for both of us with "Mother Kelly," a kindly Irish landlady if there ever was one. "Sit tight, kid," he said. "I'll see you through as much as I can. Me to find a job."

He got a job. For almost two years he looked after me. He was always vigilant, steering me past the snares and pitfalls that are always in the path of a growing boy. This hobo, Tom Casey, who never talked much about himself or his experience except as a warning illustration of "What not to do," made me start a bank account and keep it growing. It is to him I owe the fact that I didn't become a "road kid," that I never became a

RIDING THE RODS 305

hobo. Came a day when he left me. The road was calling him, he explained, although that never seemed to me to be the reason. I never saw Tom Casey again, but from this man I received my first lesson in the guiding and compelling principle of the Good Life. "Love thy neighbor as thyself."

I was city-wise by this time, uncontaminated to be sure, thanks to my friend. No longer a "boy rube in the big town." I found a job quickly enough but I missed Tom. I began to hang around pool rooms and it was inevitable that I soon learned to handle a schooner of beer and an occasional "shot." Jobs were plentiful. If I didn't feel right in the morning after a night with the "corner gang" I didn't go to work. I lost jobs. My bank account dwindled, disappeared entirely. My new barroom friends were little help. I was broke.

It was summer and the park benches, hard and uncomfortable as they were, appealed to me more than the squalid "flops" of the city's slums. So I slept out a few nights. Young and full of energy, I hunted for work. The war was on and work was easy to get. I became a machine-shop hand, progressing rapidly from drill-press to milling machine to lathe. I could quit a job one day and have a new one the next with more money. Soon I again had a good boardinghouse, clothes and money. But I never started another bank account. "Plenty of time for that," I thought. My week-ends were spent in my conception of "a good time," finally becoming regular carousals and debauches over Saturday and Sunday. I had the usual experiences of being slipped a "Mickey Finn" and getting slugged and rolled for my money.

306 ALCOHOLICS ANONYMOUS

These had no deterrent effect. I could always get jobs and live comfortably again in a few weeks. Soon, however, I tired of the weary routine of working and drinking. I began to dislike the city. Somehow my boyhood days on the farm didn't seem to be so bad at a distance.

No, I didn't go home, but found work not too far away. I still drank. I soon got restless and took a freight for a Michigan city, arriving there broke late at night. I set out to look for friends. They helped me find work. Slowly I began to climb the industrial job ladder once more and eventually achieved a responsible position as a machine setter in a large plant. I was sitting on top of the world again. The sense of accomplishment I had now told me that I had earned the right to have enjoyable week-ends once more. The week-ends began to extend to Tuesday and Wednesday until I frequently worked only from Thursday to Saturday with the bottle always in my mind. In a vague sort of way I had set a time to quit drinking but that was at least fifteen years away and "What the hell!" I said to myself. "I'm going to have a good time while I'm young."

Then I was fired. Piqued, I drank up my last pay check and when I got sober again found another job--then another--and another in quick succession. I was soon back on the park benches. And once more I got

a break when everything seemed dark. An old friend volunteered to get me a job driving a bus. He said he would buy me a uniform and give me the hospitality of his home if I would promise to quit drinking. Of course I promised. I had been working about three

RIDING THE RODS 307

days when the bus line superintendent called me into his office.

Young fellow," he said, "In your application you stated that you don't use alcoholic liquors. Now, we always check a man's references and three of the firms you have worked for say you're a highly capable man, but you have the drink habit."

I looked at him. It was all true, I admitted, but I had been out of work such a long time that I had welcomed this job as an opportunity to redeem myself. I told him what I had promised my friend, that I was sincerely doing my best and not drinking a drop. I asked him to give me a chance.

"Somehow I think you are in earnest," he said. "I believe you mean it. I'll give you a chance and help you to make good."

He shook my hand in friendship and encouragement. I strode from his office with high hope. "John Barleycorn will never make a bum out of me again," I told myself with determination.

For three months I drove my route steadily with never a hitch. My employers were satisfied. I felt pretty good. I was really on the wagon this time, wasn't I?

Yes indeed, I was on the wagon for good.

I soon repaid my debt to my friend for his stake in me and even saved a little money. The feeling of security increased. It was summer and, hot and tired at the end of the day, I began to stop in at a speakeasy on my way home. Detroit beer was good then, almost like old-time preprohibition stuff. "This is the way to

308 ALCOHOLICS ANONYMOUS

do it," I would say to myself. "Stick to beer. After all, it's really a food and it sure hits the spot after a trick of wheeling that job around in this man's town. It's the hard liquor that gets a man down. Beer for mine."

Even then with all the hard lessons of bitter experience behind me I did not realize that thinking along that line was a definite red light on my road in life—a real danger signal.

The evening glass of beer led, as usual, to the night when I didn't get away from the bar until midnight. I began to need a bracer in the morning. Beer, I knew from experience was simply no good as a bracer—all right as a thirst quencher perhaps, but lacking action and authority the next morning.

I needed a jolt.

The morning jolt became a habit. Then it got to be several jolts until I was generally pretty well organized when I started to work. Spacing my drinks over the day I managed not to appear drunk, just comfortable, as I

drove along the crowded thoroughfares of the city. Then came the accident.

On one of the avenues a man darted from between parked cars right in my path. I swung the bus sharply over to keep from hitting him but couldn't quite make it. He died in the hospital. Passenger and sidewalk witnesses absolved me completely. Even if I had been completely sober I couldn't have cleared him. The company investigation immediately after the accident showed me blameless but my superiors knew I had been drinking. They fired me—not for the accident-but for drinking on the job.

Well, once more I felt I had enough of city life and

RIDING THE RODS 309

found a job on an upstate farm. While there I met a young school-teacher, fell in love with her and she with me. We were married. Farm work was not very remunerative for a young couple so we went successively to Pontiac, Michigan and later to an industrial city in Ohio. For economy's sake we had been living with my wife's people, but somehow we never seemed able to get ahead. I was still drinking but not so much as formerly, or so it seemed to me.

The new location seemed ideal—no acquaintances, no entanglements, no boon companions to entice me. I made up my mind to leave liquor alone and get ahead. But I forgot one boon companion, one who was always at my elbow, one who followed me from city to farm and back to city. I had forgotten about John Barleycorn.

Even so, the good resolutions held for a time—new job, comfortable home, and understanding helpmate, they all helped. We had a son and soon came another. We began to make friends and moved in a small social circle of my fellow workers and their wives and families. Those were still bootleg days. Drinks were always available but nobody seemed to get very drunk. We just had a good time, welcome surcease after a week of toil. Here were none of the rowdy debauches that I had known, I had discovered "social drinking" how to "drink like a gentleman and hold my liquor." There is no point in reiterating the recurrence of experience already described. The "social drinking" didn't hold up. I became the bootlegger's first morning customer. How I ever managed to hold the job I had I don't know.

310 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I began to receive the usual warnings from my superiors.

They had no effect. I had now come to an ever deepening realization that I was a drunkard, that there was no help for me.

I told my wife that. She sought counsel of her friends and my friends. They came and talked with me. Reverend gentlemen, who knew nothing of my problem, pointed me to the age-old religious formula. I would have none of it. It left me cold. Now, with hope gone, I haunted the mean thoroughfares of speakeasy districts, with my mind on nothing but the next drink. I managed to work enough to maintain a slim hold on my job. Then I began to reason with myself.

"What good are you?" I would say. "Your wife and children would be better off if they never saw you again. Why don't you get away and never come back? Let them forget about you. Get away—get away anywhere—that's the thing to do."

That night, coatless and hatless, I hopped a freight for Pittsburgh. The following day I walked the streets of the Smoky City. I offered to work at a roadside stand for a meal. I got the meal, walked on, sat down by the roadside to think.

"What a heel I've turned out to be!" I soliloquized. "My wife and two kids back there—no money—what can they do? I should have another try at

it. Maybe I'll never get well, but at least I can earn a dollar or two now and then— for them."

I took another freight back home. Despite my absence, my job was still open. I went to work, but it was no go. I would throw a few dollars at my wife on pay-

RIDING THE RODS 311

day and drink up what was left. I hated my surroundings, hated my job, my fellow-workers—the whole town. I tried Detroit again, landing there with a broken arm. How I got it I'll never know for I was far gone in drink when I left. My wife's relatives returned me to my home in a few days. I became morose, mooning around the house by myself. Seeing me come home, my wife would leave a little money on the table, grab the children and flee. I was increasingly ugly. Now, all hope was gone entirely. I made several attempts on my life. My wife had to hide any knives and hammers. She feared for her own safety. I feared for my mind—feared that I was breaking—that I would end up insane. Finally the fear got so terrible that I asked my wife to have me "put away" legally. There came a morning when, alone in my room, I began to wreck it, breaking the furniture, destroying everything in sight. Desperate, my wife had to employ the means I had suggested to her in the depths of alcoholic despair. Loath to have me committed to the state asylum, still trying to save something from the wreckage of my life and hers, she had me placed in a hospital, hoping against hope to save me.

I was placed under restraint. The treatment was strenuous—no alcohol— just bromides and sleeping positions. The nights were successions of physical and mental agony. It was weeks before I could sit still for any length of time. I didn't want to talk to anyone and cared less to listen. That gradually wore off and one day I fell into casual conversation with another patient—another alcoholic. We began to compare notes. I

312 ALCOHOLICS ANONYMOUS

told him frankly that I was in despair, that no thinking I had ever been able to do had shown me a way of escape, that all my attempts to try will power (well meaning persons had often said, "Why don't you use your will power?"—as if will power were a faculty one could turn on and off like a faucet!) had been of no avail.

"Being in here and getting fixed up temporarily," I told him bitterly, "is no good. I know that only too well. I can see nothing but the same old story over again. I'm simply unable to quit. When I get out of here I'm going to blow town."

My fellow patient and new found acquaintance looked at me a long time in silence and finally spoke. From the most unexpected quarter in the world, from a man who was in the same position I was in, from a fellow alcoholic, came the first ray of hope I had seen.

"Listen fellow," he said, looking at me with ten times the earnestness of the many good citizens and other wellintentioned persons who had tried

their best to help me. "Listen to me. I know a way out. I know the only answer. And I know it works."

I stared at him in amazement. There were several mild mental cases in the place and, little as I knew about their exhibitions of tendencies, I knew that even in a normal conversation, strange ideas might be expected. Was this fellow perhaps a little balmy—a wee bit off? Here was a man, an admitted alcoholic like myself, trying to tell me he knew the remedy for my situation. I wanted to hear what he had to suggest but made the reservation that he was probably a little "nutty." At the same time

RIDING THE RODS 313

I was ready to listen, like any drowning man, to grasp at even a straw.

My friend smiled, he knew what I was thinking. "Yes," he continued. "Forget that I'm here. Forget that I'm just another 'rummy.' But I had the answer once—the only answer."

He seemed to be recalling his very recent past. Looking at me earnestly, his voice impressive in its sincerity, he went on. "For more than a year before coming here I was a sober man, thoroughly dry. I wasn't just on the wagon. I was dry! And I would still be dry if I had stuck to the plan which kept me sober all that time."

Let me say here that he later went back to the very plan he told me about and has since been sober for more than a year for the second time.

He told me his own story briefly and went on to tell me of a certain cure for alcoholism—the only certain cure. I had anticipated hearing of some new treatment, some newly discovered panacea that I had not heard of, something which no doubt combined drugs and mental healing. But it was neither one nor the other; it was certainly not a mixture of any kind.

He spoke of some 30 men in my town who were ready to take me by the hand and call me by my first name. They would be friends without canting or ranting. He told me they met once a week to talk over their experiences, how they tried to help each other, how they spent their time in helping men like me.

"I know it sounds strange, incredible, maybe," he said. "I slipped, got drunk after being sober for a year, but I'm going back to try again. I Know it works."

314 ALCOHOLICS ANONYMOUS

Helpless, without faith in myself or anyone else, entirely doubtful that the fellow really had something, I began to ask questions. I had to be interested or go crazy.

"How do you go about this—where do I have to go?" I asked.

"You don't have to go anywhere," he said. "Someone will come to you if you want them to." He didn't go into any detail, just told me that much and little more. I did some thinking that afternoon. Calling one of the nurses I asked her to get in touch with my wife and have her come to see me that evening.

She came during visiting hours. She expected, I know, to hear me plead for instant release from the place. I didn't talk about that. In my lame way I told her the story. It made little impression.

"It doesn't sound right," she said. "If this plan—and for the life of me I don't quite get it from what you've told me—if this plan is successful, why is this fellow back here himself?"

I was stumped. I was too ignorant about the thing myself to be capable of explaining it clearly to her. "I don't know," I said. "I'll admit it sounds queer, the way this fellow is and all that, but somehow I feel there's something to it. Anyhow, I want to know more about it."

She went away skeptically. But the next day I had a visitor, a doctor who had been himself an alcoholic. He told me little more about the plan. He was kindly, didn't offer any cut and dried formula to overcome my life-long difficulty. He presented no religious nostrums,

RIDING THE RODS 315

suggested no saving rituals. Later he sent some of the other ex-alcoholics to see me.

A few days later my fellow alcoholic was released, and shortly afterward I was allowed to go home also. Through the man who had first told me of the plan I was introduced to several other former alcoholics. They told me their experiences. Many were men of former affluence and position. Some had hit even lower levels than I had.

The first Wednesday evening after my release found me a somewhat shamefaced but intensely curious attendant at a gathering in a private home in this city. Some forty others were present. For the first time I saw a fellowship I had never known in actual operation. I could actually feel it. I learned that this could be mine, that I could win my way to sobriety and sanity if I would follow a few precepts, simple in statement, but profound and far reaching in their effect if followed. It penetrated to my inner consciousness that the mere offering of lip service wasn't enough. Still ignorant, still a little doubting, but in deadly earnest, I made up my mind to make an honest effort to try.

That was two years ago. The way has not been easy. The new way of living was strange at first, but all my thoughts were on it. The going was sometimes slow; halting were my steps among the difficulties of the path. But always, when troubles came, when doubts assailed and temptation was strong and the old desire returned, I knew where to go for aid. Helping others also strengthened me and helped me to grow.

Today I have achieved, through all these things, a

316 ALCOHOLICS ANONYMOUS

measure of happiness and contentment I had never known before. Material success has mattered little. But I know that my wants will be taken care of.

I expect to have difficulties every day of my life, I expect to encounter stops and hindrances, but now there is a difference. I have a new and tried foundation for every new day.

THE SALESMAN

I LEARNED to drink in a workmanlike manner when the law of the land said I couldn't and what started out as a young man's fun became a habit which in its later existence laid me by the heels many a time and almost finished my career.

Teen years were uneventful with me. I was raised on a farm but saw little future in farming. I was going to be a business man, took a business college course, acquired a truck and stand in the city market of a nearby town, and started off. I brought produce from my folks' place and sold it to city customers and there were plenty of them with bulging pocketbooks.

Back of me was the normal life of a farmer's son. My parents were unusually understanding people. My father was a lifelong comrade till the day of his death. The business theory I had learned in college was now being practiced and I was equipped beyond many of my competitors to be materially successful. Soon I had expanded until I was represented in all the city markets and also in another city. In 1921 we had the forerunner of the later depression and my customers disappeared. Successively I had to close my stands and was

finally wiped out altogether. Being a young man of affairs, I had begun to do a little business and social drinking and now with time on my hands, I seemed to do more of it.

Following a year of factory work, during which time

318 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I got married, I got a job with a grocer as clerk. My grocer-employer was an expert wine-maker and I had free access to his cellar. The work was monotonous in the extreme, behind a counter all day when I had been used to driving around attending to business, meeting people and building for what I thought was a great future. I mark, too, as a milestone, the death of my father, whom I missed greatly.

I kept hitting the wine, with just occasional use of liquor.

Leaving the grocery I went back into the produce business and out among people, went back to liquor again and got my first warning to quit before it got me.

I was anxious to get with a concern which would give me an opportunity to build up again, and landed a job with a nationally known biscuit company. I was assigned to a good business region, covering several important towns, and almost at once began to earn real money. In a very short time I was the star salesman of the company, winning a reputation as a business-getter. Naturally I drank with my better customers for on my route I had many stops where that was good business. But I had things rather well under control and in the early days on this job I seldom wound up my day's work with any visible effects of drinking.

I had a private brewery at home which was now producing 15 allons a week most of which I drank myself. It is typical of the attitude I had toward alcohol at that time that, when a fire threatened total destruction of my home and garage, I rushed to the cellar and rescued my most precious possessions—a keg of wine and all the

THE SALESMAN 319

beer I could carry, and got pretty indignant when my better half suggested that I had better get some of the needed effects out of the house before it burned down.

My home brewing gradually became a bore and I began to carry home bottles of powerful bootleg whiskey, starting with half a pint every night and winding up with a quart as my daily after supper allowance. For a time I kept on the job spacing my drinks en route and very little of them in the morning hours. I just couldn't wait until I got home to drink. In a very short time I became an all-day drinker.

Chain-store managers and quantity buyers were both my guests and hosts and every now and then we had prodigious parties. Finally, in a re-organization shake-up resulting in new district managers with a pretty poor territory deal for me, I gave the company two weeks notice and quit. I had bought a home but in the year and a half following I had little income and finally lost that. I became satisfied with just enough to live on and buy

the liquor I wanted. Then I landed in the hospital when my car was hit by a truck. My car was ruined entirely. That loss and my injuries plus the recriminations of my wife sort of sobered me up. When I got out of the hospital I stayed sober for six weeks and had made up my mind to quit.

I went back in the business where I had been a successful salesman, but with another company. When I started with this concern I talked things over with my wife and made her some very solemn promises. I wasn't going to touch another drop of liquor.

By this time prohibition was a thing of the past and

320 ALCOHOLICS ANONYMOUS

saloons and clubs where I was well known as a good customer and a good spender became my patrons. I rolled up business until I was again a star, but after the first four months on the new job I began to slip. It is not unusual in the drinking experience of any man that after a time of sobriety he comes to the conclusion that he "can handle it." In no time at all liquor again became the most important thing in my life and every day became like another, steady drinking in every saloon and club on my route. I would get to headquarters every night in a top-heavy condition, just able to maintain equilibrium. I began to get warnings and was repeatedly fired and taken on again. My wife's parents died about this time in unfortunate circumstances. All my troubles seemed to be piling up on me and liquor was the only refuge I knew.

Some nights I wouldn't go home at all and when I did go home I was displeased when my wife had supper ready and equally angry when she didn't. I didn't want to eat at all and frequently when I underestimated my consumption of the amount of liquor I brought home, I made extra trips back to town to renew the supply. My morning ration when I started out was five double whiskies before I could do any business at all. I would go into a saloon, trembling like a leaf, tired in appearance and deathly sick, I would down two double whiskies, feel the glow and become almost immediately transformed. In half an hour I would be able to navigate pretty well and start out on my route. My daily reports became almost illegible and finally, following arrest for driving while intoxicated and on my job at that, I got

THE SALESMAN 321

scared and stayed sober for several days. Not long afterward I was fired for good.

My wife suggested I go to my old home in the country, which I did. Continued drinking convinced my wife I was a hopeless case and she entered suit for divorce. I got another job, but didn't stop drinking. I kept on working although my physical condition was such as to have required extensive hospitalization. For years I hadn't had a peaceful night's sleep and never knew a clear head in the morning. I had lost my wife, and had become resigned to going to bed some night and never waking again.

Every drunkard has one or two friends who haven't entirely given up hope for him, but I came to the point where I had none. That is, none but my Mother, and she, devoted soul, had tried everything with me. Through her, people came to me and talked, but nothing they said—some were ministers and others good church members—helped me a particle. I would agree with them when they were with me and as fast as they went away, I'd go after my bottle. Nothing suggested to me seemed to offer a way out.

I was getting to a place where I wanted to quit drinking but didn't know how. My Mother heard of a doctor who had been having marked success with alcoholics. She asked me if I'd like to talk to him and I agreed to go with her.

I had known, of course, of the various cures and after we had discussed the matter of my drinking fairly thoroughly, the doctor suggested that I go into the local hospital for a short time. I was very skeptical, even

322 ALCOHOLICS ANONYMOUS

after the doctor hinted there was more to his plan than medical treatment. He told me of several men whom I knew who had been relieved and invited me to meet a few of them who got together every week. I promised I would be on deck at their next meeting but told him I had little faith in any hospital treatments. Meeting night, I was as good as my word and met the small group. The doctor was there but somehow I felt quite outside of the circle. The meeting was informal, nevertheless I was little impressed. It is true they did no psalm singing, nor was there any set ritual, but I just didn't care for anything religious. If I had thought of God at all in the years of drinking, it was with a faint idea that when I came to die I would sort of fix things up with Him.

I say that the meeting did not impress me. However, I could see men whom I had known as good, hard-working drunkards apparently in their right minds, but I just couldn't see where I came into the picture. I went home, stayed sober for a few days, but was soon back to my regular quota of liquor every day.

Some six months later, after a terrific binge, in a maudlin and helpless state, I made my way to the doctor's home. He gave me medical treatment and had me taken to the home of one of my relatives. I told him I had come to the point where I was ready for the remedy, the only remedy. He sent two of the members to see me. They were both kindly to me, told me what they had gone through and how they had overcome their fight with liquor. They made it very plain that I had to seek God, that I had to state my case to Him and ask

THE SALESMAN 323

for help. Prayer was something I had long forgotten. I think my first sincere utterance must have sounded pretty weak. I didn't experience any sudden change, and the desire for liquor wasn't taken away overnight, but I began to enjoy meeting these people and began to exchange the liquor habit for

something that has helped me in every way. Every morning I read a part of the Bible and ask God to carry me through the day safely.

There is another part I want to talk about—a very important part. I think I would have had much more difficulty in getting straightened out if I hadn't been almost immediately put to work. I don't mean getting back on my job as salesman. I mean something that is necessary to my continued happiness. While I was still shakily trying to rebuild my job of selling, the doctor sent me to see another alcoholic who was in the hospital. All the doctor asked me to do was tell my story. I told it, not any too well perhaps, but as simply and as earnestly as I knew how.

I've been sober for two years, kept that way by submitting my natural will to the Higher Power and that is all there is to it. That submission wasn't just a single act, however. It became a daily duty; it had to be that. Daily I am renewed in strength and I have never come to the point where I have wanted to say, "Thanks God, I think I can paddle my own canoe now," for which I am thankful.

I have been reunited with my wife, making good in business, and paying off debts as I am able. I wish I could find words to tell my story more graphically. My former friends and employers are amazed and see in

me a living proof that the remedy I have used really works. I have been fortunate to be surrounded with friends ever ready to help, but I firmly believe any man can get the same result if he will sincerely work at it God's way.

FIRED AGAIN

IT SEEMS to me that I never did do things normally. When I learned to dance I had to go dancing every night in the week if possible; when I worked or studied I wanted no interruptions or distractions. Wherever I worked I wanted to be the highest paid man in the place or I was irritated; and of course when I drank I could never seem to stop until I was saturated. I was usually hard to get along with as a boy; if the others wouldn't play my way I'd go home.

The town we lived in when I was a child was rather new and raw, peopled largely by immigrants who seemed to be constantly getting married with free drinks and eats for anybody who cared to come. We kids usually managed to get to these celebrations, and although supposed to have soda pop we could get ourselves one or two beers. With this sort of background and more money than was good for me, it was fairly easy to start getting drunk before I was sixteen.

After I left home I earned rather decent salaries but was never satisfied with my position, salary, or the treatment accorded me by my employer. I very seldom stayed on one job for more than six months until I was married at the age of 28, at which time I had already begun to lose jobs because of my drinking. Whenever things went wrong I knew that a few drinks would make everything rosy, my fears, doubts and worries

326 ALCOHOLICS ANONYMOUS

would vanish and I would always promise myself that the next time I would stop short of getting plastered. Somehow things seldom worked out that way though.

I was irritated by the efforts of so many doctors, ministers, lawyers, employers, relatives and friends who remonstrated with me, none of whom knew from personal experience what I was up against. I'd fall down, get up, work a while, get my debts paid (at least the most pressing ones) drink moderately for a few days or weeks, but eventually get myself so messed up in tangle-foot that I'd lose another job. In one year (1916) I quit two jobs because I thought I'd be discharged anyhow and was fired outright from five more, which is more jobs than many men have in a lifetime. Had I remained sober, any one of them would have led to advancement because they were with growing companies and in my chosen field of engineering.

After being discharged for the fifth time that year, I drank more than ever, cadging drinks and meals where I could, and running up a large roominghouse account. My brother took me home and my folks talked me into going to a sanitarium for thirty days. This place was operated by a physician who was a personal friend of the family and I was his only patient at the time. The doctor did his best, saw that I got into good physical condition, tried to straighten out the mental quirks he thought partly responsible for my drinking, and I left with the firm resolve never to drink again.

Before I left the sanitarium I answered an advertisement for an engineer in a small Ohio town and after an interview, obtained the position. In three days after

FIRED AGAIN 327

leaving the sanitarium I had a job I liked at a satisfactory salary in a small town with basic living costs (board, room and laundry) amounting only to about 15% of my salary. I was all set, sober, working in a congenial atmosphere for a firm that had more profitable business than they knew what to do with. I made some beautiful plans. I could save enough in a few years to complete my formal education and there were no saloons in the town to trip me up. So what? So at the end of the week I was drunk again for no particular reason at all that I could understand. In about three months I was out of a job again, but in the meantime two things of major importance had happened. I had fallen in love and war had been declared.

I had learned my lesson. I knew definitely that I couldn't take even one drink. I wanted to get married so I planned very earnestly to get another job, stay sober, and save some money. I went to Pittsburgh on Sunday, called on a manufacturer of rolling-mill equipment and on Monday, got a position and went to work. I was first paid at the end of the second week, was drunk before the end of the day and couldn't be bothered with going to work the next Monday.

Why did I take that first drink? I honestly don't know.

Anyhow I nearly went crazy that summer and really developed some sort of mental disturbance. The night clerk of the small hotel where I was staying saw me go out about three in the morning in pajamas and slippers and had a policeman take me back into my room. I suppose he was used to screwy drunks or he would have taken me to jail instead. I stayed there a

328 ALCOHOLICS ANONYMOUS

few days and sweated the alcohol out of my system, went to the office to collect the balance of my salary, paid my room rent, and found I had just enough money to get home. So home I went, sick, broke, discouraged and despairing of ever attaining a normal, happy life.

After two or three weeks of idleness at home, I obtained a subordinate position with a former employer, doing the lowest grade of drafting work on an hourly basis. I kept reasonably sober for several months, went to

see my fiancée one or two weekends, was advanced rapidly in salary and responsibility, had a date set for the wedding and then inadvertently learned that one of the men working under my direction was receiving about forty dollars more per month than I was, which burnt me up to such an extent I quit after an argument, took my money, packed my personal effects, left them at the corner drug store, and went downtown and got plastered. Knowing that I would be greeted with tears, sorrowful sympathy and more grief when I got home, I stayed away until I was again destitute.

I was really worried sick about my drinking so father again advanced the money for treatment. This time I took a threeday cure and left with the firm resolve never to drink again, got a better position than I'd had before and actually did keep sober for several months, saved some money, paid my debts and again made plans to get married. But the desire for a drink was with me constantly after the first week or two, and the memory of how sick I had been from liquor and the agonies of the treatment I had undergone faded into the background. I had only begun to restore the confidence of

FIRED AGAIN 329

my associates, family, friends and myself before I was off again without any excuse this time. The wedding was again postponed and it looked very much as though it would never take place. My employer did not turn me loose but I was in another nice jam nevertheless. After considerable fumbling around mentally as to what to do I went back to the threeday cure for the second time.

After this treatment I got along a little better, was married in the spring of 1919 and did very little drinking for several years. I got along very well with my work, had a happy home life, but when away from home with little likelihood of being caught at it, I'd go on a mild binge. The thought of what would happen if my wife caught me drinking served to keep me reasonably straight for several years. My work became increasingly more important. I had many outside interests and drinking became less of a factor in my life, but I did continue to tinkle some during my outof-town trips and it was because of this tendency that things finally became all snarled up at home.

I was sent to New York on business and later stopped at a night club where I had been drunk before. I certainly must have been very tight and it is quite likely that I was "Mickey Finned" for I woke up about noon the next day in my hotel without a cent. I had to borrow money to get home on but didn't bother to start back till several days later. When I got there I found a sick child, a distracted wife and had lost another job paying \$7,000 a year. This, however, was not the worst of it. I must have given my business card to one of the girls

330 ALCOHOLICS ANONYMOUS

at the night club for she started to send me announcements of another clipjoint where she was employed and writing me long hand "come on"

notes, one of which fell into my wife's hands. I'll leave what happened after that to the reader's imagination.

I went back into the business of getting and losing jobs and eventually got to the point where I didn't seem to have any sense of responsibility to myself or to my family. I'd miss important family anniversaries, forget to come home for Christmas and in general wouldn't go home until I was exhausted physically and flat broke. About four years ago I didn't come home on Christmas Eve but arrived there about six o'clock on Christmas morning, minus the tree I had promised to get, but with an enormous package of liquor on board. I took the three-day cure again with the usual results but about three weeks later I went to a party and decided a few beers wouldn't hurt me; however I didn't get back to work for three days and a short while later had lost my job and was again at the bottom of things. My wife obtained employment on a relief basis and I finally got straightened out with my employer who placed me in another position in a nearby city which I also lost by the end of the year.

So it went until about a year ago when a neighbor happened to hear me trying to get into the house and asked my wife whether I had been having some drinking difficulties. This, of course, disturbed my wife but our neighbor was not just inquisitive. She had heard of the work of an ex-alcoholic doctor who was busily engaged in passing on the benefits he had received from another

FIRE AGAIN 331

who had found the answer to his difficulties with liquor. As a result of this my wife saw the doctor. Then I talked with him, spent a few days in a local hospital and haven't had a drink since.

While in the hospital about twenty men called on me and told me of their experiences and the help they had received. Of the twenty I happened to know five, three of whom I had never seen completely sober. I became convinced then and there that if these men had learned something that could keep them sober, I also could profit from the same knowledge. Before leaving the hospital, two of these men, convinced of my sincerity of purpose, imparted to me the necessary knowledge and mental tools which have resulted in my complete sobriety for thirteen months, and an assurance that I need never, so long as I live, drink anything of an alcoholic nature if I kept on the right track.

My health is better, I enjoy a fellowship which gives me a happier life than I have ever known, and my family joins me in a daily expression of gratitude.

THE FEARFUL ONE

WHEN I was 21, I was taken suddenly and violently ill and was ill for seven years. As a result of this illness I was left with a poorish nervous system and a curious phobia. As this has a large place in my story, I will try to explain it clearly. After I had been ill some months, I grew strong enough to get out of doors a little each day, but found I couldn't get farther than the nearest corner without becoming totally panic stricken. As soon as I turned back home the panic would vanish. I gradually overcame this particular phase of the trouble by setting myself longer distances to walk each day. Similarly I learned later to take short street car rides, then longer ones, and so forth, until I appeared to be doing most of the things other people do daily. But the things I did not have to do each day, or at least frequently, remained unconquered and a source of great but secret embarrassment to me.

So I went on for years, planning always to sidestep the things I was afraid of, but concealing my fear from everyone. Those years of illness were not all total invalidism. I made a good living part of the time, but was continually falling down and having to get up and start over again. The whole process gave me a licked feeling, especially when, towards the end of my twenties, I had to give up the presidency of a small company which was just turning the corner to real success.

THE FEARFUL ONE 333

Shortly after this, I was successfully operated on and became a physically well man. But the surgeon did not remove the phobia, that remained with me.

During the period of my illness I was not especially interested in liquor. I was not a teetotaler, but I was just a "social drinker." However, when I was about thirty, my mother died. I went to pieces as I had become very dependent on my parents through my illness. When I began to get on my

feet again I discovered that whiskey was a fine relief from the terrific nervous headaches I had developed. Long after the headaches were gone, however, I kept discovering other difficulties for which whiskey was a grand cure. During the ensuing ten years I once, by sheer will power, remained dry for five weeks.

I had many business opportunities during those ten years which, although I tried to keep them in my grasp, slipped through my fingers. A lovely wife came and went. She tried her best and our baby's birth put me on my mettle for all of six months, but after that, worse and more of it. When my wife finally took the baby and left, did I square my shoulders and go to work to prove to her and to the world that I was a man? I did not. I stayed drunk for a solid month.

The next two years were simply a drawn-out process of less and less work and more and more liquor. They ended eventually at the home of a very dear friend whose family were out of town. I had been politely but firmly kicked out of the house where I had been boarding, and although I seemed to be able to find

334 ALCOHOLICS ANONYMOUS

money to buy drinks with, I couldn't find enough to pay advance room rent anywhere.

One night, sure my number was up, I chucked my "pride" and told this friend a good deal of my situation. He was a man of considerable means and he might have done what many men would have done in such a case. He might have handed me fifty dollars and said that I ought to pull myself together and make a new start. I have thanked God more than once that that was just what he did not do.

Instead, he took me out, bought me three more drinks, put me to bed and yanked me bodily out of town the next noon to a city 200 miles away and into the arms of one of the most extraordinary bunch of men in the United States. Here, while in the hospital, men with clear eyes and happy faces came to see me and told me the story of their lives. Some of them were hard to believe, but it didn't take a lot of brain work to see they had something I could use. And it was so simple. The sum and substance of it seemed to be that if I would turn to God it was very probable that He could do a better job with my life than I had.

When I got out of the hospital, I was invited to stay in the home of one of the fellows. Here I found myself suddenly and uncontrollably seized with the old panic. I was in a strange house, in a strange city, and fear gripped me. I shut myself in my room. I couldn't sit down, I couldn't stand up, I couldn't lie down, couldn't leave because I had nowhere to go and no money to take me. Any attempt at reasoning accomplished nothing.

THE FEARFUL ONE 335

Suddenly in this maelstrom I grasped at a straw. Maybe God would help me—just maybe, mind you. I was willing to give Him a chance, but with considerable doubt. I got down on my knees—something I hadn't done in

thirty years. I asked Him if He would let me hand over all these fears and this panic to Him. I lay down on the bed and went to sleep like a baby. An hour later I awoke to a new world. I could scarcely credit my senses, but that terrible phobia which had wrecked my life for eighteen years, was gone. Utterly gone. And in its place was a power and fearlessness which is a bit hard to get accustomed to.

All that happened nearly six months ago. In those six months a new life has opened before me. It isn't that I have been cured of an ordinarily incurable disease. I have found a joy in living that has nothing to do with money or material success. I know that incomparable happiness that comes from helping some other fellow get straightened out. Don't get me wrong. We are not a bunch of angels. None of us has any notion of becoming such. But we know that we can never go completely back to old ways because we are traveling upward through service to others and in trying to be honest, decent, and loving toward the world, instead of sliding and slipping around in a life of drinking, cheating, lying and doing what we like.

TRUTH FREED ME!

In May 1936, after a prolonged period of alcoholism, my friends, my associates, my superiors, and those people who really loved me in spite of embarrassments too numerous to mention, finally left me because they had come to the conclusion that I didn't have any idea of doing or trying to do the right thing.

I was a spineless individual who didn't care a rap for anyone or anything—I was hopeless and knew it—and then in my extremity, The Divine Comforter, "Truth" came to me in a barroom where I had spent the major portion of six weeks.

The Divine Comforter, in my experience, came in the guise of a former drinking companion whom I had assisted home on several occasions. Because of physical infirmities brought about by alcoholic excess, he had been unable to walk a distance of three blocks to his home unassisted, when I last saw him. Now he approached me, and to my amazement he was sober and appeared greatly improved in physical condition.

He induced me to take a ride with him, and as we rode along told me of the marvelous thing that had come into his life. He had more than a practical idea of my difficulties, he also had a logical and practical idea as to how they might be overcome.

He started the conversation by explaining acute alcoholism and stated very bluntly that I was an alcoholic.

TRUTH FREED ME! 337

This was news to me in spite of the fact that I had promised everybody East of the Mississippi, if they'd take time to listen, that I was through with drink. At the time I made these promises, I honestly wanted to quit

drinking, but for some unknown reason hadn't seemed able to. He told me why I failed.

He then suggested that I accompany him to a local doctor who had been helpful to him. It took forty-eight hours of persuasion and quite a few drinks to fortify myself, but I finally agreed to go. The doctor turned out to be one who had been an alcoholic himself, and in gratitude for the release he had found and because he understood the true meaning of the phrase "Brotherly Love" was spending a great portion of his time helping unfortunate individuals like myself.

With the help and advice of these two individuals and two or three associates, I was able, for the first time in two and a half years, to stay sober for six weeks, and then disastrously tried the beer experiment. For some time I couldn't get hold of myself, but gradually came out of hiding and exposed myself again to this influence which had been so helpful.

July 2, 1936, I again contacted the two individuals, and since that day I have never had a drink. However, because of the difficulties I encountered as the result of the beer experiment, I was unable for some time to find reality in this new way of life. I was doubtful, fearful, full of selfpity, afraid to humiliate myself.

This unreality lasted until December 11th, when I was faced with the absolute necessity of raising a sum of money. For the first time came the realization that

338 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I was faced with a difficulty from which I seemed unable to extricate myself. Of course, I took time out to bemoan the fact that "after all I'd done, this had to happen to me" but on the advice of my wife, I reluctantly went to a banker.

I told him my story completely. I went to him believing that my need was money. I went there as a last resort to attempt to pry it loose to meet my needs. My need was not money, but again I had been led to the proper source. After having related my story to the banker, who knew my reputation not only as an alcoholic but as an individual who didn't pay his bills, he said, "I know something of what you are trying to do, and I believe you are on the right track. Are you right with the Father who knows your needs before you ask? If so, you are not dependent upon this bank or any individual in it, or any rules by which we operate, because your help comes from an ever present and all powerful Father. I am going to do everything I can to secure this loan for you. However, I don't want anything that happens here to throw you off the track, I want you to leave here feeling that you have done everything you could to secure these funds, and go about your business. Your business is business with God's work. I don't know whether that calls for you to go and collect a bill, sell some new contract, or to sit quietly and pray, but your Father knows and if you will but permit Him, He will direct you."

I had again found reality. My needs were met from another entirely unexpected source.

TRUTH FREED ME! 339

The manifestations of this ever present Power in my experience since 1936 are too numerous to mention. Let it suffice to say that I am profoundly grateful for the opportunities I have had of seeing and knowing "TRUTH."

340

SMILE WITH ME, AT ME

AT THE age of eighteen I finished high school and during my last year there my studies were dropping away to be replaced by dancing, going out nights, and thinking of a good time as most of the boys of my age did. I secured a job with a well known telegraph company which lasted about a year, due to the fact I thought I was too clever for a \$7.00 a week job which did not supply me with enough money for my pleasures, such as taking girls out, etc. I was not at all satisfied with my small wages.

Now, I was a very good violinist at the time and was offered jobs with some well known orchestras, but my parents objected to my being a professional musician although my last year in high school was mostly spent playing for dances and giving exhibition dances at most of the fraternity affairs. Now naturally I was far from satisfied with my seven dollars a week wages, so when I came across a boy neighbor of mine on the subway one night (by the way I read in the newspaper that this same boy died four days ago) he told me he was a host in a celebrated Restaurant and Cabaret, and that his salary ran \$14.00 per week and he made \$50.00 a week in tips. Well, think of being paid for dancing with the carefree ladies of the afternoon and receiving all that sum, and me working for only \$7.00 per. The follow

SMILE WITH ME, AT ME 341

ing day I went straight uptown to Broadway and never did go back to my old job.

This was the beginning of a long stretch of high-flying as I thought, only to find out when I was forty-one years old to be very low-flying. I worked in this restaurant until I was twenty-one, then we went into the world war. I joined the navy. My enlistment pleased the owner of my cabaret so much that he offered me a good job at the end of my federal service.

The day I walked in to his establishment with my release from active duty, he said, "You are my assistant manager from now on." Well, this pleased me as you can imagine and my hat from then on would not fit.

Now, all this time my taste for liquor was constantly growing although it was no habit and I had no craving. In other words, if I had a date and wanted a drink with the girl friend I would, otherwise I would not think of it at all.

In six months time I found I was too good for this job and a competitive restauranteer, or a chain of the best well-known night clubs offered me a

better position which I accepted. This night life was starting to tell and show its marks and together with the slump in that sort of business at the time, I decided to apply for a job with a well known ballet master who drilled many choruses for Broadway shows.

I was this man's assistant and I really had to work very hard for the little money I received, sometimes twelve hours or more a day, but I got the experience and honor which was just what I was looking for. This was one time when my work interfered with my drinking. This

342 ALCOHOLICS ANONYMOUS

job came to an end one evening when I was drinking quite heavily. A certain prominent actress inquired of Professor X, my boss, if I would be interested to sign an eighty week contract for a vaudeville tour. It seems she could use me as a partner in her act. Now, a very nice woman, Miss J. who was office clerk and pianist for the boss, overheard the conversation and told both Mr. X and Miss Z that I would not be interested.

On hearing this I went out and drank enough to cause plenty of trouble, slapping Miss J. and doing an all round drunk act in the studio.

This was the end of my high-flying among the white lights. I was only twentyfour years old and I came home to settle down; in fact I had to. I was broke both financially and in spirit.

Being a radio operator in the navy, I became interested in amateur radio. I got a federal license and made a transmitting radio set and would often sit up half the night trying to reach out all over the country. Broadcasting radio was just in its infancy then, so I began to make small receiving sets for my friends and neighbors. Finally I worked up quite a business and opened a store, then two stores, with eleven people working for me.

Now here is where Old Barleycorn showed his hidden strength.

I found that in order to have a paying business I had to make friends, not the kind I was used to, but ordinary, sane, hard working people. In order to do this I should not drink, but I found that I could not stop.

I will never forget the first time I realized this. Every Saturday, my wife and

I would go to some tavern. I

SMILE WITH ME, AT ME 343

would take a bottle of wine, gin, or the like, and we would spend an evening dancing, drinking, etc. (This was fourteen years ago.)

I was practically a pioneer in the radio business and that must account for people putting up with me as they did. However, within three years time I had lost both stores, I won't say entirely due to my drinking, but at least if I had been physically and mentally fit, I could have survived and kept a small business going.

Now from this time up to about a year ago, I drifted from one job to another. I peddled brushes, did odd jobs such as painting, and finally got

established with a well known piano company as assistant service manager.

Then came the big crash of 1929 and this particular company abolished their radio department. For two years I worked for one of my old competitors who owned a radio store. He put up with my drinking until I was in such a physical breakdown that I had to quit.

All this time my troubles at home were getting worse. My whole family blamed my failure on the alcoholic question and so the usual arguments would start the instant I came in the house. This naturally made me go out and drink some more. If I had no money, I would borrow, beg, or even steal enough for a bottle.

My wife fortunately went to business which was our only salvation. Our little boy was six years old at the time and due to the fact we needed someone to care for him during the day we moved in with my family. Now the trouble did start, because I not only had my wife to face every evening, but three of the elders of the family.

My wife did everything for me she possibly could.

344 ALCOHOLICS ANONYMOUS

First she got in touch with a well known psychiatrist and I went faithfully to him for a few months. This particular doctor was such a nervous individual, I thought he had the St. Vitus' dance and I really thought he needed some kind of treatment more than I did. He advised hospitalization from three months to a year.

Well, this was all out of order as far as I was concerned. In the first place I had an idea that my wife wanted to put me away in a state institution where maybe I would be stuck for the rest of my life. In the second place, I wanted to go, if anywhere, to a private institution and that was far beyond our financial means. In the third place, I knew that that would be no cure, because I reasoned that it would be like taking candy out of a young child's reach. The instant I would come out a free man I would go right back to old Alky again. In this one thing I found out later I was perfectly right.

What I thought and wanted at the time was "not to want, to want to take a drink." This phrase is a very important link in my story. I knew this could only be done by myself, but how could I accomplish it? Well, this was the main question.

The point was always that when I did drink, I wanted all the time not to, and that alone wasn't enough. At the time I felt like a drink, I did not want to take it at all, but I had to, it seemed. So if you can grasp what I mean, I wished I would not want that drink. Am I nuts, or do you get me?

To get back to the doctor. If anything, these visits made me worse, and worst of all, everyone told me I wanted to drink and that was all there was to that.

After

SMILE WITH ME, AT ME 345

going to as many as six or eight other doctors, some of my own friends advised my wife to make her plans for the future as I was a hopeless case, had no backbone, no will power, and would end up in the gutter.

Well, here I was, a man with much ability, a violinist, a radio engineer, a ballet master, and at this point took up hair dressing, so that added one more to the list. Can you beat it? I knew there must be some way out of all this mess. Everyone told me to stop my drinking, but none could tell me how, until I met a friend and believe me he turned out to be a true friend, something I never had until this past year.

One morning, after one of my escapades, my wife informed me I was to go with her to a public hospital or she would pack up and leave with our boy. My father, being a physician for forty years, put me in a private New York hospital. I was there ten days and was put in physical shape, and above everything else put on the right path to recovery and happiness.

My friend first asked me if I really wanted to stop drinking, and if I did, would I do anything no matter what it was in order to? I knew there was only one thing left to do if I wished to live and not enter an insane asylum where I knew I would eventually wind up.

Making up my mind that I would, he said, "Fine." And went on to explain the simple steps to take. After spending an hour or two with me that day he returned two days later and went into the subject more thoroughly. He explained he had been in the same hospital with the same malady and after taking these steps

346 ALCOHOLICS ANONYMOUS

after his discharge, had not taken a drink in three years and also there were about sixty others that had this same experience. All these fellows got together on Sunday evenings and brought their wives and everybody spent a very pleasant time together.

Well, after I met all these people, I was more than surprised to find a very interesting, sociable, and friendly crowd. They seemed to take more interest in me than all of my old fraternity brothers or Broadway pals had ever done.

There were no dues or expenses whatsoever. I went along for about fourteen weeks, partly keeping these ideas, and so one afternoon I thought it would do no harm to take a couple of drinks and no more. Saying to myself, "I have this thing in hand now, I can be a moderate drinker." Here I made a fatal mistake. After all my past experience, again I thought I could handle the situation only to find out one week later it was the same old thing. I repeated the same thing over again and another week again.

Finally I was back at the hospital, although I went under protest. My wife had expected to take two weeks vacation in the country with me, but instead had to use this money for the hospital expenses. During my one week stay, I held this as a grudge against her. The result was I got drunk

three days after I was discharged from the hospital. And she left me for two weeks. During this period of time I drank heavily, being upset not only over her absence, but perfectly at sea as to how I could ever get back on my feet and make a new start again.

SMILE WITH ME, AT ME 347

There was no mistake about it there was something that I failed to do in those simple steps. So I carefully went over each day as best I could since my first drink after the fourteen weeks of sobriety, and found I had slipped away from quite a few of some of the most important things which I should do in order to keep sober.

Certainly I was down now—ashamed to face my new friends—my own family giving me up as lost and everyone saying, "The system didn't work, did it?"

This last remark was more than too much for me. Why should this fellowship of hard working fellows be jeopardized by me? It worked for them. As a matter of fact, not one who has kept faithfully to it has ever slipped.

One morning, after a sleepless night worrying over what I could do to straighten myself out, I went to my room alone—took my Bible in hand and asked Him, the One Power, that I might open to a good place to read—and I read. "For I delight in the law of God after the inward man. But I see a different law in my members, warring against the law of my mind and bringing me into captivity under the law of sin which is in my members. Wretched man that I am! Who shall deliver me out of the body of this death?"

That was enough for me—I started to understand. Here were the words of Paul a great teacher. When then if I had slipped? Now, I could understand.

From that day I gave and still give and always will, time everyday to read the word of God and let Him do all the caring. Who am I to try to run myself or anyone else?

348

A CLOSE SHAVE

The year 1890 witnessed my advent as the youngest of five sons to a fine Christian mother and a hard working blacksmith father. At the age of eight my father used to send me after his pail of beer and it was by lapping the foam off the beer that I first discovered that the taste was much to my liking. By the time I was fourteen, at which time I quit school, I had found that wine and hard cider were also pleasing to my palate. The next six years I spent learning the art of barbering and by the end of this period I had become both a proficient barber and an earnest drinker.

During the next 10 or 12 years I was able to acquire several lucrative shops, some with poolrooms and restaurants attached. It seemed quite

impossible however for me to stand prosperity so I would drink myself out of one situation, get myself together a bit, develop another, and then repeat the performance.

The time came when I could no longer refinance myself so I began to float about the country, getting a job here and there as I could, but invariably I got fired in a short time because of my unreliability.

My marriage, which occurred in 1910 about the time I started my successful ownership of shops, resulted in our having a family of ten children who were usually desperately in need because I used my slender income for booze instead of providing for them.

I finally secured a job in a shop in a town of about 4,500 people, where I now live. My reputation for drinking soon became more or less generally known. About this time a deacon and the pastor of one of the local churches used to come in the shop for their work and were constantly inviting me to church and Bible classes, which invitations irritated me very much. I earnestly wished they would mind their own business.

I finally did accept one or two invitations to social functions at the home of one of these men, and was received so cordially that the barrier between us was partially lowered.

I did not stop drinking however, though my feeling toward these men was kindly. They at last persuaded me to go to a nearby town to have a talk with a doctor who had had a great deal of experience with this type of trouble. I listened to the man for two hours, and although my mind was quite foggy, I retained a good deal of what he said. I feel that the combined effort of these three Christian gentlemen made it possible for me to have a vital spiritual experience. This occurred in March, 1937.

For about six years previous to this time I was never at any time completely free from the influence of liquor.

Since that time I have regained the love of my family and the respect of the community, and can truthfully say that the past two years have been the happiest of my life.

I have busied myself a great deal during these two years in helping others who were afflicted as I was, and

350 ALCOHOLICS ANONYMOUS

the combined efforts of the deacon, the pastor, and myself, have resulted in nine other men finding a way out of difficulties which were identical with mine. I feel this activity has played an important part in my mastery of this most devastating habit.

351

EDUCATED AGNOSTIC

WHY go into the drinking pattern that is so much the same with all of us? Three times I had left the hospital with hope that I was saying goodbye forever. And here I was again.

The first day there I told the kindly doctor that I was a thoroughly hopeless case and would probably continue to return as long as I could beg, borrow, or steal the money to get in. On the second day he told me that he knew of something that would keep me off liquor for life. I laughed at him. Yes, indeed, I would do anything or take anything that would produce such results, but there wasn't anything. On the third day a man came to talk with me. He was an alcoholic who had stopped! He talked about alcoholism and a spiritual way of life. I was deeply impressed by

his seriousness, but nothing that he said made sense to me. He spoke about God, and a power greater than one's self. I remember being very careful not to say anything that might shake his faith in whatever it was he believed! I was deeply grateful to him for taking the trouble to talk with me, but what he had was not for me. I had thought much about religion and had come to rather definite conclusions. There was no God. The universe was an inexplicable phenomenon. In spite of my sorry state and outlook, there were many beautiful things in life, but no beauty. There were truths discoverable about life, but no truth.

352 ALCOHOLICS ANONYMOUS

There were people who were good, kind, considerate, but no such thing as goodness. I had read rather extensively, but when people began to talk in such ultimates I was lost. I could find in life no eternal purpose nor anything that might be labeled "divine guidance." War, illness, cruelty, stupidity, poverty and greed were not and could not be the product of any purposeful creation. The whole thing simply didn't make sense.

About this I felt no deep emotion. I had struggled with the problem during late adolescence, but had long since ceased to give it anxious thought. Many people believe in a god of some sort and worship him in various ways. That was excellent. I thought it nice that so many people, poor misguided souls, could find so simple a solution to their problems. If this world proved too hopelessly disillusioning they could always seek comfort in a more pleasant existence promised in a world to come, where wrongs would be righted and justice tempered with tender mercy would prevail. But none of that was for me. I had enough courage and intellectual honesty to face life as I saw it without recourse to a self-erected deity.

The next day another man visited me. He, too, had been an alcoholic and stopped drinking. He pointed out that I had found myself unable to handle my liquor problem by myself. He had been in the same position, yet he hadn't had a drink in over three years! He told me of other men who had found sobriety through the recognition of some power beyond themselves. If I cared to I was to consider myself invited to a gathering

EDUCATED AGNOSTIC 353

the following Tuesday where I would meet other alcoholics who had stopped.

With the knowledge I now have, it is hard for me to recall how screwy the whole thing sounded—the blind leading the blind, a union of drunks, all banded together in some kind of a spiritual belief! What could be more idiotic! But . . . these men were sober! Nuts!

I returned to my despairing wife with this incoherent story of a bunch of drunks who had found a cure for their alcoholism through some kind of spiritual exercise and who held regular meetings where, as far as I could figure out, they went through some kind of spiritual exercise! She was very nearly convinced that my mental balance had now been completely and probably permanently destroyed. The only rational support I could

find for giving it a try was that it was vouched for by the kindly doctor whom she had met on several occasions at the hospital. That and the fact that nothing else worked.

May I stop at this point and address a few sentences direct to agnostic or atheistically inclined alcoholics: You can't take less stock in the references made to God in this book than I would have if this book had been available to me at that time. To you those references have no meaning. They have simply used a name that people give to a fond delusion. All your life, except possibly in early childhood, when you conceived of an enormous figure with a flowing white beard somewhere beyond the clouds, it has meant nothing. You have now too much intelligence and honesty to allow of such delusions. Even if you could, you are too proud to affirm

354 ALCOHOLICS ANONYMOUS

a belief now that you are in desperate trouble, that you denied when things were rosy. Or, you might possibly persuade yourself to believe in some creative force, or algebraic "X," but what earthly good would an "X" be in solving such a problem as you face? And, even admitting from your knowledge of psychology, it is possible you might acquire such delusions, how could you possibly believe in them if you recognized them as delusions? Some such thinking must have been going on in your mind as you have weighed these incredible experiences against your own inability to cope with a problem that is gradually destroying your personality. Rest assured that such questions were in my mind. I could see no satisfactory solution to any of them. But I kept hard to the only thing that seemed to hold out any hope, and gradually my difficulties were lessened. I have not given up my intellect for the sake of my soul, nor have I destroyed my integrity to preserve my health and sanity. All I had feared to lose I have gained and all I feared to gain I have lost.

But to conclude my story: The following Tuesday, hardly daring to hope and fearful of the worst, my wife and I attended our first gathering with former alcoholic slaves who had been made free through the rediscovery of a power for good, found through a spiritual attitude toward life. I know that I have never before been so inspired. It was not anything that happened. Because nothing happened. Nor yet by anything that was said, but more by an atmosphere created by friendliness, sincerity, honesty, confidence, and good cheer. I couldn't

EDUCATED AGNOSTIC 355

believe that these men could have been drunks, and yet gradually I learned their stories, alcoholics every one!

That was, with me, the beginning of a new life. It would be difficult, if not impossible, for me to put into words the change that has taken place in me, I have since learned that with many members the change has been almost instantaneous. This was not the case with me. I was tremendously

inspired at first, but my basic thinking was not altered that evening nor did I expect any profound change. I felt that while the spiritual aspect of what these men had was not for me, I did believe strongly in the emphasis they put on the need to help others. I felt that if I could have the inspiration of these gatherings and if I could have an opportunity to try to help others that the two together would reenforce my own will-power and thus be of tremendous assistance. But gradually, in a manner I can not explain, I began to reexamine the beliefs I had thought beyond criticism. Almost imperceptibly my whole attitude toward life underwent a silent revolution. I lost many worries and gained confidence. I found myself saying and thinking things that a short time ago I would have condemned as platitudes! A belief in the basic spirituality of life has grown and with it belief in a supreme and guiding power for good.

In the process of this change I can recognize two immensely significant steps for me. The first step I took when I admitted to myself for the first time that all my previous thinking might be wrong. The second step came when I first consciously wished to believe. As a

356

ALCOHOLICS ANONYMOUS

result of this experience I am convinced that to seek is to find, to ask is to be given. The day never passes that I do not silently cry out in thankfulness, not merely for my release from alcohol but even more for a change that has given life new meaning, dignity, and beauty.

357

ANOTHER PRODIGAL STORY

"HELLO, Pal.

"Hello, Buddy!"

"Have a drink?"

"Got one!"

"Come over on the next stool I'm lonesome. Hell of a world."

"You said it, brother,—hell of a world."

"You taking rye? Mine's gin. God, I'm up against it now!" "How's 'at?"

"Oh, same old hell—hell—hell. She's going to leave me now!"

"Your wife?"

"Yeah. How am I going to live? Can't go home like this; too damn drunk to stay out. Can't land in jail—will if I stay out—ruin my business—business going anyway—break her heart. Where is she you ask? She's at the store, working I guess, probably eating her heart out waiting for me. What time is it? Seven o'clock? Store's been closed an hour. She's gone home by now. Well, what the hell. Have one more—then I'll go."

That is a hazy recollection of my last debauch. Nearly a year ago now. By the time my new "bar fly friend" and I had soaked up several more, I

was shedding tears and he, in the tender throes of drunken sympathy, was working out a guaranteed plan whereby my

358 ALCOHOLICS ANONYMOUS

wife would greet me with great joy and outspread arms as soon as "we" got home.

Yes "we" were going to my home. He was the finest fixer in the world. He knew all about how to handle wives. He admitted that!

So, two drunks, now lifetime buddies, stumbled out arm in arm headed up the hill towards home.

A draft of cool air cleared some of the fog away from my befuddled brain. "Wait a minute, what's this so-and-so plan of yours? I got to know about it," I said. "I got to know what you're going to say and what I say."

The plan was a honey! All he had to do was to lead me up to the apartment, ring the bell, ask my wife if I was her husband, and then tell her he had found me down at the river about to jump from the bridge and had saved my life.

"That's all there is to it," he kept mumbling over and over, "works every time—never fails."

On up the hill we staggered, then my "life saver" got a better idea that would clinch the deal. He'd have to go home first and put on clean linen. Couldn't let the nice lady see a dirty shirt.

That sounded all right. Maybe he'd have a bottle at his home. So we stumbled up to his place, a dreary third floor back room, on a third rate street.

I have a hazy recollection of that place, but have never been able to find it since. There was a photograph of a quite pretty girl on his dresser. He told me it was a picture of his wife and that she had kicked him out because he was drunk. "You know how women are," he said.

ANOTHER PRODIGAL STORY 359

Some fixer!

He did put on a clean shirt all right and then reached into a drawer and pulled out a .38 calibre revolver. That gave me quite a sobering shock. I reached for the gun realizing in a hazy way that here was trouble.

He began to pull the trigger and every moment I expected to hear an explosion, but the gun was empty. He proved it!

Then he got a new idea. To reconcile my wife and make her happy, he would tell her the gun was mine, that I stood on the bridge, with the gun at my head and that he snatched it away just in time to save my life.

God Almighty must have, at that moment, granted me a flash of sanity. I quickly excused myself while he was completing his toilet and, on the pretext of phoning my wife, rushed noisily down the stairs and ran down the street with all my might.

Some blocks away I came to a drug store, bought a pint of gin, and drank half it in several large gulps, staggered on up to my apartment, and tumbled into bed, fully dressed and dead drunk.

This wasn't any new terror for my wife. This sort of thing had been going on for several years, only I was getting worse and worse with each drunken spree and more difficult to handle.

Only the previous day I had been in an accident. A Good Samaritan saw my condition and got me away quickly, before the police came, and drove me back to my home.

I was dreadfully drunk that day and my wife consulted a lawyer as preliminary to entering divorce ac-

360 ALCOHOLICS ANONYMOUS

tion. I swore to her that I wouldn't drink again and within 24 hours, here I was in bed dead drunk.

Several months previously I had spent a week in a New York hospital for alcoholics and came out feeling that everything would be all right. Then I began to think that I had the thing licked. I could practice a little controlled drinking. I knew I couldn't take much but just one drink before dinner. That went all right, too. Sure I had it licked now! The next step was to take one quick one at noon and cover it up with a milk shake. To make it doubly sure, I'd have ice cream put into the milk shake, and then, so help me, I don't know what the next step down was, but I surely landed at the bottom with an awful, heartbreaking thud.

The next morning was June 7th. I recall the date so well because the sixth is my daughter's birthday. And that, by the grace of God, was my last spree.

That morning I was afraid to open my eyes, surely my wife would have kept her promise and left me. I loved my wife. It is a paradox I know, but I did and do. When I did stir, there she was sitting at my bedside,

"Come on," she said, "get up, bathe, shave and dress. We're going to New York this morning."

"New York!" I said, "To the hospital?"

"Yes."

"I haven't any money to pay a hospital."

"I know you haven'," she said, "but I arranged it all last night over long distance and I'm going to give you that one chance, once again. If you let me down this time, that's all there is."

Well, I went into that hospital again feeling like a

ANOTHER PRODIGAL STORY 361

whipped cur. My wife pleaded with the doctor to please do something to save her husband, to save her home, to save our business, and our self-respect.

The doctor assured us that he really had something for me this time that would work and with that faint hope, we separated; she to hurry back home, 150 miles away, and carry on the work of two people and I to sit trembling and fearful there in what seemed to me, a shameful place.

Four days later a man called on me and seemed interested to know how I was coming along. He told me that he, too, had been there several times but had now found relief.

That night another man came. He, too, had suffered the same trouble and told how he and the other fellow and several more had been released from alcohol.

Then the next day a fine fellow came, and in a halting but effective way, told how he had placed himself in God's hand and keeping. Almost before I knew it, I was asking God to clean me up.

I suppose there are many who feel a strong resentment against such a spiritual approach. Some of Alcoholics Anonymous whom I have met since that day tell me they had difficulty in accepting a simple, day to day, plan of faith. In my case I was ripe for such an opportunity, perhaps because of early religious training. I have always, it seems, had a keen sense of the fact and presence of God.

That, too, like loving my wife and at the same time hurting her so dreadfully, is paradoxical, but it's a fact.

362 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I knew that God, was there with infinite love and yet, somehow, I kept on drifting further and further away. But now I do feel that my heart and mind are "tuned in" and by His grace there will be no more alcoholic "static."

After making this final agreement (not just another resolution) to let God to be first in my life, the whole outlook and horizon brightened up in a manner which I am unable to describe except to say that it was "glorious."

The following day was Monday and my ex-alcoholic friend insisted that I check out from the hospital and come over to his home in 'Jersey. I did that and there I found a lovely wife and children all so "happy about the whole thing."

The next night I was taken to a meeting, at the home of an ex-alcoholic in Brooklyn, where to my surprise, there were more than 30 men like myself, telling of a liberty of living unmatched by anything I had ever seen.

Since returning to my home, life has been so different. I have paid off the old debts, have money enough now for decent clothes and some to use in helping others, a thing which I enjoy doing but didn't do when I had to contribute so generously to alcohol.

I am trying to help other alcoholics. At this writing there are four of us working, all of whom have been kicked around dreadfully.

There is no "cocky" feeling about this for me. I know I am an alcoholic and while I used to call on God to help me, my conclusion is that I was simply asking

ANOTHER PRODIGAL STORY 363

God to help me drink alcohol without its hurting me which is a far different thing than asking him to help me not to drink at all.

So here I stand, living day to day, in His presence, and it is wonderful—
This prodigal came home.

364

THE CAR SMASHER

DURING the first week of March, 1937, through the grace of God, I ended 20 years of a life made practically useless because I could not do two things.

First, I was unable to not take a drink.

Second, I was unable to take a drink without getting drunk. Perhaps a third as important as the other two should be added; my being unwilling to admit either of the first two. With the result I kept trying to drink without getting drunk, and kept making a nightmare of my life, causing suffering and hardship to all those relatives and friends who tried so hard to help me and whom, when I was sober, I took the greatest pleasure in pleasing.

The first time I drank anything strong, or in greater quantity than a glass of beer, I got disgustingly drunk and missed the dinner which had been arranged for me in honor of my coming marriage.

I had to be taken home and remained in bed the following day; more sick than I thought a human could be and live. Yet, until two years ago I periodically did the same thing.

Making money was always pretty easy when I was sober and worked.

All right when sober—absolutely helpless with a drink aboard. But I seemed to have had the idea that making

THE CAR SMASHER 365

money or a living was something to take or let alone. I got into the real estate business—began to neglect business, sometimes with four houses under construction, wouldn't see any of them for a week or even longer sometimes paid good money for an option, then forgot to exercise it. I made and lost plenty of money in the market. Understand, I wasn't actually drunk all of this time but there seemed always to be an excuse to have a drink, and this first one, more and more often lead to my becoming drunk. As time went on, periods between drunks got shorter and I was full of fear; fear that I wouldn't be able to do anything I agreed to do; fear of meeting men; worrying about what they might know of my drinking and its results; all of which made me quite useless whether I was sober or drunk.

Thus I drifted. Breaking promises to my wife, my mother, and a host of other relatives and friends who stood more from me and tried harder than humans should be expected to, to help me.

I always seemed to pick the most inopportune time for a binge. An important business deal to be closed might find me in another city. Once when entrusted to purchase for a large customer, I agreed to meet his representative in New York. I spent the time waiting for a train in a bar; arrived in New York tight; stayed tight the week; and came home by a route twice the distance from New York.

Worked weeks, by long distance, wire, letters, and personal calls, to contact possible business connections under proper conditions and finally succeeded, only to

366 ALCOHOLICS ANONYMOUS

show up tight or get tight and insult the man who's friendship, or respect meant so much.

Each time there was the feeling of regret, inability to understand why, but a firm determination that it would never happen again—but it did—in fact the periods between became increasingly shorter, and the duration of each binge longer.

During the aforementioned period, I had spent thousands of dollars, my home was broken up; half a dozen cars smashed up; I had been picked up by police for driving while intoxicated—plain drunk; had sponged and borrowed money; cashed rubber checks; and made such a general nuisance of myself that I lost all the friends I had. At least they felt unwilling to be a party to financing me while I made a more complete ass of myself. And I, on my side was ashamed to face any of them when I was sober.

My friends secured jobs for me; I made good on them for a time. I advanced quickly to night superintendent in a factory but it wasn't long until I was missing, or worse, turning up drunk; was warned—warned again; finally fired. I was later rehired as a factory hand and mighty glad to have it—advance again— then back to the bottom—always the same process.

I drank continuously and when I drank, sooner or later, and generally sooner, I got drunk and threw everything away.

During the early part of 1935 my brother secured my release from the city jail. On that day by sincere but non-alcoholic friends I was shown what might be done about my drinking with the help of God.

THE CAR SMASHER 367

I asked for this help, gratefully accepted it, and in addition to losing my desire for drink, asked for and received the same help in other matters. I began to earn my living and in my new found security, was unashamed to meet people I had avoided for years with happy results.

Things continued well, I had two or three advancements to better jobs with greater earning power. My every need was being met as long as I accepted and acknowledged the Divine Help which was so generously given.

I find now, as I look back, that this period covered about six or eight months, then I began to think how smart I was; to wonder if my superiors realized what they had in me; if they were not pretty small about the money they paid me; as these thoughts grew, my feeling of gratefulness grew less. I was neglecting to ask for help—when I received it as I always did, I neglected to acknowledge it. Instead I took great credit for myself. I began to take credit for the nondrinking too—it came to me strongly that I had conquered the drinking habit myself—I became convinced of my great will power.

Then someone suggested a glass of beer—I had one. This was even better than I thought—I could take a drink and not get drunk. So another day, another beer until it was regular every day. Now I was indeed in the saddle concerning drink—could take it or leave it alone. Just to prove it to myself, I decided to march right past the place I usually stopped for beer, and I felt pretty good as I went to the parking lot for my car. The longer I drove the greater was my pride that I had

368 ALCOHOLICS ANONYMOUS

finally licked liquor. I was sure I had—so sure in fact that I stopped and had a beer before I went home. In my smugness I continued to drink beer and began occasionally to drink liquor.

So it went until inevitably, "as darkness follows the sun," I got drunk and was right back where I had been fifteen years before, slipping into a binge every now and then—never knowing when they would come—nor where I would wind up.

This lasted about eight months—I didn't miss much time from work—did spend one ten day stretch in the hospital after a beating I got while drunk—was warned a few times by my superiors—but was "getting by."

In the meantime I had heard of some men who, like myself, were what I had always scoffed at being—alcoholics. I had been invited to see them, but after twenty years of drinking, I felt there was nothing wrong with me. They might need it; they might be queer; but not me. I wasn't going to get drunk again.

Of course I did, again and again, until these men not only contacted me but took me under their wing.

After a few days of "degoofing" in a hospital, these men came to me one by one and told me of their experiences. They didn't lecture—didn't tell me I should quit. But they did tell me how to quit. THAT WAS IMPORTANT and simple too.

Their suggestion was that we simply acknowledge we had made a pretty dismal failure of our lives, that we accept as truth and act upon what we had always been taught and known, that there was a kind and merciful

THE CAR SMASHER 369

God; that we were His children; and, that if we would let Him, He would help us.

I had certainly made a mess of my life. From the age of 20 I had thrown aside everything God had seen fit to endow me with. Why not avail myself of this all wise, ever-present help?

This I did. I ask for, accept, and acknowledge this help, and know that so long as I do, I shall never take a drink and what is more important, though impossible without the first, all other phases of my life have been helped.

There are, it seems to me, four steps to be taken by one who is a victim of alcoholism.

First: Have a real desire to quit.

Second: Admit you can't. (This is hardest.)
Third: Ask for His ever present help.
Fourth: Accept and acknowledge this help.

HINDSIGHT

FIRED! Still, I got a new and better job. One which gave me more time to relax and where drinking was permitted during working hours. People were beginning to criticize my drinking habits and I scoffed at them. Hadn't I earned ten thousand dollars that year? And wasn't this the middle of the depression? Who were they to say that I couldn't handle my liquor? A year of this and I was fired.

Other jobs followed with the same net result. After each experience of this kind I would sit down and figure out the reason why it happened. I always found a good reason, and usually people accepted it and gave me another chance. For weeks, sometimes months, I wouldn't touch a drop and because I could do this, I reasoned that there was a real excuse for that last bender, and since that excuse no longer existed I could start to drink moderately again.

I usually did—for a while. Then I would step up the consumption about one glass per day until I reached the stage where all of the past unhappy experiences associated with drinking were brought back to my mind. Soon I was crying in my beer, full of self-pity, and off again to a flying start toward a floundering finish.

How many times this happened, I don't know. I don't even want to know. I do know that during this period I completely smashed nine new automobiles and

HINDSIGHT 371

was never scratched. Even this didn't convince me that there might be a God who was looking out for me in answer to the prayers of others. I made many friends and abused them terribly. I didn't want to, but when it was a question of a friendship or a drink, I usually took the drink.

In a final effort to escape, I went to New York thinking I could leave my reputation and troubles behind me. It didn't work. I was hired by eight nationally known organizations and fired just as quickly when they had checked my references. The world was against me. They wouldn't give me a chance. So I continued my drinking and took any mediocre job I could get.

Occasionally I dropped into a church half hoping that I might absorb something, anything, that might help a little bit. On one of these visits I saw and met a girl who I felt could be the answer to all of my problems. I told her all about myself and how I felt sure that with her friendship and love everything could and would be different. Although born in New York

she was "from Missouri." I would have to show her first. She had seen other girls try to reform men by marrying them and she knew it didn't work.

She suggested praying and having faith and a lot of things that seemed silly at the time, but I really got down to business and started doing some serious bargaining with God. I prayed and prayed. In all earnestness I said, "If You will get this girl for me then I'll stop drinking for You." And "If You will only get me my original job back, I'll drink moderately for You."

372 ALCOHOLICS ANONYMOUS

I soon found out that God didn't work that way because I didn't get the girl or the job.

Six months later I was sitting in a small hotel on the west side of New York full of remorse and desperate because I didn't know what would happen next. A middle-aged man approached me and said in a very sincere voice, "Do you really want to stop drinking?" Immediately I answered "Yes," because I knew that was the correct answer. He wrote down a name and address and said "When you are sure you do, go and see this man." He walked away.

I began to think, "Did I really want to quit? Why should I? If I couldn't have this girl and I couldn't ever have a good job again, why in the hell should I quit?" I tucked the address into my pocket along with a nickel for subway fare, just in case I ever decided to really quit. I started drinking again, but could get no happiness or release regardless of the number of drinks.

Occasionally I would check up to see if the address and the nickel were still safe, because I was being tortured with one thought this girl had given to me. "You must be decent for your own sake. And because you want to be decent, not because some one else wants you to be."

A week later I found myself in the presence of the man whose address was in my pocket. His story was incredible. I couldn't believe it, but he had the proof. I met men whose stories convinced me that in the ranks of men who had been heavy drinkers I was an amateur and a sissy.

What I heard was hard to believe but I wanted to

HINDSIGHT 373

believe it. What's more I wanted to try it and see if it wouldn't work for me.

It worked, and is still working. For weeks I was bitter against society. Why didn't some one put me wise to this before? Why did I have to go on like that for years making my parents unhappy, abusing friends, and passing up opportunities? It wasn't fair that I should be the instrument to make people unhappy.

I believe now that I was given this experience so that I might understand and be of use in helping others to find a solution to this and other problems.

When I decided to do something about my problem, I was reconciled to the fact that it might be necessary for me to wash dishes, scrub floors, or do some menial task for possibly many years in order to re-establish

myself as a sober, sane, and reliable person. Although I still wanted and hoped for the better things in life, I was prepared to accept whatever was due me.

Once I became sincere, good things began to happen to me. My first experience in overcoming fear was three weeks later when I applied for a position with a national organization. After numerous questions I was finally asked why I had left the company I had been with six years. I replied that I had been fired for being a drunk. The manager was flabbergasted and so completely astounded by the truth that he refused to believe me. I referred him to my former employer but he refused to write him—but he did give me the job.

It has been three and a half years since I made that decision. Those years have been the happiest years of

374 ALCOHOLICS ANONYMOUS

my life. The little girl, who was big enough to tell me the nasty truth when I needed it, is now my wife.

Eight months ago I went to another city to set up a new business. I had sufficient money to last me several months. What I wanted to accomplish could have been done under ordinary circumstances in about two weeks. The obstacles I have encountered and overcome are hard to enumerate. At least twenty times I have been sure that I would be doing business within the next twentyfour hours and at least twenty times something has happened which later made it seem that the business never would get started.

While I am writing this I happen to be at the low point of the twenty first time. Money is exhausted. All recent developments have been unfavorable, everything seems on the surface to be wrong. Yet I am not discouraged. I am not blue. I feel no bitterness toward these people who have tried to obstruct the progress of the business, and somehow I feel because I have tried hard, played square, and met situations, that something good will come from this whole experience. It may not come the way I want it, but I sincerely believe that it will come the way that it is best.

375

ON HIS WAY

IN EARLY youth I believe I had some of the tendencies which lead to alcoholism. I refer to attempted escapes from reality.

At fifteen and sixteen, although free at home to drink small amounts of beer and wine, I drank considerable quantities of stronger liquors at school and other places. Not enough to cause serious worry, but enough apparently to give me occasionally what I thought I wanted. Escape? A feeling of superiority? I do not know. I then decided I'd had enough of school, which decision was probably shared by the schools. The next few years were spent in civil engineering work, travel, sports, and a little

idleness, and I seem to have avoided alcoholic difficulties of the more pronounced kind.

Immediately before marriage and in the short time before sailing for France, alcohol began to take a real part in my life. A year and a half in war time France postponed the inevitable and the post war period of hopes and plans brought me nearer and nearer to the point where I eventually found myself to be an alcoholic. Not that I would have admitted it then, having the alcoholic's usual facility for deception, both to self and others.

Divorced, sometimes suspecting that drinking was the basis for most of my troubles but never admitting it, I had enough left in health, interests of various

376 ALCOHOLICS ANONYMOUS

kinds, and luck to carry on with considerable success. About this time I stopped all social drinking. I became a periodical drunkard, the sprees lasting from three days to three weeks and the dry intervals lasting from three weeks to four months.

During one of the best years, I made a happy marriage and the age of thirtyfive found me with the following: a beautiful little home presided over by a kind, understanding, and lovely wife; a partnership in a firm I had helped to found years before; more than a comfortable income; many luxuries and many friends; opportunity to follow my interests and hobbies; a love of my work; pride in my success; great health; optimism; and hope on the credit side. On the other hand, I had a growing, gnawing fear of my recurring trouble.

I slipped by far too easy stages to the bottom in less than eight years. Not a pleasant place, the bottom. Sometimes I slept in a cheap hotel or rooming house, sometimes a flop house, sometimes the back room of a police station and once in a doorway; many times in the alcoholic ward at a hospital, and once in a subway toilet. Sometimes decently fed, clothed, and housed, I worked at my business on commission with a large firm; sometimes I dared not appear there cold, hungry, with torn clothes, shaking body and muddled brain advertising what I had become. Helpless, hopeless, bitter.

Sometimes I was apparently on the way back, and sometimes writhing in bed for days at a time, terrorized by the fear of insanity and by the spectres of people without faces, people with horrible faces, people grimacing and laughing at me and my misery. Tortured

ON HIS WAY 377

by dreams from which I would awake with a scream of agony and bathed in cold sweat. Tortured by day dreams of what might have been, dreams of the kindness, faith and love that had been heaped upon me.

Due to this last however, and to what little remained of my former self and perhaps to some lingering power of spiritual faith, I became somewhat better. Not well, but better.

This helped me to take stock and to try to do some clear thinking. I found my inventory somewhat mixed, but as my thoughts became clearer, I grew much better and at last arrived at that point where for the first time in several years I could see some light and hope ahead of me. Through a haze of doubt and skepticism I began to realize, partly at least, many things in myself which had greased the path I had pursued, and some vague thoughts and ideas came to me that are now crystallizing with the help of the men I have been happy to join.

What thoughts and ideas? The answer is short, although the road to it is long and tedious.

My intelligence, instead of drawing me further away from spiritual faith is bringing me closer to it. I no longer react in quite the same way when my will and desires are apparently frustrated.

The simple words "Thy Will Be Done" and the simple ideas of honesty and of helping others are taking on a new meaning for me. I should not be surprised to find myself coming to the astounding conclusion that God, whoever or whatever He may be, is eminently more capable of running this universe than I am. At last I believe I am on my way.

AN ALCOHOLIC'S WIFE

I HAVE the misfortune, or I should say the good fortune of being an alcoholic's wife. I say misfortune because of the worry and grief that goes with drinking, and good fortune because we found a new way of living.

My husband did not drink, to my knowledge, for several years after we were married. Then we started on an occasional Saturday night party. As I drank nothing except an occasional highball I soon became what was called a "wet blanket." The parties became more frequent and more often I was left at home.

I would sit up and wait for him. As each car passed the house I would return to walking the floor and crying and feeling so sorry for myself, thinking, "Here I am left at home to take care of the baby and him out having a good time."

When he did return sometimes on Sunday and sometimes a week later, it usually called for a scene. If he was still drunk I would put him to bed and cry some more. If he was sober it would mean I would say all the things I had been thinking and cry some more. He usually got drunk again.

I finally went to work as the bills worried me. I thought if I worked and got the bills paid he would quit drinking. He had no money in the bank but would write checks as he knew I would pay them for the boy's sake and in the hopes that each time would be the last.

I thought I should have a lot of credit, as I was paying his bills, taking care of the house and baby, besides my work, making as much money as he was, doing without things I wanted so he could have a good time.

I always went to church and thought I was living a Christian life. After my husband came in contact with Alcoholics Anonymous I thought our troubles were over as I was sure all our trouble was his drinking. I soon found out that there was a lot wrong with me. I was

selfish with my money, time, and thoughts. I was selfish about my time because I was always tired and had no time left for my family's pleasure or to do God's work. All I did was go to Sunday School and Church on Sunday with the boy and thought that was all God wanted me to do. I would be irritable and lose my temper and say all manner of things which usually called for another drunk and me pitying myself all over again.

Since giving my husband's problem to God I have found a peace and happiness. I know that when I try to take care of the problems of my husband I am a stumbling block as my husband has to take his problems to God the same as I do.

My husband and I now talk over our problems and trust in a Divine Power.

We have now started to live. When we live with God we want for nothing.

AN ARTIST'S CONCEPT

"There is a principle which is a bar against all information, which is proof against all arguments and which can not fail to keep a man in everlasting ignorance—that principle is contempt prior to investigation."

—Herbert Spencer

THE above quotation is descriptive of the mental attitudes of many alcoholics when the subject of religion, as a cure, is first brought to their attention. It is only when a man has tried everything else, when in utter desperation and terrific need he turns to something bigger than himself, that he gets a glimpse of the way out. It is then that contempt is replaced by hope, and hope by fulfillment.

In this personal story I have endeavored to relate something of my experience in the search for spiritual help rather than a description of the neurotic drinking that made the search necessary. After all, the pattern of most alcoholic experiences fits a pretty general mold. Experiences differ because of circumstances, environment, and temperament, but the after effects, both physical and mental, are almost identical. It makes but little difference how or why a man becomes an alcoholic once this disease manifests itself. The preventive measures adopted for alcoholic

tendencies in the future will have to be found in a more progressive program of mental hygiene and medical research than is now obtainable.

AN ARTIST'S CONCEPT 381

It is important that at present we believe there is only one sure pathway to recovery for any alcoholic.

In my own case I was not entirely ignorant of the causes that led me into excessive drinking. In a desperate effort to eliminate these causes, to find a means to better mental and physical health, I investigated the alcoholic problem from every angle. Medicine, psychology, psychiatry, and psychoanalysis absorbed my interest and supplied me with a great deal of general and specific information. It led me in the end, however, to the fact that for me here was a mental and physical disease that science had placed in the category of "incurables." Briefly, all that this study and research ever did for me was to show something about WHY I drank. It substantiated a fact I had known all along, that my drinking was symptomatic. It did point out a road to better mental health but it demanded something of me in return that I did not have to give. It asked of me a power of self-will but it did not take into consideration that this self-will was already drugged with poison—that it was very sick. Intuitively I also knew that a person constrained to temperance by the domination of will is no more "cured" of his vice than if he were locked up in prison. I knew that somehow, some way, the mental stream, the emotions, must be purified before the right pathway could be followed.

It was about this time that I began "flirting" with religion as a possible way out. I approached the subject in a wary, none too reverent, attitude. I believed in an omnipotent God or Deity, but the orthodox approach through the church, with its dogma and ritual,

382 ALCOHOLICS ANONYMOUS

left me unmoved. The more I struggled to gain an intelligent grasp upon spiritual development, the more confused I became. On the other hand a purely materialistic viewpoint that postulated a "mechanical order of things" seemed too negative even to entertain. As an artist I had spent too much time communing with nature—trying to place upon canvas or paper my emotional feelings, not to know that a tremendous spiritual power was back of the universe. There was, however, so much that seemed illogical or sentimental about religion in general—so many doubts assailed me, so many problems to be confronted—yet there was within myself a strong and urgent desire for spiritual satisfaction. The occasional periods in which I felt a spiritual emotion, I immediately examined with all the ardor of the inveterate analyst. Was this emotion just a form of religious ecstasy? Was it fear? Was it just blind belief or had I tapped something?

"Most men," wrote Thoreau, "lead lives of quiet desperation." It was the articulation of this despair that led to my drinking in the beginning. Religion, so far, had only added to my desperation. I drank more than ever.

A seed had been planted, however, and a short time afterward I met the man who has for the past five years devoted a great deal of time and

energy to helping alcoholics. Looking back on that meeting, the simplicity of his talk with me is amazing. He told me very little but what I already knew, in part, but what he did have to say was bereft of all fancy spiritual phraseology—it was simple Christianity imparted with Divine Power. The

AN ARTIST'S CONCEPT 383

next day I met over twenty men who had achieved a mental rebirth from alcoholism. Here again it was not so much what these men told me in regard to their experiences that was impressive, as it was a sense or feeling that an invisible influence was at work. What was it this man had and these other men exemplified without their knowing? They were human everyday sort of people. They certainly were not pious. They had no "holier than thou" attitude. They were not reformers, and their concepts of religion in some cases were almost inarticulate. But they had something! Was it just their sincerity that was magnetic? Yes, they certainly were sincere, but much more than that emanated from them. Was it their great and terrible need, now being fulfilled, that made me feel a vibratory force that was new and strange? Now I was getting closer and suddenly, it seemed to me, I had the answer. These men were but instruments. Of themselves they were nothing.

Here at last was a demonstration of spiritual law at work. Here was spiritual law working through human lives just as definitely and with the same phenomena expressed in the physical laws that govern the material world.

These men were like lamps supplied with current from a huge spiritual dynamo and controlled by the rheostat of their souls. They burned dim, bright, or brilliant, depending upon the degree and progress of their contact. And this contact could only be maintained just so long as they obeyed that spiritual law.

These men were thinking straight—therefore their actions corresponded to their thoughts. They had given

384 ALCOHOLICS ANONYMOUS

themselves, their minds, over to a higher power for direction. Here, it seemed to me, in the one word "Thought"—was the crux of the whole spiritual quest. That "As a man thinketh in his heart, so is he" and so is his health, his environment, his failure, or his success in life.

How foolish I had been in my quest for spiritual help. How selfish and egotistical I had been to think that I could approach God intellectually. In the very struggle to obtain faith I had lost it. I had given to the term faith a religious significance only. I had failed to see that faith was "our common everyday manner of thinking." That good and evil were but end results of certain uniform and reliable spiritual laws. Obviously, my own thinking had been decidedly wrong. Normal most of the time, it was abnormal at the wrong times. Like everyone's thinking, it was a mixture of good and bad, but mainly it was uncontrolled.

I had been sticking my chin out and getting socked by spiritual law until I was punch drunk. If one could become humble, if he could become "as

a little child“ before this powerful spiritual thought force, the pathway could be discovered.

The day I made my first efforts in this direction an entire new world opened up for me. Drinking as a vicious habit was washed completely out of my consciousness. I have never even been tempted to take a drink since. As a matter of fact there are so many other things within myself that need correction that the drink habit looks silly in comparison. Please do not assume that all this is but an exposition of spiritual pride. A

AN ARTIST'S CONCEPT 385

chart of my spiritual progress would look like the "graph" of a business that had been hit by everything but an earthquake. But there has been progress. It has cured me of a vicious habit. Where my life had been full of mental turmoil there is now an ever increasing depth of calmness. Where there was a hit or miss attitude toward living there is now new direction and force.

The approaches of man to God are many and varied. My conception of God as Universal Mind is after all but one man's approach to and concept of the Supreme Being. To me it makes sense, opens up a fascinating field of endeavor and is a challenge, the acceptance of which can make of life the "Adventure Magnificent."

386

THE ROLLING STONE

AFTER the breaking up of our home, my Father went west and took up his work and became fairly successful.

Then it was decided that I should be sent to a preparatory school so to a midwestern school I was sent. It didn't last long for I got into a jam and left.

I went to Chicago, wrote my Father and he sent me fare to come on west, which I did. I started in to High School after I got there, but I had no companionship, for my Father was away most of the day and when he came in he always spent the evenings reading and studying.

This all caused me to become very bitter towards anything religious, because I felt that I was only in his way when he wanted to read his religious books and he took only enough interest in me to leave a dollar on the dresser each morning to buy my meals with. It caused me to become so hostile towards anything religious that I formed a hatred against religion which I was to carry for years.

During the time which I spent by myself, I had found that I could buy wine and loaf around saloons and it wasn't long before I had formed a taste for drink. I was only about fourteen years old then, but I looked eighteen. When vacation time came I wanted to go to San

THE ROLLING STONE 387

Francisco. My father willingly let me go and after seeing the sights of that city I decided I wanted to go to sea and see the world, so it was only a short time before I found myself signed as an apprentice at sea and leading a new life.

In the meantime my mother had married again. I knew she was well taken care of so my letters were few and my visits home were years apart, and through the selfish interest I had taken in myself I never gave a thought to how worried she might be over me. I had become a person wrapped up in my own life only and giving no thought of anyone else.

Starting to sea out of San Francisco brought me in and out of port there a great deal so I considered San Francisco my home, and as I had arrived there about 1905 I knew the old San Francisco of before the earthquake where the lid was off and vice flourished at all times.

In my young life I saw all and knew all and considered myself well able to play the game as others did.

I developed into a steady drinker and, when going to sea, was sure I took enough liquor along to take care of me for the trip. When we arrived at a foreign port we would go ashore and proceed to see the sights which mostly started at the first saloon. If American liquor was not to be had or was too high in cost then we would drink their native drink, and as I look back it hardly seems possible that I have a brain left to remember with for I have done about everything possible to destroy it by over-indulgence in alcohol. I have been to most of the ports in this world; have

388 ALCOHOLICS ANONYMOUS

stayed in some for some time; have put in a winter in Alaska; lived in the tropics; but no time did I ever find a place where I could not get liquor.

I quit the sea when I was just past 20. I had become interested in construction work, also had studied some art and learned the Freco decorating trade. Eventually I went into the building trade and have followed that ever since. I had always made good wages or made good at contracting, but was ever a rolling stone, never staying in one place long and drinking just the same as in my sea-faring days.

I had always a certain respect for myself and I carried my liquor well for years; knew enough not to make a show of myself and stopped when I had enough.

Then came the war. I was 29 years old and was in Texas when I went into the army and went overseas from there. After leaving Texas I found out that we were stopping in my home town for an hour and I received permission to call my mother when we arrived there, so fortunately I was able to get her down to the train before I left.. I had not been home in 11 years and I then told her if I came back alive I would come home to stay.

I had not been in the service long before I was a high ranking non-commissioned officer, for I had learned army discipline years before in the army transport service and while in this country and when behind the lines

in France this gave me a chance to get my liquor when my buddies couldn't. But when we got to the front lines it was the first

THE ROLLING STONE 389

time in years that I was unable to get my daily share of alcohol but, when it was possible, I never missed.

On into Germany for six months where I made up for lost time. "Schnapps" was barred to American Troops but I got mine. After coming back to the U.S. I received an honorable discharge and came back to my home and mother.

Then I started trying to break away from liquor but it did not last. The last few years found me in all kinds of mixups for I had at last developed into an alcoholic.

When I drank I would get to the state where it required a doctor to straighten me out. The times I have had to rely upon doctors are numerous. I even tried sanitariums for relief. I had plenty of suffering thrown in but still I would drift back again to that first drink and off again I went.

I wanted to quit but each time I drank it was worse than before. The misery that my mother went through was unbelievable for I had become her sole support. I was willing to try anything if I could only get a release from this curse. I knew it was breaking up my home and I was losing everyone that was dear to me.

For a few months I was successful in discontinuing drinking. Then all of a sudden I fell again. I lost my position and thought I was through.

When I was told of a doctor who had been successful in overcoming alcohol and was asked to go and see him in a nearby city, I consented but with a feeling that it was just another cure.

From him and a number of other men, however, I found it was possible to become a man again. He sug-

390 ALCOHOLICS ANONYMOUS

gested my entrance into a hospital to clear my mind and build me up. Meals had become a thing of the past for me. I had lost all appetite for food but forced myself to eat a little to survive.

This doctor told me that unless I was sincere in wanting to quit drinking, I would be wasting his time and mine and also money in doing this. My answer was I would try anything that would release me.

I went into the hospital and started to build my body up again through proper nourishment, and my mind through a different method than I had ever known of.

A religious awakening was conveyed to me through some unseen force. I at one time would have laughed at such a possibility because I had tried it and failed because I had not applied it properly. I, at last, was shown the way by these men to whom I am now most grateful.

I am now 50 years old, unmarried, have become sane and sensible again, have made my mother happy and brought back those who were dear to me, have made many new friends, mix where I never mixed

before, received back my old position. I have the respect of my fellow men and have learned how to actually live and really enjoy life. It has been nearly a year and a half since I have found this new life and I know as long as I do the few things that God requires me to do, I never will take another drink.

LONE ENDEAVOR

AS A mother looked idly through a small medical journal, an article written by a doctor on alcoholism caught her attention. Anything in reference to this subject was worthy of perusal, for her son, an only child, had been drinking uncontrollably for years. Each year of his drinking had added new heartaches, though every small ray of hope had been investigated, and though he had tried desperately to stop. But little had been accomplished. He was occasionally able to remain sober for short periods at a time, but things constantly became worse.

So this mother read the short medical article with a heavy heart, for she was constantly on the alert to find something which might prove helpful to her son.

The article gave only a vague hint of the solution found by many alcoholics, which is fully covered in this book, but the mother immediately wrote to the doctor explaining her heart-breaking problem, and requesting further information. She felt there must be help somewhere, and surely if other men had recovered from alcoholism, her son also had a chance.

The doctor turned her letter over to Alcoholics Anonymous. It ended as follows:

"God knows if you can help my son, it will bring happiness to many of us who love him and ache with him in his futile effort to overcome his problem.

392 ALCOHOLICS ANONYMOUS

Please accept my gratitude for whatever you may be able to do and let me hear from you."

A few days later the following letter was sent to this mother. It was our initial effort to help others through the book alone.

"About a hundred men, here in the east, have found a solution for alcoholism that really works. We are now preparing a book hoping to help others who suffer in the same way, and are enclosing a rough copy of the first two chapters. As soon as possible we will forward rough copy of the rest of the proposed book."

We received no answer for some time, and later wrote again: "We are sending you a pre-publication multilith copy of 'ALCOHOLICS ANONYMOUS.' We would appreciate hearing about your son's condition and his reaction to this volume, as this is the first time we have had an

opportunity of trying to help an alcoholic at long distance. Won't you please write us?

Sincerely, Alcoholics Anonymous"

After another period of silence from the far west, during which time we began to think this book was inadequate without personal contact, we received a long letter from the son, himself. A letter which we feel will be of tremendous help to others who live in distant places, who feel alone and totally unable to work this program out by themselves. A letter which encompasses a man's solitary effort to take what we had to offer and carry the program through alone. Alone

LONE ENDEAVOR 393

except for one book and the help which printed pages could give; alone until he had tried our program of recovery and found spiritual comfort and help.

He wrote as follows:

"I want to thank you from the bottom of my heart for your letters and for 'ALCOHOLICS ANONYMOUS.' I have read this book from cover to cover and it is really the first time I have read anything dealing with alcoholism that made sense and showing understanding of the problems of the alcoholic. I found the personal stories very accurate as pertaining to my own experience; any one of them might have been my own story.

I started drinking in 1917 when I was 18. I enlisted in the army, soon became a non-commissioned officer, went overseas as a sergeant. I associated with older men, drank, gambled, and ran around with them, sampling everything France had to offer.

Upon my return from France I continued drinking. At that time I could get plenty tight at night, get up in the morning and go to work feeling O.K. The following fifteen years were one drunk after another which, of course, as they got worse, meant one job after another. Police Department truck driving, etc. Then in an attempt to get away from it all I enlisted in the U. S. Marine Corps. In 13 months time I drank very little and was promoted to Gunnery Sergeant, a rank that usually takes 10 or 12 years to obtain, if ever. I started drinking again. In six months I was reduced to Line Sergeant. I transferred to get away from my former associates.

Then came several years in China. China of all

394 ALCOHOLICS ANONYMOUS

places for a man who wanted to stay away from booze. My four years over, I did not re-enlist.

Came more jobs selling automobiles, real estate, etc. Then down to odd jobs. I was drinking so much no one could take a chance by giving me a steady job, such as I could easily have handled if I left the liquor alone. I married and the booze split that up. My mother was a nervous wreck. I was getting arrested for drinking three or four times a year. I had myself committed on two different occasions to State Hospitals, but soon after discharge, I was back at it again. Two years ago I went to a private hospital

for a liquor cure. A week after getting out I was curious as to what would happen if I took a drink. I took it— nothing happened. I took another—why go further. I went back to the private hospital, came out and was O.K. for a few months—then at it again.

Now previous to this and at the time of these cures, I was working at a State Hospital for the insane. I saw continually the effects of liquor but did it help me to leave it alone? No—it did not. But it did make me realize that if I did not, I would end up in the "bug-house" and someone else would be carrying the keys. After several years of working at mental institutions always in a violent ward, on account of my six feet 2 inches and 210 lbs., I realized there was too much nervous tension and every couple of months I would "blow up" and be off drunk for a week or ten days.

I left mental work and got a job at the County General Hospital where I am now in a medical ward. We get quite a few patients with D.T.s, all broken out with wine sores, etc. I steadied down a bit, but not enough. I was off 'sick' for several days every six or eight weeks.

LONE ENDEAVOR 395

I married again. A good Catholic girl whose people were used to having liquor, especially wine around the house always. She of course could not understand about my drinking—as far as that's concerned, neither could I. And all this time my poor mother and wife became more and more worried.

Mother had heard of your wonderful work and wrote a doctor. You answered with letters, and finally the book. Before the book arrived and after reading the chapters I knew that the only way to combat this curse was to ask the help of that greater Power, God. I realized it even though I was then on a binge!

I contacted a friend of mine who is liaison officer of the Disabled Veterans of the World War. He made arrangements for my care in a State Sanitarium which specializes in alcoholism. I wanted to get the liquor out of my system and start this new idea right. I explained my absence as 'Flu' and under the care of the head psychiatrist spent most of the time from Sept. 1, 1938 till Jan. 15, 1939 at the hospital having my appendix removed and a ventral hernia fixed up.

Six weeks ago I returned from the sanitarium and your book was here waiting for me. I read, more than that I pored over it so as not to miss anything. I thought to myself, yes, this is the only way. God is my only chance. I have prayed before but I guess not the right way. I have followed out the suggestions in the book, I am happier this moment than I have been in years. I'm sure I have found the solution, thanks to ALCOHOLICS ANONYMOUS.

I have had talks with another man, an attorney, who was at the sanitarium when I was. He has my book now and he is very much enthused. I go down to the sanitarium every week for a

check-up and medicine which they give me, just a tonic, no sedatives. The manager has asked me to contact some of his patients along our line. How I told him I would appreciate his letting me do so!

Would you put me in touch with some 'A.A.s' out here? I know it would help me and help me to help others.

I hope you can make sense out of this letter. I could write so much more but this I have written just as it popped into my head. Please let me hear from you."

This man's lone struggle was impressive. Wouldn't the story of his solitary recovery be helpful to many others who would have to start out by themselves with only this book to aid them?

So we immediately sent him a wire:

JUST RECEIVED LETTER. MAY WE HAVE YOUR PERMISSION TO USE LETTER ANONYMOUSLY IN BOOK AS FIRST EXAMPLE OF WHAT MIGHT BE ACCOMPLISHED WITHOUT PERSONAL CONTACT. IMPORTANT YOU WIRE THIS PERMISSION AS BOOK IS GOING TO PRINTER.

ALCOHOLICS ANONYMOUS

His wire arrived next day:

PERMISSION GRANTED WITH PLEASURE. LOTS OF LUCK.

APPENDIX

The man who wrote the following story disliked the profit-oriented and moneymaking business people of AA-"headquarters" in New York and therefore withdrew his permission to have his text printed in the first edition of the AA book. He stressed the fact that helping other alcoholics to recover should be a labor of love rather than a work of property and sales:

ACE FULL - SEVEN - ELEVEN

High school studies irked me early. I was an imaginative kid and when a small carnival came to town it seemed pretty glamorous to me. Not very big, skinny and looking like a victim of malnutrition, I made an admirable "Cigarette Fiend" for one of the side-shows, as one of the concession men told me when he propositioned me. I had a dandy hacking cough and looked very convincing on the platform as the spieler told the crowd how many hundred coffin-nails I smoked every day, how doctors had given me up and I was surely marked for the Grim Reaper. At every telling point in

the ballyhoo, I would cough as if I would croak any minute. I was tickled. I was fooling the people.

That idea of fooling the people, which had its start with the carnival sideshow, later dominated my whole life. I was a smart guy living by my wits, making my living by beating the other fellow. Thrown among carnival folks, I soon acquired their ways. I learned to take on a drink or two occasionally and on one night in a middle-western town got so loaded I woke up the next morning in a pig-pen. How I got there I don't even remember. I had been sick during the night and I've often wondered why the pigs tolerated me. Shortly afterward I quit the show and returned home.

My father was a pharmacist so I studied to follow in his footsteps, however, on the eve of taking the state board examination, I was ordered to report for military service. Army life contributed to the formation of my character in an important way. Like most of the boys, I didn't expect to be lucky enough to be alive when hostilities were over, so I began to live from day to day. In time of war the soldier is a gambler and tomorrow is something he is never quite sure about.

I was never more than ordinarily lucky and I knew that I couldn't get all the money I wanted by depending on luck, so I began to master the art of manipulating dice and cards. I became passionately interested in the basic arts of the profession of crooked gambling. Conscience bothered me somewhat at first, but the voice was stilled as I was soon making more money than the commanding officer of the encampment. Soon I had a house with a lady in charge outside of government property and laid in a stock of liquor and beer. My place became so popular that I was making money such as I hadn't dreamed of. I was the only real, genuine "doughboy" - I was making the dough and plenty of it.

The war ended and I returned home. I had experienced easy living and I certainly couldn't see a future of rolling pills and making up prescriptions from medical Latin. I had plenty of money and in my home town began to know and be known by the gambling fraternity, the town sports, the bookies and operators. But something kept me from making any connection with that crowd professionally in my home town. I knew how hurt my people would be, so I lit out for pastures new.

Downstate was a hell-roaring river town with almost a century old reputation for being a gambler's paradise. It was practically never a closed town except in sporadic elections of reform administrations. I allied myself with one of the best known operators in a saloon, dealing poker, craps and blackjack. I made plenty of money. I developed a strong habit of stimulating myself with liquor.

Even that exciting existence dulled after a time and I felt I ought to see the country so, finding myself a clever and congenial partner, I took to riding the "name trains" from coast to coast, always with the best the Pullman company could offer. I had an excellent wardrobe, the best-looking baggage I could get - all the essentials for the front so necessary in the profession of a train-sharper. Prohibition was now with us, and the

kind of whiskey I drank was \$20.00 and more by the quart. Our plan of operation was in the best technique, based on the opening of offering something for nothing which is sure-fire appeal to human cupidity.

Traveling eventually became tiresome. I went home once more. I was now very definitely a professional but I didn't have to tie up with any outfit in particular. Working when the mood seized me, drinking steadily every day, I did not escape the fate of every gambler, getting into trouble with the authorities now and then, but always getting by because I well knew the value of protection, which was just a business proposition with me and thoroughly justifiable.

For the first time in my life, however, money failed me when I was incarcerated for eight months after hiring the best available mouthpiece and placing the needful where it seemed it might do me good to the tune of more than \$5,000. Even when I went behind the bars I still had plenty left. Through influence I became cook for the superintendent of the prison which opened the way to liquor for me, and I managed to be comfortably jingled most of the time I was in the pen.

When I was out on the bricks again, I decided to give my home town a wide berth for a while and went to one of the largest cities in the country to resume operations.

I wasn't much given to contemplation. Long ago I had dropped any idea that there was a God. If I ever gave any thought to myself being in this world for any other purpose than to make all the money I possibly could, I do not recall it.

I drank heavily with sober periods few and far between. In this city I operated for four years during which time I was steadily slipping in any control over liquor I might once have had. I had my first experience of hospitals, taken there helpless from continued drinking. The best medical talent in the city was always in attendance. Hospital followed hospital and I finally went from one sanitarium to another. My business still gave me a considerable income. My economic position was not bad. By this time I had married but that had no steadying influence on me.

Back I went to my home town and then my troubles really started. My domestic situation became very disagreeable. Gambling even almost lost its appeal for me and that had been my life. I quit everything to take up drinking seriously. I knew that I was a drunkard, had no hope of ever overcoming the desire for liquor, now far more necessary to continued existence than the food I ate. My wife heard of a cure at a state institution - the state insane asylum to be frank - and, unknown to me, got a court order to have me sent there. Two deputies hauled me out of bed one day and took me to the county jail for temporary lodgement. I had many friends and even the law didn't want me to be sent to the bughouse. I got as far as the county jail twice for brief periods, being released on my promise to do something about drinking. I didn't do anything about it. When I got out all I wanted was liquor.

So eventually to the bughouse I went, assigned to the alcoholic ward. I spent four months there. During that time I had no trouble getting liquor

because I still had money. Again I was released. Once out, I wrecked my car, driving while intoxicated, and it seemed that I might get a stiff jail sentence so when it was suggested that I might avoid that by going back to the asylum, I accepted.

The bughouse had no terrors for me. I knew I could always get a supply of liquor and stay half stupefied most of the time. In the institution I became a nuisance to officials, attendants, and doctors. I had been in and out of the place so often that even the sincere professional medical men and psychologists had given me up. Suggestion, kindness, everything had been tried. They now regarded me as incorrigible, said nothing could be done for or with me and discharged me in a very short time.

In two months I was back again. This time I was treated like any insane person, was punished for infractions, any breaches of discipline. I could still get all the liquor I wanted through my financial reserve and that was all I cared about.

I used to talk with another inmate about this drinking business. He was a man who had lost one good job after another, had fallen from a good professional position to the status of a hobo. This fellow knew and had lived in almost every railroad jungle from coast to coast and had finally been slammed into the bughouse because his family didn't want to read about his death someday as a friendless wanderer. To me he confessed that he had tried for years to quit. I told him I had long ago discovered I couldn't and that now I didn't give a damn. But this time when I was sent back to the asylum, he wasn't there.

About the middle of my last confinement I was surprised by a visit from this fellow. He had kept me in mind and had come a considerable distance to see me. I was half-drunk when he called on me and didn't have even the haziest idea of what he was talking about. But he asked me if I would try to follow instructions if he was successful in getting me out. Half-heartedly I told him I would, but I had no intention of cooperating. I merely wanted to get out, where I could have free access to what money I had and make a real job of drinking.

Shortly after that, my sister visited me and persuaded the authorities to let me go. They were glad to do so, being sick and tired of me. They were glad of the short respite they thought my absence would give them, I guess.

When I got home, doped with sedatives I was put to bed and managed to get a little rest. The next day my former fellow-inmate and recent visitor came from a neighboring town to see me. I was very nervous and jittery and my mind was continually on the bottle while he talked. My natural distrust for all human beings seemed diminished a little while he was talking, for I knew his story and we had something in common. He was pretty definite in his statements and finally elicited from me a promise to try to follow a certain plain^{er} wic he now proposed to explain to me. He stressed the fact that his drinking career had been very similar to mine and much more miserable because it had made a homeless bum out of

him whereas I had never been in straitened financial circumstances. I told him I would give it a trial if at all possible and invited him to keep on talking.

He began by pointing out what I couldn't dispute, that I had no faith in anything, man or God, that all my life I had lived as I pleased without any moral scruples or misgivings whatever. I admitted that I had.

"What you need is a definite religious experience," he said.

"That's the bunk," I said. "I knew there was some angle like this. Count me out. If I've got to turn around and join a church and sing hymns and holler 'Amen' when some long-bearded jasper, who spends six days out of the week skinning suckers, legally begins to pray in meeting, I don't want any part of it."

"You don't have to do that," he said. "And, anyway, the long-bearded slicker is no concern of yours. Your problem is yourself."

My friend was new to this job of helping the other fellow, but I couldn't get away from the fact that he was now sober and that he had got that way and was being kept that way by a religious experience. He made me a proposition.

"I'll come for you Wednesday night," he said. "I'll take you to where a bunch of guys who used to be pickled practically all the time meet every week. You can see and listen and judge for yourself."

With my friend I attended that meeting. I was cordially received. I knew a good many of them and listened attentively, but I say quite honestly it left me cold. Not that it was like a church service. No, it wasn't like that at all. When some stories had been told it ended up with the Lord's Prayer, then everybody sat around and visited. I was beginning to get a little scared. Now, I thought, is when they'll put the works to a guy; along about this time one of these mugs is going to get me in a corner and ask me about my soul.

Nothing of the sort happened. They invited me back again. Others asked if they could come to see me, when I'd be in and so forth. My pal stuck pretty close to me that week. Some of the gang turned up at my home and told me how they had been helped to quit drinking. I went back to the next meeting and the next and the next again. Gradually I began to see what it was all about. I listened carefully for I was now definitely interested. More or less unconsciously

I was seeking for something. I didn't know it then, but I think I was surely seeking God. Now, I didn't find God suddenly. You must remember that God was never in any of my plans. The former cynical, gambler-slicker who didn't even believe much that there was honor among thieves, gradually learned that Love is the law of God. I, who had strictly followed the injunction that you should never give a sucker an even break, had to learn that God demands we be honest if we are to follow His teachings.

I am writing this in the Thanksgiving season. It is a great privilege to have the fine human friendship and association of this gang of former drunks. It is an even greater privilege when I can be of service in helping some guy to a remedy which is his for the taking.

But if friends and fellowship were to disappear tomorrow I don't think I would be dismayed. Back of all that there is the knowledge that I have a Divine Father - that as long as I try to walk as He has laid down for me to do throughout my life, nothing of ill can befall me, that if I wish I can be sober for the rest of my days.

I have a simple little job on which I make less in a month than I formerly made in a day, but that doesn't worry me. I know there is something far better than mere dollars. There isn't a gambling house of note that wouldn't be glad to have me as an operator, for the owners know I'm capable, that I can bring and keep business. In fact, some who know, think I would be a greater asset than ever for they have confidence that I would make an honest accounting of receipts.

No, I don't have much money nowadays, but I don't need any. I am quite sure that God doesn't want me to go back to the green tables and the shaded lights again. It might even be possible that I could go back to my former profession and stay sober, but I doubt it. Accustomed to coldly calculating the odds all my life, I'm of the opinion that they would be definitely against me.

His Will must be my bet - There's no other way!

Prologue

Efforts are being made by AA members in the U.S. to distribute books to those alcoholics who cannot afford to buy a big book — for example those in the correctional facilities. Here is a paperback book containing a 1st edition reprint including the story section. This book is distributed entirely for free and dedicated to newcomers who seek relief from alcoholism.

The whole text is in the public domain. AA can claim no proprietary right to the recovery program, for our principles, as all spiritual truths, are regarded as available to all mankind¹.

The 1st edition was published from 1939 to 1955. During this time, the recovery rates were highest. Should a 4th edition better reflect the fellowship of today, or should the fellowship of today better reflect our good old book? Of alcoholics who really tried the program as outlined in the 1st edition, 50% got sober immediately and remained that way; more than 25% sobered up after some relapses². We'd love to repeat those marvelous results. The stories of the 1st edition tell us how the founders of our Fellowship applied spiritual principles to their lives and

¹ See also: AA Service Manual pg.S100, Bylaws of the General Service Board, Inc.

² See also: FOREWORD TO 2nd EDITION, pg. XX

escaped alcoholic hell; all the early Akron veterans—a dozen and a half of them—whose stories are the backbone of the 1st edition and who, together with Dr. Bob, had created the first AA group in the world³. The Cleveland pioneers had proved three essential things: the value of personal sponsorship; the worth of the A.A. book in indoctrinating newcomers, and finally the tremendous fact that A.A., when the word really got around, could now soundly grow to great size⁴.

To show other alcoholics precisely how we have recovered is the main purpose of this book. It is given to you by members of AA groups. We are not allied with any particular faith or organization, nor do we oppose anyone. We simply wish to be helpful to those who are afflicted⁵.

This book was unselfishly written and edited by a team of about 40 people 60 years ago. It should carry the message to new areas and keep it undiluted and unchanged. We will briefly outline the chain of events and historical facts that made us come to believe that we would pass on this low-cost book at no charge. We do so, because we are not an organization in the conventional sense of the word. There are no fees or dues whatsoever⁶.

In a speech delivered in Fort Worth, Texas, in 1954, Bill Wilson reported:

So, on this late Fall afternoon in 1937, Smithy and I were talking together in his living room, Anne sitting there when we began to count noses. How many people had stayed dry; in Akron, in New York, maybe a few in Cleveland? How many had stayed dry and for how long?

And when we added up the total, it sure was a handful of, I don't know, 35, 40 maybe. But enough time had elapsed on enough really fatal cases of alcoholism, so that we grasped the importance of these small statistics. Bob and I saw for the first time that this thing was going to succeed. That God in His providence and mercy had thrown a new light into the dark caves where we and our kind had been and were still dwelling by the millions. I never can forget the elation and ecstasy that seized us both. And then we sat happily talking and reflecting. We reflected that well, a couple of score of drunks were sober but this had taken three long years. There had been an immense amount of failure and a long time had been taken just to sober up the handful. How could this handful carry its message to

³ See also: AA Comes of Age, pg.7

⁴ See also: AA Comes of Age, pg.22

⁵ See also: FOREWORD TO FIRST EDITION

⁶ See also: FOREWORD TO FIRST EDITION

all those who still didn't know? Not all the drunks in the world could come to Akron or to New York. How could we transmit our message to them, and by what means?

... That evening Bob and I told them that we were within sight of success and that we thought this thing might go on and on and on, that a new light indeed was shining in our dark world. But how could this light be a reflection and transmitted without being distorted and garbled? And at this point, they turned the meeting over to me, and being a salesman, I set right to work on the drunk tanks and subsidies for the missionaries, I was pretty poor then. And we touched on the book. The group conscience consisted of 18 men good and true and you could see right away that these 18 good and true men were damned skeptical about it all. Almost with one voice, they chorused "Let's keep it simple. This is going to bring money into this thing. Think, this is going to create a professional class. We'll all be ruined."

This early opinion during later years crystallized in the conviction that nothing could so surely destroy our spirituality as futile disputes over property, money, and authority. We should remain forever non-professional. To carry the message face to face or in print is never to be paid for⁷.

In a letter of April 27th, 1944, Clarence S., founder of the first AA meeting in Cleveland (The Home Brewmeister) wrote:

It was my understanding at the time the book was published that should there be any profits accrue from the sale of the book, after the stockholders were paid and the plates etc. cleared, that money was to go to the Foundation and we hoped to get out a dollar copy of the book for wide distribution ... in order that no one should have a financial interest in the book and any profits could be used for the furtherance of the "Labor of Love".

Mr. Leonard V. Harrison, *Chairman of the Alcoholic Foundation*, answered on official letterhead July 7th, 1944, and on page 4 wrote in response to Clarence:

Mr. Wilson tells me that later on, about 1941, he did talk to you about the desirability of a \$1.00 book. He said he thought such a book might be printed from the old plates when the debts were paid and a new edition came out ...

In the past, A.A. groups contributed enough to cover about two-thirds of the service expense. The remainder was covered by publishing income, which was in excess of that required for publishing expense. So, in 1986, the General Service Board asked for a special effort to inform the Fellowship of the dangers inherent in this situation; particularly that a substantial fraction of the publishing income now comes from outside sources—in violation of our 7th tradition. The

effort was begun to inform the groups about this growing problem. The challenge was to make G.S.O.'s service work self-supporting through contributions of the membership and to sell literature at cost to everyone⁷.

To make our service work independent from literature profits is mandatory for Concept VII⁹ and Concept X¹⁰. If our service work would rely on income from literature sales rather than solely on our group's voluntary contributions, any manager of an AA corporation could say "I don't care what AA groups want. Forget about their two cents, we can do as we please since we get enough money from our literature sales." Our traditional "power of the A.A. purse"⁸ would become a bad joke⁹.

Some of us said to ourselves: "Let it begin with us!" We can start and do that just for today. For we are now on a different basis — the basis of trusting and relying upon God. We trust infinite God rather than our finite selves. We are in the world to play a role He assigns¹⁰.

So several years ago a few recovered alcoholics were sitting together and felt deeply touched by these circumstances. They committed themselves to spread the word and take action. And many alcoholics from America and Europe combined their efforts, offered voluntary work and threw their "two cents" into the hat—to express their gratitude for the recovery and freedom from bondage they found for themselves. Let's hear their report:

In 1997 this process prepaid 75,000 mini editions of the 11 chapters plus the Foreword and The Doctors Opinion plus a two-page U.S.-wide Intergroup phone directory. These booklets were badly needed in the California correctional system and mostly distributed to inmates by local AA members and by chaplains inside the walls. Considerable numbers

⁷ See also: AA Service Manual, pg. S130, How G.S.O. Is Supported 7

See also: Traditions 7 and 8, original long form

⁸ See also: AA Service Manual, pg. S102 and Concept VII pg 29 "The Charter and Bylaws of the General Service Board are legal instruments, empowering the trustees to manage and conduct world service affairs. The Conference Charter is not a legal document; it relies upon tradition and the A.A. purse for final effectiveness.

⁹ See also: AA Service Manual, Concept X, pg. 44 "For example, if the groups are dissatisfied with the Conference, they can elect better Delegates or withhold funds. If the Delegates must, they can censure or reorganize the Trustees. The Trustees can do the same with the service corporations. If a corporation does not approve of the operations of its executives or staff, any or all of them can be fired."

¹⁰ See also: Chapter Five of this book, pg.80 in this edition, pg.68 in the 2nd and 3rd edition

also went to correctional facility committees in the Midwest and to the East Coast. One member reported, that inmates were now surprisingly allowed by authorities to keep these little books all the time and take them to their cells, providing the possibility to read them now and then. Strange but true, the usual regular editions were prohibited and could only be read during meetings or at the library. The corrections officers were afraid that some prisoners could misuse the hard-backed books as weapons.

Also 5000 Spanish translations of the 1st edition (without the story section) went into the California facilities and another 20,000 went to Mexico. Russian alcoholics, having practically no financial resources of their own in those currently rough times, gratefully received 50,000 mini editions in a new and modern language translation, which is—by the way—more accurate and thus closer to our original than the previous one, which omitted whole paragraphs of the English text. Many of our fellows in Sweden, especially newcomers, could not afford to buy a book for US\$44.00, nor could alcoholics in Finland, where books sold for US\$49.30 per copy at that time. With the help of a German group both countries got a carload of 5000 mini editions each—for free. Meanwhile the textbooks became a powerful tool for 12th step work throughout the countryside and in prisons and treatment centers as well. 5000 Hebrew mini editions were put out.

The German Fellowship was presented with close to 30,000 free German mini editions. This became necessary, because three different “official” translations had been published in that country since 1962—all rather more than less stray from our English text. The deviation of the latest edition (1983-1996) was so serious, that A.A.W.S. General Manager George D. said, when he was made aware of that situation by a delegation of German members, that came to N.Y. in 1996: “Neither you nor anyone else may change anything in the wording of the Steps and Traditions. Never! Neither may any word be dropped. It has to be translated as closely as possible to the original.” And he added: “You have to work this out within your German service structure! Don’t tell me anything but get in contact with them.” German G.S.O. has meanwhile improved the quality of their German translation and has offered both hardcover and pocket editions at a 20% discount since then.

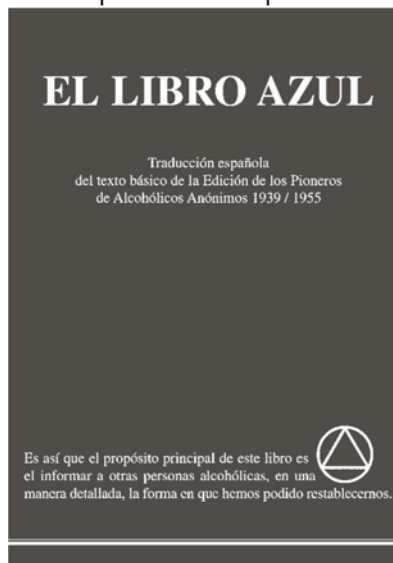
Most of us feel we need look no further for Utopia. As you see, improvements have become possible. We follow the path suggested by our 1986 General Service Conference and carry the message, prepaid by 7th tradition contributions, in a strictly non-professional way. Each day some member’s simple talk at our kitchen table

multiplies itself in a widening circle of peace on earth and good will to men¹¹.

Parallel to these astonishing events, ordinary group members, along with past and present trusted servants from throughout the U.S. and some other countries including GSRs, DCMs, conference delegates, AA archivists, committee chairmen and even one past A.A. General Service Board trustee, attempted to coordinate those wide-spread activities somewhat, putting them on more shoulders, on a solid service structure base and went ahead.

We have now accumulated some 7th tradition money, that makes it possible to provide a full 1st edition reprint—including all of the stories. Pretty good stuff! We hope it will serve many newcomers and help them acquire lasting sobriety.

Inquiries from individuals, groups, big book study meetings, Intergroups, C.S.O.s or committees are welcome. We will be happy to help as much as possible.

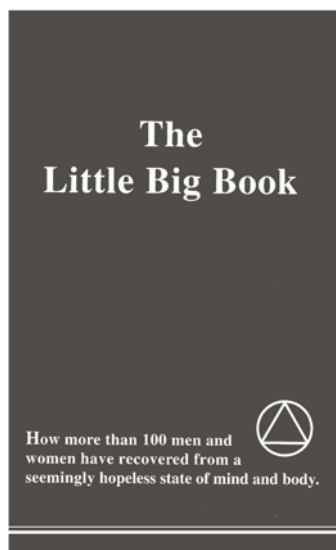

Spanish

Russian

¹¹ See also: End of Chapter One, pg. 26 in this edition, pg. 16 in the 2nd and 3rd edition

English

Hebrew

All books available for free
from AA BBSG, Washingtonville

HOW IT WORKED

The Story of Clarence S. and the Early History of AA in
Cleveland, Ohio; 256 pages, many photos

This reprint is endorsed and approved by :

1. Past Northeast Region Class B Trustee, Maine;
2. AA archivist, New York;
3. Past Delegate Panel 43, Massachusetts;
4. Past Delegate Panel 41, Area 65,
5. GSR, Past AA magazine editor, Germany;
6. Past Class B Trustee and Past AA magazine controller, Mexico;
7. Past Alternate Delegate, Panel 43, Massachusetts,
8. group secretary, South Germany;
9. AA member, Los Angeles, sober in AA since July 24, 1962;
10. Alt. Sec'y, Area 30, Massachusetts;
11. Past Delegate Panel 44 Area 56 Southwest Ohio;
12. AA member, Florida;
13. AA member, date of sobriety 4/11/87, Maine;

14. Past DCMC, District 02, California Northern Coastal Area, USA;
15. Past Area Registration Chair, Area 05, Thousand Oaks, California;
16. GSR, Simi Valley, California;
17. GSR, Berwick, Maine, continually sober in AA since 1983; who

else ... Would you join us?

Names omitted here for anonymity on public level. To contact us and to get books write to AA Big Book Study Group:

BBSG, P.O. Box 31, Washingtonville, NY 10992-0031
Back to Basics, P. O. Box 6656, Thousand Oaks, CA 91359-6656
e-mail: aabbsg@aol.com,
HOW_IT_WORKED@excite.com

Note: To support our work and to give more free books away to those coming after you, we accept 7th tradition contributions from AA members only. (Make checks payable to "BBSG" or "Back to Basics" as applicable.)

ISBN 0-9663282-2-1 \$ 0.00

No copyright secured!

Now available

The 4th Edition

The 4th Edition

How more than 100 men and women have recovered from a seemingly hopeless state of mind and body.

ISBN 0-9663282-2-1

US\$ 0.00